TITVLI ASIAE MINORIS

VOL. II FASC. I

TITVLI ASIAE MINORIS

COLLECTI ET EDITI

AVSPICIIS ACADEMIAE LITTERARVM VINDOBONENSIS

VOLVMEN II

TITVLI LYCIAE

LINGVIS GRAECA ET LATINA CONSCRIPTI

FASCICVLVS I

PARS LYCIAE OCCIDENTALIS CVM XANTHO OPPIDO

ENARRAVIT

ERNESTVS KALINKA

VINDOBONAE MDCCCCXX

IN AEDIBUS ALFREDI HOELDER

TYPIS EXPRESSIT RVDOLPHVS M. ROHRER BRVNAE

Plus novem annos imprimebatur hoc volumen. etenim post mortem Ottonis Benndorf, qui horum in Austria studiorum auctor titulos Telmessi Xanthi aliorumque oppidorum ad Xanthum fluvium sitorum ipse enarrare coeperat, mox vero mihi totam mandavit operis molem, hortatu Roberti de Schneider maturavi lineamenta editionis titulorum omnium Lyciae Graecorum et Latinorum; ac postquam illo quoque praematura morte absumpto cum Aemilio Reisch qui his etiam num praeest negotiis occasione oblata sedulo de iis consultavi quae ad absolvendam operis formam addenda corrigenda immutanda essent, vere anni 1910 primae paginae typis quos vocamus impressae sunt et equidem enixe operam dedi ut volumen emitteretur. itaque mora duorum lustrorum „utinam ne tota viribus nostris detur" ut Ottonis Benndorf verbis (TAM I p. VI) utar „nedum voluntati quae honesta est et a levi ambitione aliena". sed quae praeter difficultates angustiasque a belli huius ingentis diuturnitate atque immanitate natas quibus librariorum munus impediebatur ac diu intermittebatur operi perficiendo obsistebant, longum est taedetque enumerare et iam conterere oblivione praestabit.

Iam vero meum est rationes huius editionis peculiares et exponere et comprobare. ac primum quidem et gravissimum eius officium mihi semper videbatur omnia large suppeditare quaecumque ad constituenda interpretationis fundamenta opus sunt. quae non tantum litteris ipsis earumque formis ac levissimis vestigiis continentur sed etiam natura magnitudine specie monumenti in quo sunt incisae. itaque in monumentis describendis ac data facultate etiam adumbrandis ne multi videremur, Benndorf ipse in prooemio primi voluminis prospexit. accedit quod regiones quas huius editionis causa pervestigavimus adeo remotae sunt ab usu negotiorum et consuetudine itinerum, ut non tam facile quam opera in Graecia vel Italia sita quilibet revisere possit; quam ob rem quod uberius effudimus quae nobis suppetebant, quis criminetur? summa vero opera et cura in titulos ipsos eorumque litteras erat impendenda; in qua re iis plerumque copiis potuimus niti, quas ipsi comparavimus itineribus, quae Benndorf annis 1881 et 1882 cum multis sociis (E. Loewy, F. de Luschan, G. Niemann, E. Petersen, R. de Schneider, F. Studniczka), 1892 cum duobus praeter me (E. Hula et E. Krickl), deinde ego 1894 et 1895 cum R. Heberdey, 1908 cum J. Zingerle, denique 1898 Heberdey et Zingerle soli susceperunt; tum enim titulorum exempla conscripsimus et ectypa quae solent vocari confecimus aut temporis angustiis coacti altero utro subsidio acquiescebamus. atqui cum permagni intersit cui fidem habeas ac nosse iuvet, quando quemque lapidem invenerimus, semper ut in priore volumine adscripsi quis quo anno titulum descripsisset vel ectypum fecisset. sicut enim fides exempli scripti vertitur in fide eius qui scripsit, similiter omnia eiusdem lapidis ectypa eandem legendi facultatem praebere negabit quisquis in iis legendis versatus erit; quamquam quod minus contigit ut in ectypo omnia quae in lapide apparerent, saepe non tam neglegentiae aut temeritati vitio vertendum est quam loci temporis tempestatis iniquitati quae augetur festinatione talium itinerum. ut igitur tot homines docti operas coniunxerunt ad ectypa paranda, sic in iis legendis, quamquam ipse ad unum omnia haec oculis perlustravi, magnam eorum partem primus e charta in qua impressae sunt litterae ad chartam ubi pinguntur transtuli, non pauca etiam atque etiam perscrutatus sum, multum me praeter ceteros adiuverunt Heberdey et Zingerle amici. in quod negotium quantum insumendum fuerit adsidui laboris, merito iudicare non potest, qui non ipse lapides illius provinciae corrosos adesos pertusos vidit eorumque ipse titulos inscriptos legere conatus est. quid quod Benndorf, ut unum exemplum proferam pro multis, tres illos sarcophagos Carmylessios (120—122) praefracte negavit inscriptos esse, quorum scripturam quanta quotiensque redintegrata et oculorum et mentis intentione tandem adsecutus sim vix potest dici.

Quas igitur litteras vocesque ex isto ingenii certamine quasi reportavimus, studiorum sociis ita proponere potuimus, ut litteris minusculis quae dicuntur solis uteremur sicut Dittenberger Dessau Michel aliique atque in primis plerique papyrorum editores, et ita proponere debuimus si consilium Udalrici de Wilamowitz-Moellendorff (conf. Gött. gel. Anz. 1900 559 sqq.) secuti id maxime egissemus ne tanti liber constaret. at maluimus omnibus eum quaestionibus firmo esse fundamento itaque imaginem titulorum reddi quam verissimam, qua quisque usus, praesertim ubi litterarum pars tam misere exstincta et deleta est ut nos quidem non omnia enodaverimus neque ad certum percipiendi finem pervenerimus, ipse lectionem et interpretationem multo maiore fiducia instituere corrigere amplificare posset quam si iis eum simpliciter niti oporteret quae editor quamvis religiosissimus enucleasset. quam viam Benndorf potissimum praemuniverat, quem longius quam debuit progressum esse cum plane omnes titulos imaginibus reddi voluit quis neget? quod autem imagines, quarum aliam alio tempore alius iuvenis doctus adumbravit et pars earum ante plus XXX annos orta est, non omnes eadem ratione confectae sunt nedum perfectae, quis miretur aut quis non excuset animo aequo? neque crimini, immo laudi nobis ut ducatur speramus futurum esse, quod, sicubi hoc vel illud minus recte adumbratum curis posterioribus visum erat, in adnotatione libere professi meliorem substituimus lectionem. at si quaeras cur non omnia vel plurima sola lucis ope, qua nihil propius veram speciem accedit, reddenda curaverimus, in promptu est quod iam Benndorf in prooemio illo admonuit hoc in Lycia quidem „numquam fere propter incredibilem detritum lapidis calcarii" fieri potuisse. ubi vero nulla in legendo difficultas restabat neque alia de causa imago accurata desiderari videbatur, verba litteris minusculis transscribere, formas autem litterarum summatim significare collibitum est. rarius fixas illas litterarum figuras collocandas curavi, quippe quibus imago congruens totiens potius simuletur quam reddatur ut exsistat periculum ne temere iis confisus inducare in errores. atque quia editiones antiquiores velut Fellowsianos libros CIG BCH minus sollicitas de specie titulorum paene semper uno eodemque litterarum typo ut ita dicam contentas fuisse inter doctos constat, quamvis diversa fuerit figura litterarum quales in ipsis lapidibus legebantur, ne exempla quidem litterarum ex iis recipere posterisque tradere ausus sum.

Quo maiorem autem curam et industriam ad titulos reddendos et legendos adhibuimus, eo minus necesse videbatur renovare quicquid ante nos de iis prolatum erat, neque in nominandis auctoribus titulorum quos ipsi in itineribus nostris recuperavimus ultra CIG regressus sum ne vanis nominibus coacervandis paginas complerem. non enim huius editionis est demonstrare, quis quemque titulum qui etiam num exstat primus viderit et magis minusve recte legerit, sed quam certissime et copiosissime constituere ac definire quae in eo legantur. quos vero titulos non ipsi nos vidimus descripsimus expressimus sed e libris

tantum aliorum repetivimus aut quos alii ante nos pleniores quam nos atque adeo integros legerant, eos ita edidi ut illorum auctorum testimonia omni qua par erat diligentia adferrem.

Inter hos doctos optime de Lycia meriti sunt Fellows, qui annis 1838 et 1840 Lyciam peragravit, Schoenborn, qui titulos anno 1841 descriptos Augusto Boeckh ut auctori Corporis inscriptionum Graecarum permisit, Ross de Bladensburg, cuius exemplaribus Le Bas uti poterat, Daniell socius itineris quod Spratt et Forbes vere anni 1842 susceperunt. cum vero Daniell iuvenis morte praepropera abreptus esset, illi eius socii titulos lingua Lycia conscriptos Danieli Sharpe amico edendos tradiderunt, Graecorum ipsi paucos ediderunt in libri sui voluminis II p. 266 sqq. ubi haec legimus p. 266: „The transcripts were made chiefly by Mr. Daniell; and such as were copied by his companions, were, in most cases, carefully collated by him. The memorandum-books containing these inscriptions have been deposited by us in the British Museum, and Mr. Birch will probably give an account of their contents. In the meantime, we have selected from among them those which throw new light on the geography of ancient Lycia, and the other provinces visited during our journey.“ Birch autem quod illi promiserant praestitisse numquam videtur. eo melius evenit quod Benndorf anno 1884 in museo Britannico si non ipsum illum librum Daniellis at tamen alium manu scriptum repperit, in quo impressa sunt verba „Lycian antiquities Birch“ et insunt praeter cetera, quae ad antiqua Lyciae monumenta pertinent, a p. 269 ad p. 514 tituli, quos ex illo libro Daniellis repetitos esse Benndorf inde collegit quod saepius Daniellis vel potius Danielis nomen adscribitur (Benndorf: Dann folgen ersichtlicherweise obwohl nicht deutlich als solche bezeichnet Kopien aus dem Memorandumbook von Daniel). plurima huius partis cum Benndorf descripsisset, in usum huius editionis ita converti, ut si quid alicuius esset momenti, sive titulus aliunde non erat notus sive ad titulum cuius lectio non omnino certa esset hoc illudve conferri poterat, semper nomine Birch adscripto proferrem. decem vero annis postquam Benndorf hoc negotium absolverat, partem titulorum quos Birch in illo codice collegerat G. F. Hill in lucem protulit Journ. hell. st. 1895 XV 116 sqq. (Inscriptions from Lycia and Pisidia copied by Daniell and Fellows), ubi haec exponit: „The Library of the Department of Greek and Roman Antiquities in the British Museum possesses a manuscript volume containing a large collection of notes on the antiquities of Lycia made at different times by Samuel Birch. A considerable part of the volume appears to be a transcript from the papers of E. T. Daniell, the scholar who accompanied Spratt and Forbes on their travels in Lycia in 1842. Daniell copied a large number of inscriptions in Lycia, the Cibyratis, Pisidia and Pamphylia, some of which were published by his fellow-travellers in the second volume of their journal. It is particularly unfortunate that Daniell did not live to publish the results of his labours, as they have clearly suffered very seriously at the hands of others. What became of his original MS. is not known, only one page apparently in his hand remaining incorporated in Birch's volume. Birch's copies must be received with a considerable amount of caution, particularly as regards the forms of the letters. . . . . . The volume has of course been seen by various scholars, who have made use of it in various ways. Some extracts from it were made by Benndorf, and references will be found to it in the Notes to the second volume of the Reisen in Lykien etc. The inscriptions here published are selected from the hitherto unpublished ones contained in the MS. I have been careful to avoid to the best of my power the repetition of anything that has already seen the light, mentioning only important variations from already published documents. . . . . . A few pages included in Birch's volume include transcripts from copies made by Sir Charles Fellows in his third expedition, and there are two pages in Fellows' own handwriting. Some of the inscriptions found on these pages have been included in what follows on the same principle as those owing to Daniell.“

At inter eos auctores quibus fides habenda sit cave numeres Bailium, cuius Fasciculus inscriptionum quamquam in Corpore inscriptionum Graecarum et a Le Bas ad titulos restituendos adhibetur, tamen iam Waddington indignatus illum seseque ipsum a Bailio in errores saepius inductos esse hoc iudicium ut severum ita iustum tulit ad Le Bas 1276: „Comme les copies publiées par Bailie ont été corrigées après coup, on ne sait jamais au juste ce qu'il y avait sur la copie et ce qu'il a changé plus tard. Du reste il avertit lui-même ses lecteurs du système déplorable qu'il a suivi: Lectores commonefactos velim quod inscriptiones ab omni fere parte expurgatae accedunt non quales inter describendum exaravi.“ et ad Le Bas 1300: „Depuis que j'ai entre les mains“, inquit Waddington, „les copies d'inscriptions faites par M. Ross de Bladensburg et communiquées à Le Bas par Borrell, j'ai acquis la conviction qu'une portion considérable des inscriptions publiées par Bailie et notamment celles de la Lycie ont été données d'après le manuscrit de Ross, corrigé et amendé par Bailie et non d'après des copies faites par Bailie lui-même et que par conséquent les textes de Bailie n'ont aucune valeur pour la critique . . . . . . J'ajouterai que lorsqu'il n'a pas copié une inscription lui-même il se sert généralement de l'expression descriptum habui.“ ut vero ipse quanta Bailie temeritate levitate protervitate mutaverit et commenta inculcaverit tibi persuadeas, videas quaeso quo modo titulum 360 Xanthium funditus depravaverit atque corruperit.

Quid? quod in titulis mutilatis, quales in Lycia nimios esse constat, cum litteras quae saxo praebentur quam diligentissime indagavimus, non plus dimidium operis absolutum est. nam restat ut eas interpretati suppleamus. in quo negotio arduo me maiore quam profiteri possum liberalitate adsiduitate sagacitate adiuvit J. Zingerle amicus, cuius familiari ut ita dicam antiquae Asiae minoris scientiae contigit ut multos obscuros locos illustraret multos desperatos sanaret. praeter hunc Rudolpho Heberdey, Guilelmo Kubitschek, Adolpho Wilhelm ac nuperrime Ludovico Radermacher maximas ago gratias quod tantum temporis tantumque laboris contulerunt in emendandas paginas ut aliis studiorum sodalibus non nimium relictum esse improbandum sperem. denique pio memini animo Ottonis Benndorf, qui scidulas quae ad Telmessum et oppida Xantho fluvio propinqua pertinent singulari studio praeparaverat et commentario complura eximiae doctrinae documenta intexuit, quae suo loco ipsius verbis servatis proferam. ipse autem cum etiam supplementa nimis incerta addidi, id spectavi ut quantum facere possem certe aliquam viam et rationem monstrarem litteras a ruina vindicatas magis minusve apte coniungendi sanamque sententiam recuperandi, licet commodius fuerit penitus manus abstinere.

De ratione quam in transscribendis titulorum verbis observavi ea potissimum proponere et probare convenit quae a consuetudine talium editionum differunt. ac primum quidem quoniam sicut alii inscriptam verba exarandi rationem ita retinui ut cum lapidario proferrem αἴτερος τῦς τέκνυς ποιαλεῖδα ἀποτείσι ἥροα ἑατοῦ ἐλέξας, non dubitavi similiter litteram ι mutam omittere nisi in saxo legitur, nec timeo ne quis prudens me insimulet ita facultati commode intellegendi parum consuluisse; immo periculum est ne ratione contraria praesertim iis locis, quorum lectio vel interpretatio dubia est, tali ι temere addito mens praeter necessitatem occupetur. accedit quod ne in latina quidem lingua ut ablativus cognoscatur supra a litteram apex poni solet. deinde etiam eo scripturam titulorum imitatus sum quod in iis maxime titulis, quorum non imaginem sed sola verba reddidi, si quod spatium inter litteras casu quodam relictum erat, easdem litteras in transscribendo diremi spatio. in nominibus autem propriis neque Graecae nec Latinae originis accentu spirituque abstinere malui, nisi certis de causis quo modo pronuntiata sint concludi potest. in Latinis vero consonantium v et i, ubi Graecis litteris ου et ι redduntur, ita rationem habendam censui ut numquam accentu vocalem earum naturam urgerem, praesertim cum Kallenberg Rhein. Mus. 1912 LXVII 11 sq. Dionysium ante tale ου hiatum non vitavisse demonstraverit; velut Γάιου vel Γαίου (ubi accentus ad priorem dipthongi partem α pertinet cum ι

paene in consonantem abierit ut in βιαίου = biái̯u) et Νέρουα scripsi quia certe nemo Graecus Γαΐου vel Νερούα locutus est. eadem de causa non Κόϊντος sed Κοΐντος scribendum est, conf. Schweizer Gramm. der pergam. Inschriften 69. uncos vero, quibus litterae includi solent quae omnino perierunt, ad eas quoque adhibui significandas, quarum reliquiae tales sunt ut non minus facile ad figuras aliarum similium litterarum possint revocari, si nullam quidem aut vicinarum litterarum aut sententiae rationem habes, velut ΛᵞᴾⱵ/ΙΟΣ Αὐρήλ]ιος quia ΛᵞᴾⱵ per se non minus reliquiae litterarum ΔΧΒΕ esse possunt quam ΑΥΡΗ. si vero sententia vel facultas vocabuli constituendi respiceretur, Αὐρήλιος sine unco scribere debes etiam si nihil superest nisi / ΓΡⱵ/ ΟΣ.

Vix est quod adfirmem nos omnes qui quidem nobis noti sint titulos illarum regionum hoc volumine complecti praeter paucos eos quorum nihil est reliquom nisi litterae discerptae aut singula vocabula volgaria sine contextu sententiae. ceteros vero titulos, quamvis pauca certo legi possint, tamen quodam modo restituere, quoad fieri poterat, me conatum esse iam supra dixi et excusavi. sed cautiores fuimus in temporibus eorum definiendis neque exemplum secuti sumus eorum qui sive e litterarum sive e nominum formis sive e sermone certissima temporis indicia lucrari sibi visi sunt; namque magis magisque quam lubricum hoc esset fundamentum persuasimus nobis.

COMPENDIA

(conf. TAM I p. 1 sq.)

Bailie = Fasciculus inscriptionum, Graecarum potissimum, ex Galatia, Lycia, Syria, et Aegypto, quas apud sedes celeberrimas chartis mandatas et nunc denuo concinnatas, notisque et indicibus amplissimis instructas, edidit Jacobus Kennedy Bailie. Dublin-London 1849

BCH = Bulletin de correspondance hellénique

Birch = liber eius manu scriptus in quo plurima e Memorandum-book Daniellis repetita sunt (conf. p. IV)

Dessau = Inscriptiones Latinae selectae ed. Dessau I 1892, II 1 1902, II 2 1906, III 1 1914, III 2 1916

Dittenberger = Sylloge inscriptionum Graecarum ed. Dittenberger I [2] 1898, II [2] 1900, I [3] 1915, II [3] 1917

Dittenberger Suppl. = Orientis Graeci inscriptiones selectae ed. Dittenberger I 1903, II 1905

Hammer = J. v. Hammer, Topographische Ansichten, gesammelt auf einer Reise in die Levante 1811

Heberdey-Kalinka = Bericht über zwei Reisen im südwestlichen Kleinasien, ausgeführt von Heberdey und Kalinka 1896 (Denkschriften der kais. Akademie der Wissenschaften in Wien XLV 1)

Jahrbuch = Jahrbuch des deutschen archäol. Instituts

Jahreshefte = Jahreshefte des österreichischen archäol. Instituts

IGRom. = Inscriptiones Graecae ad res Romanas pertinentes (quarum editor multa quae nondum edita erant e nostris scidulis recepit) III 2 1903, III 3 1904, III 5 1906

Journ. hell. st. = The Journal of Hellenic Studies

Lanckoroński = Städte Pamphyliens und Pisidiens unter Mitwirkung von G. Niemann und E. Petersen herausgegeben von Karl Grafen Lanckoroński I 1890, II 1892

Le Bas = Ph. Le Bas-W. H. Waddington, Inscriptions grecques et latines recueillies en Grèce et en Asie mineure III 1870

Michel = Michel, Recueil d'inscriptions grecques 1900

PIR = Prosopographia imperii Romani saec. I II III 1897/8

P.-Wiss. = Paulys Realenzyklopädie der klassischen Altertumswissenschaft, herausgegeben von Wissowa

Reisen I = Reisen in Lykien und Karien, beschrieben von O. Benndorf und G. Niemann 1884

Reisen II = Reisen in Lykien Milyas und Kibyratis, herausgegeben von E. Petersen und F. v. Luschan 1889

Ritter = C. Ritter, Die Erdkunde von Asien IX, Kleinasien II (= Die Erdkunde XIX 3 2) 1859

Roscher = Ausführliches Lexikon der griechischen und römischen Mythologie, herausgegeben von W. H. Roscher

Spratt-Forbes = Travels in Lycia Milyas and the Cibyratis in company with the late Rev. E. T. Daniell by T. A. B. Spratt and E. Forbes 1847

PARS PRIMA

TELMESSVS ET VICINIA

I TELMESSVS (MAKRI)

Reisen I tab. XIV

Telmessus urbs qua aetate condita sit definiri non potest neque certum eius documentum superest antiquius titulis inscriptis linguae Lyciae quinque (TAM I 1—5). namque quae Herodotus I 78 et 84 de Telmessiis Croesi aetate claris vatibus memoriae prodidit, potius ad Telmessum oppidum Cariae referenda sunt templo Apollinis et arte vaticinandi celeberrimum quod LX stadia ab Halicarnasso distare Polemo testatus est (conf. Suidam Τελμισσεῖς et Fragm. histor. Gr. coll. C. Müller III 125 = Polemonis fragm. 35). ex illis autem paucis linguae Lyciae titulis cave concludas a Lyciis i. e. ab eo hominum genere cuius et linguam et scripturam e centum quinquaginta titulis inscriptis didicimus conditam esse Telmessum cuius ipsum nomen terminatione ησσος est insigne aliena a nominibus oppidorum in quibus plurimi tituli linguae Lyciae inscripti sunt (conf. TAM I p. 10). quamquam mirum est quod in eodem nomine Telmessi nomen Termilarum quod Herodotus VII 92 Lyciis indidit videtur latere. at temporibus antiquissimis per plura saecula Telmessios non fuisse coniunctos cum Lyciis certum est. etenim V. saeculo Athenienses cum tributorum rationes referebant Telmessios a Lyciis segregabant, nam in tabulis sexagesimae tributorum Ol. 83/3 (IG I 234) Τελεμήσσιοι collocantur ante Λύκιοι καὶ συντελεῖς et in laterculo tributorum Ol. 88/4 (IG I 37) post Φασηλῖται. atque etiam Romani cum anno 189 a. Chr. pacis cum Antiocho condiciones constituerent Telmessum exemerunt e Lycia; neque continuo post exitum Attalorum, id quod e Strabone XIV 3 4 colligere possis, Telmessus addicta est Lyciae, quia etiam in bello Mithradatico si modo fidem habes

verbis Appiani Μιθριδ. 24 Telmessii a Lyciis separati erant. sed ut iam saeculo IV. expeditione Periclis regis coacti (vid. Theop. Philipp. XII 101 Grenfell-Hunt) societatem Lyciorum inierant (conf. Scyl. 100 Geogr. Gr. min. recogn. C. Müller I p. 74: πόλεις Λυκίοις αἵδε· Τελμισσὸς κτλ), ita primo certe saeculo a. Chr. in foedus Lyciorum receptam esse urbem nummis demonstratur (vid. Head Hist. numorum² 698), quamquam non in sex primis societatis oppidis ducebatur. inde ex hoc tempore semper erat coniuncta cum Lycia, itaque ut alia omittam apud Melam I 15 82 et Plinium N. H. V 27 101 legimus: „quae Lyciam finit (urbs) Telmesos" et in Συνεκδήμῳ Hieroclis Τελμισὸς numeratur inter oppida ἐπαρχίας Λυκίας.

Sed iam singula testimonia perlustremus, quibus quae fuerint fortuna et res gestae Telmessiorum illustretur. Suidas (conf. Phot., Apostolii cent. XVI 24, Etymol. M., Fragm. histor. Gr. coll. C. Müller IV 394 = Dionysii Chalcidensis fragm. 4): Τελμισσὸς δὲ πόλις ἐν Λυκίᾳ ἀπὸ Τελμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς τῶν Ἀντήνορος θυγατέρων ᾗ ἐμίγη εἰς σκύλακα μεταβαλών· διὸ καὶ τερατοσκόπον αὐτὸν ἐποίησεν ὥς Διονύσιος ἐν Κτίσεσι (Eustath. ad Dionysii perieg. 859: ταύτην [Termessum] τινὲς διὰ τοῦ λ γράφουσι Τελμισσὸν καὶ λέγουσιν ὅτι Τελμισσὸς ἡ πόλις πλεονασμὸν ἔπαθεν ἐπεντεθέντος τοῦ λ· ἐκλήθη γὰρ ἀπὸ Τεμισσοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν). Theopompi Philipp. XII 101 (Grenfell-Hunt) = 111 (Müller): περιέχει ὁ δωδέκατος λόγος . . . καὶ ὡς Λύκιοι πρὸς Τελμισσεῖς ἡγουμένου αὐτοῖς τοῦ σφῶν βασιλέως Περικλέους ἐπολέμησαν καὶ οὐκ ἀνῆκαν πολεμοῦντες ἕως αὐτοὺς τειχήρεις ποιήσαντες καθ' ὁμολογίαν παρεστήσαντο. Arriani Anab. I 24 4: ἔπειτα (Alexander) εἰσβαλὼν εἰς Λυκίαν Τελμισσέας μὲν ὁμολογίᾳ προσηγάγετο. Polyaen. V 35: Νέαρχος Κρὴς κατέσχε Τελμησσὸν Ἀντιπατρίδου κρατοῦντος. κατέπλευσε μὲν ἐς τὸν λιμένα Νέαρχος. ἐπεὶ δὲ Ἀντιπατρίδης παλαιὸς ὢν φίλος ἀπὸ τῆς ἄκρας κατέβη πρὸς αὐτὸν καὶ διελέξαντο περὶ ὧν ἐβούλοντο ὁ Κρὴς ἔφη βούλεσθαι γυναῖκας ἀποθέσθαι παρ' αὐτῷ καὶ παῖδας δεδεμένους . . . . . ὡς δ' εἴσω τῆς ἄκρας ἐγένοντο. οἵ τε τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας ἄγοντες σπασάμενοι τὰ ἐγχειρίδια καταλαμβάνουσι τὴν ἄκραν καὶ τῆς Τελμησσοῦ Νέαρχος ἐκράτησεν. post mortem vero Alexandri et vicissitudines temporum quae sequebantur Telmessii cum Lyciis in dicionem Ptolemaeorum redacti sunt et Ptolemaeo III regnante Ptolemaeum quendam Lysimachi filium Telmessi dominatum esse e TAM II 1 discimus. Liv. XXXVII 16: (a. 190 a. Chr.) „postremo tamen fusi fugatique sunt Lycii atque in urbem (= Patara) compulsi et Romani cum haud incruenta victoria ad naves redierunt, inde in Telmessicum profecti sinum qui latere uno Cariam altero Lyciam contingit" . . . XXXVII 56: (a. 189 a. Chr.) „de summa rerum senatus constituit. Lycaoniam omnem et Phrygiam utramque et Mysiam . . . et Cariam . . . et castella vicosque ad Maeandrum amnem et oppida nisi quae libera ante bellum fuissent Telmesson item nominatim et castra Telmessium praeter agrum qui Ptolemaei Telmessii fuisset, haec omnia quae supra sunt scripta regi Eumeni iussa dari. Rhodiis Lycia data extra eundem Telmessum et castra Telmessium et agrum qui Ptolemaei Telmessii fuisset, hic et ab Eumene et ab Rhodiis exceptus". XXXVIII 39: (a. 188 a. Chr.) „Telmessum (Q. Fabius Labeo) eadem expeditione territis subito adventu classis oppidanis recipit". Polyb. XXI 48 8 sqq.: (a. 188 a. Chr.) μετὰ δὲ ταῦτα (οἵ τε δέκα καὶ Γναῖος ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων) Ῥοδίοις ἐχρημάτισαν διδόντες Λυκίαν καὶ Καρίας τὰ μέχρι Μαιάνδρου ποταμοῦ πλὴν Τελμισσοῦ. περὶ δὲ τοῦ βασιλέως Εὐμένους καὶ τῶν ἀδελφῶν ἔν τε ταῖς πρὸς Ἀντίοχον συνθήκαις τὴν ἐνδεχομένην πρόνοιαν ἐποιήσαντο καὶ τότε τῆς μὲν Εὐρώπης αὐτῷ προσέθηκαν Χερρόνησον . . . . . τῆς δ' Ἀσίας Φρυγίαν . . . Μυσοὺς . . . Λυκαονίαν Μιλυάδα Λυδίαν Τράλλεις Ἔφεσον Τελμισσόν. Strabo XIV 3 4: μετὰ δ' οὖν τὰ Δαίδαλα τὸ τῶν Λυκίων ὄρος πλησίον ἐστὶ Τελμησσὸς πολίχνη Λυκίων καὶ Τελμησσὶς ἄκρα λιμένα ἔχουσα. ἔλαβε δὲ τὸ χωρίον τοῦτο παρὰ Ῥωμαίων Εὐμένης ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ πολέμῳ. καταλυθείσης δὲ τῆς βασιλείας ἀπέλαβον πάλιν οἱ Λύκιοι. Appiani Μιθριδ. 24: ἐν δὲ τούτῳ (88 a. Chr.) Ῥόδιοι τά τε τείχη σφῶν καὶ τοὺς λιμένας ἐκρατύναντο καὶ μηχανὰς ἅπασιν ἐφίστανον καί τινες αὐτοῖς Τελμισέων τε καὶ Λυκίων συνεμάχουν. episcopum autem Telmessi primum Gams (Series episcoporum 449) tribuit anno fere 370 p. Chr. denique addere iuvat quod legitur in Notit. episc. VIII et IX: Τελεμισσοῦ ἤτοι Ἀναστασιουπόλεως (inter oppida ἐπαρχίας Λυκίας, unde intellegitur Telmessum aliquamdiu Anastasio potius II (713—716) quam I (491—518) regnante nomine imperatoris esse honoratam antequam inciperetur Μάκρη nominari.

Nominis huius urbis plures formae traduntur: Τελμησσός Τελεμησσός Τελμησός Τελμι(σ)σός (conf. Böckh-Fränkel Staatshaushaltung der Athener II 488 sq.), inter quas speciem genuinae prae se fert Τελμησσός; e qua in ore Graecorum quasi sponte Τελεμησσός oriri potuit (conf. Meisterhans-Schwyzer Grammatik der attischen Inschriften 69, Kretschmer Vaseninschriften 125 sq.), quae forma non solum titulis Atticis (IG I 37 et 234) aliisque, sed etiam comoedia Aristophanis, quae inscripta erat Τελεμησσῆς (vid. Com. fragm. ed. Kock I 528—541) et a Koerte Gordion (= Jahrbuch V. Erg.-Heft 1904) p. 13 sq. (de quo loco me Wilhelm admonuit) ad Caricos illos refertur vates, confirmatur; aetate autem inferiore qua η et ι vocales similiter pronuntiari coeptae sunt Τελμισσός scribebatur. quamquam enim iam Polybii codices hanc formam testari videntur, tamen cave inde de scriptura Polybii ipsius quicquam colligas, quoniam talibus in rebus ullam fidem certam ne melioribus quidem codicibus haberi posse constat. tituli vero inscripti ut sinceri consuetudinis aetatis suae testes ad unum omnes consentiunt (sicut nummi qui omnes habent ΤΕΛΜΗ) in forma Τελμησσός, quae duplici σ terminationis illius notissimae insignis est. neque dubium est, quin Τελμησσός ad eandem stirpem sit referendum ac Τερμησσός (conf. Lanckoroński Städte Pamphyliens und Pisidiens II 12); nam ut saepius λ pro ρ, ρ pro λ substituitur, ita tituli Lycii loco nominis Πίναρα praebent ΠΕΝΡΛΛ vel ΠΕΛΛΛ, conf. Τέρμερα—Τέρμελα in Caria. atque etiam Τευμησσός nomen montis et oppidi Boeotiae vix secernere licet, cum apud Cretes quidem ευ ex ελ, αυ ex αλ nonnumquam ortum sit, conf. Brugmann-Thumb Griech. Gramm. 95, Thumb Griech. Dialekte 127, Roscher Lex. III 2926. inde apparere videtur eandem gentem quae in Pisidia et ad Oenoanda oppida Τερμησσοῦ nomine condidit* atque oppidis Lyciae et Cariae imposuit nomen Τελμησσοῦ (cuius vestigia etiam in Sicilia Macedonia Syria deprehenduntur) quondam pertinuisse usque in Boeotiam. quae autem fuerit illa gens, eos opus non est docere qui antiquissimis Graeciae Asiaeque minoris rebus indagandis operam dederunt (conf. Kretschmer Einleitung in die Geschichte der griech. Sprache 401 sqq.). maximi vero momenti est similitudo nominum Τερμησσός et ΤΡΧΜΕΛΕ = Τερμίλαι quo nomine ipsi Lyciae incolae se vocitaverunt; in illis enim eadem radix latet aucta terminationibus ησσός et ίλος; conf. Τέρμερα(ελα). quae cum ita sint, forma Τερμησσός habenda est genuina; sed urbs de qua nunc est sermo semper quod quidem sciamus Τελμησσός nominata est. quam ob rem equidem alios secutus nomen ΤΛΛΛΒΛ+Ε quod in titulo Lycio TAM I 26 et in nummis Lyciis saeculi V. a. Chr. legitur ad Telmessum rettuleram, quam opinionem iam non sustinere audeo praesertim cum non facile intellegatur ratio litterae B; accedit quod ante expeditionem Periclis Lyciorum regis quam Treuber (Geschichte der Lykier 103[1]) optimo iure priori dimidio saeculi IV a. Chr. tribuit Telmessii omnino nondum coniuncti erant cum Lyciis.

Telmessus sita erat intimo in recessu sinus Glauci cuius pars orientalis tantum inciditur in terra ut instar habeat portus praesertim cum aditus paene totus praecludatur insula longa Μάκρας vel Μάκριδος nomine. a qua insula, cuius parietinas ceteraque monumenta ipse 1892 cum Hula et Krickl itineris sociis perlustravi** frustra sperans nos aliquid antiqui reperturos esse, vicus qui loco Telmessi in ora meridiana illius portus hodie exstat nomen traxit Μάκρη, quod nomen

* quod idem nomen etiam in Hispania invenitur.

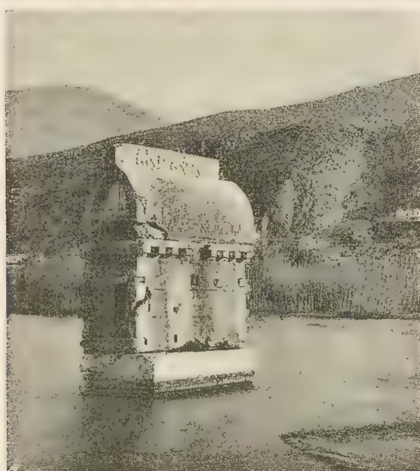
** J. v. Hammer Topographische Ansichten 93: „Das Eiland steigt in drey Anhöhen auf. Eine derselben an jeglichem Ende und eine in der Mitte. Jede Anhöhe ist mit einem Schlosse gekrönt, jedes Schloß mit fensterlosen Thürmen und geräumigen Cisternen versehen." conf. Texier Description de l'Asie mineure III 191.

primum apparet quod ego quidem noverim inter nomina subscripta actis concilii anni 879 (conf. praeterea Notit. episc. X et XIII = Nova tactica ed. Gelzer 1427). a meridie ab hoc vico conspicuus est mons arce munitus in quo et ipso et ad orientem multa sepulcra excisa sunt e rupibus. horum sepulcrorum partem egregiam imagine quae e Reisen I tab. XIV repetita est reddendam curavi. de arce autem in qua moenia et turres castelli aevi quod vocatur medii conspiciuntur Hula 1892 haec conscripsit: „Die Akropolis, auf der im späten Mittelalter eine stattliche Burg errichtet wurde, fällt gegen Süd und West steil ab. In der nördlichen Mauer öffnet sich eine nach West gerichtete Pforte, deren Deckbalken eine Inschrift (n. 54) trägt. Sie führt zu einem sanft ansteigenden Plateau, über dem sich die eigentliche Burg erhebt; südöstlich von jener Pforte ein Eingang mit einem Turm, in den vier Inschriften vermauert sind; besonders stark befestigt ist die Westseite. In der Felswand Kammern und Löcher für Votive. Ganz oben große Cisterne." praeter illa vero et alia sepulcra antiqua quae usque in vias vici pertinent et dispersos lapides edolatos vel inscriptos vel imagine ornatos nulla fere antiquitatis vestigia inveniuntur. quid? quod iam ne theatra quidem remanserunt, quorum maius ad occidentem a vico in ipso litore situm magnitudine et arte animos ceperat (conf. M. G. F. A. comte de Choiseul Voyage pittoresque de la Grèce I 1782 tab. 72*, W. M. Leake Journal of a tour in Asia minor 1824 p. 320, Fellows Asia minor 244, Texier Description de l'Asie mineure III 187 n. 224 tab. 177 et 178, Ritter Erdkunde XIX 952, Reisen I 39[2]), sed sensim dirutum est cum eius saxa ad aedificia publica exstruenda adhibita sunt**, minus autem in latere arcis septemtrionali situm iam ante hos LXX annos paene totum perierat (conf. Hoskyn Journal of royal geogr. society of London 1842 XII 146). quae cum ita sint, alia quoque aedificia antiqua hominum temeritate recentiorum funditus deleta esse possunt. nec vero eis solis crimini danda est ista misera ruina. nam magna urbis pars maris fluctibus hausta est, quia terrae solum non Telmessi tantum sed totius Lyciae orae altius desedisse constat***. itaque praeter cetera nunc eminet ex aquis sarcophagus imaginibus ornatus cuius formam e Reisen II fig. 1 repetivi (conf. Fellows Lycia 112 sq.); deinde saxa aedificiorum quadrata eiusdemque generis fragmenta velut epistylii Ionii ipse conspexi in mari cum ad Macram insulam navigarem; denique quae iam ipso fere mari quodam modo subluuntur speluncas ingentes iuxta theatrum (conf. Ritter 952) et fundamenta muri antiqua supra quae medio aevo iterum murus exstructus erat (conf. Hammer 96) antea longius a litore afuisse certum est (Hula 1892: „die untere ‚Johanniterburg' beim Hafen, in deren Mauer besonders Ehrendekrete vermauert sind, was vielleicht auf die Nähe der Agora schließen läßt"). tamen Hammero qui totam urbem in mare demersam esse sibi persuasit non adsentior quia arx antiqua cuius Polyaenus mentionem fecit eodem loco ac medii aevi castellum quin collocata fuerit dubitare non possum.

* Forma theatri, quam Choiseul proponit, ita est comparata, ut cavea, qua 27 gradus continentur, quorum inter 14. et 15. praecinctio (διάζωμα) patet, in 7 cuneos dividatur, radius orchestrae paene 16^{m} longus sit, scaena autem ad 50^{m} longa, quae fere 16^{m} ab orchestra distat, quinque portis sit insignis. Texier vero 9 cuneos ostendit et scaenam non multo plus 40^{m} longam esse nec multo plus 8^{m} ab orchestra distare indicat.

** Reisen I 39: „Man erkennt seine Existenz nur an ein paar Mauerstücken, die von dem Bühnengebäude übrig geblieben sind, und an der Höhlung, in welcher der Stufenbau des Zuschauerraumes sich erhob."

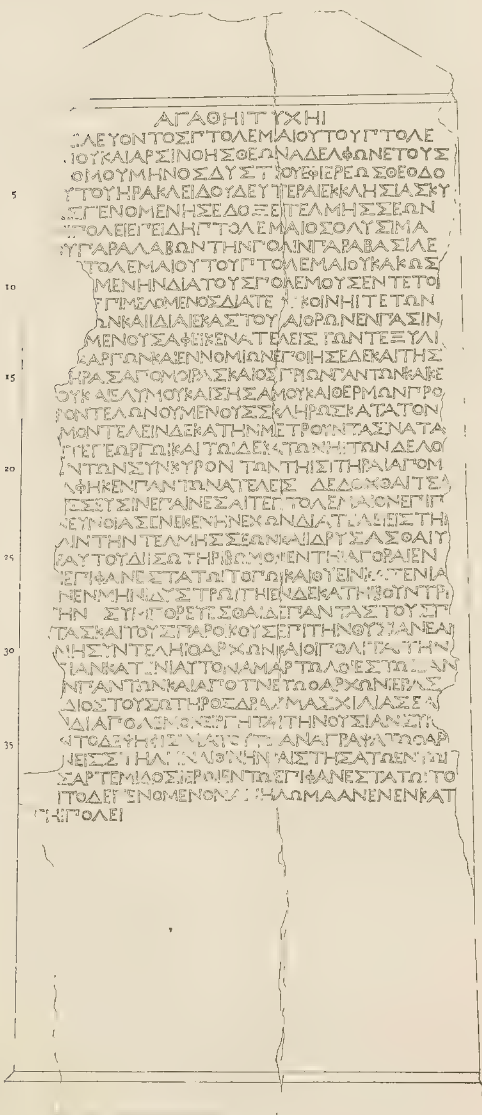
*** conf. A. Philippson Reisen und Forschungen im westlichen Kleinasien (Ergänzungsheft 183 zu Petermanns Mitteilungen 1915) 92 sq.

Reisen II ex fig. 1

A DECRETA

I Tabula discissa marmoris albi nunc ad 1 m alta, 0·41 m lata, 0·105 m crassa; anno 1892 Macri apud Luisidim; Bérard eam invenerat 'un peu au-dessous de la citadelle franque, à l'ouest du téké actuel'. „Schriftfeld 0·855 m hoch, Giebel jetzt bis 0·075 m hoch, Ablauf unten 0·04 m hoch, Buchstaben 0·01 m."

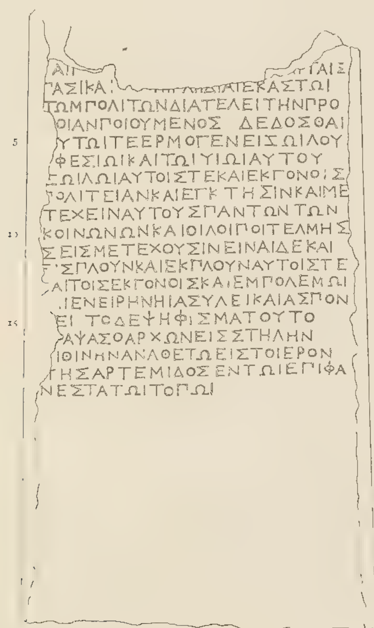

Ἀγαθῆι τύχηι.
Βα]σιλεύοντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολε-
μα]ίου καὶ Ἀρσινόης θεῶν Ἀδελφῶν ἔτους — i. e. mense fere Februario anni 240 a. Chr.
ἑβδ]όμου μηνὸς Δύστρου ἐφ' ἱερέως Θεοδό-
το]υ τοῦ Ἡρακλείδου, δευτέραι, ἐκκλησίας κυ-
ρία]ς γενομένης, ἔδοξε Τελμησσέων
τ]ῆι πόλει· Ἐπειδὴ Πτολεμαῖος ὁ Λυσιμά-
χ]ου παραλαβὼν τὴν πόλιν παρὰ βασιλέ-
ως Π]τολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου κακῶς
διακει]μένην διὰ τοὺς πολέμους ἔν τε τοῖ[ς
ἄλλοις] ἐπιμελόμενος διατελεῖ κοινῆι τε τῶν
πολιτ]ῶν καὶ ἰδίαι ἑκάστου [κ]αὶ ὁρῶν ἐν πᾶσιν
θλιβο]μένους ἀφεῖκεν ἀτελεῖς τῶν τε ξυλί-
νων] καρπῶν καὶ ἐννομίων, ἐποίησε δὲ καὶ τῆς
σιτ]ηρᾶς ἀπομοίρας καὶ ὀσπρίων πάντων καὶ κέ[ν?-
χρ]ου καὶ ἐλύμου καὶ σησάμου καὶ θέρμων, πρό-
τε]ρον τελωνουμένους σκληρῶς, κατὰ τὸν
νό]μον τελεῖν δεκάτην μετροῦντας νατα (sic)
τῶ]ι τε γεωργῶι καὶ τῶι δεκατώνηι, τῶν δὲ λο[ι-
πῶ]ν τῶν συγκυρόντων τῆι σιτηρᾶι ἀπομ[οί-
ραι ἀ]φῆκεν πάντων ἀτελεῖς· δεδόχθαι Τελ-
μη]σσεῦσιν ἐπαινέσαι τε [Π]τολεμαῖον ἐπὶ [πᾶ-
σι?]ν εὐνοίας ἕνεκεν ἣν ἔχων διατελεῖ εἰς τὴ[ν
πό]λιν τὴν Τελμησσέων καὶ ἱδρύσασθαι ὑ-
πὲ]ρ αὐτοῦ Διὶ Σωτῆρι βωμὸν ἐν τῆι ἀγορᾶι ἐν
τῶ]ι ἐπιφανεστάτωι τόπω[ι] καὶ θύειν κατ' ἐνια[υ-
τὸ]ν ἐν μηνὶ Δύστρωι τῆι ἑνδεκάτηι βοῦν τρι-
έτ]ην, συμπορεύεσθαι δὲ πάντας τοὺς π[ο-
λί]τας καὶ τοὺς παροίκους ἐπὶ τὴν θυσίαν· ἐὰ[ν
δὲ] μὴ συντελῆι ὁ ἄρχων καὶ οἱ πολῖται τὴν
θυσ]ίαν κατ' ἐνιαυτόν, ἁμαρτωλοὶ ἔστωσαν
θεῶ]ν πάντων καὶ ἀποτ(ι)νέτω ὁ ἄρχων ἱερὰς
τοῦ] Διὸς τοῦ Σωτῆρος δρα[χ]μὰς χιλίας, ἐὰ[ν
μὴ] διὰ πόλεμον εἴργηται τὴν θυσίαν συ[ν-
τελεῖ]ν· τὸ δὲ ψήφισμα τοῦτο ἀναγραψάτω ὁ ἄρ-
χω]ν εἰς στήλην λιθίνην καὶ στησάτω ἐν τῶι
τῆ]ς Ἀρτέμιδος ἱερῶι ἐν τῶ[ι] ἐπιφανεστάτωι τό-
πω]ι, τὸ δὲ γενόμενον ἀνήλωμα ἀνενενκάτ[ω
τ]ῆι πόλει.

Anno 1892 contuli, quae Bérard BCH 1890 XIV 162 sqq. n. 1 ediderat, et ectypum feci. (Strack Dynastie der Ptolemäer 236 n. 51, Michel 547, Dittenberger Suppl. I 55, Revenue Laws [Mahaffy] p. LII sqq., Sokolov Žurnal minist. narodn. prosv. 1902 CCCXXXXIII 399 sqq.) v. 14 sqq. conf. Rostowzew Philol. 1904 suppl. IX 361 sq. et Studien zur Geschichte des röm. Kolonates (1. Beiheft zum Archiv f. Papyrusforschung 1910) 278 sq.; v. 15 οἰν]ηρᾶς Mahaffy, sed conf. v. 20; v. 18 ΝΑΤΑ scriptura mendosa videtur sicut ἀποτνέτω v. 32; num ἔναντα (= coram)? ab Arnim: ναστὰ (μέτρα); „Quae Mahaffyo in mentem venerunt ΑΝΤΑ (adverbium) ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΑ non probabilia sunt neque quod illi maxime placet νεατά (i. e. arva, agros aratos, a verbo νεάω) mihi arridet" Ditt.; Rostowzew Studien 279[1]: μετρῶν τὰ δίκαια; v. 22/3 Ἐπίγονον Holleaux, Stern, de Groot, sed conf. Bouché-Leclercq Histoire des Lagides IV 312.

„Qui eponymus dicitur Theodotus Heraclidis f., sacerdos esse videtur Dianae Telmessiae, in cuius delubro decretum collocandum erat, non Alexandri et Ptolemaeorum, ut placuit Berardio [et Dittenbergero]. honoratur Ptolemaeus Lysimachi f. propter merita in urbem conlata, quam bellis laborantem acceperat a Ptolemaeo rege, ac perpetuantur merita illa ita, ut qui ad memoriam liberatae patriae celebrandam saepius inserviret cultus institueretur Διὸς Σωτῆρος. bella intellegenda sunt Ptolemaei Euergetae contra Seleucum II et Rhodios gesta.“ Benndorf. Quin Lysimachus ille frater Ptolemaei III fuerit et Ptolemaeus Lysimachi f. idem sit quem etiam anno 189 agrum Telmessium tenuisse Livius XXXVII 56 narrat, post ea quae luculenter Wilhelm Gött. gel. Anz. 1898 209 sqq. et Dittenberger exposuerunt (conf. Sokoloff Klio 1904 IV 108 et R. Laqueur Quaestiones epigr. et papyrolog. 1904 82 sqq.) ego quidem non iam dubito; dissentiunt Holleaux Revue de philol. 1894 XVIII 119 sqq., Revue des études anc. 1899 I 12 n. 13, BCH 1904 XXVIII 408 sqq., Lenschau Jahresber. über die Fortschritte der Altertumswiss. 1907 CXXXV 188 sq., Bouché-Leclercq Histoire des Lagides I 393[1], III 73[1], IV 312 sq. nuperrime rem exposuerunt E. de Stern Hermes 1915 L 427 sqq. et A. W. de Groot Rhein. Mus. 1918 LXXII 455 sq.

2 Tabula fracta marmorea 0·29 m lata, 0·08 m crassa, nunc 0·55 m alta, anno 1892 Macri apud Luisidim; rep. infra castellum eodem fere loco ubi titulus antecedens. „Buchstaben 0·01 m; Seitenränder erhalten, aber bestoßen; unten vermutlich gerade beim Ablauf abgeschlagen.“

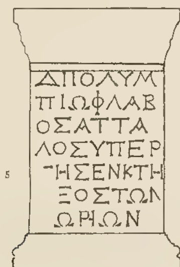

. . . .
. . . .
κ?]αὶ . . . . [τοῖς πολίτ]αις
πᾶσι κα[ὶ κοινῆι καὶ ἰ]δίαι ἑκάστωι
τῶμ πολιτῶν διατελεῖ τὴν πρό-
ν]οιαν ποιούμενος, δεδόσθαι
α]ὐτῶι τε Ἑρμογένει Ζωίλου
Ἐ]φεσίωι καὶ τῶι υἱῶι αὐτοῦ
Ζωίλωι, αὐτοῖς τε καὶ ἐκγόνοις,
πολιτείαν καὶ ἔγκτησιν καὶ με-
τέχειν αὐτοὺς πάντων τῶν
κοινῶν, ὧν καὶ οἱ λοιποὶ Τελμησ-
σεῖς μετέχουσιν, εἶναι δὲ καὶ
ε[ἴ]σπλουν καὶ ἔκπλουν αὐτοῖς τε
κ]αὶ τοῖς ἐκγόνοις καὶ ἐμ πολέμωι
κα]ὶ ἐν εἰρήνηι ἀσυλεὶ καὶ ἀσπον-
δ]εί. τὸ δὲ ψήφισμα τοῦτο
γρ]άψας ὁ ἄρχων εἰς στήλην
λ]ιθίνην ἀναθέτω εἰς τὸ ἱερὸν
τ]ῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῶι ἐπιφα-
νεστάτωι τόπωι.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.
Bérard BCH 1890 XIV 167 sq. n. 2.

B DONARIA

3 Ara quadrata marmorea a Telmesso ad orientem unius fere horae spatio interiecto inter sepulcra Turcorum, 0·84 m alta, 0·43 m lata, 0·36 m crassa. „Ablauf auch rechts und links, oben 0·175 m hoch, verstoßen; Buchstaben 0·05 m.“

Διὶ Ὀλυμ-
πίω Φλάβ[ι-
ος Ἄττα-
λος ὑπὲρ
τ]ῆς ἐνκτή-
σ]εος τῶν
χ]ωρίων.

Zingerle anno 1908 descripsit.
Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 2 n. 4.
v. 6 in. Ormerod et Robinson ΕΟΣ

4 Ara quadrata marmorea 0·13 m alta, 0·08 m lata, 0·085 m crassa; 1892 Macri apud Luisidim. „Der Aufsatz ist kreisrund. Das Profil läuft ringsum, nur an der Rückseite weniger ausgearbeitet; die Nebenseiten sind leer."

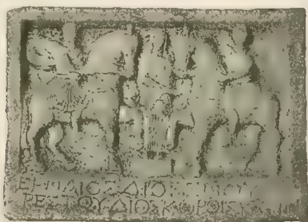

Ἀρτέ-
μει
Κόμβα.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

Utrum dea cognomen habeat a Comba Lyciae oppido an Κόμβα nomen sit mulieris, in medio relinquo.

5 Tabula quadrata lapidis calcarii 0·6 m longa, 0·425 m alta, 0·14 m crassa, sed crassitudo paulatim imminuitur ad partem superiorem; tabula paene tota occupatur imagine ectypa duorum equitum adversorum inter quos femina velata in basi insistit. Bérard viderat et descripserat in oppido Macri apud Casilli; nunc exstat Viennae in museo imperiali.

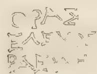
Ex ectypo et imagine lucis ope effecta.
Bérard BCH 1890 XIV 176 n. 11.

Ἑρμαῖος Διογένους
Ὀρέστου Διοσκόροις [ε]ὐχήν.

Comparari potest gemma, quam Hula 1892 ita descripsit: „Im Privatbesitz zu Makri 0·015 m langer elliptischer Karneol mit Intagliodarstellung einer altertümlichen stehenden Frau im Peplos, die rechte Hand mit dem Bogen bewehrt, über ihr ein Halbmond, beiderseits die reitenden Dioskuren, darüber Sterne."

6 Tabula de qua Saridakis medicus Rhodius: Στηλίδιον inquit πρισματικὸν ἐκ τιτανολίθου (=ἀμυγδαλοπέτρας), δωρηθέντος μοι παρὰ φίλου εὑρόντος ἐν Μάκρῃ τῆς Λυκίας· φέρει δὲ καὶ κορωνίδα ἐπί τε τοῦ ἄνω ἄκρου καὶ τοῦ κάτω· μῆκος 0·18, πλάτος 0·10, πάχος 0·07.

Ορας
Ἐλευθέ-
ρα εὐχή[ν.

Ectypum misit Hiller de Gaertringen.

v. 1 de nomine Ορας conf. Sundwall Klio XI. Beiheft 232; Kubitschek: Θρᾷξ? quae lectio ectypo non confirmatur;

v. 3 post H littera N, quamquam certum eius vestigium non apparet, tamen scripta fuisse potest; de Eleuthera dea cf. Petersen Reisen II 61² et Jessen P.-Wiss. V 2344 sq.

7 Tabula lapidis calcarii 0·32 m alta, 0·26 m lata, 0·07 m crassa ornata imagine equitis qui clavam sustulit; litterae 0·015—0·02 m altae sunt; 1892 Macri apud Luisidim.

Ἀρτέμων δὶς
θ]εῷ Κακασβω
εὐχ]ήν.

Descripsi anno 1892.

„De nomine dei, qui et [Τ?]ρικασβος vocatur (n. 11) et Κακαβος [nisi error subest] in lapide Carico [ἐπὶ ἀναγλύφου ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ ἐν Ναρλίκιοϊ κ. A. Mirzan] (Μουσεῖον καὶ βιβλ. τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐαγγελικῆς σχολῆς I 1875 6 p. 30 n. ρλ': Μολεσέος Τρώ[γ]λου Κακάβω] εὐχήν). Lewy Arch.-ep.gr. Mitt. VII 124 adn. disseruit. clavae symbolum saepius gerere deos, qui vim fatalem repraesentent, U. de Wilamowitz-Moellendorff Euripides Herakles II² 174 luculenter edocuit. simili figura effingitur Σώζων deus in anaglyphis Phrygiis et Pamphyliis (Collignon BCH IV 291 sqq. tab. IX et X, Smith Journ. hell. st. VIII 235, Hill Journ. hell. st. XV 129 sq., Petersen apud Lanckoroński II 8 sq., Sarre Arch.-epigr. Mitt. XIX 50; conf. Perdrizet BCH XX 65, 98²). etiam alibi in Asia minore similes occurrunt imagines votivae, cf. Reisen I 153 n. 128, p. 125 fig. 77, Königliche Museen zu Berlin Beschreibung der antiken Skulpturen 1891 n. 680, 812. gemmae gnosticae aquila cum serpente ornatae (Montfaucon Antiqu. expl. II pl. 175) ΚΑΚΑΣΒΕΥΣ nomen inscriptum indicavit Drexler Arch.-epigr. Mitt. XIII 126 [conf. Roscher II 919 sq.]. alius generis sunt anaglypha, quae mortuum utpote heroem equo insidentem ostendunt, cf. M. A. Wagener Inscriptions grecques recueillies en Asie mineure. 22, Mémoires couronnés et mémoires des savants étrangers publiés par l'Académie Royale des sciences de Belgique t. XXX." Benndorf.

8 Tabula lapidis calcarii 0·38^{m} alta, 0·36^{m} lata, 0·09^{m} crassa ornata imagine equitis clava armati; 1892 Macri apud Luisidim, antea in vico Levissi.

Ἑρμαῖος δὶς
Κουνδαλι θεῷ Κακασβ-
ω εὐχήν.

Petersen 1882 descripsit et adumbravit; Reisen II 3 fig. 2 n. 7; contuli.

v. 2 ad nomen explicandum plura congessit Petersen, quibus addatur Κόνδαλος Μαυσσώλου ὕπαρχος apud Aristotelem Oecon. β 1348a 18; illud nomen quamvis Κουνδαν quoque legi possit, tamen cave cogites de nomine Romano [Σε]κούνδα.

9 Tabula inscripta litteris 0·012^{m} altis; „above the inscription is a rude relief of a horseman riding to the left"; 1911 Macri apud Luisidim.

ΘΕѠΚΑΚΑCΙ ѠΑΠΟΛ
ΛѠΝΙΟCΕΥΧΗΝ

Θεῷ Κακασ[β]ω Ἀπολ-
λώνιος εὐχήν.

Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 1 n. 1.

10 Tabula lapidis calcarii 0·33^{m} alta, 0·36^{m} lata, 0·09^{m} crassa ornata imagine equitis, cuius equus ad dexteram progreditur, perquam rudi; litterae 0·01—0·015^{m} altae; Macri apud Jorji Manoli Karidi.

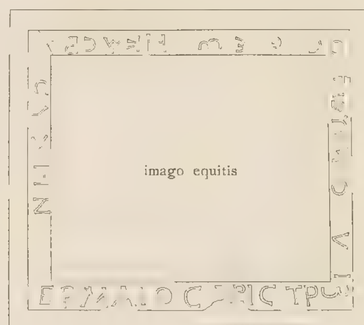

Σιμονίδης [Λε?]ο[ν]ίδου [θεῷ
Κα]κ[ασβω] εὐχή[ν.

Descripsi 1895. Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 1 n. 2.
v. 1 Ormerod et Robinson: ΜΟΝΙΔΗϹ Λ Ο ΙΔΟΥ

11 Tabula calcarii lapidis 0·39^{m} lata, 0·35^{m} alta, 0·14^{m} crassa; Macri apud Luisidim. „Eingetieftes Relief eines keulenschwingenden Reiters auf langgezogenem Pferde; am Rande auf allen vier Seiten Inschrift."

Ἑρμαῖος τρὶς Τρω-
ίλο[υ] Μεῖδ[η,τ-?
ος θεῷ [Τ?]ρικασβω
ε]ὐχήν.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

v. 2 sq. Wilhelm Μείδιος legi mavult; sed in describendo titulo statui spatium suppetere ad duas litteras interponendas, id quod in imagine nostra neglegitur.

12 Tabulam marmoris albi 0·31^{m} altam quae simili equitis imagine ornata est Löwy viderat Rhodi apud Vitalem consulem et e parte Asiae minoris Rhodo finitima [vel potius ex ipso oppido Telmesso ut ego opinor ceteris tabulis similibus respectis] in illam insulam esse translatam statuit.

Διογένης | Μόλητος | Οὐασήμι ος (?) 5 Κακασβω εὐχήν.

Ectypum misit Hiller de Gaertringen.

Loewy Arch.-epigr. Mitt. 1883 VII 124 n. 51.

v. 3 et 4 (qui versus in ectypo parum expressus est) nescio an legendum sit Οὐασημι (quocum conf. Κουνδαλι n. 8) | [θεῷ], quia in ceteris tabulis huius generis nomini Κακασβω praecedere solet θεῷ.

13 Tabula lapidis calcarii ornata imagine equitis calceati et tunica paenulaque vestiti (conf. n. 7 et 8), quam vestem editores temere pro thorace („che sembra formata di un corsaletto e di un pezzo sovrapposto che copre le spalle e la sommità del petto") habuerunt, et clava armati; capiti autem num quid impositum fuerit, incertum est; rep. Attaliae prope Παρθεναγωγεῖον, sed quia editores addunt „sulla cui provenienza non ho avuto notizie sicure", mihi quidem persuasum est hanc quoque Cacasbi imaginem Telmesso Attaliam adlatam esse.

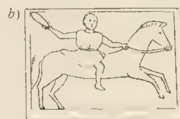
Ἀρτέμεις Ἀπολωνίου θεῷ Κακασβω [ε]ὐχήν.

Paribeni-Romanelli Monumenti antichi pubblicati per cura della r. accademia dei lincei (Milano) 1915 XXIII p. 15 fig. 1 quae imago hic repetita est.

v. 2 Ε in ΘΕѠ ex Α; editores Κακάβω, sed ante superiorem partem litterae Β cernere mihi videor C; post ΒѠ lego CΥ

a)

b)

Duae similes tabulae, quae titulis carent, ex Ernesti Krickl scidulis hic repetendae videntur esse, ad quas ille 1892 haec adnotavit: „*a*) Makri im Hause des Schusters Michalis Ganera Stele mit Giebel, darauf Akroter, darin Medusenkopf, 0·33^{m} hoch, 0·23^{m} breit, 0·08^{m} dick, vielleicht das beste Exemplar der Gattung; *b*) im Kaffenion Andoni eine Stunde östlich von Dont viereckige Marmorplatte, 0·21^{m} hoch, 0·26^{m} breit, 0·075^{m} dick.“

In vico Levissi tabulam 0·33^{m} latam et 0·27^{m} altam simili anaglypho ornatam cum titulo ita exstincto, ut iam nihil legi posset, vidit Petersen descripsitque Reisen II 3. ac simillimam 0·33^{m} latam et 0·25^{m} altam idem Attaliae in domo privata prope portum sita anno 1882 adumbravit.

14 = IG XII 1 33. Tabula marmoris albi parva II. fere saeculi a. Chr.; nunc in museo Britannico.

Αἰγύπτου μεδέουσι βαθυκλήροιο Σαΐστης
ξεῖνε παρὰ προπύλωι τούσδ' ἔθετο ζάκορος
βωμοὺς ἀθανάτοισιν ἐπεὶ γέρας αὐτοὶ ἄνακτες
κεδνοῖς Εὐρώπας παισὶν ἔνειμαν ἴσον
μούνωι ἐν αἰζειοῖσι· τὸ δὲ κλέος ἄφθονον ὡνὴρ
ἐγ μακάρων ἀνύσαι φωτὶ δικαιοσύναι.

Hedenborgium in codice manu scripto Cremonensi Sommi Picenardi Marchionis tab. XLV huic titulo subscripsisse ‘Makri’ Hiller de Gärtringen nos edocuit; idem Ath. Mitt. 1896 XXI 59 lapidem quondam in Syme insula fuisse demonstravit, unde Rhodum ad Biliotti consulem pervenit. sed ad quascumque oras per temporum vices delatus est, vix dubitari potest, quin recte originem eius Alexandrinam statuerit Newton.

C TITVLI HONORARII

15 Basis lapidis porphyretici 2·57^{m} longa, 1^{m} alta, 0·45^{m} crassa „dans le mur de fortification élevé par les Chevaliers de Rhodes autour de l'ancien port, derrière le khani; lettres hautes et très soignées“; IV „fragment de la même inscription, mais de l'autre face sans doute: il a été brisé et transporté dans une maison voisine“ Bérard. „IV sah ich nicht und von I—III nur die sechs oberen Zeilen, das übrige unter Wasser; I und II stehen nebeneinander auf der Hauptseite des vermauerten Basisblockes. Die Nebenseiten fand ich freigelegt; die linke ist schriftlos, auf der rechten III. Der rechte Rand von III ist verstoßen, war aber deutlich Fuge. Die Basis bestand also aus zwei hintereinander liegenden Blöcken“ Hula. Cum III et IV cohaereant inter se, IV necesse est positum fuerit in latere continenti lapidis posterioris.

I

ΟΚΟΙΝΟΝΕΤΕΙΜΗΣΕΝ ΤΕΙΜΑΙΣ
ΝΚΛΕΑΡΧΟΥΤΟΥΤΛ ΤΟΥΦΙΛΩ
ΙΗΣΣΕΑΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΝΔΕΚΑΙΕΝΤΑΙΣ
ΤΑΛΥΚΙΑΝΠΟΛΕΣΙΠΑΣΑΙΣΤΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑΤΩΝΣΕ
ΤΩΝΤΟΝΔΕΑΥΤΟΝΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΑΛΥΚΙΩΝΤΟΥ
ΝΟΥΔΙΑΣΕΤΕΛΕΣΕΝΜΕΓΑΛΟΨΥΧΩΣΜΟΝΟΜΑΧΙ
ΚΑΙΘΗΡΙΟΜΑΧΙΑΣΚΑΙΑΡΓΥΡΙΚΑΣΕΠΙΔΟΣΕΙΣΚΑΙΤΑΣ
ΑΡΕΣΧΗΜΕΝΟΝΚΑΙΤΗΙΠΑΤΡΙΔΙ
ΜΝΑΣΙΟΥΧΑΡΙΣΑΜΕΝΟΝΚΑΙΑΡΙΘΜ ΤΑΛΕ
ΡΙΟΥΜΥΡΙΑΔ ΣΠΕΝΤΕΚΑΙΕΞΑΚΙΣΧΕΙΛΙΑΣ
ΤΗΚΟΝΤΑΟΚΤΩΔΡΑΧΜΑΣ

I

Λυκίων τ]ὸ κοινὸν ἐτείμησεν [ταῖς τρίταις] τειμαῖς
Φίλιππο]ν Κλεάρχου τοῦ Τλ[ηπολέμου] τοῦ Φιλώ-
του Τελμ]ησσέα, πολιτευόμενον δὲ καὶ ἐν ταῖς
κα]τὰ Λυκίαν πόλεσι πάσαις, τὸν ἀρχιερέα τῶν Σε-
βασ]τῶν. τὸν δὲ αὐτὸν καὶ γραμματέα Λυκίων τοῦ
κοι]νοῦ, δι' ἃς ἐτέλεσεν μεγαλοψύχως μονομαχί-
ας] καὶ θηριομαχίας, καὶ ἀργυρικὰς ἐπιδόσεις καὶ τὰς
λοιπὰς δαπάνας π]αρεσχημένον καὶ τῆι πατρίδι
γυ]μνασίου χαρισάμενον καὶ ἀριθμ[ήσαν]τα λε[πτοῦ
ἀργυ]ρίου μυριάδ[α]ς πέντε καὶ ἑξάκις χειλίας
πεν]τήκοντα ὀκτὼ δραχμάς.

II

ΛΥΚΙΩΝΤΟΚΟΙΝΟΝΕΤΕ Σ
ΤΡΙΤΑΙΣΤΕΙΜΑΙΣΑΡΤΕΜΙΟΝΤΗΝΚΑΙΤΑΤΑΝ
ΜΕΓΑΣΥΣΤΟΥΤΕΛΜΗΣΣΙΔΑΤΗΝΑΡΧΙ
ΕΡΕΙΑΝΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΓΥΝΑΙΚΑ
ΦΙΛΙΠΠΟΥΤΟΥΚΛΕΑΡΧΟΥΤΟΥΤΛΗ
ΠΟΛΕΜΟΥΤΟΥΦΙΛΩΤΟΥΤΕΛΜΗΣΣΕΩΣ
ΤΕΥΟΜΕΝΟΥΔΕΚΑΙΕΝΤΑΙΣΚΑ
ΤΑΛΥΚΙΑΝΠΟΛΕΣΙΠΑΣΑΙΣΚΕΚΟΣΜΗ
ΜΕΜΗΝΠΑΣΗΙΑΡΕΤΗΙΚΑΙΣΩΦΡΟΣΥΝΗΙ

II

Λυκίων τὸ κοινὸν ἐτε[ίμησεν ταῖ]ς
τρίταις τειμαῖς Ἀρτέμιον τὴν καὶ Ταταν
Μεγασύστου Τελμησσίδα, τὴν ἀρχι-
έρειαν τῶν Σεβαστῶν, γυναῖκα
Φιλίππου τοῦ Κλεάρχου τοῦ Τλη-
πολέμου τοῦ Φιλώτου Τελμησσέως
πολι]τευομένου δὲ καὶ ἐν ταῖς κα-
τὰ Λυκίαν πόλεσι πάσαις, κεκοσμη-
μέ[ν]ην πάσηι ἀρετῆι καὶ σωφροσύνηι.

III IV

in latere dextro

ΚΑΙΤΩΙΣΥΝΠΑΝ
ΜΕΤΑΘΗΗΜΕΤΕ
ΦΙΛΙΠΠΟΥΤΟΥΚ
ΠΟΛΕΜΟΥΤΟΥΦΙΛΩΤΟΥΗΑΡ
ΤΗΣΚΑΙΤΑΤΑΣΜΕ ΑΣΥΣΤΟΥΤΕΛ
ΜΗΣΣΕΩ ΙΑΝΔΡΙ ΝΤΑΣΩΙΤΙΝΙΟΥΝ
ΤΡΟΠΩΙ ΠΟΙΗΣΗΕΝΩΙ
ΛΗΤ ΕΙΤΕΑΡΧΩΝΕΙΤΕ
ΝΑΥΤΟΝΥΠΕΡ
ΥΤΟΣΤΩΙΛΥΚΙΩΝ
ΓΑΘΩΣΚΑΙΤΑΧΕΙ
ΚΛΗΣΙΑΕΨΗΦΙΣΑΤΟ

III IV

. . . . [ἀνέστησε τοὺς
[ἀνδριάντας σὺν ταῖς βάσεσιν]
καὶ τῶι σύνπαν[τι κόσμωι· ἐὰν δέ τις
μεταθῆ ἢ μετε[νένκῃ τούσδε τοὺς
Φιλίππου τοῦ Κ[λεάρχου τοῦ Τλη-
πολέμου τοῦ Φιλώτου ἢ Ἀρ[τεμίου
τῆς καὶ Τατας Με[γ]ασύστου Τελ-
μησσέω[ν] ἀνδρι[ά]ντας ὡιτινι οὖν
τρόπωι [ἢ κακῶς] ποιήσῃ ἐν ὧι
δ]ή τ[ινι μέρει?] εἴτε ἄρχων εἴτε
ἰδιώτης.] . . . . ν αὐτὸν ὑπὲρ
. . . . υτος τῶι Λυκίων
ἔθνει] . . . . . . γαθως καὶ τὰ χει-
. . . . ἡ ἐκ]κλησία ἐψηφίσατο.

Bérard BCH 1890 XIV 169 sq. n. 3. (IG Rom. III 539)

Versus sex priores titulorum I II III Hula 1892 contulit.

I 8 λοιπὰς δαπάνας Zingerle qui ad monumentum Oprameae (Heberdey Oprameas p. 9 II ε v. 3 sq.) revocat; Benndorf et Wilhelm: ἄλλας φιλοτειμίας π]αρεσχημένον; 9 (ὑπὲρ) γυμνασίου Kubitschek; 9 sqq. Vide Ath. Mitt. 1894 XIX 275: „Die in unserer Inschrift (Iobacchorum. vid. Dittenberger II[2] 737[48]) vorkommende Drachme ist also dem Wert nach nichts anderes als der frühere Obolos; die Bezeichnung λεπτοῦ (ἀργυρίου) δραχμή scheint darauf hinzuweisen, daß man die alte Bedeutung der Drachme noch nicht vergessen hatte". conf. praeter cetera exempla CIG 2693 e $_5$: ἀργυρίου Ῥοδίου λεπτοῦ (vid. Hultsch Metrologie[2] 562[7]); IV 2 Wilhelm: μετε[πιγράψη; 7 Heberdey: [ἢ καὶ μετα]ποιήσῃ; IV 8 δή Heberdey; IV 9 sq. εἶναι] αὐτὸν ὑπε[ύθυνον ἐπὶ το]ύτο(ι)ς? Heberdey: τείνει]ν αὐτὸν ὑπὲρ [τοῦ τολμήματος το]ύτο[υ] (sicut in titulo Termessio BCH 1899 XXIII 166 1) τῶι Λυκίων [ἔθνει δηνάρια ..; v. 11 sq. Wilhelm: κ]αθὼς καὶ τὰ χει[ρόγραφα περιέχει καὶ ἡ ἐ]κλησία ἐψηφίσατο.

16

ΜΑΡΚΟΝ ΔΟΜΙΤΙΟΝ ΜΑΡΔΟΙ
ΦΙΛΙΠΠ . . ΟΥΜΕΓΑΣΥΣΤΑ
ΦΙΛ . . . . ΟΝΚΥΡΕΙΝΑ
ΦΙΛ . . . Τ Ε ΛΜΗΣΣΕΑΑΥΤΟ
. . . . ΤΙ Ν ΚΑΙΚΤΙΣΤΗΙ
. . . ΝΚΗ ΤΙΚΜΝΚΑΙΑ
ΑΠΙΗWΝΑ͡Λ ΥΚΙΑ͡ΙΡ

Μᾶρκον Δομίτιον Μάρ(κου) Δο[μ(ιτίου)
Φιλίππ ου Μεγασύστα [τοῦ
Φιλ[ίππου υἱ]ὸν Κυρείνα
Φιλ[ιππον] Τελμησσέα, αὐτὸ[ν
εὐεργέ]τ[η]ν καὶ κτίστη[ν,
συ]νκ[λ]ητικ[ῶ]ν καὶ ἀ[ρχι-
ερ]α[τ]ι[κ]ῶν [Λ]υκια[ρ-
χῶν προγόνων] . . . .
. . . .

Ziebarth nobiscum hunc titulum communicavit, quem 1897 invenerat in codicis Vat. lat. 9133 folio 336; antecedunt in codice haec verba: „da una lettera scritta dal Sig. Giov. Mariti a Lodovico Coltellini fatta mi vedere dall' Ab. Arnaduzzi l' a. 1778 . . . . . Telmissa città della Licia, dove sopra varii sepolcri avea trovate da 15 iscriz. greche quali manda ma sono tutte o mancanti o malissimo copiate cosicchè io le potrei in modo alcuno copiare, tuttavia copiai queste tre."

Conf. infra n. 24 v. 9 sqq. Λυκιάρχου Μάρ(κου) Δομ(ιτίου) Φιλίππου Τελμησσέως.

17 Lapis quadratus 1·4 m longus, 0·45 m altus, 0·58 m crassus muro arcis ita immissus est, ut summa pars in imum versa sit; litterae 0·04 m altae.

Κλέαρχον Διονυ]σίου τοῦ Ἀγαθ[ο-
κλέους? Τελμη]σσέα τετειμημένον
ὑπὸ τῆς β[ου]λῆς καὶ τοῦ δήμου Ἀμμί-
α ἡ καὶ Τατα Κλεάρχου τὸν πατέρα.

Hula 1892 ectypum fecit.

18 Lapis albus 1·095 m latus et nunc quidem 0·78 m altus, a parte summa fractus; in solo ante portam domus cui nomen est Ahmet Gasi Teke („dans l'intérieur du Téké" Bérard); litterae accurate incisae fere 0·04 m altae (v. 2 0·035 m, v. 4 0·045 m). ΑΕΜΣΥΩ

. . . .
κ]αὶ πάππον καὶ πρόπαππον συν-
κλητικῶν ἐτείμησεν καὶ ἀνδριάντι
Τελμησσέων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
κατασκευάσαντα ἐκ τῶν ἰδίων
τὰς δύο στοὰς σὺν τῷ περὶ αὐτ[ὰ]ς
κόσμῳ.

Contuli 1892 quae Bérard BCH 1890 XIV 175 n. 9 ediderat. (IG Rom. III 537)

v. 1 in. ΝΑΙ; v. 5 extr. ΤΛΣ

18 a = TAM I 5.

19 „Ville de Makri: maison de Hadjı Manoli Paulidis fragment de décret."

ΟΔΗΜΟΣΟΤΕΛΜΗΣΣΕΩΝΕ
ΤΕΙΜΗΣΕΝΔΙΟΔΩΡΟΝ //
ΠΟΥΔΙΟΣΧΡΥΣΩΣΤΕΦΑΝΩ
ΑΡΙΣΤΑΙΣ ///////////

Ὁ δῆμος ὁ Τελμησσέων ἐ-
τείμησεν Διόδωρον [Σερ?-
πούδιος χρυσῷ στεφάνῳ
ἀριστ[είῳ .

Bérard BCH 1890 XIV 172 n. 4.

v. 2 Zingerle suppl., conf. n. 119 b 1 et n. 123 v. 8 sq. (Σερπόδιος); v. 3 sq. conf. Dittenberger Suppl. 248[18], 763[14], 771[10], Gerlach Griech. Ehreninschriften 53 sq., deinde praeter alios Lyciae ipsius titulos (velut TAM I 5) Kern Die Inschriften von Magnesia a. M. 139 v. 4 sq. (χρυσέωι ἀριστείωι στεφάνωι), F. v. Hiller Inschriften

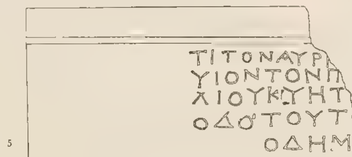
von Priene 108 v. 316 et 132 v. 12 (στεφάνωι χρυσέωι ἀριστείωι), 113 v. 97 (χρυσέωι στεφάνωι ἀριστήωι), 133 v. 5 (χρυσέωι ἀριστείωι στεφάνωι), Fränkel Die Inschriften von Pergamon 256 v. 6 (στεφάνωι ἀριστείωι αἰδίωι), v. 19 (τῶι ἀριστείωι καὶ αἰδίωι στεφάνωι).

20 Basis quadrata 0·7 m lata et crassa „nördlich der Hauptstraße von Makri in einer Wasserrinne, so daß nur der obere Ablauf der Basis und dicht unter ihm die erste Zeile sichtbar war."

Ὁ δ ῆμος Τελμησ-
σέων]........
....
....

Hula 1892 descripsit.
Inter Δ et H spatium vacuum.

21 Basis lapidis calcarii mutilata 0·35 m alta, 0·52 m lata, 0·5 m crassa muro arcis summae iuxta fenestram turris ita immissa ut pars summa ad imum versa sit.

Τίτον Αὐρή[λιον Κυῆτον Κυήτου?
υἱόν, τὸν π[ατέρα Τίτου Αὐρη-
λίου Κυήτ[ου ἁγνοτάτου δικαι-
οδότου, Τ[ελμησσέων ἡ βουλὴ καὶ
ὁ δῆμ[ος ἐτείμησεν.

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit, Hula 1892 contulit quae ille ediderat Reisen I 42 n. 11; Benndorf Wiener Studien 1902 XXIV 249. (IG Rom. III 1510)

PIR I 214 n. 1292: T. Aurelius Quietus ..... legatus Aug. pro pr. (Lyciae) anno 80, consul (suffectus) anno 82; v. 3 Benndorf: ἁγνοῦ δικαιοδότου.

22 Tabula fracta lapidis albi 1 m alta; „mur des Chevaliers; ..... grandes lettres; gravure soignée."

ΛΜΗϹϹΕΩΝΤΗϹ
ΤΡΟΠΟΛΕΩϹΤΟΥ
ΝΕΘΝΟΥϹΗ
ΗΚΑΙΟΔΗΜΟϹ
ΙΑΝΟΝΥΙΟΝ
ΟΥΟΥΛΠΙΟΥ
ΥΠΑΡΑΔΟΞΟΥ
ΟΝΕΙΚΟΥΤΕΛ
ΑΚΑΙΚΑΙϹΑΡΕΑ
ΤΗΝΚΑΙΞΑΝΘΙΟΝ
ΝΤΑΠΑΙΔΩΝΤΗΝ
ΕΝΑΤΗΝΑΧΘΕ
ΊΙΝΑΓΩΝΟΘΕ
ƆΣΕΥΤΥΧ
ΑΤΟΥΑΓΑΘΟ
ΥΕΠΑΦΡΟΔ
ΟΥΚΑΙΕΥΤΥΧ
ϹΤΕΛΜΗϹϹΕΩϹ

Τε]λμησσέων τῆς [μη-
τροπόλεως τοῦ [Λυκί-
ω]ν ἔθνους ἡ [βου-
λ]ὴ καὶ ὁ δῆμος ...-
. ιανὸν υἱὸν ...-
.. ου Οὐλπίου ...-
.ο]ῦ παραδόξου [περι-
οδ?]ονείκου Τελ[μησ-
σέ]α καὶ Καισαρέα [καὶ Λυ?-
δά]την καὶ Ξάνθιον [νεική-
σα]ντα παίδων τὴν [πά-
λη] ἐνάτην ἀχθε[ῖσαν
θέ]μιν ἀγωνοθε[τοῦν-
τ]ος Εὐτυχ[έους?
δι?]ὰ τοῦ Ἀγαθο ....
το]ῦ Ἐπαφροδ[είτου
τ]οῦ καὶ Εὐτυχ[έ-
ου]ς Τελμησσέως.

Bérard BCH 1890 XIV 174 n. 7.

Hula 1892 contulit, qui et Σ et Ϲ formas in hoc titulo inesse statuit.

Bérard: „brisée à gauche". at mihi magis magisque persuasi lapidem a dextera quoque fractum esse aut certe nonnullas illic litteras perisse. namque si Berardio fidem habes, non solum primae versuum litterae non derecte alia infra aliam scriptae fuissent, quia in v. 8 ineunte, si modo cum ipso Berardio ἱερονείκου scribis, tres litterae desunt, in plerisque vero quinque vel plures, sed etiam verba ἀχθε-ῖσαν (v. 12 sq.), Εὐτυχ-έους (v. 14 sq. et v. 17 sq.), Ἐπαφροδ-είτου (v. 16 sq.) divisa essent praeter consuetudinem.

v. 5 Bérard: Θαλητ]ιανὸν; v. 7 sq. περιοδονείκου? Zingerle, Bérard: ἱερονείκου? v. 9 sq. Λυδάτην Zingerle; v. 11 sq. πάλῃ Zingerle nisus IGRom. III 437 (νεικήσας θέμιν ἀνδρῶν πάλῃ ἀχθεῖσαν τὸ ια'), Heberdey: ι' καὶ] ἐνάτην? v. 14 in. ƆΣΤϹ (in quo testimonio duos versus 14 et 15 errore confusos esse opinor) Hula; v. 15 Heberdey δὶς?] τοῦ, Zingerle ᾶ exitum genetivi nominis esse putat; v. 16 sq. Ἐπαφροδ[είτ]ου καὶ Bérard.

23 Tabula lapidis caerulei 0·9 m alta, 0·5 m lata; „mur des Chevaliers; ..... petites lettres; mauvaise gravure. Au-dessous grossiers dessins à la pointe, semblant représenter des vaisseaux.“

ΜΑΡΚΟΥ
ΤΕΛΜΗϹϹΕΩΝΤΗϹΠΟΛΕΩϹ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩϹΤΟΥΛΥΚΙΩΝ
ΕΘΝΟΥϹΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗ
ΜΟϹΜΑΡ'ΑΥΡ'ΘΑΛΗΤΙΑΝΟΝ
ΜΑΡΚΟΝΘΑΛΗΤΟϹΤΟΥΚΑΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥϹΥΝΙϹΤΟ
ΡΟϹΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΟΥΤΕΛ
ΙΕΡΟΝΕΙΚΗΝΝΕΙΚΗϹΑΝ
ΤΑΕΝΔΟΞΩϹΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΛΗΝΤΗΝΚΑΑΧΘΕΙ
ϹΑΝΘΕΜΙΝΑΓΩΝΟΘΕ
ΤΟΥΝΤΟϹΜΑΡ'ΑΥΡ'
ΗΛΙΟΔΩΡΟΥΒ'ΕΠΙΚΤΗ
ΤΟΥΤΕΛ

Bérard BCH 1890 XIV 173 n. 6. Hula 1892 contulit.

Μάρκου.
Τελμησσέων τῆς πόλεως,
μητροπόλεως τοῦ Λυκίων
ἔθνους, ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆ-
μος Μᾶρ(κον) Αὐρ(ήλιον) Θαλητιανὸν
Μᾶρκον Θάλητος τοῦ καὶ
Ἀλεξάνδρου Συνίστο-
ρος τοῦ Δημητρίου Τελ(μησσέα),
ἱερονείκην νεικήσαν-
τα ἐνδόξως ἀνδρῶν
πάλην τὴν κα' ἀχθεῖ-
σαν θέμιν ἀγωνοθε-
τοῦντος Μάρ(κου) Αὐρ(ηλίου)
Ἡλιοδώρου β' Ἐπικτή-
του Τελ(μησσέως).

v. 1 et 6 conf. A. Wilhelm Wiener Studien 1902 XXIV 596 sqq.

24 Basis „built into a wall near the sea, and partly under ground“ Fellows Lycia 373.

ΜΑΡΚΟΣΑΥΡΗΕΡΜΑΓΟΡΑΣΟ
ΚΑΙΖΩΣΙΜΟΣΥΙΟΣΜΑΡΚΑΥΡ
ΕΡΜΑΓΟΡΑΔΙΣΜΑΡΩΝΑΣΤΟΥΔΙ
ΟΦΑΝΟΥΣΤΕΛΜΗΣΣΕΥΣ
ΝΕΙΛΕΣΑΣΤΟΝΑΠΑΝΑΤΩΝ
ΠΡΟΚΛΗΙΑΝΕΙΩΝΑΠΕΝΕΙΩΝ
ΠΑΝΚΡΑΤΙΟΝΤΗΝΤΕΤΑΡΤΗΝΘΕ
ΜΙΝΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝΤΟΣΔΙΑΡΙΟΥ
ΤΟΥΑΞΙΟΛΟΓΩΤΛΑΥΛΥΚΙΑΡΧΟΥ
ΜΑΡΔΟΜΦΙΛΙΠΠΟΥΣΤΕΛΜΗΣ
ΣΕΩΣ

Fellows Lycia 108, unde titulus repetitus est, haec addit: „In this inscription I must remark that the ΟΘΦ are diamondshaped.“
CIG 4198. (IG Rom. III 538)

Μᾶρκος Αὐρή(λιος) Ἑρμαγόρας ὁ
καὶ Ζώσιμος υἱὸς Μάρκ(ου) Αὐρ(ηλίου)
Ἑρμαγόρα δὶς Μάρων[ο]ς τοῦ Δι-
οφάνους Τελμησσεὺς
νει[κή]σας τὸν ἀ[γῶ]να τῶν
Προκληϊανείων ἀ[γ]ενείων
πανκράτιον τὴν τετάρτην θέ-
μιν ἀγωνοθετοῦντος διὰ [β]ίου
τοῦ ἀξιολογωτ[άτο]υ Λυκιάρχου
Μάρ(κου) Δομ(ιτίου) Φιλίππου [ε'?] Τελμησ-
σέως.

v. 10 ε' Heberdey, Wilhelm: Φιλίππους = Φιλίππου? v. 9 sqq. conf. n. 29.

25—27 Fragmenta lapidis albi; „mur des Chevaliers; ..... grandes lettres bien gravées.“ Fragmenti 27 litterae 0·035 m altae sunt.

25
Τελμησσέων
τῆς μητροπόε- (sic)
ως τοῦ Λυκίων ἔ-
θνους ἡ βουλὴ καὶ ὁ
δῆμος Εὐπόλεμο-
ν τοῦ Ἑρμαπίου Τελ-
μησ]σέα νεικήσαν-
τα] .... ηνιπτω
.... πον
....
παίδ[ων ....
ναμε ....
ν τρίτη ....

26
.... τείμου Τ[ελ-
μησ]σέα τὸν προ-
..... σειτωνήσ[αντα?
.... ἡ πατρίς.

27
..... νου ....
..... ησεανειν ....
..... τῶν λογογράφων αι ......
..... δευτέραν ....
..... ἀ]γονοθετοῦντος Ἀσκλ ....
..... ου τοῦ Τληπολέμου ......
..... Τελμησσέως.

Bérard BCH 1890 XIV 175 n. 8.
Fragmentum 27 Hula 1892 descripsit.

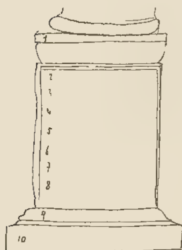
27 Hula:
ΓΟ
ΗΣΣΕΑΝΕΙΚ
ΩΝΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝΑ
ΙΙΔΕΥΤΕΡΑΑΧΘΕΙΣΗΘ
ΩΝΟΘΕΤΟΥΝΤΟΣΑΣΚΛΗ
ΟΥΤΟΥΤΛΗΠΟΛΕΜΟΥ
ΤΕΛΜΗΣΣΕΩΣ

....
..... . ν?]ο υ .... .
Τελμ]ησσέα νεικ[ήσαντα
τὸν] τῶν λογογράφων ἀ[γῶνα
ἐν τῇ] δευτέρα ἀχθείσῃ θέ-
μιδι ἀ]γωνοθετοῦντος Ἀσκλη-
πιάδ?]ου τοῦ Τληπολέμου
Τελμησσέως.

Fragmenti 25 v. 8 sq. Zingerle hoc modo emendavit et supplevit: ἵπ[π]ω, [τελείῳ].

In fragmenti 26 v. 3 Wilhelm uncum Berardio invertendum fuisse suspicatus haec proponit legenda: τὸν προ[μοίρως τελευτήσ]αντα.

28 Basis columnae.

ΑΥΡΤΡΟΚΟΝΔΑΣ
ΥΙΟΣ ΑΥΡΚΑΣΤΟ
ΡΟΣΤ ΝΕΙΚΗΣΑΕ
ΘΕΜΙΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΑΛΗΝ ΕΚΦΙΔΟ
ΤΕΙΜΙΑΣ ΤΙΤΟΥ
ΑΙΛΙΟΥ ΑΓΡΙΠΕΙ
ΝΟΥ
ΙΙΙ·Ι.ΕΡΜΙΟΥ ΘΟΑΝΤΟΣ

. . . .
Αὐρ(ήλιος) Τροκόνδας
υἱὸς Αὐρ(ηλίου) Κάστο-
ρος τ[ρὶς] νεικήσα[ς
θέμιν παίδων
πάλην ἐκ φι[λ]ο-
τειμίας Τίτου
Αἰλίου Ἀγριπεί-
νου
ἐπ]ὶ [Τ(ίτου)?] Ἑρμίου Θόαντος.

Lapidis formam cum titulo anno 1845 a Fred. Howlett descriptam A. S. Murray praefectus monumentis Graecis et Romanis musei Britannici nobiscum communicavit.

v. 10 ἐπὶ Wilhelm.

29 Fragmentum basis honorariae exiguum in muro arcis.

Hula 1892 ectypum fecit.

. . . .
. . . .
. . . . . . ἀγωνοθετοῦντος]
διὰ βίου τοῦ ἀξιολογωτ]άτου
Λυκιάρχου Μάρκου) Δομ(ιτίου) Φιλίππου [ε'?
Τελ]μησσέως.

Bormann suspicatur hoc fragmentum fuisse partem tituli 24 aut certe similis tituli.

D TITVLI SEPVLCRALES

I SEPVLCRA E RVPE EXCISA

30 Intra cavernam e rupe excisam aedes sepulcralis formae Ioniae cum porticu et fastigio acroteriis ornato. „Auffällig klein ist aber die Grabkammer, welche hinter der Tempelthür liegt. Nur das rechte untere Viertel der Thür, das mit einer oben und unten in einem Falze seitwärts verschiebbaren Steinplatte geschlossen war, bildet den Eingang und dieser ist nicht breiter als sechzig Centimeter. Inwendig kann man kaum stehen. Tricliniumartig laufen drei Felsbänke ringsum.“ Reisen.

Titulus in anta sinistra inscriptus est.

ΑΜΥΝΤΟΥΤΟΥ
ΕΡΜΑΠΙΟΥ

Ἀμύντου τοῦ
Ἑρμαπίου.

Benndorf 1881, Petersen 1882 descripserunt.

CIG 4202 et Add., Le Bas 1238; Reisen I 40 sq. n. 9 (ex ectypo) et tab. XVII, unde hae imagines repetitae sunt.

Reisen I tab. XVII

31 Sepulcrum Lycii generis bipartitum, cuius porta dextra latior est; „am vertikalen Mittelbalken oben Inschrift, unter der dritten Zeile jetzt abgebrochen; in den Furchen der Buchstaben zum Teil noch Reste roter Farbe".

ΑΠΟΛΛΩ
ΝΙΟΥ Β
ΑΘΗ
ΟΥ

Ἀπολλω-
νίου β'
Ἀθη[ναί?-
ου.

Hula 1892 v. 1—3 descripsit; v. 4 e CIG („transcripsit Loewius"). CIG 4203 b, Le Bas 1239.

32 Sepulcrum Lycii generis simplex; „auf dem oberen horizontalen Hauptbalken Inschrift unter den Rundbalken, Anten mit je zwei Bossen, Balkenköpfe rechtwinkelig, doppelter Türrahmen". Hula.

ΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙ
ΟΥΠΕΡΓΑΜΟΥ

Τιβερίου Κλαυδί-
ου Περγάμου.

Petersen 1882 ectypum fecit, Hula 1892 contulit exemplar Clarkianum quod in CIG redditum est.
CIG 4214 et Add., Le Bas 1240.

33 Sepulcrum Lycii generis bipartitum ad orientem ab arce; „Inschrift auf dem horizontalen Hauptbalken oberhalb der Türen". Hula.

ΑΡΙϹΤΕΙΔΟΥΤΟΥ ΛΟΑΝΑΚΤΟϹ
ΚΑΙΤѠΝΚΛΗ ΟΜѠΝΑΥΤΟΥ

Ἀριστείδου τοῦ [Ἀγαθ]άνακτος
καὶ τῶν κλη[ρον]όμων αὐτοῦ.

Exemplar Corporis IG, quod nititur testimoniis Hammeri Clarkii Fellowsii, Benndorf 1881 emendavit, cuius lectionem Hula 1892, ego 1895 contuli.
CIG 4204 et Add., Reisen I 42[3].

34 Sepulcrum Lycii generis ad orientem a Macri; „Inschrift am Mittelpfeiler und an der unteren Leiste, sichtlich erst viel später zugefügt". Benndorf.

ΑΝΤΙ
ΦΙΛΟΥ
ΔΙϹΤΟΥ
ΦΑΡΝΑ
ΚΟΥ
ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝ

Ἀντι-
φίλου
δ]ὶς τοῦ
Φαρνά-
κου
τὸ μνημεῖον.

Benndorf 1882 descripsit, Hula 1892 contulit et ectypum fecit.
CIG 4203 et Add.; Reisen I 43 n. 15, unde hanc imaginem repetendam curavi quamvis ea ductus litterarum non omnino accurate reddatur.
v. 5 post κου folium videtur adumbratum fuisse.
Wilhelm legendum esse censet Τὸ μνημεῖον Ἀντιφίλου κτλ

35 Sepulcrum Lycii generis bipartitum ad orientem a Macri; „Inschrift an dem vertikalen Mittelpfosten; Balkenenden gebogen, oben Rundhölzer, innen eine Kline". Hula.

ΤΟΜΝΗ
ΜΑΙΑΣΟ
ΝΟΣΚΑΙΘΕ
ΟΔΟΤΟΥ
ΤΩΝΓΑΙ
ΟΥ

Το μνῆ-
μα Ἰάσο-
νος καὶ Θε-
οδότου
τῶν Γάι-
ου.

Petersen 1882 descripsit, contulerunt Hula 1892, Heberdey 1895
CIG 4210 et Add., Keil Philol. 1850 V 662.

36 Sepulcrum.

ΤΟΥΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΑΝΤΡΟΝΙΚΟΥΕϹΤΙ

Τοῦτο μνημεῖον Ἀντρονίκου ἐστί.

CIG 4201 e libro Hammeri 168 n. 26.

37 Sepulcrum Lycii generis bipartitum ad orientem a Macri; „Inschrift auf dem oberen horizontalen Hauptbalken; innen drei Klinen".

ΔΙΟΤΕΙΜΟΥΤΟΥ
ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΥΚΑΙ
ΔΙΟΤΕΙΜΟΥΔΙΣΤΟΥ
ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΥΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ

Διοτείμου τοῦ
Τληπολέμου καὶ
Διοτείμου δὶς τοῦ
Τληπολέμου προγονικόν.

Hula 1892 contulit exemplar Corporis IG, quod nititur testimoniis Hammeri Clarkii Fellowsii.

CIG 4205, Reisen I 42[3].
v. 4 ΤΛ scriptum est (non ΤΔ).

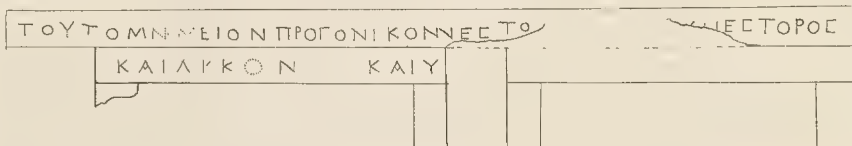
38 Sepulcrum.

ΕΥΠΟΛΕΜΟΥΤΟΥΔΙΟΓΕ
ΝΟΥϹΠΡΟΓΟΝΙΚΟΝ

Εὐπολέμου τοῦ Διογέ-
νους προγονικόν.

„Loewius transscripsit." CIG 4208b, Le Bas 1241.

39 Sepulcrum Lycii generis bipartitum prope sepulcrum Amyntae (= n. 30); „Inschrift auf den oberen Türrahmen; innen drei Klinen; auf dem linken Eckpfosten in 0·3 m hoher Vertiefung das rohe, 0·21 m hohe, 0·12 m breite Relief einer in Vordersicht stehenden, vom Gewand ganz umhüllten Frau und links daneben im Felsen eine mit ausgestreckten Fingern erhobene linke Hand, 0·14 m hoch, 0·07 m breit".

Τοῦτο μνημεῖον προγονικὸν Νέστο[ρος δὶς τοῦ? Ν]έστορος
καὶ Λικι[ν]νίου(?) καὶ Υ. . . . .

Benndorf 1881 descripsit; Hula 1892, ego 1908 contulimus, ipse ectypum feci.

CIG 4222, Reisen I 43 n. 16.
v. 2 inter duas particulas καὶ haec iam lego in ectypo: ΛΙΚΙ⁝ΝΙΟΥ

40 Sepulcrum Lycii generis bipartitum 1·48 m altum et 1·62 m latum ad occidentem a sepulcro Amyntae (= n. 30); „Inschrift auf dem oberen horizontalen, an den Enden vorgebogenen Hauptbalken; auf den Rundhölzern zwei Balkenlagen; in den Buchstaben noch Reste roter Farbe". Hula.

ΜΟΣΧΙΩΝΟΣΤΟΥΠΕΔΕΤΕΡΙΟΣ
ΛΙΜ ΡΕΩΣΤΑΓΗΝΔΕΕΤΑΞΑΝΟΙ
ΜΕΝΔΙΤΑΙΤΟΙΣΑΝΟΙΓΟΥΣΙΝΤΟ
ΜΝΗΜΑΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟΥΔΡΑΧΩΝΞ

Μοσχίωνος τοῦ Πεδετέριος
Λιμ[υ]ρέως. ταγὴν δὲ ἔταξαν οἱ
μενδῖται τοῖς ἀνοίγουσιν τὸ
μνῆμα Ἀλεξανδρείου δραχ(μ)ῶν [ἕ]ξ.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit, ego 1895 contuli.

v. 4 Ἀλεξανδρείου i. e. ἀργυρίου quod ab Alexandro Magno nomen habebat (conf. Hultsch Metrologie [2] 245); cuius ratio quaecumque fuit, tamen mirum est quod tam exiguus drachmarum numerus proponitur. itaque suspicari licet istam pecuniae summam non pro multa esse habendam, cuius in sepulcris aetatis inferioris tot exstant exempla, sed quasi pro pretio sepulturae, quod τοῖς μενδῖταις persolvere debebat qui in hoc sepulcro quendam condendum curabat; quam opinionem Arkwright mihi confirmavit qui eandem rationem in titulis linguae Lyciae invenisse sibi videtur. Wilhelm vero post ἕξ scriptum fuisse χιλιάδας opinatur; neque ego ectypo iterum inspecto omnino negare audeo litteras ΧΙΛΙ secutas esse, quamquam haec lapidis pars temporum iniuria adeo adfecta est ut nihil certi cognosci possit. Kubitschek: σξ'.

41 Sepulcrum Lycii generis bipartitum in latere arcis meridiano iuxta viam qua ad Levissi itur. „Balkenenden gebogen, drei Balkenlagen über den Rundhölzern, statt der üblichen Kline im Innern rechts vom Eingange gebrochener Sarkophag; drei Inschriften: *a*) in der Mitte des oberen horizontalen Hauptbalkens, Buchstaben 0·0375 m; *b*) durchlaufend auf dem Balken über den Türen, eradiert und völlig unleserlich; *c*) auf der unteren Hälfte des linken Standpfostens unterhalb des mittleren Balkenkopfes, 0·26 m breit, 0·53 m hoch, Buchstaben 0·02 m". Heberdey.

a)

ΑΙΧΜΟΝΟΣ
ΤΟΥΛΥΚ . .

a)

Αἴχμονος
τοῦ Λυκ[έα

c)

ΕΤ ΟΥΣ ΥΞ

ΥΤΟΕ
ΑΙ ΟΠ ΡΝ
ΟΣΚΑΙΗ ΑΚΛ
ΝΟΣ ΤΑ *sic*
ΟΥΚΜΙΕ ΤΛΨ
ΤΟΣΣ Ν
ΗΓΟΡΑΣΜ
ΝΑΠΟΤΟΥΔΗ
ΛΟΥ ΙΑ ΧΙΕΗ *sic*
ΣΤ
ΩΝ ΟΥΗΡΑΝ
ΛΗΠΟΛΕΜΟΥ
ΥΣΤΡΟΥ

c)

Ἔτους υξʹ
[τὸ μνημεῖον]
τοῦτο ἐ[ξειργά-
σ]α[ντ]ο Π[α]ρν[ά-
σι?]ος καὶ Ἡ[ρ]ακλ[έ-
ω]ν οἱ Σω[π]ά-
τ]ρου καὶ Ἐ[πα]φ[ρό-
δει]τος Σ[υ]μ[μά-
χο]υ ἠγορασμ[έ-
ν]ον ἀπὸ τοῦ δή-
μ]ου [ἐπ]ὶ ἀ[ρ]χιμ[ε]ρ[έ-
ως τ[ῶν Σεβασ-
τ]ῶν [Κ(οίντου)] Οὐηραν[ίου
Τ]ληπολ[έ]μο[υ,
Δ]ύστρου . .

Hula 1892 ectypum fecit, Heberdey 1895 descripsit.

CIG 4199 b cum Add. et 4224 b.

c 11 scripturam ἀρχιμερέως pro mendo lapidarii habere nolim. „Vicissitudines talium sepulcrorum luculentius hic quam alibi illustrantur. titulus *a* tertii a. Ch. n. saeculi est. longe remotior autem sepulcri origo cum universa contignationis structura demonstratur tum trabum superioris et inferioris extremis curvaturis, quas altae antiquitatis indicium esse exploratum habemus, cf. Reisen I 106 fig. 60. ac titulum *b* hodie prorsus erasum, sed a solita Graecarum inscriptionum elegantia ita certe alienum, ut minutis litteris taeniae vel fili instar totius monumenti latitudinem occupaverit, ab ipso conditore Lycie incisum fuisse et rasura declarat et quae indigenis omnino placuit sollemnis singulorum versuum longitudo. tituli *c* aetatem Q. Veranius Tlepolemus archiereus Augustorum constituit, qui anni 149 p. Ch. n. eponymus est. ita per sex septemve si non plura saecula sepulcri fata persequi licet". Benndorf. Optimo iure Kubitschek et Wilhelm numero υξʹ aeram quam dicimus Seleucidarum significari eo demonstraverunt, quod 460 Sel. pertinet usque ad Septembrem mensem anni 149 p. Chr. quo Tlepolemus sacerdotio illo fungebatur.

42 Sepulcrum Lycii generis bipartitum ad orientem a Macri iuxta viam qua ad Ovadschik itur cum limine 3·13 m longo quod a tecto 2 m distat. „Inschrift auf dem oberen, 0·24 m hohen horizontalen Hauptbalken, die Buchstaben 0·02 m; Balkenenden mit Winkelaufsatz, oben auf den runden Balkenköpfen drei Balkenlagen; innen links und hinten 0·81 m hohe Kline, Innenraum 1·61 m hoch, 2·13 m breit, 2·27 m tief".

ΕΤΟΥΣΞΜΗΝΟΣΛΩΟΥΑ
ΤΟΣΗΜΑΦΙΛΤΗΙΤΟΥΤΟΔΩΚΕΝΗΠΟΛΙΣ

Ἔτους ξʹ μηνὸς Λώου αʹ.
τὸ σῆμα Φίλτῃ τοῦτο δῶκεν ἡ πόλις.

Anno 1892 ectypum feci.

CIG 4199 et Add. (Kaibel Epigr. 410), Bérard BCH XIV 172 n. 5. „Elementorum figurae totiusque tituli accurata dispositio aera nostra eum antiquiorem esse declarant confirmantque Ioannis Franz iudicium, qui ipse cogitaverat de epocha Sullana (a. u. c. 669 = 85 a. Chr., cf. Kubitschek P.-Wiss. I 638). annus igitur huius tituli est 25 a. Chr. ac Sullam illo tempore cum res Asiae ordinaret Lyciis libertatem concessisse testis est Appianus Mithridat. 61. Philtis autem nomen rarum nec tamen ignotum — Philtim Tlepolemi filium habes in templorum Deliacorum inventario a. 279 a. Chr. = BCH XIV 392, 11 [IG XI 2 161 A 32] — fieri potest ut non tam versus senarii quam honoris causa determinatione careat." Benndorf. Wilhelm vero, qui in hoc quoque titulo anni numerum ad aeram Seleucidarum referendum esse (= 253/2 a. Chr.) ob litterarum formas censuerat, iam, postquam Kubitschek Lycios medio saec. III. a. Chr. aera Seleucidarum usos esse negavit, Ptolemaeorum cuiusdam regnum significari arbitratus Ε pro Ξ legi mavult. at sine emendatione ad eundem finem pervenimus, si ξʹ ad eam Lagidarum aeram referimus, cuius primus annus 285 erat (vid. Kubitschek P.-Wiss. I 635) et sexagesimus 224 a. Chr.

v. 2 CIG: Φ[ρά]τῃ = Φραάτῃ quae lectio ectypo non confirmatur. tamen Gardthausen (Orientalische Studien Th. Nöldeke zum 70. Geburtstag ..... herausgegeben von C. Bezold 1906 II 842 sq.) Φραάτην filium Phraatis IV. regis anno 25 a. Chr. a Tiridate captum illum sed ab Augusto patri remissum (conf. Gardthausen Augustus I 822 et II 472) Telmessi sepultum esse opinatur.

43 Sepulcrum Lycii generis bipartitum „an der großen Gräberwand; unvollendete Inschrift (Buchstaben 0·03 m) auf dem horizontalen oberen Rahmen über der rechten blinden Tür; Balkenenden gebogen, oben Rundhölzer, innen 3 Klinen". Hula.

ΤΟΔΕΤΟΣΗΜΑΕΣΤΙ

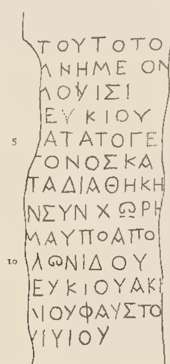
Τόδε τὸ σῆμά ἐστι . . . .

Hula 1892 descripsit, Heberdey 1895 contulit.

CIG 4223 et Add.

Foliolum, quod Loewius in fine addidit (conf. CIG Add.), neque Hula neque Heberdey animadvertit.

44 Sepulcrum Lycii generis bipartitum ad orientem ab arce; „Inschrift 0·31 m hoch auf dem vertikalen 0·18 m breiten, 1·55 m hohen Mittelbalken; oben Rundhölzer, innen rechts eine Kline“.

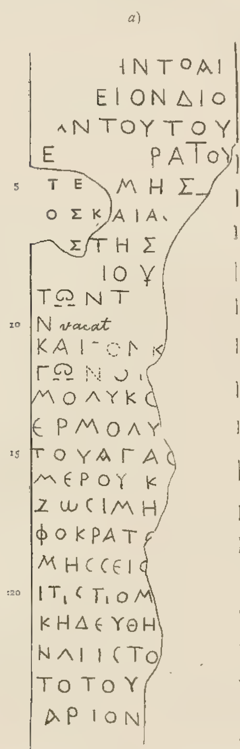
Τοῦτο τὸ
μ]νημε[ῖ]όν
μ]ου (?) Ἰσί[ου?
Λ]ευκίου
κ]ατὰ τὸ γε-
γ]ονὸς κα-
τὰ διαθήκη-
ν συνχώρη-
μα ὑπὸ Ἀπο-
λ]λωνίδου
Λ]ευκίου Ἀκι-
λ]ίου Φαύστο-
υ] ὑιοῦ.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

v. 3 Μουίσι = Μωύση? Heberdey; Καλ]ουισί[ου? Kubitschek; lectio Δι]ο[νυ]σί[ου ectypo non comprobatur; v. 12 sq. an Φαύστο[υ υ]ἱυιοῦ? Kubitschek: Φαυστο[ύ λου] ὑιοῦ?

45 Sepulcrum Lycii generis bipartitum ac duobus tabulatis insigne quod ad orientem a Macri situm adiacet radicibus montis; „rechte Tür breiter, Balkenenden gebogen, oben Rundbalken; Inschriften auf dem vertikalen Mittelbalken (*a*) und auf dem rechten Pfosten (*b*)“. Benndorf.

a)

a)

Ἐστ]ὶν τὸ ἄ[ν-
γ]εῖον Διο-
φ]άντου τοῦ
Ἑ[ρμοκ]ράτου
Τε[λ]μησ[σέ-
ος καὶ Ἀ[μμί-
α]ς τῆς [συν-
β]ίου [καὶ
τῶν τ[έκνω-
ν.
Καὶ [τ]ὸ[ν ἔ]κ- (?)
γωνο[ν Ἑρ-
μόλυκο[ν
Ἑρμολύ[κου
τοῦ Ἀγα[θη-
μέρου κ[αὶ
Ζωσίμη[ν Ἀρ?-
φοκράτο[υ Τελ-
μησσεῖ[ς ἐπ-
ιτ[ρέ]πομ[εν
κηδευθῆ-
ν[α]ι ἰς το[ῦ-
το τὸ ὑ[ποκαμ-
άριον.

b)

ΑΝΔΕΡΟΥ
ΛΗΟϜΑΜΙΑ
ΗΓΥΝΙ Υ
ΘΗ
ΕΞΕΞΤ
ΤΗΚΑΙΘ
ΟΙ.ΑΟΝΤ
ΤΕ

CIG (ex exemplari Loewii)

b)

ΑΙΝΔΕΡΟΥΙ
ΛΗΘΗΑΜΑ
ΗΓΥΝΗΜΟΥ
ΘΗΙ
ΕΞΕΣΤΩ.Δ
ΤΗΚΑΙΟΣΕΓΙ
ΟΙΣΑΟΥΠ
ΤΕΘΗΝΑΙ

Davies

b)

Ἂν δὲ [β]ου-
ληθῇ Ἀμία
ἡ γυνή μου
θῆ[ναί τινα?
ἐξέστω [Γλιά?-
τη καὶ Ὀσέ[τη? τ-
οῖς [Λ]ούτ[τιος?
τε[θ]ῆναι.

Benndorf et Hula 1892 *a*) descripserunt, Hula ectypum fecit; *b*) neglexerunt.

CIG 4224 et Add.; Davies Journ. hell. st. 1895 XV 102 sq. n. 6 (= *b*).

a 1 sq. Benndorf suspicatus est: τὸ ἄ[ν|ω ἀγγ]εῖον; v. 5—7 initia ex exemplari Loewii (CIG); v. 6 sq. Zingerle: Αμας? v. 17 sq. Ἀρφοκράτου Wilhelm; v. 23 sq. CIG: ὑ[ποσό]ριον.

b 5 sq. Γλιάτη et 7 Λούττιος Zingerle, idem v. 2 Αμα praefert; conf. Sundwall Klio XI. Beiheft 49 sq., 227 sq., 239, 137.

46 et **47** Sepulcrum e rupe excisum cum porticu ad orientem a Macri; „Inschrift *a* im linken unteren Feld der Türe 1·22 m hoch, 0·63 m breit, Buchstaben rot gefärbt“ Hula; *b* „auf der rechten Seite der Säulenvorhalle“ Hammer, „über der Inschrift Löcher, darüber vertieftes Feld, über dem sich wieder Löcher befinden; Buchstaben 0·07 m“ Hula.

a)

ΜΕΤΟȢ ΜΝΗΜΙ
ΝΤΩΥΠ· ΧΟΝΤΙΑΝ
ΚΑΤΟΙϹ ΟΝΟΣΤ
ΟΥΕΙΣ ΙΤΓΕΝΙΚ
ΜΗΗΕ Ν
ΤΟΜΝ Μ

Μετο[χὴν] μνημίο[υ
ἐ]ν τῶ ὑπ[άρ]χοντι ἀν[γίω ἔδω-
κα τοῖς [ἐκγ]όνο[ι]ς τοῦ [Ἑρμαί?-
ου — εἰς τ[ὸ συν]γενικ[όν?
μν[ημ]ε[ῖο]ν [εἰσιόντι? ἐν
τ[ῶ ἀριστερῶ] μ[έρει?

b)

Ο Ο
ΠΡΕΙΜΑΔΙΟ
ΥΗΚΑΙ
ΣΙΑΕΡΜΑ
ΤΟΝΥΟΝΑΥΤ Ϲ
ΝΑΜΝΗΜΗϹΧ

Πρ[ε]ῖμα Διο[νυ-
σίο]υ ἡ καὶ [Διον]υ-
σία Ἑρμα[ίου? γ]α[μετὴ?
τὸν ὑὸν αὐτ[ῆ]ς Ἥρο-
να μνήμης χ[άρι]ν.

repet. e Reisen I tab. XVI

Hula 1892 descripsit.

CIG 4219 cum Add. et 4220 (unde lectiones Beaufortii repetivi) *a*) v. 1 in. ΜΕΤΟ habent omnes, Beaufort ΜΕΤΟȢΟ, solus Hammer 168 n. 29 Μετόχου μνημεῖον; tamen legendum esse μετοχὴν μνημίου, unde apparet titulum *b* fuisse priorem, quem secutus sit titulus *a*, Zingerle cognovit; v. 2 in. Hammer ΕΝ, Fellows (Asia minor 246) ΤΝ, Beaufort ΣΝ; extr. Fellows ΛΝΕ, Beaufort ΑΝϹ, Hammer ΤΟΝ(!); v. 2 sq. CIG ἀνέ[θη]κα; v. 3 in. Hammer ΚΕΑΤΟΙΣ, Beaufort ΚΚΑΤΟΙΣ; extr. Hammer ΟΝΟΙΣ, Beaufort ΟΝΟΣΤΟΥ. . . ; v. 4 in. Beaufort ΟΥΕΙΣΤ; extr. Hammer ΕΙΤΙΖΟ, Fellows ΠΓΗΙΚ, Beaufort ΠΤΕΙΤΙΚ. . .; v. 5 Fellows et Beaufort idem habent, Hammer v. 5 sq. omisit; v. 6 extr. Fellows Ε, Beaufort ΑΣ. . . . v. 4 sq. εἰς τ[ὸ συν]γενικ[ὸν] μν[ημ]ε[ῖο]ν Zingerle.

b) v. 1 extr. Fellows Lycia 378 app. A n. 108 ΔΙΟΝ///Ν///; v. 2 extr. idem Ρ pro Ι; v. 3 idem ΣΙΑΕΡΜΑ///// ΙΙΑΝΟ, Hammer 169 n. 30 ΖΙΑΕΡΜΑΧΟΥ///; v. 4 Hammer temere ut saepe τὸν υἱὸν αὐτῆς Κίρκης, Fellows ΤΟΝΥΟΝΑΥΙΙCΗΡCο, Beaufort ΤΟΝΥΟΝΑΥΤ. ΚΗΡΟΝΑ quem ΝΑ ex initio versus 5. huc transtulisse certum est.

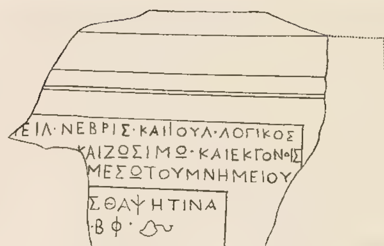
„Ad idem monumentum pertinent ac vereor ne ad eosdem titulos redeant quae suo more tradidit Texier III 190: ‚Sur le grand tombeau à portique, on lit aussi plusieurs inscriptions dont les caractères rappellent le Bas-Empire, mais qui sont sans intérêt. J'ai déchiffré une inscription ainsi disposée‘ (= CIG 4224 b, Le Bas 1242).

	....
	...............ΟΥ
ΜΝΗΜΗϹ	ΜΝΕΙΑϹ
ΧΑΡΙΝ	ΧΑΡΙΝ

Parva est rupi incisa cella cui magnifica in saxo montis praecipiti superstructa est frons aedis Ionicae. totius conspectus quem haec in regione praebet imaginem edidi Reisen I tab. XVI, Texier III tab. CLXXII atque apud eundem habes in tabula antecedenti delineatam simul et ichnographiam et orthographiam sepulcri. quod quinti certe quartive a. Chr. saeculi esse ipsa operis ratio atque structura suadet (Reisen I 113). patet inde titulos loco indigno pessime illitos non dedicantis, sed ut omnes fere, qui in sepulcris Lycii generis graece scripti inveniuntur, occupantis sepulcrum esse.“ Benndorf.

48 Limen sepulcri Lycii superius lapidis calcarii 0·43 m altum, 0·55 m latum, crassum in parte infima 0·48 m, ante domum extremo in Macri oppido ad occidentem et septem triones sitam; litterae 0·025 m altae.

Κατεσκεύασαν Οὐ?]ειλ(ία) Νεβρὶς καὶ Ἰούλ(ιος) Λογικὸς
ἑαυτοῖς? καὶ] . . . . καὶ Ζωσίμω καὶ ἐκγόνοις
αὐτῶν τὴν κλείνην ἐν τῷ?] μέσω τοῦ μνημείου.
ἐὰν δὲ ἕτερός τι]ς θάψη τινά,
δώσει τῇ πόλει?) (δηνάρια)] ,βφ'.

Heberdey 1895 descripsit.

v. 3 Zingerle suppl.

2 SARCOPHAGI ET SIMILIA SEPVLCRA

49 Sarcophagus lapidis calcarii 1·67 ᵐ altus, 1·94 ᵐ longus, 1·24 ᵐ latus „auf drei Stufen ohne Hyposorion, Deckel spitzbogig; am Wege nach Lewissi nahe der Johanniterburg; Inschrift auf der dem Wege zugekehrten Langseite des Sarges ohne Umrahmung; Buchstaben 0·03 ᵐ".

Ἔνθα Βόηθος ἀνὴρ μουσόρ-
ρυτος ὕπνον ἰαύει αἰῶνος
γλυκερῷ κείμενος
ἐν μέλιτι.

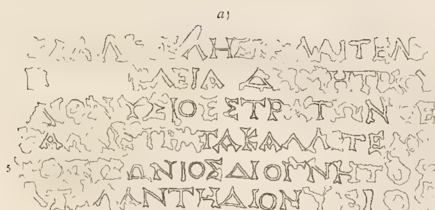
Heberdey 1895 et 1898 descripsit, 1898 ectypum fecit.

Benndorf Festschrift f. Th. Gomperz 401 sqq., ubi (p. 404) optimo iure probare studuit sepulcrum cum titulo inscripto I. saec. a. Chr. exstructum esse.

v. 1 Βόηθος] „gesichert ist der kilikische Dichter Boethos, der nach dem Sturze des Antonius aus seiner Vaterstadt Tarsos vertrieben ward (conf. P.-Wiss. III 601). Sollte er sich nach Lykien geflüchtet haben und in Telmessos verstorben sein? Die zeitlichen Indizien der behandelten Grabschrift würden passen, sein Verstalent und der gerühmte Redefluß den ἀνὴρ μουσόρρυτος, das Exil die Vereinsamung, vielleicht auch das Schweigen über Herkunft und Abstammung erklären" Benndorf Festschrift 411; v. 1/2 μουσόρρυτος] „ein neues, nicht gerade gefälliges, aber richtig gebildetes wie sicher überliefertes Wort, das ihn als professionellen Sprachkünstler bezeichnet, dem die Gabe fließender Rede oder Dichtung, eine τέχνη μελίρρυτος zu eigen war. Kein Zweifel daher, daß er nach Landessitte sich das Grab bei Lebzeiten bestellte, für den Todesfall Einbalsamierung anordnete und im voraus wie so mancher Dichter die Grabschrift selbst verfaßte" Benndorf Festschrift 408; v. 3 sq. κείμενος ἐν μέλιτι] „sepulcrum cum hyposorio careat, vix patris familias est, fortasse caelibis, certe altiore loco nati. melle enim non condebantur nisi nobilium hominum corpora, quem morem pervetustum tam in Asia quam in Graecia late increbuisse congestis multis exemplis nuper Wolfgang Helbig Das homerische Epos ² 51 sqq. probavit [conf. Benndorf Festschrift 404 sqq.]. notatu autem dignum est poetam huius epigrammatis ita rem suapte natura raram tetigisse ut in his regionibus eam non modo notam sed quodam modo divulgatam fuisse appareat, quod optime convenit provinciae tot tantisque sepulcris gentilibus oppletae, ut ipsa appellari possit sepulcralis". Benndorf. Idem iam senserat quandam subesse facetam sermonis elegantiam, cum poeta vivus Musarum donis affluere, mortuus in dulci melle iacere diceretur.

50 Sarcophagus excelsus e rupe radicibus montis obiecta excisus „mit zwei Stufen an der Vorderseite und Spitzbogendeckel, der Firstkamm und an beiden Langseiten je zwei Bossen hat; im rechten Giebel die ganze Höhe hinauf schmale Nische leer, im linken Giebel quadratisches Loch mit zwei Klammerlöchern daneben, über dem Loche Ansatz eines vertikalen Balkens. An der einen Langseite des Sarges oben, jedoch viel näher dem rechten Rande, ein langes vertieftes Feld mit elf Figuren; von links an: nach rechts sitzende Frau, ihr halb zugewandt stehende Figur (Frau?), alle folgenden Figuren stehend, Frau und Mann mit Kind dazwischen, zwei Frauen, Kind, Mann, zwei Frauen oder Mädchen. Links vom Relief Inschrift (*a*), desgleichen auf der linken Nebenseite des Sargkastens oben (*b*), beide zerstört". Kalinka. „The relief represents a female figure seated, to whom some one is presenting an infant. Four other figures, two male and two female, follow the person who carries the chield. These again are succeded by a train of attendants . . . It is not quite so clear for what purpose this subject was introduced upon a sepulchral monument, unless it were erected in memory of one who died in child-bed." Clarke Travels II 1 248.

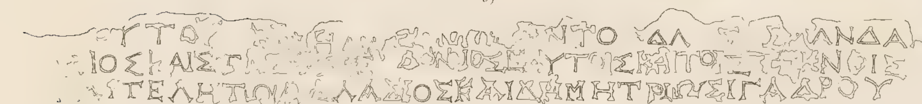
a)

a) Καλλιτέλης Καλλιτέλο[υ
Π[ο]λύκλεια Δημητρίου
Διονύσιος Στράτωνο[ς
Καλλιστράτα Καλλιτέλο[υ
Ποσιδώνιος Διογνήτου
Ἀταλάντη Διονυσίου.

b)

b) Τ]οῦτο τ[ὸ] μνῆ[μα] ἐ[ωνήσ]αντο [Α]δλ[α]σις Μανδα[λ-
ά]σιος καὶ Σιγαδρας Κενδόνιος ἑαυτοῖς καὶ τοῖς τέκνοις
κ]αὶ Τελήτω Αδλάσιος καὶ Δημητρίω Σιγάδρου.

Ipse 1895, Heberdey 1898 ectypa fecimus, hic titulos descripsit, Krickl 1892 imaginem confecit quam hic reddendam curavi.

CIG 4221 et Add. (= *a*), 4221 c (= *b*); Fellows Lycia 110. praebet imaginem anaglyphorum.

Titulo *a* sex figuris ectypis nomina adscribi videntur. *a* v. 2 Heberdey ΛΥ in saxo legere sibi visus est quarum litterarum ne vestigium quidem in ectypis reperire possum; ineunte in v. 5 idem legit ΠΟΣΙΔ, ineunte in v. 6 Α; *b* v. 2 post ΚΕ descripsit Ν

b 1 ἐωνήσαντο Zingerle.

51 Sarcophagus fastigatus in cuius latere porta inter duas pilas. „The largest of those tombs near the shore, situated in a valley between the mountains and the sea, is composed of five immense masses of stone; four being used for the sides, and one for the lid or cover The length of the operculum (and of course of the Soros which it exactly covers) is ten feet; its width, eight feet five inches; and its sickness, two feet six inches. A small opening, shaped like a door, in the side facing the harbour, is barely large enough to allow a passage for the human body. Examining its interior by means of the aperture here afforded, we perceived another small square-opening in the floor of this vast Soros, which seemed to communicate with an inferior vault . . . Upon the right hand of the mouth of the Soros . . . is an Inscription, in legible characters." Clarke Travels II 1 246.

ΕΛΕΝΗΗΚΑΙ
ΑΦΦΙΟΝΙΑϹΟ
ΝΟϹΤΟΥΔΙΟ
ΓΕΝΟΥϹΤΕΛ
ΜΗϹϹΙϹΤΟΜΝΗ
ΜΕΙΟΝΚΑΤΕϹΚΕΥ ΑϹΕΝ
ΕΑΥΤΗΚΑΙΟΙϹΑΥ
ΤΗΕΝΕΘΑΨΕΝΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΔΗΔ̄ΥΙΩΑΥΤΗϹ
ΚΑΙΕΛΕΝΗΤΗΚΑΙΑΦΦΙ
ΩΕΓΓΟΝΗΑΥΤΗϹΑΛΛΩΔΕ
ΜΗΔΕΝΙΕΞΕΙΝΑΙΕΝΤΩ
ΠΥΡΓΙϹΚΩΤΕΘΗΝΑΙΜΕ
ΤΑΤΟΕΝΤΑΦΗΝΑΙΑΥΤΗΝ
ΕΠΕΙΟΘΕΙϹΤΙΝΑΑϹΕ
ΒΗϹΕϹΤΩΘΕΟΙϹΚΑΤΑ
ΧΘΟΝΙΟΙϹΚΑΙΕΚΤΟϹ
ΟΦΕΙΛΕΤΩΤΩΤΕΛ
ΜΗϹϹΕΩΝΔΗ
ΜΩ ✱/Ε

Ἑλένη ἡ καὶ
Ἄφφιον Ἰάσο-
νος τοῦ Διο
γένους Τελ-
μησσὶς τὸ μνη-
μεῖον κατεσκεύασεν
ἑαυτῇ καὶ οἷς αὐ
τὴ ἐνέθαψεν Ἀπολ-
λωνίδῃ δ' υἱῷ αὐτῆς
καὶ Ἑλένῃ τῇ καὶ Ἀφφί-
ῳ ἐγγόνῃ αὐτῆς· ἄλλῳ δὲ
μηδενὶ ἐξεῖναι ἐν τῷ
πυργίσκῳ τεθῆναι με-
τὰ τὸ ἐνταφῆναι αὐτήν·
ἐπεὶ ὁ θείς τινα ἀσε-
βὴς ἔστω θεοῖς κατα-
χθονίοις καὶ ἐκτὸς
ὀφειλέτω τῷ Τελ-
μησσέων δή-
μῳ ιδηνάρια ,ε.

Hula 1892 contulit exemplar Clarkii quod in CIG redditum est CIG 4207 et Add.; monumenti imaginem praebent Hammer tab B ad p. 114 et Clarke Travels II 1 ad p. 244.

52 Sepulcrum 2·65^{m} longum et 2·20^{m} latum compositum e tribus lapidibus calcariis et contectum fastigio „im Garten des Wasili Hadschi Anastasi; der niedrige Untersatz viereckig ausgeschnitten, so daß er eine Art Triklinium bildet; die eine Schmalseite ganz offen, hier an den 1·3^{m} hohen, 0·35^{m} breiten vertikalen Seitenflächen der Längsplatten wie an Anten angebracht zwei gleichlautende Inschriften (*a* et *b*)“. Zingerle.

a) (in sinistra parte)

ΛΛΙΟΣ
ΕΝΤΕΛΜΗΣ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣ
ΤΟΜΝΗΜΕΙ
ΤΟΥΤΟΕΑΥ
ΙΟΥΕΠΟΙΗ
ΑΙΤΗΛ Τ
ΓΩΤΟΙΑΠΕΛΕ
ΕΡΟΥΑΥΤΟΥ
ΙΙΟΥΟΝΟΜ
ΗΔΕΝΟΣΕΤ
ΥΕΧΟΝΤΟΣ
ΞΟΥΣΙΑΝΤΑΦ
ΝΑΙΕΝΤΟΥΤΩ
ΤΩΜΝ ΜΕΙΩ
ΙΜΗΜΟΝΟΝΟ
Α ΑΓΕΠΙΤΡ
ΝΗΕΝΔΙΑ
ΘΗΚΗ

b) (in dextra parte)

ΑΙΟΣΙΟΥΝΙΟΣ
ΙΙΓΑΛΙΟΣΟΙΚΩ
ΝΙΕΛΜΗΣΣΩ
ΑΤΕΣΚ ΥΑΣΕ
ΟΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΟΥΤΟΕΑΥΤΩ
ΙΟΥΕΠΟΙΗΣΑ
ΑΙΤΗ ΑΤΟΣ
ΙΩΤΟΥΑΠΕΛ
ΘΕΡΟΥΑΥΤΟΥ
ΦΟΙΤΟΥΟΝΟΜ
ΤΙΜ ΔΕΝΟ
ΕΤΕΙ ΥΕΧΟΝ
ΕΞΟΥΣΙΑΝΤΑΦ
ΛΙΕΝΤΟΥΤΩ
ΜΝΗΜΕΙΩ
ΙΜΗΜΟΝΟΙ
ΟΙΣΑΝΑΥΤΟΣ
ΕΠ ΤΡΕΨΗΖΩ
ΗΕ ΔΙΑΘΗΚΗ

b)

Γν?]αῖος Ἰούνιος
Γι?]ν[ιτ?]άλιος οἰκῶ[ν
ἐ]ν [Τ]ελμησσῷ
κ]ατεσκεύασεν
τὸ μνημεῖον
τοῦτο ἑαυτῷ
δι' οὗ ἐποιήσατ[ο
αἰτήματο[ς
τῷ τοῦ ἀπελ[ευ-
θέρου αὐτοῦ
Φοί[β]ου ὀνόμ[α-
τι· μ[η]δενὸ[ς
ἑτέ[ρο]υ ἔχον[τος
ἐξου[σ]ίαν ταφ[ῆ-
ναι]ι ἐν τούτῳ
τῷ] μνημείῳ
ε]ἰ μ[ὴ] μόνον
οἷς ἂν αὐτὸς
επιτρέψῃ ζῶν
ἢ ἐ[ν] διαθήκῃ.

Hula 1892, Zingerle 1908 ectypa fecerunt; in quibus ut nonnullas litteras iam rectius aut plenius legerem mihi contigit quam in imagine nostra redditae sunt:

a) v. 2 ΙΝΙΙΛΛΙΟΣ, v. 8 extr. Α ante Τ, v. 9 Υ post Ο, v. 11 extr. ΟΜ/, v. 12 extr. ΕΤΕ, v. 18 in. ΑΝΑ ΤΟ, v. 19 in. ΖΩΝ

b) v. 2 in. ΙΝΙΙΑΛ, extr. ΩΝ, v. 3 in. Ν, extr. Ω, v. 4 ΑΤΕΣΓΕΥΑΣΕΝ, v. 5 in. ΓΟ, v. 6 in. ΤΟ, v. 7 in. ΔΙΟ, extr. ΑΤ, v. 8 ΑΙΤΗΜΑΤΟΓ, v. 9 in. ΤΩΤ, extr. ΠΕΛΙ, v. 10 med. ΑΥ, v. 11 extr. ΟΜΛ, v. 12 med. ΜΗΔ, v. 17 extr. ΝΟΝ, v. 18 med. ΑΝΑΥ, v. 19 in. ΕΠΙΤ, extr. ΩΝ

v. 2 Γινιτάλιος si modo supplere licet, conf. nomen Γενέθλιος; an Εἰνιτάλιος = Initialis? nam quod suspicari possis Οὐειτάλιος vel Κυιντίλλιος vestigiis ectyporum minime commendatur; melius Zingerle Ἀννάλιος; v. 11 Φοίβου Wilhelm, quae lectio ectypo confirmari videtur.

53 Lapis quadratus a sinistra fractus 1·06^{m} longus et 0·35^{m} altus iacet ad meridiem a via oppidi principali. „The stone seemed as if it had been placed over the entrance of some edifice“. Clarke.

ΣΑΜΜΙΑΣΚΑΤΕΣΚ | ΕΥΑΣΕΝΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΕΑΥΤΩ
ΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΑ | ΥΞΗΣΕΙΝΑΝΝΙΔΟΣΚΑΙΤΟΙΣΤΕΚΝΟΙΣ
ΗΤΟΙΣΕΚΤΟ | ΥΤΩΝΕΣΟΜΕΝΟΙΣΕΚΓΟΝΟΙΣΜΟΥΚΑΙ
ΤΟΥΥΙΟΥΜ | ΟΥΕΠΑΓΑΘΟΥΧΑΡΑΕΑΝΜΕΙΝΗΜΕΤΑΥΤΟΥ
ΟΥΔΕΝΙΕΞΕ | ΣΤΑΙΑΝΟΙΞΑΙΗΘΑΨΑΙΤΙΝΑΗΣΥΝΧΩΡΗΣΑΙΤΙΝΙ
ΧΕΟΝΩΙΕΙΑ | ΕΜΗΟΑΛΛΟ ΠΟΙΗ ΑΣΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤΗ
ΜΗΣΣΕΩΝΓΕΡ | ΟΥΣΙΑ ✳ Α

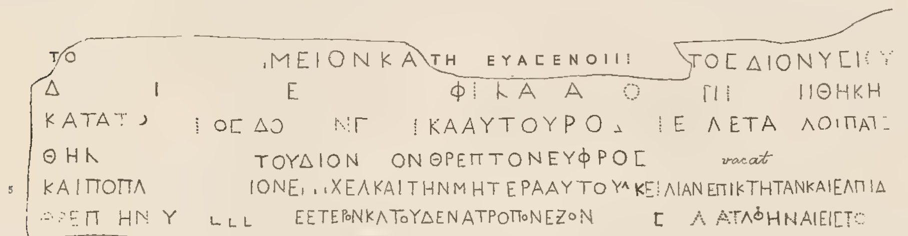
. . . . ς Ἀμμίας κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖον ἑαυτῷ
καὶ τῇ] γυναικὶ αὐτοῦ Αὐξήσει Ναννίδος καὶ τοῖς τέκνοις
αὐτοῦ καὶ] τοῖς ἐκ τούτων ἐσομένοις ἐκγόνοις μου καὶ
τῇ γυναικὶ] τοῦ υἱοῦ μου Ἐπαγάθου Χαρᾷ, ἐὰν μείνῃ μετ' αὐτοῦ·
ἄλλῳ δὲ] οὐδενὶ ἐξέσται ἀνοῖξαι ἢ θάψαι τινὰ ἢ συνχωρῆσαί τινι
χωρὶς ἐκγ?]όνω[ν]· εἰ δὲ μή, ὁ ἄλλο [τι] ποιήσας ἀποτείσει τῇ
Τελ]μησσέων γερουσίᾳ (δηνάρια) ,αφ'.

Hula 1892 partem tituli, quae tum restabat, expressit ectypo; praeponenda curavimus quae in versibus ineuntibus legerat Clarke Travels II 1 p. 250.

CIG 4215 et Add.

v. 1 in. Hammer 171 n. 35 ΞΑΜ; idem v. 6 in. ΧΡΟΝΟΒΙΔΕ CIG: ᾧ δὴ τρόπωι? Zingerle: ἄλλῳ ἐκγόνων; v. 6 med. et Clarke et Hammer ΣΑΣ; v. 7 extr. Hula in saxo legit ΑΦ.

54 Lapis quadratus 1·3 ^{m} longus et 0·3 ^{m} altus immissus muro occidentali aedis Turcorum sacrae.

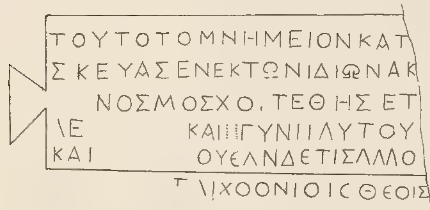
Τοῦ[το τὸ μνη]μεῖον κατ[εσκ]εύασεν Ὀ[νησίκρι?]τος Διονυσί[ο]υ
δ[ὶς?] . . . . ἐπ[ὶ τῷ ἐντα]φ[ῆ]να[ι] αὐτὸν [ἐν τῇ μέσῃ] θήκῃ [καὶ
κατὰ τ[ὴν πρ]όσ[ο]δο[ν τὴ]ν γ[υναῖ]κα αὐτοῦ Ῥόδ[ην], ἐ[ν δ]ὲ τα[ῖς] λοιπα[ῖ]ς
θήκ[αις τὸν υἱὸν? α]ὐτοῦ Διον[ύσ]ιον θρεπτὸν Εὐφροσ[ύνου
καὶ Πόπλ[ιον] . . . . ιον Ε[ὐτυ]χέ[α] καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ [Ἀ]κειλίαν Ἐπικτήταν καὶ Ἐλπίδ[α τὴν
θρεπ[τ]ὴν [α]ὐ[τῆς. σῶμα? δ]ὲ ἕτερον κ[α]τ' οὐδένα τρόπον ἐξὸν [προ]σ[κατ]ατ[α]φῆναι εἰς το[ῦτο
τὸ μνημεῖον, ἢ] κτλ

Hula 1892 ectypum fecit. CIG 4221 b.

v. 1 litterae Τ et ΤΗ ΕΥΑΣΕΝΟΙΙΙ repetitae sunt e CIG („transcripsit Loewius"), ubi primis litteris ΤΟ additur Υ; v. 2 med. iam lego in ectypo ΕΠΙ !! ΙΓ ΦΙ·ΝΑ ΑΥΤΟΝ; v. 4 med. ΥΤΟΥΔΙΟΝ ΙΙΟΝ

Heberdey amico has debeo lectiones: v. 2 ἐν τῇ μέσῃ, v. 3 sq. ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς θήκαις υἱὸν, v. 6 προσκατατaφῆναι; v. 3 in. Wilhelm suppl., qui mavult legi v. 2 sq. ἐν τῇ μέσῃ θήκῃ τῇ κατὰ τὴν πρόσοδον καὶ γυναῖκα; v. 4 in. Zingerle [τε-]θῆ[ναι? v. 6 σῶμα Kubitschek.

55 Lapis calcarius, qui sarcophagi fuerat, 0·24 ^{m} altus, 0·8 ^{m} latus, muro domus cuiusdam oppidi Macri immissus.

Τοῦτο τὸ μνημεῖον κατ[ε-
σκεύασεν ἐκ τῶν ἰδίων Ἀκ[υ-
λῖ]νος Μόσχο[υ]· τεθήσετ[αι
δ]ὲ [αὐτὸς] καὶ [ἡ] γυν[ὴ α]ὐτοῦ
καὶ [οἱ ἐξ? αὐτ]οῦ· ἐ[ὰ]ν δέ τις [ἄ]λλο[ν
θ]ά[ψῃ, ἱ]ε[ροὶ? ἔσ]οντ[α]ι χ[θ]ονίοις θεοῖς.

Hula 1892 ectypum fecit.

v. 3 in. ΔΙ, Benndorf: Ἀκίνδυνος? v. 5 οἱ ἐξ Heberdey; v. 6 in. iam legere mihi videor in ectypo Α ΙΕ Ο ΣΟΝΤΛΙ, Benndorf ἐπάρατος ἔσται, Zingerle melius ἐνσχεθήσονται.

56 Telmessi „on the door of a Roman-like tomb". Fellows Lycia 377 n. 106, unde titulus repetitus est.

ΣΙΕΥΑΣΗΝΓΟΙΙ ΜΕΙΟΝΤΟΥΤΟΕΥΦΡΟΣ
Α ΙΝΟΥ ΤΩΦΕΚΑΙ ΩΣΙΜΩΚΑΙΦΙΛΑΡΓΕ
ΚΑΙΑΕΑΙΑΚΑΙΠΡΕΙΜΑΙΗΚΑΙΕΥΦΝΗΙΑΤΟΙΣΕΥΦ
ΣΥΝΟΥΚΑΟΙΕΕΕΑΥΤΟΥΝ

. . . . [κατε-
σ[κ]εύ[α]σ[ε]ν [τ]ὸ [μνη]μεῖον τοῦτο Εὐφροσ[ύνῳ
. α . ίνου [αὐ]τῷ [τ]ε καὶ [Ζ]ωσίμῳ καὶ Φιλ[α]ρ[έτῃ
καὶ Αἐ[λ]ίᾳ καὶ Πρείμᾳ [τ]ῇ καὶ Εὐφ[ημ]ίᾳ τοῖς Εὐφ[ρο-
σύνου καὶ τ)οῖ[ς] ἐ[ξ] αὐτ[ῶ]ν.

CIG 4209.

v. 2 in. multa nomina possunt proponi, velut quae Kubitschek profert Χαρίνου Φαεινοῦ Σαβίνου Λατίνου Μαρίνου; v. 3 in. Kubitschek: Ἀγλαΐα? Αἰγαία?

57 In parte sinistra sarcophagi fracti ad meridiem a via principali oppidi Macri „Inschrift zwischen einer reich umrahmten Türöffnung und dem linken Eckpfeiler; der oben und unten einfach profilierte Kasten auf Untersatz; Giebeldach mit Akroter".

ΤΟΥΤΟ
ΤΟΜΝΗΜΑ
ΚΑΤΕϹΚΕΥΑ
ϹΕΝ
ΙΑϹΩΝΤΡΙϹ
ΤΟΥΙΕΡΟ
ΚΛΕΟΥϹ
ΤΕΛΜΗϹϹΕΥϹ

Τοῦτο
τὸ μνῆμα
κατεσκεύα-
σεν
Ἰάσων τρὶς
τοῦ Ἱερο-
κλέους
Τελμησσεύς.

Ectypum feci 1895.
CIG 4211 et Add.

58 Lapis calcarius quadratus 2·6 m altus, 0·35 m latus, 0·4 m crassus, immissus muro arcis supra portam; „oben und unten Ablauf, wie es scheint, auf allen drei Seiten, jetzt weggeschlagen; oberhalb der Inschrift 1·4 m leer, Buchstaben 0·035 m“. Kalinka.

ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ
ΑΓΑΘΟΠΟΔΟΣΤΕΛ
ΜΗΣΣΕΥΣΕΛΑΒΟΝ
ΣΥΝΧΩΡΗΣΙΝΠΑΡΑ
ΑΧΙΛΛΕΟΣΤΟΥΕΙΡΗ
ΝΑΙΟΥΤΟΥΤΟΤΟΜΝΗ
ΜΕΙΟΝΑΚΑΙΠΑΡΑΚΑ
ΩΤΑΤΕΚΝΑΜΟΥΘ
ΝΑΙΕΜΕΜΕΤΑΔΕΤΗΝ
ΕΜΗΝΤΕΛΕΥΤΗΝΕΙ
ΝΑΙΤΗΝΕΞΟΥΣΙΑΝΤ
ΝΤΕΚΝΩΝΜΟΥΕΑ
ΔΕΤΙΣΤΟΥΤΩΝΔ
ΑΤΗΣΕΙΣΕΑΥΤΟΝ
ΟΙΝΗΣΓΝ ΜΗ
ΩΘΕΝΤΙΝΙΤΑΡ
ΩΡΗΣΗΘΕ
ΠΙΤΡΕΨΗΤΕΘΗΙ
ΝΑΙΟΣΤΙΣΑΝΑΥΤΩ
ΠΑΡΑ ΙΙΤ
ΓΝΩΜΗΝΘΕΤΩΤΗ
ΠΟΛΕΙΔΗΝΑΡΙΑΝ (sic)

Ἐπαφρόδειτος
Ἀγαθόποδος Τελ-
μησσεὺς ἔλαβον
συνχώρησιν παρὰ
Ἀχιλλέος τοῦ Εἰρη-
ναίου τοῦτο τὸ μνη-
μεῖον, ἃ (?) καὶ παρακα-
λῶ τὰ τέκνα μου θ[εῖ-
ναι ἐμέ, μετὰ δὲ τὴν
ἐμὴν τελευτὴν εἶ-
ναι τὴν ἐξουσίαν τ-
ῶν τέκνων μου· ἐ[ὰν
δέ τις τούτων δ[ί-
χα] τῆς εἰς ἑαυτὸν
κοινῆς [γ]ν[ώ]μη[ς
ἔξ]ωθέν τινι [π]αρ[α-
χ]ωρήση θε[ῖναι ἢ ἐ-
πιτρέψη τεθῆι-
ναι, ὅστις ἂν αὐτῶ[ν
παρα[βῆ] τ[ὴν κοινὴν
γνώμην, θέτω τῇ
πόλει δηνάρια ν'.

Benndorf 1881 descripsit, ego 1892 contuli.
CIG 4208, Reisen I 42 n. 12.
v. 4 συνχώρησιν quasi accus. praedicativus; v. 7 Α (ante ΚΑΙ): ut certa est lectio ita obscura sententia (Kubitschek: καθὰ καὶ? Zingerle: Α = ἅμα?); v. 13 sq. δίχα Arkwright; v. 17 extr. ΘΕ idem interpretatur ἢ ἐ-; v. 18 de I post ΤΕΘΗ dubitari non potest; v. 22 numerum denariorum ipse legi in lapide.

59 Lapis 0·68 m latus et 0·26 m altus in domo Theophanidis Karanikolae; litterae 0·02 m altae sunt.

ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΤΟΥ ΤΟΑΓΑΘ ΠΟΔ
ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΟΥΔΟ Ο ΤΑΥΙΟΥ
ΕΠΙΤΩΤΕΘ ΑΙΑ ΤΟΝΚΑΙΓΥΝΑΙΚΑ
ΚΑΙΤΕΚΝΑΑΥ Ω Ι ΕΤΕΡΟΝΔΕΜΗΔΕ
ΠΕΙΡΑΣΗΑΛΛΟΠΤΩΜΑΚΑΤΑΘΕΣ
ΤΟΙΕΡΩΤΑΤ ΤΑΜΕΙΩ ✱ ΒΦ

Τὸ μνημεῖον τοῦτο Ἀγαθ[ό]ποδ[ος τοῦ
πραγματευτοῦ δο[ύλ]ο[υ Ὀκ?]ταυίου . . . . .
ἐπὶ τῷ τεθ[ῆν]αι α[ὐ]τὸν καὶ γυναῖκα [αὐτοῦ
καὶ τέκνα αὐ[τ]ῶ[ν], ἕτερον δὲ μηδ[ένα· ὃς δ' ἂν
πειράση ἄλλο πτῶμα καταθέσ[θαι, δώσει
τ[ῷ] ἱερωτάτ[ῳ] ταμείῳ δηνάρια ,βφ'.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit. — IG Rom. III 544.
v. 1 ectypum habet ΜΝΗ et semper Θ et Ν; v. 1 τοῦ et v. 3 αὐτοῦ Kubitschek; v. 2 Rostowzew Arch.-epigr. Mitt. 1896 XIX 139: „Wir haben in der griechisch-römischen Welt eine Reihe von πραγματευταί bezeugt, welche in der Regel Sklaven und nur selten Freigelassene sind“; conf. P.-Wiss. I 329 sq. (actor), Schulten Röm. Mitt. 1898 XIII 224 sq.

60 Sepulcrum.

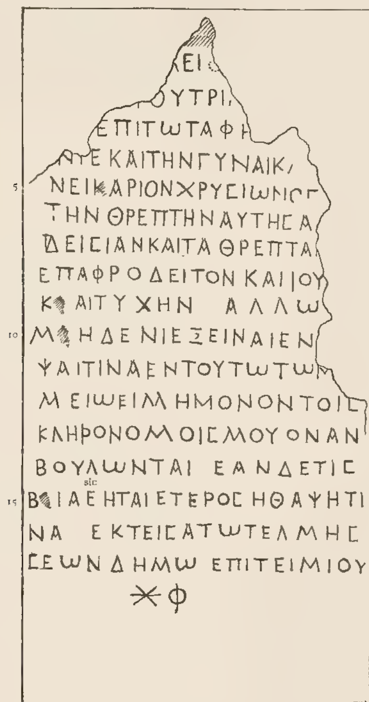
ΤΟΥΤΟΤΠΟ . .
ΤΕΛΜΗΣΣΕ . . .
ΜΕΛΠΑΥ . . Ο . . .
ΕΚΤΟΥΤ . . .
ΩΑΛΨΑΙΕ
. . . ΤΑΠΡΟΓ . . .
. . . ΑΚΕΕ . .
. . . . ΕΙΛ

Τοῦτο τὸ [μνημεῖον κατεσκεύασε . . . .
Τελμησσε[ὺς ἑαυτῷ καὶ . . . . καὶ τῇ γενο-
μέ[νῃ] αὐ[τ]ο[ῦ γυναικὶ . . . . καὶ τοῖς
ἐκ τούτ[ων γεννηθησομένοις . . . .
θ]άψαι· ε[ἰ δέ τις ἄλλος . . . . τολμήσει
παρὰ] τὰ προγ[εγραμμένα . . . .
. . . α κὲ ε . . . . [ἀποτείσει τῇ πό-
λει χ]είλ[ια δηνάρια.

Ziebarth nobiscum hunc titulum communicavit quem 1897 invenerat in codicis Vat. lat. 9133 folio 336; antecedunt in codice haec verba: „da una lettera scritta dal Sig. Giov. Mariti a Lodovico Coltellini fatta mi vedere dall' Ab. Arnaduzzi l' a. 1778. . . . Telmissa città della Licia, dove sopra varii sepolcri avea trovate da 15 iscriz. greche . . . . tuttavia copiai queste tre.“

v. 2 extr. τῇ γενο-Wilhelm; v. 6 Heberdey supplevit; v. 6 sq. Zingerle: ὑπεύθυνος (ἔνοχος) ἔσται τυμβωρυχ[ί]α κὲ ἐ[κτὸς (ἔξωθεν) . . . . .

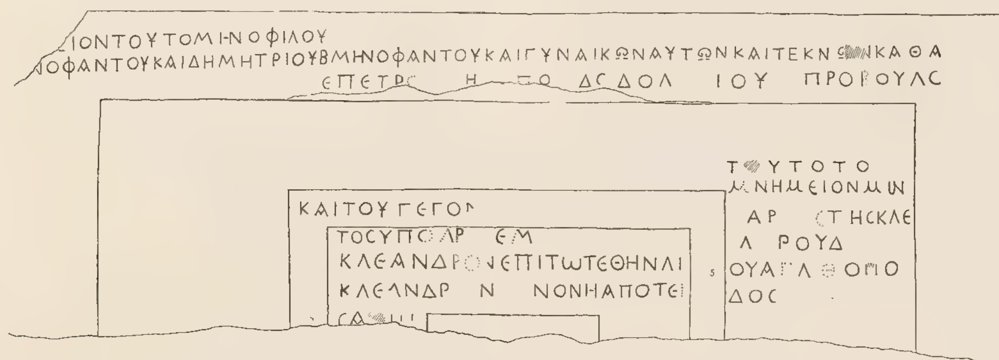
61 Lapis calcarius quadratus 1 m altus, 0·53 m latus, 0·31 m crassus, „roh behauen, gegen vorne Randbeschlag, hinten rauh; in einem Café, kürzlich ausgegraben in der Nekropole von Telmessos; Buchstaben apiciert und sehr ungleich“.

Τὸ μνημ]εῖο[ν . . . . .
. . . . . ου τρὶ[ς τοῦ . . .-
ου] ἐπὶ τῷ ταφῆ[ναι αὐτό-
ν [τ]ε καὶ τὴν γυναῖκ[ά μου
Νεικάριον Χρυσίωνο[ς καὶ
τὴν θρεπτὴν αὐτῆς Ἀ[φρο-
δεισίαν καὶ τὰ θρεπτά [μου
Ἐπαφρόδειτον καὶ Ἰου . . .
καὶ Τύχην· ἄλλῳ [δὲ
μηδενὶ ἐξεῖναι ἐν[θά-
ψαι τινὰ ἐν τούτῳ τῷ μ[νη-
μείῳ, εἰ μὴ μόνον τοῖς
κληρονόμοις μου, ὃν ἂν
βούλωνται· ἐὰν δέ τις
βιά[σ]ηται ἕτερος ἢ θάψη τι-
νά, ἐκτεισάτω Τελμησ-
σέων δήμῳ ἐπιτειμίου
(δηνάρια) φ′.

Heberdey 1895 descripsit et ectypum sumpsit.
v. 7 in. Δ ex Π, extr. θρεπτά[ρια?

62 Sarcophagus terra paene obrutus ad orientem a Macri atque ad meridiem a via; „auf der Schmalseite vier Inschriften und zwar: *a*) an der Randleiste unter dem Dachgiebel, *b*) auf den zwei übereinander liegenden Rahmenleisten der Türe, *c*) seitwärts rechts von der Türe.“

a)

Τὸ μνημε]ῖον τοῦτο Μηνοφίλου
τοῦ Μη]νοφάντου καὶ Δημητρίου β′ Μηνοφάντου καὶ γυναικῶν αὐτῶν καὶ τέκνων, καθὰ
ἐπετρ[έφθ]η [ὑ]πὸ δ[ε]δομ[έ]νου προβουλ[εύματος?

b)

καὶ τοῦ γεγο[νότος συνχωρήμα?-
τος ὑπὸ [Ἀ]ρ[τ]έμ[ωνος εἰς
Κλέανδρον ἐπὶ τῷ τεθῆν[α]ι
Κλέ[α]νδρ[ο]ν [μό?]νον ἢ ἀποτεῖ-
σα[ι τῇ?
[πόλει?]
τὸν] . . .
. . . . . .
. . . . . .

c)

Τ[ο]ῦτο τὸ
μνημεῖον μίν-
δ[ιος] τῆς Κλε-
άδ]ρου δ[ὶς? τ-
οῦ Ἀγ[α]θόπο-
δός [ἔ]σ[τι?

Hula 1892 ectypa fecit.

Apparet titulum *c* antiquiorem esse quam *a* et *b*; quoniam vero eius litterae eandem fere speciem prae se ferunt atque *a* et *b*, fieri potest ut vetustate exstinctus renovatus sit.

a v. 1 Τὸ et v. 2 τοῦ Wilhelm; v. 3 inter ΠΟ et ΔϹ nihil scriptum fuisse videtur; inter ΔΟ et ΟΥ incerta sunt vestigia litterarum ΜΙϹΗ

b) v. 1 et 2 extr. Wilhelm suppl.

c) v. 2 sq. μίν-διος Zingerle optime, quamvis litterae ΑΡ paene certae videantur (de sodalitate quae μίνδις vocabatur conf. Poland Gesch. d. griech. Vereinswesens 88 et addit. 537); v. 3 sq. Zingerle Κλεάδρου, quia spatium inter Λ et Ρ non suppetit litteris ΝΔ nominis Κλεάνδρου.

63 Sarcophagus in cuius pila angulari sinistra titulus inscriptus est.

ΓΨL~   Μ   Ϲ
ΚΕΡΑΜΕΥϹ
ΩΝΗϹΑΜΗΝ
ΔΙΑΤΩΝΑΡΧΕΙ
ΩΝΤΟΝΠΥΡΓΙ
ϹΚΟΝΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΜ
ΕΛΠΙΔΙΚΑΙΤΟΙ
ΠΕΝΘΕΡΔΙΕΜ
ΕΥΦΡΟϹΥΝΗΚ
ΙΑΝΟΑΡΙΩΚΑΙΤ
ΚΝΟΙϹΗΜΩΝ
ΚΑΙϹΩΤΗΡΙΧΩ
ΤΩΝΠΕΝΘΕΡΙ
ΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕ
ΝΙΕΞΕϹΤΑΙ
ΗΝΑΙΕΠΕΙΑ
ΕΙϹΕΙΤΩ
ΩΤΑΤΩΤΑ
ΜΕΙΩ ✱ ,ΑΦ

Σησα[μ?]μας
κεραμεὺς
ὠνησάμην
διὰ τῶν ἀρχεί-
ων τὸν πυργί-
σκον ἐμαυτῷ
καὶ γυναικί μου
Ἐλπίδι καὶ το[ῖς
πενθερ[ο]ῖ[ς] μο[υ
Εὐφροσύνῃ κ[αὶ
Ἰανοαρίῳ καὶ τέ-
κνοις ἡμῶν
καὶ Σωτηρίχῳ
τῶν πενθερ[ῶν?
ἑτέρῳ δὲ οὐδε-
νὶ ἐξέσται τα-
φῆναι· ἐπεὶ ἀ[πο-
τ]είσει τῷ [ἱε-
ρ]ωτάτῳ τα-
μείῳ (δηνάρια) ,αφ'.

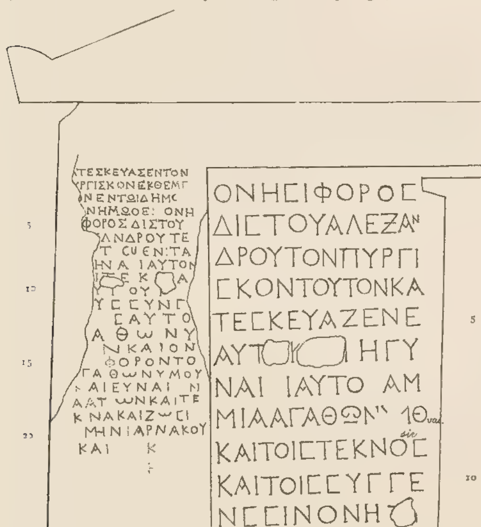
Hula 1892 contulit exemplar Loewii, quod in CIG Add. redditum est, et v. 1—5 ectypo expressit. accedit testimonium exemplaris Birchiani, cuius lectiones propriae in eis quae secuntur propositae sunt.

CIG 4212 et Add. (IG Rom. III 542)

CIG (Loewius): v. 1 ΓΗϹΑ . . ΜΑϹ, v. 7 extr. ΜΟΥ (idem habet Hammer 171 n. 34). — Exemplar Birchianum: v. 6 med. ΕΜΑΥ (idem habet Hammer), v. 9 extr. ΡΩΙΕΜϹ, v. 11 extr. ΡΩΚΑΙΤΕ, v. 16 extr. ΤΑΙΤΑ, v. 17 in. ΦΗ, v. 18 in. ΘΕΙ

v. 14 (τέκνῳ) τῶν πενθερῶν intellegitur ex eis quae antecedunt τέκνοις ἡμῶν.

64 Sarcophagus ad orientem a Macri; „*a*) an der Giebelseite links neben der Türe 0·77 m hohe, 0·45 m breite Inschrift (Buchstaben 0·04 m). *b*) Inschrift auf dem linken pfeilerartigen Vorsprung (Buchstaben 0·02 m)".

Hula 1892 tituli *a*) exemplar Loewianum quod in CIG redditum est contulit, titulum *b*) ectypo expressit et describere coepit.

CIG 4213 et Add.

b)

Κα]τεσκεύασεν τὸν
πυ]ργίσκον ἐκ θεμ[ε-
λίω]ν ἐν τῶι δημ[οσί-
ωι κ]νημῷ σε' Ὀνη-
σί]φορος δὶς τοῦ
Ἀλεξά]νδρου Τε λμησσεὺς?)
ἐπὶ] τ[ῶι] ἐντα-
φ]ῆναι αὐτὸν
κα]ὶ τέκ[ν]α
α]ὐ[τ]οῦ [καὶ
το]ὺς συνγ[ε-
νεῖς] αὐτο[ῦ
Ἀγ]αθώνυ-
μο]ν [κ]αὶ Ὀν[η-
σί]φορον το[ῦ
Ἀ]γαθωνύμου
καὶ [γ]υναῖ[κας
α[ὐ]τῶν καὶ τέ-
κνα καὶ Ζωσί-
μην [Φ]αρνάκου
καὶ . . . κ . . . . .
. . . .
. . . .

a)

Ὀνησίφορος
δὶς τοῦ Ἀλεξάν-
δρου τὸν πυργί-
σκον τοῦτον κα-
τεσκεύασεν ἑ-
αυτ[ῷ] καὶ [τ]ῇ γυ-
ναι[κ]ὶ αὐτοῦ Ἀμ-
μία Ἀγαθων[ύ]μο[υ
καὶ τοῖς τέκνο(ι)ς
καὶ τοῖς συγγε-
ν[έ]σιν Ὀνη[σι-
φόρω?] . . . .
. . . .

„Tituli *b* pars superior (v. 1—6) primo sola scripta fuisse videtur, adiectus deinde titulus *a*, postremo inferior pars tituli *b*." Benndorf.

a in exemplari quoque Birchiano, quod habet in v. 5 Ϲ pro Ζ, v. 6 ΚΑΙ, v. 7 ΑΥΤΟΥ

b 3 sq. nomine δημοσίου κνημοῦ saltum publicum significari, cuius numerus additur, Zingerle cognovit, cui omnino adsentior, licet notio saltus in glossariis plerumque nomine νάπης reddatur, rarius nominibus δρυμοῦ ὕλης ἄλσους συγκτήσεως, numquam κνημοῦ; 17 γυναῖκας Wilhelm.

65 Sepulcrum.

ΟΠΥΡΓΙϹΚΟϹ
ΟΥΤΟϹΠΡΟ
ΟΝΙΚΟϹ
ΑΥΡΝ
ΤΡΚΕΓ
ΝΕϹΟΜΕ
ΥΑΡϹΕ
ΡΟΥ

Ὁ πυργίσκος
οὗτος προ-
γ]ονικὸς
Μάρ(κου)] Αὐρ[ηλί-
ου] Τρ . . . . . [καὶ
τῶ]ν ἐσομέ[νων
αὐτο]ῦ ἀρσέ-
νων, ἑτέ]ρου [δὲ
οὐδενός].

CIG 4220 b ex exemplari Loewii.
v. 2 in. Zingerle: τ]οῦτος, quia ineunte in versu littera videtur deesse.

66 Sarcophagus gradatus et fastigio ornatus ad orientem a Macri atque ad meridiem a via; „an der rund drei Meter breiten Schmalseite mit Balkenverzierung eine 0·22 m hohe Inschrift in der rechten Hälfte eines 1 m breiten Feldes über der Türöffnung“.

ΟΠΥΡΓΙϹΚΟϹ Α
ΟΟΝΙΔΟΥΑΝΔΡΟ
ΟΥΠΡΟΓΟΝ ΚΟϹ

Ὁ πυργίσκος Ἀ[γα-
θ]ονίδου Ἀνδρο[ν(?)ί-
ου προγον[ι]κός.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

67 Lapis quadratus qui pro limine superiore fenestrae muro arcis summae immissus est.

ΤΟΚΑΜΑΡΙΟΝΚΑΤΕΣΚ ΝΜΥΡ ΛΟ
ΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΕΠΙΤΩΤΕΘΗΝΑΙΑΥΤΟΝΤΕ
ΚΑΙΤΗΝΓΥΝΑΙΚΑΜΟΥΕΛΠΙΔΑΝΚΑΙΤΗΝ
ΜΗΤΕΡΑΑΥΤΗΣΕΛΠΙΔΑΝΚΑΙΤΟΠΑΙΔΙΟΝ
ΜΟΥΑΝΤΙΟΧΙΑΝΜΕΤΑΔΕΤ ΤΕ ΥΤΗΝ
ΜΟΥΕΞΕ ΙΝ ΕΝ Ε

Τὸ καμάριον κατεσκεύασεν Μυρ[τί]λος
ἐκ τῶν ἰδίων ἐπὶ τῷ τεθῆναι αὐτόν τε
καὶ τὴν γυναῖκά μου Ἐλπίδαν καὶ τὴν
μητέρα αὐτῆς Ἐλπίδαν καὶ τὸ παιδίον
μου Ἀντιοχίαν. μετὰ δὲ τ[ὴν] τε[λε]υτήν
μου ἐξεῖν[αι μηδ]ενὶ [ἑτ]έ[ρω.

Hula 1892 ectypum fecit.
Benndorf Reisen I 42: „Eine gleichfalls neue längere Inschrift, die mir an gefährlich abschüssiger Stelle unerreichbar war, ist als Sturz desselben Fensters verbaut.“

68 Lapis quadratus immissus turri arcis quae ad orientem vergit.

ΗΝΚΑΜΑΡΑΝΤΑΥΤΗΝΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕ
ΠΡΟΒΟΥΛΕΥϹΙΜΟΥΟΥΕΔΩΚΑΔΙΑΤΩΝΑΡΧΕΙΩΝΕ
ΝΑΝΔΡΑΜΟΥΕΠΙΓΟΝΟΝΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑΜΟΥΑΓΑΘΗΤ
ΡΔΙΝΗΝΚΑΙΕΠΙΓΟΝΟΝΚΑΙΤΥΧΗΝΚΑΙΟΙΝΑΥ
vacat? Ο ΑΝΔ

Τ]ὴν καμάρ[α]ν ταύτην κατεσκεύασε[ν . . . .
τῇ] προβουλεύσι μου· οὗ ἔδωκα διὰ τῶν ἀρχείων ἐ[ξουσίαν ὥστε ταφῆναι
τὸ]ν ἄνδρα μου Ἐπίγονον καὶ τὰ τέκνα μου Ἀγαθητ[ύχην καὶ . . . .
καὶ Να]ρδίν[η]ν καὶ Ἐπίγονον καὶ Τύχην καὶ Οἰνά[νθην? καὶ . . . .-
ο[ν]· ἂν δέ [τις ἄλλος θάψῃ τινά,
ἀποτείσει] . . . .

Hula 1892 ectypum fecit.

v. 2 ὥστε Zingerle; v. 4 Ναρδίνην et Οἰνάνθην Wilhelm; an extrema littera Ψ? v. 5 Kubitschek: ὅ[τ]αν δὲ?

69 „Large stone in the wall of a house. Letters 0·035 ᵐ."

ΛΙΟΣ‿ΥΤΥΧ ΗϹΛΙϹΟΛ ΙΠΟΥΚΑΙΕΥΤΥΧΙΑΝΗΘΥΓΑΤΗΡΕΥΤΥΧΕΟΥϹ
ΥΤΕΛΜΗ‿ϹΕΙ ΚΑΤΕϹΚΕΥΑ ΜΕΝΤΗΝ ΚΑΜΑΡΑΝΤΑΥΤΗΝ
ΕΘΗΝΑΙΗ ΙΑϹΑΥΤΟΥϹ ΤΑΕΞΗΜΩΝΙ ΚΑΙΙ ΥΤΟΙΖΩΝΤΕϹ
ΡΗϹΟΜΕΝΕΤΕΡΟϹΛΕ‿‿‿ΙϹΙΑΝΟΥΧϹΞ ΗϹΙ ΤΙϹΠΑΡΑΤΑΥ
ϹΗΑΠΟΤΕΙϹΕΙΤ ΦΙϹΚΩ✱Φ ΩΝΟΕ ΔΙΚΗϹΑϹΛΗΝΨΕΤΑΙΤΟΤ ΙΤΟΝ

Μ(ᾶρκος) Αὐρή]λιος [Ε]ὐτύχης [δ]ὶς Ὀλ[ύμ]πον καὶ Εὐτυχιανὴ θυγάτηρ Εὐτυχέους
Ὀλύμπο]υ Τελμη[σ]σεῖ[ς] κατεσκευά[σα]μεν τὴν καμάραν ταύτην
ἐπὶ τῷ τ]εθῆναι ἡ[μ]ᾶς αὐτοὺς [καὶ] τὰ ἐξ ἡμῶν [καὶ ο]ἷ[ς] ἂ[ν α]ὐτοὶ ζῶντες
συνχ]ωρήσομεν· ἕτερος [δ]ὲ [ἐ]ξ[ου]σίαν οὐχ [ἕ]ξ[ε]ι· ἢ [εἴ?] τις παρὰ ταῦ[τα
ποιή]σῃ, ἀποτείσει τ[ῷ] φίσκῳ (δηνάρια) φ', ὧν ὁ ἐκ[δ]ικήσας λήνψεται [τ]ὸ τ[ρ]ίτον.

Ex ectypo nobis misso a Gilberto Davies, qui titulum ipse ediderat Journ. hell. st. 1895 XV 103 sq. n. 8.
v. 4 Zingerle: ἢ [ὅσ?]τις.

Olympus
|
Eutyches
Eutyches — Eutychiane

70 Sarcophagus 1·88 ᵐ longus cum tabula inscripta 0·3 ᵐ alta et 0·7 ᵐ lata ad orientem a Macri et ad meridiem a via.

ΡΗΓΟΡΟϹΟΚΕΕΛΑΕΙΤΗϹΔΙϹΩΝΗϹ
ΜΗΝΤΗΝΚΑΜΑΡΑΝΠΑΡΑΑΥΡΖΩϹΙΜΗϹΚΑΙ
ΕΧΡΗΑΤΕΙΖΕΟΙΚΟΥϹΑ ΤΕΛΗ ΕΝΗ
ΒΟΥΛΟΜΕΚΑΤΟΙΚΙ ΕΜΕΑΥΤΟΝΚΕΤ ΓΛΥΚΥΤΑΤΗΝ
ΜΟΥ ΜΗΤ ΡΑ ΑΥΡ ΖΩϹΙΜΗΝΑΝΗ Ε ΤΟΥΥΙ
ΟΥ ΜΟΥΛΕΟΝΤΟϹΔΙϹ
✱ΑΦ ΤΟΥΚΕΕΛΑΕΙΤΟΥ
ΩΝΛΗ ΕΤ ΙΤΟΤΡΙΤΟΝΟΕΚΔΙΚΗϹΑϹ

Πα]ρήγορος ὁ κὲ Ἐλαείτης δὶς ὠνησ[ά-
μην τὴν καμάραν παρὰ Αὐρ(ηλίας) Ζωσίμης καὶ
ὡς] χρη[μ]ατεῖζε[ι] οἰκοῦσα [ἐν] Τελ[μ]η[σ]ῷ· ἐν ἧ
βούλομε κατοικ[ῖν] ἐμὲ αὐτὸν κὲ τ[ὴν] γλυκυτάτην
μου μητ[έ]ρα. — Αὐρ(ηλία) Ζωσίμη Νά[ν]η [μ]ε[τὰ] τοῦ υἱ-
οῦ μου Λέοντος δὶς
τοῦ κὲ Ἐλαείτου.
ἐὰν δέ τις ἄλλος θάψῃ τινά, δώσει] . . . . (δηνάρια) ͵αφ' ὧν λή[μψ]ετ[α]ι τ[ὸ] τρίτον ὁ ἐκδικήσ[α]ς.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
v. 1 in. Zingerle: Παν]ήγορος? Hula de saxo descripsit ΕΜΕΙΤΗϹ; v. 3 ὡς χρηματείζει Wilhelm, conf. van Herwerden Lexicon Graecum supplet. 907, IG Rom. IV 468 [1], Lambertz Glotta 1913 V 116 [1]; v. 5—7 verbis Αὐρ. Ζωσίμη κτλ pristinus sepulcri titulus continetur cui pepercit qui de illa sepulcrum emerat; Heberdey tamen legendum esse censet: μητ[έ]ρα Αὐρ(ηλίαν) Ζωσίμην. Ἀ[ν]ή[κ]ε[ι] τοῦ υἱοῦ κτλ.

71 „Auf einem zur Hälfte in die Wand eines Hauses eingemauerten Steine." Hammer 172, unde tituli forma repetita est.

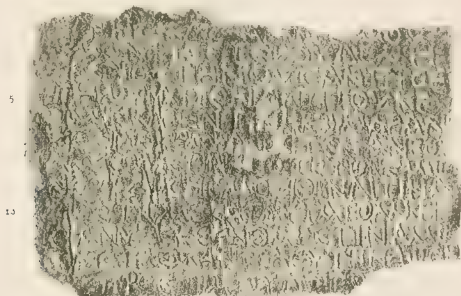
///ΜΝΑΙΟ·ΥΔΥΣΤΟ·ΙΔΥΜΗΤΛΙΟ
/////ΝΚΑΜΑΡΑΝΤΑΥΤΗΝΕΠΙΤΩ
///ΤΗΝΣΥΝΔΡΟΜΟΝΜΟΥΥΙΑΜ////
///ΟΥΔΕΝΙΜΗΔΕΣΥΓΧΩΡΗ////
///ΑΝΔΕΤΙΣΣΕΙΑΙΤΗΝΕΜΗΝ

. . . . μναίου δ[ὶ]ς το[ῦ] Δ[η]μητ[ρ]ίο[υ
κατέσκευασα τὴ]ν καμάραν ταύτην ἐπὶ τῷ
τεθῆναι ἐμὲ καὶ] τὴν σύν[τ]ρο[φ]όν μου [Π]αμ[φίλην?
ἄλλῳ δὲ ἐξέσται] οὐδενὶ μηδὲ συγχωρῆ[σαί τινι
. . . .· ἂν δέ τις [μ]ε[τ]ὰ ⟨ι⟩ τὴν ἐμὴν [τελευτὴν
. . . .

CIG 4217 et Add.

v. 1 Δι]μναίου Wilhelm; v. 5 Kubitschek suppl.

72 Lapis 0·39 ᵐ altus, 0·46 ᵐ latus, 0·23 ᵐ crassus „in einem türkischen Hause östlich von der Akropolis aufbewahrt“ Hula; „on a stone in the wall of a house below the western group of graves“ van Buren.

. . . .
. . . .
. . αχ[ε]ν . . . .
τῆς καμάρα[ς ἐ]μοῦ
μόνης, ἑτέρου δὲ μη-
δενός, τὴν οὖσαν πρὸ(ς) ἔ-
τημα ἀπέναντι τοῦ κε-
ρ]αμείου, ἥντινα καμάραν
κὲ ἐπέγραψα, ὥστε, ἐὰν βου-
λεύσομέ, τινά ποτε τῶν ἐμῶ-
ν ἔτι ζώσης μου θῖν[α]ί τινα·
εἰ δέ τις μετὰ ταῦτα τολμή-
σι ἀνῦξε κὲ ἐνθάψε τινὰ με-
τὰ τὴν ἐμὴν τελευτήν, δώσι
ε]ἰς προστίμου λόγο[ν . . .

Hula 1892 ectypum fecit et v. 2—5 descripsit.

van Buren Journ. hell. st. 1908 XXVIII 182 sq. n. 3.

„Distinguuntur duo sepulcra, quae mulier quaedam possidet, alterum ipsi destinatum, alterum familiae eius. et hoc quidem dicitur, si quid intellego, praesto esse et praeparatum (οὖσαν προέτημα = προέτοιμα adverbium plurali forma derivatum a voce iusta sed adhuc ignota προέτοιμος) ex adverso figulorum officinis (ἀπέναντι τοῦ κεραμείου), quae extra urbis pomerium sitae fuisse videntur ut Athenis.“ Benndorf.

v. 1 sq. in. ΜΙΚ.Ν / ΤΗϹΚΑ   v. 4/5 πρὸς ἔτημα (= αἴτημα) Zingerle (conf. n. 52 v. 8); πρὸ[ς] τῇ Μᾶ? quod vero van Buren legendum proposuit (πρὸ ἔτη μα') vix potest intellegi.

73 Lapis 0·28 ᵐ altus et 1·34 ᵐ latus muro domus ad orientem ab arce sitae ita immissus ut summa pars ad imum versa sit; litterae 0·025 ᵐ altae sunt.

sic
ΓΙ ΕΥΑΕΕΝΤΟΤΡΙΤΟ ΤΗϹΚΑΜΑΡΑϹΑΥ
ΓΟΥΑΓΑΤΗΤΥΧΗΚΑΙΤΕΚΝΟΙϹΑΥΤΟΥΛΕΟΝ
ΙΕΙϹΤΗΝΕΥΩΝΙΜΟΝΘΗΚΗΝΙ ΙϹ ΤΩΝ
ΕΘΗΝΑΙΕΙΔΕΤΙϹΕΤΕΡΟΝΕΝ Α ΕΙ ΙΤΟΤΙϹΕΙ
ΩϪΦ ΚΑΙΤΩ Γ

. . . . ἐπεσκ]εύασεν τὸ τρίτο[ν] τῆς καμάρας αὐ-
τῷ καὶ γυναικὶ αὐτ]οῦ Ἀγατητύχη (sic) καὶ τέκνοις αὐτοῦ Λέον-
τι? καὶ . . . . κ]αὶ εἰς τὴν εὐώνιμον (sic) θήκην [εἰσ]ι[όν]των
. . . . τ]εθῆναι· εἰ δέ τις ἕτερον ἐν[β]α[λ]εῖται, [ἀπ]οτίσει
Τελμησσέων τῷ δήμῳ (δηνάρια) φ' καὶ τῷ [φίσκῳ (δηνάρια)] ,γ.

Hula 1892 ectypum fecit; idem in v. 1 descripsit ϹΕΝ et in v. 2 paucas litteras.

In ectypo iam haec legere mihi videor: in v. 3 in. ΑΙΕΙϹ, v. 3 extr. ΗΝΙ ΓΙϹΙ ΤΩΝ, v. 4 med. ΕΝ ΑΛΕΙΤΑΙ/ ΤΟ

v. 3 εἰσιόντων Zingerle; v. 4 idem: ἐνβαλεῖ προσαποτίσει (conf. CIG 4259)?

74 Lapis quadratus calcarius 0·98 ᵐ latus et 0·24 ᵐ altus in domo Hassan Sebech; „Inschrift in 0·035 ᵐ hohen Buchstaben reicht links bis an den Rand, rechts freier Raum (Z. 1 : 0·47 ᵐ lang); über der ersten Zeile zwei Löcher, vielleicht zur Befestigung von Girlanden“.

ΤΗΝΚ. Ν. ΟΡΚΑΤΕϹ
ϹΚΕΥΑϹΕΝΜΑΡ ΑΥΡ
ΙΑϹΩΝΔΙϹΜΗΝΟΦΙΛΟΥ

Τὴν κ[α]μ[άρ(αν)?] κατεσ-
σκεύασεν Μᾶρ(κος) Αὐρ(ήλιος)
Ἰάσων δὶς Μηνοφίλου.

Descripsi 1892 et ectypum feci.

v. 1 ΟΡ litterae in ectypo optime expressae haud scio an sint reliquiae tituli antiquioris.

75 Lapis calcarius 0·2 ᵐ altus et 0·3 ᵐ latus a dextera et sinistra fractus qui in castello superiore lateri orientali turris cuiusdam immissus est.

ΟϹΚΑΤΕ
ΡΑΝΕΦΩΤΕΘ
ΥΡΗΛΙΑΝΑΜΜ
ΙΚΑΙΑΥΡΗΛΙϹ
ΛΙΤΟΠΑΙΔΙϹ

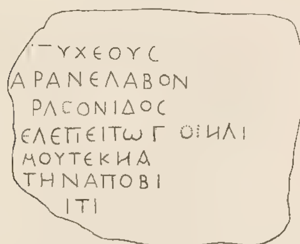
. . . . οδος κατε[σκεύασεν
ταύτην τὴν καμά]ραν, ἐφ' ᾧ τεθ[ῆναι αὐτὸν
καὶ τὴν γυναῖκα Α]ὐρηλίαν Ἀμμ[ίαν καὶ τὰ
τέκνα . . . . ν] καὶ Αὐρήλιο[ν . . . .
. . . . κ]αὶ τὸ παιδίο[ν αὐτ . . . . .

Benndorf 1881 descripsit, Hula 1892 contulit.

CIG 4218, Reisen I 42 n. 13.

v. 1 in. CIG (Hammer 172 n. 37) ΟΔΟΕ; Wilhelm: Εὔοδος? Πρόσοδος? Kubitschek: Κόμμοδος?

76 Lapis calcarius 0·34 m altus et 0·68 m latus immissus muro turris arcis summae qui ad meridiem vergit.

. . . . Εὐτ]υχέους
ταύτην τὴν καμ]άραν ἔλαβον
δωρεὰν? παρὰ Μ(αρκίας) Α]ὐρ(ηλίας) Λεονίδος
καὶ ἐπεσκεύασα?] ἐπεὶ τῶ [τεθῆ]ν[α]ι
καὶ ἐμαυτὸν? καὶ ἐ]μοῦ τέκνα·
ὁ δὲ τολμήσας μετὰ] τὴν ἀποβί-
ωσίν μού τινα θάψα]ι τί[σει (δηνάρια) ,αφ'.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

In ectypo iam legere mihi videor ineunte in v. 3 ΥΡΛΕΟΝ, in v. 7 ΚΛΙΤΙ et spatio 4 litterarum interiecto ΄ΛΟ

v. 3 δωρεὰν? Zingerle; v. 4 ἐπεὶ = ἐπί.

77 Duae partes magni lapidis quadrati calcarii terra obruti „im Hause des Stephanos Evangelu Alvanitis Kafedschi; *a* 0·55 m hoch und 0·84 m breit; *b* 0·56 m hoch, 0·68 m breit, 0·43 m dick, oben und rechts Kehle eingeschnitten, Oberseite Anschlußfläche, rechte Nebenseite roh; Buchstaben 0·03—0·035 m; unmittelbar hinter ihnen eine stattliche Quadermauer, von der sie offenbar abgestürzt sind, mit feinen Horizontalfugen, oberste Quaderschicht 0·60 m hoch mit 0·28 m hohem Profil, die darunter liegende 1·11 m hoch".

a	*b*
ΤΑΤΩΤΑΜΕΙΩΔΗΝΑΡΙΩΝΜΥΡΙ	ΑΣΠΕΝΤΕ ΚΑΙΤΩΛΥΚΙΩΝ
ΕΙΔΗΝΑΡΙΩΝΜΥΡΙΑΔΑΣΠΕΝ	ΜΕΤΑΤΟΥΚΑΙΥΠΕΥΘΥΝΟΝ
ΝΑΙΤΟΝΤΟΙΟΥΤΟΤΙΤΟΛΜΗΣΑΝΤΑ	ΤΗΕΙΣΤΟΥΣΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΟΥΣ
ΕΒΕΙΑΟΜΟΙΩΣΟΥΚΕΞΕΣΤΑΙΤΙΝΙΟ	ΔΕΕΝΤΩΥΠΟΣΟΡΙΩΤΟΥΗΡΩΟΥ
ΙΕΘΗΝΑΙΗΘΑΨΑΙΤΙΝΑΧΩΡΙΣΕΙΜΗΤΙ	ΝΙΕΓΩΣΥΓΧΩΡΗΣΑΙΜΙ ΗΖΩΣΑ
ΗΕΝΔΙΑΘΗΚΑΙΣΗΚΩΔΙΚΙΛΛΟΙΣΓΡΑΨ	ΑΣΑΕΙΔΕΤΙΣΠΑΡΑΤΑΥΤΑΠΟΙ
ΗΣΑΙΔΩΣΕΙΤΗΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΤΕΛΜ	ΗΣΣΕΩΝΠΟΛΕΙ ΔΗΝΑΡΙΑ
ΜΥΡΙΑΚΑΙΟΜΟΙΩΣΚΑΙΟΥΤΟΣΥΠΕΥ	ΘΥΝΟΣΕΣΤΑΙΤΗΕΙΣΤΟΥΣ
ΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΟΥΣΑΣΕΒΕΙΑ ΕΙΔΕΤΙ	ΕΛΕΓΞΑΙΤΟΝΤΑΥΤΑΤΟΛΜΗ
ΣΑΝΤΑΛΗΨΕΤΑΙΤΩΝΕΝΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩ	ΕΠΙΤΕΙΜΙΩΝΤΟΤΡΙΤΟΝ

Anno 1908 ectypa feci et *a* 1—4 descripsi.

Deest initium tituli, quod in alio lapide quadrato inscriptum fuisse certum est.

v. 6 codicilli eo differunt a testamentis (διαθήκαις) quod non sunt sollemnes itaque minus valent, conf. P.-Wiss. IV 175 sqq. (Seeck), V 350 sq. (Ziebarth), Vocabularium iurisprudentiae Romanae iussu instituti Savigniani compositum I 766 sqq.

a *b*

Τοῦτο τὸ ἡρῷον κατεσκεύασεν] . . . .
. . . .
. . . . [δώσει τῶ
ἱερω]τάτω ταμείω δηναρίων μυρι[άδ]ας πέντε καὶ τῶ Λυκίων
ἔθν]ει δηναρίων μυριάδας πέν[τε] μετὰ τοῦ καὶ ὑπεύθυνον
εἶ]ναι τὸν τοιοῦτό τι τολμήσαντα [καὶ?] τῇ εἰς τοὺς κατοιχομένους
ἀσ]εβείᾳ· ὁμοίως οὐκ ἐξέσται τινὶ ο[ὐ]δὲ ἐν τῶ ὑποσορίω τοῦ ἡρώου
τ]εθῆναι ἢ θάψαι τινὰ χωρὶς εἰ μή τινι ἐγὼ συγχωρήσαιμι ἢ ζῶσα
ἢ ἐν διαθήκαις ἢ κωδικίλλοις γρά[ψ]ασα· εἰ δέ τις παρὰ ταῦτα ποι-
ήσαι, δώσει τῇ λαμπροτάτῃ Τελ[μ]ησσέων πόλει δηνάρια
μύρια καὶ ὁμοίως καὶ οὗτος ὑπεύθυνος ἔσται τῇ εἰς τοὺς
κατοιχομένους ἀσεβείᾳ· εἰ δέ τις ἐλέγξαι τὸν ταῦτα τολμή-
σαντα, λήψεται τῶν ἐνγεγραμμένω[ν] ἐπιτειμίων τὸ τρίτον.

78 Lapis quadratus calcarius qui sarcophagi fuerat corrosus et diruptus 0·35 m altus et 1·73 m longus immissus muro domus Hadschi Andun Bagdsche quae est iuxta viam qua itur a Macri ad Günükbaschi; litterae 0·04 m altae.

ΤΟΗΡΩΟΝΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΕΥΤΥΧΗϹΑΡΤΕΙΜ ΟΥ
ΑΥΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΚΑΙΤΕΚΝΟΙϹΑΥΤΟΥΚΑΙΕΝ
ΓΟΝΟΙϹΚΑΙΩΑΝΕΠΙΤΡΕΨΕΙΖΩΝ ΕΤΕΡΩΔΕ
ΜΗΔΕΝΙΕΞΟΝΕΙΝΑΙΕΝΘΑΨΑΙΤΙΝΑΕΠΕΙΑΠΟΤΕΙϹΕΙ
ΤΗΤΕΛΜΗϹϹΕΩΝΠΟΛΕΙ✱ΦΥΚΑΙΤΩΦΙϹΚΩ✱Α

Τὸ ἡρῷον κατεσκεύασε Εὐτύχης Ἀρτεί[μ]ου
αὐτῶ καὶ γυναικὶ καὶ τέκνοις αὐτοῦ καὶ ἐν-
γόνοις καὶ ᾧ ἂν ἐπιτρέψει ζῶν· ἑτέρω δὲ
μηδενὶ ἐξὸν εἶναι ἐνθάψαι τινά, ἐπεὶ ἀποτείσει
τῇ Τελμησσέων πόλει (δηνάρια) φ' κ[αὶ] τῶ φίσκω (δηνάρια) ,α.

Descripsi 1892 et ectypum feci.

IG Rom. III 543.

v. 5 extr. post Α (vel potius ΄Α) littera (Φ?) deleta esse videatur.

79 Lapis calcarius 1·53 m longus et 0·35 m altus „auf der Höhe des Weges von Makri nach Lewissi vor einer Zisterne über Kopf eingemauert; an der Unterseite flacher Kanal; die Schrift beginnt hart am Rande und läßt rechts 0·35 m frei". Petersen.

ΥΡΗΛΙΟϹΕΥϹΥΝΑΛΑΚΤ ΟϹΔΙϹΤΟΥΕΥϹΥ
ΝΑΛΛΑΚΤΟΥΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝΤΟΥΤΟΤΟΗΡ
ΟΝΕΙϹ ΤΟΠΟΝΤΟΝΔΟΡΗΘΕΝΤΑΜΟΙΥΠΟΓΑ
ΙΑΝΗϹΕΥΠΟΛΕΜΟΥΚΑΙΤΟΥΑΝΔΡΟϹΑΥΤΗϹΑΝΤ
ΩΝΙΟΥΕΙϹΤΟΤΕΘΗΝΕΜΕΚΑΙΤΗΝϹΥΝΒΙΟΝ

Petersen 1882 descripsit et ectypum fecit, Benndorf 1892 contulit.

Α]ὐρήλιος Εὐσυνάλακτος (sic) δὶς τοῦ Εὐσυ-
ναλλάκτου κατεσκεύασεν τοῦτο τὸ ἡρ[ῶ-
ον εἰς τόπον τὸν δορηθέντα (sic) μοι ὑπὸ Γα-
ιανῆς Εὐπολέμου καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ἀντ-
ωνίου εἰς τὸ τεθῆνέ με καὶ τὴν σύνβιον.

Reisen II 2 n. 5.

80 Lapis muro aedis Turcorum sacrae immissus.

ΡΟΥΦΟϹΔΙΟΝΥϹΙΟΥ
ΤΡΙΠΟΛΕΙΤΗϹΗϹΦΟΙ
ΚΗϹΤΑΥΤΗΝ ΗΝϹΩ
ΑΤΟΘΗΚΗΝΕΝΘΑ
ΕΤΕΘΙΚΑΙΕΘΑΨΑΜΟΥ
ΝΑΔ ΦΟΝΔΙΟΝΥϹΙΟΝ
ΩϹΤΕΙ ΙΗΗ ΘΗ
Ω,ΠΙΕΙ ΕΑΝΔΕ
ΟΙ ϹΕΙ ΠΟΟΗ

Benndorf 1881 descripsit, Hula 1892 contulit.
CIG 4216 b, Reisen I 42 sq. n. 14.

Ῥοῦφος Διονυσίου
Τριπολείτης [τ]ῆς Φοι[νί-
κ]ης ταύτην [τ]ὴν σω-
μ]ατοθήκην, ἔν[θ]α
ἐν]ετέθι καὶ ἔθαψα μου
τὸ]ν [ἀ]δελφὸν Διονύσιον
δίς?], ὥστε [μὴ κ?]ι[μ]ηθή-
τ?]ω [ἕτ]ε[ρος]· ἐ[ὰ]ν δέ
τις π]ο[ιή]σει, [ἀ]πο[θ]ή[σει?
τῇ πόλει (δηνάρια)]..

v. 4 sq. Zingerle: ἐν[θ]ά[δ]ε τέθι(κα) καὶ; v. 6 CIG („transcripsit Loewius"): ΔΕΛΦΟΝ; v. 8 Kubitschek: ἐπιθῖναι? v. 8 sq. Zingerle: ἐ[ὰ]ν δέ [τις | καταφρ]ο[νή]σει? τ]ο[λμή]σει? v. 9 Wilhelm ΠΟΟΗ pro ΤΙϹΕΙΤ descriptum esse arbitratus legi mavult ἀποτίσει.

81 Lapis 0·30 ᵐ latus, 0·17 ᵐ altus, 0·47 ᵐ crassus cum titulo qui a partibus superiore inferiore sinistra est integer „in einem türkischen Hause östlich von der Akropolis eingemauert neben der Türe; in der Mitte der Unterseite quer durchlaufende Rinne".

ΡΟΙΖΟϹΔΟ
ΤΕΚΩΝΑΟΥΧ
ΚΑΤϹϹΚΕΥΑϹ
ΑΥΤΟΝΚΑΙΤΗΙ
ΕΞΗΜΩΝΤΕΚ

Ῥοῖζος Δο . . . .
Τε[ρκ]ών[δ]ου Χ . . . . [τὸ μνῆμα
κατ[ε]σκεύασ[εν ἐπὶ τῷ τεθῆναι
αὐτὸν καὶ τὴ[ν γυναῖκα καὶ τὰ
ἐξ ἡμῶν τέκ[να.

Hula 1892 ectypa fecit.

v. 1 si ante Ρ littera evanuit, legi potest Κ]ροῖζος; v. 1 sq. Heberdey: [μετὰ τῶν] τέκ(ν)ων α(ὐτ)οῦ? v. 2 in. Wilhelm: Τ[ρο]κών[δ]ου? quae lectio ectypo non confirmatur; Τερκώνδου Zingerle.

82 Lapis 0·3 ᵐ altus et 1·25 ᵐ longus muro aedis Turcorum sacrae ita immissus ut superior pars ad imum versa sit.

ΤΑ Ο ΑΙΓΩΚΑΙΗΓΥΝΗΜΟΥΖΩϹΙΜΗΚΑΙΟΥΟϹΜ
ΑΚΙΝΔΥΝ ΑΙ Ι ΓΑΙΙΟϹΚΑΙΤΑΕΞΑΥΤΩΝΤΕΚΝΑΚ
ΙΑΚ ΗΘ ΤΙΝΑΤΩΝΟΙΚΕΙΩΝΜΟΥΝΘΑΥ
ΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΞΟΝΗΟΠΑΡΑΤΑΥΤΑΤΟΛΜΗϹΑϹΔΩϹΕ
ΤΕΙΜΟΥΤΗΠΟΛΕΙΧ ΩΝΤΟΤΡΙΤΟΝΛΗΝΨΤΑΙΟΕ.ΔΙΚΗ

. . . .
ἐ]ντ[αφ]ή[σ]ομαι [ἐ]γὼ καὶ ἡ γυνή μου Ζωσίμη καὶ ὁ ὑός μ[ου
Ἀκίνδυν[ο]ς κ[α]ὶ [Ἀ]πφιανὸς καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν τέκνα κ[αὶ ἔκγο?-
ν?]α κ[αὶ ἐὰν βουλ]ηθ[ῶμέν] τινα τῶν οἰκείων μου [ἐ]ν[θ]ά[ψαι·
ἑτέρω δὲ οὐδενὶ ἐξὸν ἢ ὁ παρὰ ταῦτα τολμήσας δώσε[ι προσ-
τείμου τῇ πόλει (δηνάρια) [φ'] ὧν τὸ τρίτον λήνψ[ε]ται ὁ ἐ[γ]δική[σας.

Hula 1892 ectypum fecit.

Ineunte in v. 1 ante Τ littera Ν certa est neque minus certa Η in eodem verbo; -ομαι, quod ectypo confirmatur, Wilhelm; ineunte in v. 2 iam haec lego in ectypo ΑΚΙΝΔΥΝϹΚΑΙΑΠΦΙΑΝΟϹ; v. 2/3 [θρεπτ]ά? medio in v. 5 vestigium litterae Φ in ectypo repperisse mihi videor.

83 Lapis fractus 0·26 ᵐ altus et 0·725 ᵐ latus inscriptus litteris 0·02 ᵐ altis; „built into a wall behind the Tekke".

ϹΥΑΣΑΤΟΗΡΩΟΝΕΜΑΥΤΩ
ΝΤΩΡΟΔΙΝΗΝΤΗΝΗΛΕΥΘΕΡΩΜΕ
ΝΕΥΦΡΟϹΥΝΗΝΕΥΤΥΧΕΟΥϹΤΟΥΕΛΠΙ
ΚΕΚΛΑΥΔΙΑΝΓΟΡΓΙΔΑΤΗ
ΕΛΨΙΝΡΟΔΙΝΗΕΤ ΡΩΔΕ ΥΔΕΝΙΕΞΟΝΕϹ
ΡΩΤΑΤΩΤΑΜΕΙΩ✱ΦΩΝΟΕΛΕΝΞΑϹΤΟ

.. .. . . κατεσκε]ύασα τὸ ἡρῷον ἐμαυτῷ [κὲ . . . .
. .. . ἐπὶ] τῷ Ῥοδίνην τὴν ἠλευθερωμέ[νην μου ἐνταφῆναι
κε] . . . . ν Εὐφροσύνην Εὐτυχέους τοῦ Ἐλπι[φάνους? . . . .
. . . . κὲ Κ[λ]αυδίαν Γοργίδα τὴ[ν . . . . . .
. . . . τὴν ἀδ]ελφ[ὴ]ν Ῥοδίνη(ν)· ἑτ[έ]ρῳ δὲ [ο]ὐδενὶ ἐξὸν ἔσ ται ἐνθάψαι
ἢ ἀποτείσει τῷ ἱε]ρωτάτῳ ταμείῳ (δηνάρια) φ' ὧν ὁ ἐλένξας τὸ [τρίτον λήμψεται.

Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 2 n. 3.
v. 3 Ἐλπιφάνους Zingerle.

84 Telmessi rep., nunc in Syme insula.

. . . .
ἀνοίξας ἀπο-
τείσει δηνά-
ρια δισχίλια
θεᾷ Δήμητρ[ι.
Τὸ ἀγγέον Με-
νάνδρου καὶ
Μελάντα τῶν
Ποσιδωνίου.

F. Hiller de Gaertringen ectypum nobis misit.

85 Fragmentum lapidis, qui sarcophagi fuerat, immissum muro domus Pauli Nicandri supra portam; litterae 0·03 m altae.

Τὸ μνημεῖον κατεσκεύασε Λυ?]σιμ[ένης . . . .
. . . . Σπευ?]σ[ί]ππω· μετ[ὰ τὴ]ν [δὲ ἀπορίωσίν μου
οὐκ ἐξέσται ἕτερό]ν [τ]ινα ἐντ[αφ]ῆναι ἢ μόν[ον οἷς ἂν ἐγὼ ἔτι
ζῶν ἐπιτρέψω· κα]ὶ Ἀρίστωνα [Ἱ]ε[ρ]οκλέους δια[τάσσομαι τεθῆναι
διὰ τῶν ἀρχείων· ἐ]ὰν δὲ τολμήσῃ τις ἐνθάψαι τ[ινὰ ἕτερον, ἀποτεί-
σει τῷ ἱερωτά]τῳ ταμείῳ (δηνάρια) ,βφ', ἐξ ὧν ὁ ἀπο[δείξας λήνψεται
τὸ πέμπτον.

Anno 1892 descripsi, anno 1895 contuli.
IG Rom. III 545.

v. 1 Κτησιμένης? Ναυσιμένης? Στασιμένης? v. 2 Λυσίππω? Χρυσίππω? v. 4 suppl. Zingerle.

86 Fragmentum lapidis 0·38 m altum et 0·78 m latum muro aedis Turcorum sacrae ita immissum ut superior pars ad imum versa sit.

Ὁ δεῖνα κ]ατ[εσκεύασεν
ἑαυτῷ μόνῳ οὔτε υἱοῖς? οὔτ?]ε θυ[γ]ατρ[άσιν
ἐπιτρέψας ἐνταφῆναι· μηδὲ? ἄλ]λον ἕτερον
μηδένα ἐξέστω μήτε προσλ]α[β]εῖν μή[τ]ε
θεῖναι?· ἢ δώσει Λυκίων τῷ κοι?]νῷ [δ]ην[άρια . .

Hula 1892 ectypum fecit.

v. 2 iam lego in ectypo ΓΕΘΥ ΑΤΡΑΣ, v. 5 ΝΩ Η Ν Ν Λ

v. 3 ἄλλον ἕτερον conf. Kalinka Antike Denkmaler in Bulgarien n. 386 v. 6 sq.; v. 4 προσλαβεῖν Kubitschek.

87 Fragmentum lapidis 0·19 m altum et 0·38 m latum muro domus ad viam principalem sitae immissum.

. . . .
. . . .
[ἑτέρῳ δὲ μὴ ἐξέστω μη-]
δε[νὶ μη]δ[έ]να [τρόπον· τὸν δὲ ταῦ-
τα τολ[μ]ήσαντα [ὑ]π[εύθυ-
νον εἶναι τῇ εἰς τοὺς [κατοι-
χ]ο⟨ι⟩μένους ἀσεβε[ίᾳ καὶ
ὑ]πό[δ]ικον (δηνάρια) ,βφ' τ[ῷ φίσκῳ
τ[ο]ῦ Σεβασ[τοῦ.

Hula 1892 descripsit.

v. 1 sq. Heberdey: μη]δε[νί· τὸν] δ[ὲ π]α[ρὰ ταῦ]τα τολ[μ]ήσαντα.

88 Sarcophagus fastigio ornatus; frons insignis est porta et duabus antis in quarum dextra titulus est inscriptus.

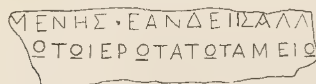
. . . .
. . . .
. . . .
ἕτε]ρον δὲ μη-
δέν]α ἐξὸν ἐ[ν-
κηδεῦ]σα[ι εἰς] τὸ
μνημεῖον·] ἢ [εἴ
τις] . . . .
. . . .
. . . .
. . ἢ [κ?]α[ὶ ἐπενθά?-
ψῃ τ]ινὰ [ἄλλον,
ἀπ]οτείσ[ει τῷ
φ]ίσκῳ [δ]η[νάρια
π[ε]ντά[κις χίλια?
κὲ] ὑποκείσ[εται
τῇ τυμβωρ[υχί-
ᾳ.

Hula 1892 contulit exemplar Loewii quod redditum est CIG 4221 d.

Litteras Η (v. 8), Ι (v. 11), Π (v. 12) Hula non iam vidit.

v. 2 sq. CIG: ἐξὸν εἶ[ναι θάψαι εἰς] τὸ; v. 3 CIG: CA . . . TO

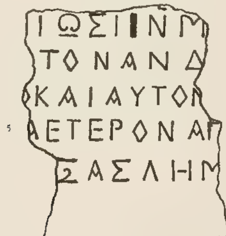
89 Fragmentum tabulae lapideae immissum muro domus Pauli Nicandri supra portam; litterae 0·03 m altae.

. . . .
. . . .
. . . . μένης· ἐὰν δέ [τ]ις ἄλλ[ος
τολμήσῃ? ἀποτεισάτ]ω τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ [(δηνάρια) .

Anno 1892 descripsi, anno 1895 contuli.

90 Fragmentum tabulae lapideae immissum muro domus Pauli Nicandri supra portam.

. . . . ε . . . .
μετὰ δὲ τὴν ἀποβ]ίωσίν μ[ου . . . .
. . . . καὶ] τὸν ἄνδ[ρα? αὐτῆς . . . .
. . . . ο καὶ αὐτὸν . . . .
ἂν δέ τις θῇ τιν]α ἕτερον, ἀ[ποτεισάτω . . . . . .
. . . . . . ὢν ὁ ἐλέν]ξας λήμ[ψεται τὸ τρίτον.

Anno 1892 descripsi, anno 1895 contuli.

3 TITVLI STATVIS SVBSCRIPTI

91 Basis lapidis calcarii rotunda (diam. 0·62 m) quae in via principali oppidi Macri 0·4 m e solo eminet; „in der Mitte der horizontalen Oberfläche ein kreisrundes Loch; Buchstaben 0·025 m hoch". ΑΕΗΘΜΡΣ^

Εἰρηναῖον (sic) | Ἕρμωνος | Λυκίδας | Ἱεροκλέους | κατὰ διαθή-|κην Ἀμμίας | τῆς Ἕρμωνος.

Contuli 1892 exemplum editum a Berardio BCH 1890 XIV 176 n. 12; Heberdey 1895 descripsit.

92 Basis immissa muro oppidi.

a (Barth)

ΠΟΛΕΜΩΔΛ Ε
ΣΙΑΣΩΝΑΦΑΡΝΑΚΟΥ
ΜΑΥΣΩΛΟΣΣΙΑΣΩΝΟΣ
RΛΙΩΝΕΑΥΤΟΥΠΑΥ
ΚΑΙΜΕΡΙΜΑΥΑΣΑΜΑΥΣΩΛΟΥ
ΤΟΝΕΑΥΤΗΣΑΝΔΡΑ
ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣΕΝΕΚΕΝ
ΤΗΣΕΙΣΑΥΤΟ

b (Loewe)

ΠΟΛΕΜΩΛΑ
ΣΤΑΣΩΝΑΦΑΡΝΑΙΟΥ
ΜΑΥΣΩΛΟΣΣΤΑΣΩΝΟΣ
ΤΟΝΕΑΥΤΟΥΠ
ΚΑΙΜΕΡΙΜΑΥΑΣΜΑΥΣΩΛΟΥ
ΤΟΝΕΑΥΤΗΣΑΝΔΡ
ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣΕΝΕΚΕ
ΚΤΗΣΕΙΣΛ

Πολέμω[ν]α(?)
Στάσωνα Φαρνάκου
Μαύσωλος Στάσωνος
τὸν ἑαυτοῦ πα[τέρα
καὶ Μεριμαυασα Μαυσώλου
τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα
φιλοστοργίας ἕνεκεν
τῆς εἰς αὐτο[ύς.

Titulus restituitur comparatis exemplaribus *a*) Henrici Barth (Rhein. Mus. 1850 VII 258 n. 41) et *b*) Loewii (Ann. d. inst. 1847 XIX 116 n. 12).

Tertium exemplar legitur in libro manu scripto Birchiano quo confirmantur plurimae lectiones Loewianae; sed v. 1 ΠΟΛΕΜΩΝ, v. 5 ΜΕΡΙΜΑΥΣΑΜΑΥΣΙΔΑΟΥ, v. 6 ΑΝΔΡΑ, v. 7 ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣΣΥΝΒΙΟΝ, v. 8 ΤΗΣΕΙΣΑΟ

CIG 4216 et Add., Le Bas 1237, Keil Philol. 1850 V 655 sqq.

Pharnaces — Mausolus
Stason o Merimauasa
Mausolus

93 „Maison Maretzino sur la porte."

ΛΥΚΙΑΗΡΟΔΟΤΟΥΤΕΛ
ΜΗCCICΗΙΕΡΕΙΑ
ΒΙΟΥΘΕΑCCEΒΑCΤΗC
ΛΥΚΙΑΝΚΛΕWΝΟC
ΤΕΛΜΗCCΙΔΑΚΑΙ
ΞΑΝΘΙΑΝΤΗΝΘΥΓΑ
ΤΕΡΑΤΗCΘΥΓΑΤΡΟC
ΑΥΤΗCΛΥΚΙΑCΤΗC
CWΠΑΤΡΟΥΦΙΛΟCΤΟΡ
ΓΙΑCΕΝΕΚΕΝ

Λυκία Ἡροδότου Τελ-
μησσίς, ἡ ἱέρεια [διὰ
βίου θεᾶς Σεβαστῆς,
Λυκίαν Κλέωνος
Τελμησσίδα καὶ
Ξανθίαν, τὴν θυγα-
τέρα τῆς θυγατρὸς
αὐτῆς Λυκίας τῆς
Σωπάτρου, φιλοστορ-
γίας ἕνεκεν.

Bérard BCH 1890 XIV 175 sq. n. 10. (IG Rom. III 540)

Herodotus
Lycia o Sopater
Lycia o Cleon
Lycia

94 Fragmentum lapidis calcarii 0·33 m altum, 0·21 m latum, 0·63 m crassum in domo Georgii Janni Hadschi Michali; „der obere Ablauf verschlagen; rechts Rand teilweise erhalten; Buchstaben 0·03 m“.

. . . . Ῥ]ωμαίαν
. . . . ν ἑαυτῆς
μνείας χά?]ριν.

Descripsi 1895.
v. 2 Wilhelm τὴ]ν ἑαυτῆς.

4 STELAE

95 Tabula crepidine insignis fracta in parte summa, 0·3 m fere alta et 0·245 m lata „zwischen Makri und der Gräberstadt bei einer Grabung für einen Hausbau gefunden; die Inschrift am unteren Ende der glatten Fläche; unten Einsatzzapfen“. Petersen.

ΠΑΤΡΑΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ
ΣΙΔΗΤΙΣ
ΣΩΤΗΡΙΧΟΣΑΡΠΑΛΟΥ
ΣΕΛΕΥΚΕΥΣ

Πάτρα Τιμοκλέους
Σιδῆτις
Σωτήριχος Ἁρπάλου
Σελευκεύς.

Petersen et R. de Schneider 1882 descripserunt.
Reisen II 1 n. 3.

96 Tabula crepidine et fastigio ornata 0·96 m alta et 0·45 m (infima pars 0·49 m) lata; „zwischen den Gräbern und der Stadt Makri in einer frischen Grabung für einen Hausbau gefunden; auf dem untersten Rande eine Inschriftzeile; darunter Einsatzzapfen; auf der glatten Fläche Spuren von Rot, etwas Gelb und Blau (?), aber Zeichnung nicht mehr kenntlich“.

ΓΑΘΟΚΛΕΑΔΙΟΝΥΣΙΟΥΧΑΙΡΕΧΡΗΣΤΗ

Ἀγ]αθόκλεα Διονυσίου χαῖρε χρηστή.

Petersen 1882 descripsit.
Reisen II 1 n. 1.

97 Tabula fastigata, usque ad fastigium 0·6 m alta, 0·275 m lata „im Osten von Makri bei einem Hausbau gefunden; Rosette im Giebel, die Stelenfläche glatt, an ihrem unteren Ende die durch Abbruch der linken Ecke verstümmelte Inschrift“.

Μελ?]αινὶς | [Δημ]ητρίου | [Σέλγ?]ισσα | [χρηστή?] χαῖρε.
Petersen 1882 descripsit.

Reisen II 1 n. 2.
v. 1 Φιλ]αινίς? Wilhelm; v. 3 ⁻ΙΣΣΑ

5 ARAE

98 „A marble altar, on which a female figure was represented, with the extraordinary symbols of two hands figured in bas-relief, as if cut off and placed by her, with this inscription.“ Clarke Travels II 1 241 unde titulum repetivi.

Εἰρήνη χαῖρε.

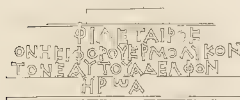
CIG 4206 et Add.

99 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0·17 m) 0·325 m alta „im Viertel Makris Kesikapi im Hause des Jorji Dimitriu Jiriki, oben und unten rauh, Schaft 0·20 m hoch, unten und oben einfach profiliert; Buchstaben unregelmäßig, durchschnittlich 0·02 m hoch“. ACW

Λοβίων | χαίριν τ]οῖς παρ|άγουσιν.

Anno 1892 descripsi, Zingerle 1908 descripsit et ectypum fecit.

100 Ara rotunda lapidis calcarii subrufi 0·65 m alta (diam. in superiore parte 0·34 m, in inferiore 0·4 m) „im Hause des Charalambos Pavlidis, des Besitzers des Amyntasgrabes; mehrgliedriger Ablauf oben und unten, oben zylindrischer Aufsatz mit Gesims und Einsatzloch in der Mitte; Inschrift mit 0·02—0·015 m hohen Buchstaben am unteren Rande des Zylinderschaftes; über ihr in Relief ein Kantharos auf einer Basis, gegen dessen Mündung von rechts und links je eine Schlange züngelt, und weiter oben in Nische der Tote zu Pferd, nach rechts sprengend, in Chiton und flatterndem Mantel, das Gesicht herausgewendet, die rechte Hand am Zügel“.

Φιλέταιρος
Ὀνησιφόρου Ἑρμόλυκον
τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφὸν
ἥρωα.

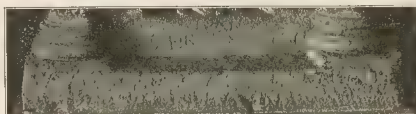

Ex Journ. hell. st.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
A. W. van Buren Journ. hell. st. 1908 XXVIII 181 sq. n. 2 fig. 1, quam imaginem repetendam curavi.
Conf. anaglyphum simile TAM I 4.

101 Ara marmorea, 0·71 m alta, 0·49 m lata, 0·15 m crassa, ornata imagine ectypa mulieris velatae stantis in aedicula ordinis corinthii, in cuius fastigio caput Medusae; 1881 in domo oppidi Makri mari vicina, nunc Viennae in thesauris Caroli comitis Lanckoroński.

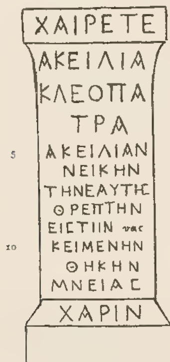

Ἀντιπάτραν [Ἀπο]λλ[ω-
νίου Κρινόλαος τὴν
ἑαυτοῦ γυναῖκα σώφρονα καὶ
φίλανδρον, θεάν.

Reisen I 41 sq. n. 10.
Imagines debeo Henrico Sitte qui veniam obtinuit comitis Lanckoroński.

102 Ara 0·55 m alta, 0·22 m lata, 0·24 m crassa in domo Stavriani Karanikolae in oppido Macri ad orientem „aus einer weißen Marmorsäule so zugerichtet, daß an der Rückseite eine Halbsäule erhalten ist; Schaft 0·175 m breit und 0·33 m hoch, Ablauf oben 0·22 m breit; Buchstaben 0·025 m, stark apiziert, Z. 1 0·04 m". Heberdey.

Χαίρετε.
Ἀκειλία
Κλεοπά-
τρα
Ἀκειλίαν
Νείκην
τὴν ἑαυτῆς
θρεπτὴν
εἰς τ[ὴ]ν
κειμένην
θήκην
μνείας
χάριν.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit, Heberdey 1898 ectypum fecit.

103 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0·33 m) 0·5 m alta „gefunden und aufbewahrt im Hause des Petros Michael zu Makri; Dübelloch in der Mitte der Unterfläche und eine für Bekränzung bestimmte Einkerbung am oberen Rande; viereckiges Loch links von der letzten Zeile; Buchstaben 0·02 m; über der Inschrift Nische mit Relief eines in Vordersicht stehenden bekleideten Mannes".

Εὐάρεστος
Ἀπελλῆν τὸν
ἀ[δ]ελφὸν
μνεί[α]ς χάριν.

Descripsi 1895.

104 Ara quadrata lapidis calcarii 0·27 m alta, 0·13 m lata, 0·12 m crassa „gefunden und aufbewahrt im Hause des Petros Michael zu Makri; Ablauf ganz verschlagen; Buchstaben 0·015—0·02 m".

ΑΦΡΟΔ
ΣΙΟΣ·ΑΦΡΟ
ΔΕΙΣΙΩ
ΤΩΥΙΩ·

Ἀφροδ[εί-
σιος Ἀφρο-
δεισίω
τῷ υἱῷ.

Descripsi 1895.

105 Ara quadrata lapidis calcarii 0·54 m alta, 0·18 m lata, 0·1 m crassa „im Viertel Makris Kesikapi auf dem Dach des Hauses des Jorji Dimitriu Jiriki vermauert; Profil oben und unten umlaufend, Schaft 0·33 m hoch, Buchstaben 0·025 m". ΑΣΕΗΟΩΝΜ

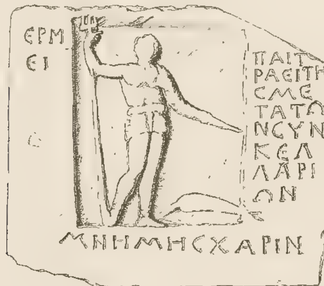
Λυσίμαχος
(δὶς) Σελεύκω
υἱῷ μνήμης
καὶ φιλοστορ-
γίας χάριν.

Descripsi 1908 et ectypum feci.
v. 2 in. Β, v. 3 ΝΗ et ΗΣ

106 Ara quadrata lapidis calcarii 0·27 m alta, 0·15 m lata et crassa, cuius latitudo ab inferiore parte ad superiorem imminuitur, „gefunden und aufbewahrt im Hause des Petros Michael zu Makri; einfacher Ablauf oben erhalten, unten verschlagen; Rückseite glatt, ohne Ablauf; Buchstaben 0·01—0·015 m“. ΑЄΗΘΜCΦѠ

Μηνοθέα καὶ Φίλητος | Παραμυθίω | τῶ τέκνω | μνείας | χάριν. Descripsi 1895.

107 Tabula lapidis calcarii (abscisa, puto, ab ara), 0·54 m lata, 0·5 m alta, 0·05 m crassa, ornata imagine ectypa Petraitis retiarii, qui pugione (in sinistra) tridente (in dextera) tegmento brachii sinistri armatus, balteo et subligaculo cinctus est; sed galea et rete desunt ut semper fere in gladiatorum imaginibus; humi autem iacet palma; antea in domo Hippolyti Casilli, nunc Viennae in museo domus imperatoriae.

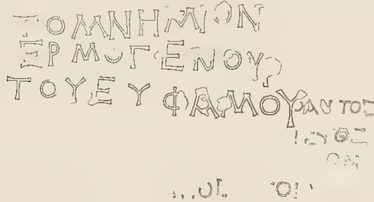

Ἑρμ|εῖ
Πατ|ραείτη ς μετὰ τῶ|ν συν|κελ|λαρίων
μνήμης χάριν.

Reisen I 41 fig. 30 (quam imaginem hic repetendam curavi) et Add. (IG Rom. III 541)

Nomen gladiatoris idem apud Petronium 52 et 71 et in vasculis vitreis aetatis Romanae; cf. Bücheler Rhein. Mus. 1872 XXVII 474, Friedländer Sittengeschichte Roms II⁵ 476. de cellis gladiatorum cf. Friedländer II⁵ 337.

108 Ara rotunda (diam. 0·5 m) alta 0·65 m (sine crepidine utraque 0·35 m) iacet iuxta domum privatam ante aditum arcis summae sitam.

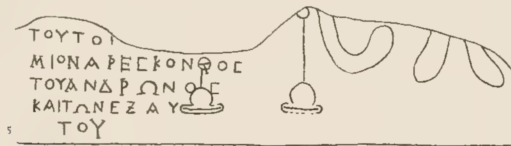

Τὸ μνημῖον
Ἑρμογένου [γ'?
τοῦ Εὐφάμου.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

E paucis vestigiis tituli (ut mihi quidem videtur) antiquioris nihil certi perspeximus nisi [Διόφ?]αντος, [ἔκ?]ευθ[ε], ... ον.

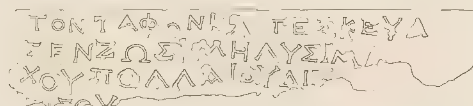
109 Arae rotundae (diam. 0·43 m) pars inferior 0·29 m alta „vor dem Hause des Doktor Scherif in Makri halb vermauert; mit flachem Relief von hängenden Binden und mit zierlich eingemeißelten 0·02 m hohen Buchstaben, die über ein Ornament hinweggeführt sind“.

Τοῦτο [τὸ μνη-
μῖον Ἀρέσκοντος
τοῦ Ἄνδρωνος
καὶ τῶν ἐξ αὐ-
τοῦ.

Descripsi 1892 et ectypum feci.

110 Arae quadratae lapidis calcarii pars superior crepidine ornata 0·41 m lata et 0·37 m crassa, in arce summa; litterae 0·015 m altae.

Τὸν τάφον κ[α]τεσκεύα-
σεν Ζωσίμη Λυσιμ[ά-
χου Πολλαίου δὶς [τοῦ
Ν?]ίσο[υ . . . .
. . . .

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit. v. 4 Wilhelm: Ε]ἰσο[χρύσου? v. 3 sq. Kubitschek: [ἑαυτῇ κα]ὶ Σο[υ . . . . .?

111 Ara rotunda „in the house of Nikola the Kolji. The first line is carved round the upper part of the stone, above a small moulding. Letters 0·023 ^{m} in the first line, 0·015 ^{m} in the rest“.

ΤΟΜ . . . ΜΙΟΝΚΑΤC . ΚΕΥΑCΕΝ

ΑΛΕΖΑΝΔΡΙΑΕΙΝΔΟCΤΗΓΥΝΕ
ΚΙΑΥΤΟΥΕΠΙΤΩΜΗΔΕΝΙΕΤΕΡΩΜΗ
ΕΖΕΙΝΕΤΕΘΗΝΑΙΕΙΜΗΑΥΤΟCΕΠΙΤΡΕ
ΗΜΕ‾ ΙΝ ΛΓΥΤΗΝΑΥΤΟ
ΗΔΕ ΝΕΕΙΜΗΤΗΝ
ΙCΘΗΤΙΝΑ
ΙΤΩΔΗ

Τὸ μ[νη]μῖον κατ[εσ]κεύασεν
Ἀλεξανδρία Ειν̣δος τῇ γυνε-
κὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ μηδενὶ ἑτέρῳ μὴ
ἐξεῖνε τεθῆναι εἰ μὴ αὐτὸς ἐπιτρέ-
ψ]η· με[τὰ δὲ τὴν τελε]υτὴν αὐτο[ῦ
μ]ηδέ[να ἐξεῖνε τεθῆ]νε εἰ μὴ τὴν . . .
. . . . · ἐὰν δέ τ]ις θῇ τινα [παρὰ
τὴν γνώμην αὐτοῦ? δώσε]ι τῷ δή[μῳ . .

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 103 n. 7.

v. 2 Ἀλεξανδρία dativus et Ειν̣δος nomen coniugis? an post versum, qui inter v. 1 et v. 2 periit, ἐξ] | Ἀλεξανδρία[ς] Ἰνδὸς? v. 6/7 Davies μ]ηδε[νὶ ἐξεῖνε τεθῆ]νε εἰ μὴ τὴν [γυναῖκα πείσαντι], Heberdey μ]ηδε[νὶ ἐξεῖνε τεθῆ]νε εἰ μή την[ι (= τινι) συνχωρήσω], Benndorf εἰ μὴ τὴν [ἐξουσίαν ἕξει ἐνγράφως]; v. 7 sq. Zingerle: τινα ἀλλότριον ἀποτείσει?

112 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0·3 ^{m}) 0·4 ^{m} alta in domo Hassan cuiusdam; „Schaft 0·26 ^{m} hoch, in der Bodenfläche eine viereckige Vertiefung; in zwei Nischen nebeneinander Relief eines Mannes und einer Frau, daneben Ranken (‚Schlangen‘ Petersen), darüber sehr unregelmäßige Schrift“. Kalinka.

Καταθύμιον Ἀπολλωνίου ἑαυτῇ ζ[ῶσα
κ]α[τέστ]ησ[εν? μνήμης
χ[ά]ρι[ν.

Petersen 1882 descripsit, ego 1892 descripsi et ectypum feci. Reisen II 1 sq. n. 4.

v. 2 sq. Wilhelm: μνήμ]ης (sine praedicato) χ[ά]ρι[ν.

113 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0·37 ^{m}) 0·44 ^{m} alta, fracta in partibus superiore, quae crepidine amplificata est, et inferiore; in domo Savae Stavriani; „Inschrift rechts gebrochen; an der Rückseite Relief eines 0·095 ^{m} hohen Kantharos zwischen zwei Schlangen“.

Ἀτείμητ[ος . . . . -
της Διο . . . .
καθὼς ὁ[ρίζεται τοῖς
ἀπολόγο[ις καὶ συνχω-
ρήμα[σι γεγονόσιν
ἐπὶ ἀρχι[ερέως τῶν Σε-
βαστῶν . . . . . . [Οὐη-
ρανίου . . . . [μηνὸς
Δεί[ου . .

Descripsi 1908 et ectypum feci.

v. 3 sq. Kubitschek supplevit; v. 5 Wilhelm add. τοῖς γενομένοις, Zingerle δεδομένοις; v. 8 Veranius Priscianus anno 145 p. Chr., Veranius Tlepolemus 149 illo munere functus est, vid. Heberdey Opramoas 70 sq.

114 Ara quadrata 0·78 ^{m} alta, 0·57 ^{m} lata, 0·65 ^{m} crassa „auf der Wiese angesichts der Felsgräber bei strohgedeckten Hütten; Schriftfläche 0·27 ^{m} breit, 0·44 ^{m} hoch; das Profil nur auf der linken Nebenseite oben erhalten, reicht nicht ganz bis zur hinteren Kante; Rückseite roh behauen; die rechte Nebenseite ganz glatt bis auf eine Rinne, die von unten an 0·35 ^{m} hoch heraufläuft und unten 0·07 ^{m}, oben 0·10 ^{m} von der rückwärtigen Kante entfernt ist“.

Τὸν σ]θεναρὸν [πύκτην? καταμαν-
θάνε]τε [ὦ] παροδ[εῖται,
ὡς π?]ά[σ]η πυγ[μ]ῇ [καὶ ἐν?
ἀνδρ]άσιν ἶ[φ]ι ἀ[εθλέων?
ἐκφά?]νθ[η]⟨ι⟩· τοιγὰ[ρ . . . .
. . . ε . . . . . [ἐ]πι[λ . . . . .
. . . . χίλ[ια? μ]ή[τ]ε . . . . . .
. . . . ες . . . .
. . . . ιο . . . . . .
. . . . . . τ[ι? . . . . Χαίρετε (?) ὦ
παρ]οδῖτ[αι.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci, 1895 et 1908 frustra quaesivi.

v. 3 in. descripsi λ — Zingerle: v. 3 βρι]α[ρ]ῇ vel στιβ]α[ρ]ῇ? v. 4 ἀνδρ]άσιν ἶ[φ]ι, v. 5 ἐμαρά]νθη?

E VARIA ET INCERTA

115 „Capital of an Ionic pilaster; having the architect's name, Hermolycus. so engraven upon it as not to be discerned when the building, to which it belonged, was perfect; the letters being inscribed behind the capital, where the stone was intended to be placed against a wall." Clarke Travels II 1 241 unde tituli formam repetivi.

ΕΡΜΟΛΥΚΟΥ

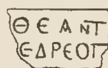
Ἑρμολύκου

CIG 4200 et Add.

Nomen Hermolyci de architecto intellegendum esset necne, dubitavit Welcker Rhein. Mus. 1848 VI 384.

---

116 Fragmentum lapidis calcarii 0·48 m altum, 0·17 m latum, 0·05 m crassum in horto Nicolai Karageorgi.

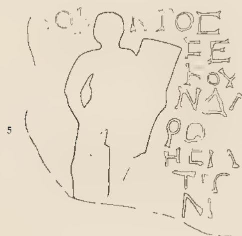
. . . . θέαν [Π? . . . . . .
. . . Κ?]εδρεοπ[ολίτης?

Hula 1892 descripsit.

v. 1 Δωροθέαν? Πασιθέαν? vel simile quid an . . . . θεὰν (conf. n. 101 v. 4)?

---

117 Lapis 0·18 m latus cum titulo inscripto iuxta imaginem gladiatoris scuto armati; litterae 0·015 m—0·01 m altae sunt.

Κ]οίντος
σε-
κου-
νδ[α-
ρο[ύδ-
ης [Σαυ-
νιτ]ῶ-
ν.

F. de Hiller ectypum nobis misit, sed non iam certo adfirmare audet num re vera Telmessi inventus sit lapis.

v. 5 Heberdey supplevit et contulit Athen. Mitt. 1898 XXIII 154 (Wolters): σεκουνδαρούδης = gladiator secunda rude insignis; cf. praeterea CIL VI 10170, 10202, Röm. Mitt. 1897 XII 88 (Hülsen); v. 6 sq. Kubitschek suppl., de gladiatoribus Samnitibus conf. Friedländer Sittengeschichte Roms II[5] 483 sq.

---

118 Fragmentum plutei marmorei 0·26 m altum, 0·49 m latum, 0·06 m crassum utrimque ornamentis decoratum inter quae crux Christianorum eminet, in domo Hasselim cuiusdam; litterae 0·03 m altae.

. . . . μ]ακρότητα ἡ[μερῶν

Descripsi 1895.

Dubium non est quin sententia e sacris litteris repetita subsit velut τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα κύριε εἰς μακρότητα ἡμερῶν (Ps. 92 [93] 5) vel ζωὴν ᾐτήσατό σε καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος (Ps. 20 [21] 5) vel τὸ ἔλεός σου καταδιώξεταί με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ κυρίου εἰς μακρότητα ἡμερῶν (Ps. 22 [23] 6) vel καταλείψεις ἡμᾶς εἰς μακρότητα ἡμερῶν (Lament. Ieremiae V 20).

II LEVISSI (CARMYLESSVS?)

Si quis ab arce Telmessi ad meridiem profectus montem superaverit, planities patet 170 m fere supra mare sita et undique quasi cincta collibus. et iam ex adverso nitent domus villaeque oppidi Levissi nomine quae ascendere videntur montem cuius radices aversae mari subluuntur. in illa autem planitie tenues complures vici dispersi sunt ut Kelemther Pelenk Ketschiler Gjökdscheburun. inter quos et prope inveniuntur nonnulla antiquitatis monumenta sepulcralia; sed oppidi antiqui ad quod ista sepulcra pertinuerint reliquiae adhuc omnino nullae sunt repertae. tamen iure quodam Ross Kleinasien und Deutschland 74, Ritter 953, Benndorf Reisen I 44 aliique suspicati sunt in illa regione sitam fuisse Carmylessum de qua solus quidem Strabo XIV 3 5 mentionem fecit: εἶθ' ἑξῆς ὁ Ἀντίκραγος ὄρθιον ὄρος ἐφ' ᾧ Καρμυλησσὸς χωρίον ἐν φάραγγι ᾠκημένον καὶ μετὰ τοῦτον ὁ Κράγος ἔχων ἄκρας ὀκτὼ καὶ πόλιν ὁμώνυμον; conf. Petersen Reisen II 2 sq. sed ex eodem nomine neglecta syllaba prima, quippe quae remotissima esset ab accentu, et mutatis locis labialis et liquidae ortam esse formam Λεβισσός quae primum apparet in Basilii Notitia 310 (Τάξις προκαθεδρίας τῶν ὁσιωτάτων πατριαρχῶν ed. Gelzer p. 17) quis audeat adfirmare; conf. M. I. Μουσαῖος Βατταρισμοὶ ἤτοι λεξιλόγιον τῆς Λειβησιανῆς διαλέκτου 1885 p. θ'.

119 Ad vicum Gjökdscheburun sepulcrorum trium Lycii generis (conf. TAM I 7 et 8) e rupe excisorum illud quod est postremum ad occasum bipartitum est idemque fastigio denticulisque ornatum, limina vero inferius et superius in partibus extremis incurva sunt; tituli autem inscripti sunt septem locis: *a*) in pila sinistra, *b*) in epistylio, *c*) in pila media, *d*) in pila dextra, *e*) supra portam dextram, *f*) supra sinistram, *g*) ipsa in porta sinistra, cum dextra sit aperta.

a)

Τὸ μ-
νημ-
εῖον
Διογέ-
νους
τ]οῦ Φα-
ρνά-
κ-

b)

ου τοῦ Διογένου[ς] καὶ Σερπόδιος τοῦ Ἑρμά[ν]δ-
ου Τελμησέων καὶ γυναικ[ῶ]ν αὐτ-

c)

ῶν
κ[α]ὶ [τ]-
έκν-
ων
καὶ τ-
ῆς ἐ-
ξ α[ὐ]-
τῶν
γενο-
μέ-
νης
γενε-
ᾶς π-
αρα-

d)

χω-
ρηθὲ-
ν αὐτο-
ῖς ὑπὸ
τῶν πε-
ρὶ Δημ-
ήτριο-
ν Πιξω-
δάρου
καὶ Φι-
λώ-

e)

τ[αν] Φι[λο]κρ-
ά[τους.

f)

καὶ τοῖς θρεπτοῖς ἐ[ξ]ῆ-
ν αὐ[τ]οῖς τεθῆναι.

g)

Τούτου τοῦ μνη-
μείου κύριοί
εἰσιν ἐκ τρίτου
μέρους Ἑρμό-
λυκος καὶ Ἀρσα-
σις οἱ Ἑρμολύ-
κου τοῦ Φα[ν]οκρά-
του κατὰ τὸ γεγο-
νὸς σύμφωνον
πρὸς Διογένην
Φαρ[νά]κου καὶ Σερ-
ποδιν Ἑρμάνδου.
συνεχωρήθη δὲ
κατὰ κοινὸν τε-
θῆναι καὶ [Ἀ]ντιό-
χω Μόσχου μό-
ν]ω.

Benndorf 1892 descripsit et ectypa fecit, Heberdey 1895 contulit Reisen II 2^4 (F. v. Luschan).
g 4 inter O et Y, 8 inter T et Α spatium unius litterae, id quod neglectum est in imagine nostra; 7 in libro Birchiano ΦΑΜΟ.

119 a = TAM I 7.

119 b = TAM I 8.

120—122 A vico Gjökdscheburun ad orientem eodem loco, quo tria illa sepulcra e rupe excisa sunt (n. 119, 119 *a* et *b*), ad alteram viae partem tres sarcophagi simillimae formae, quorum tituli aversi sunt a via. „Jeder Sarkophag trägt Spitzbogendeckel mit Firstkamm; an der Vorder- und der Rückseite des Deckels je zwei Bossen, an jeder Schmalseite eine; an der rechten Schmalseite des Kastens viereckige Öffnung; hohes Hyposorion." Litterae temporum iniuria tanto opere sunt adesae ut Benndorf 1892 scriberet: „In genauer Untersuchung aller Seiten keine Inschrift gefunden."

120 Sarcophagus primus a dextera longus est $2{\cdot}13^m$, latus $1{\cdot}30^m$, altus $1{\cdot}70^m$; tabula inscripta longa $1{\cdot}25^m$ et alta $0{\cdot}35^m$.

Το[ῦ]το τὸ μνῆμα [κα]τεσ[κεύ]α[σεν
Δη[ι]ό[τε]ρος [τ]οῖς ἔτ[ι ζ?]ολισο[μ]ένο[ις] α[ὐ]-
τοῦ [ἀ]ρ[μο]δίο[ις? αὐ]τοῖς [κα]ὶ γυναιξὶ καὶ ἐκ[γ]όνοις
α[ὐ]τῶν.

Ectypum feci anno 1908.

Quamvis difficilis sit lectio tituli, id certum est D. sepulcrum istud non sibi suisque exstruxisse. nam in ectypo iam legere mihi videor:

v. 2 sq. ΔΗΙΟΗΕΡΟΣ Ι ΟΙΣΕΤΗ ΛΙΣΟΛ ΕΝ Ο
ΟΝ ΑΡΛ ΝΣΔΙΟΞ ΤΟΙΣΙ ΑΙΓΥΝΑΙΞΙ

v. 2 Δηιότερος = Δηιόταρος? βολισομένοις(?) = βουλησομένοις? v. 3 ἁρμοδίοις (quod ipse pridem legeram) Zingerle nisus Hesychio: ἁρμόδιοι· οἰκεῖοι συγγενεῖς φίλοι.

---

121 Sarcophagus 2·26^{m} longus, 1·21^{m} latus, 1·60^{m} altus. „In der rechten Schmalseite 0·40^{m} breites, 0·49^{m} hohes Loch, das bis zum obern Rand reicht; Hyposorion aus Quadern."

ΕΥΦΡΟΣΥΝΙΙΑΓΑΘΟ
ΠΟΔΟΣΕΠΙΓΡΑΦΩΤΟΙΝΗ
ΝΞΙΟΝΔΙΑΤΟΕΙΝΑΙ
ΜΟΥΠΙΟΓΟΝΙΚΟΝΕΣ
ΟΤΕΘΗ ΙΛΙΕΙΤΙΝΙΕ
ΠΙΤΡΕ Ω

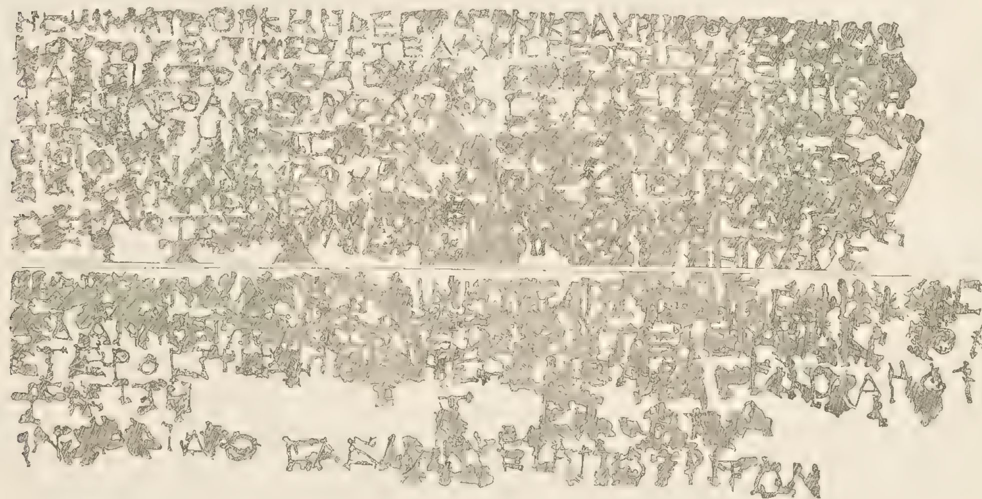
1:10

Ε]ὐφροσύν[η Ἀ]γαθό-
ποδος [ἐ]πιγρ[ά]φω τὸ [μ]νη-
μ]εῖον διὰ τὸ εἶναί
μου π[ρ]ογονικόν· ἐς
ὃ τε[θ]ή[σεται]· εἴ τινι ἐ-
πιτρέ[π]ω.

Ectypum feci 1908.

v. 6 quod malis legere ἐπιτρέψω, non convenit cum vestigiis litterae.

122 Trium sarcophagorum is qui est primus a sinistra 2·14^{m} longus est, 1·32^{m} latus, 1·59^{m} altus; tabula inscripta, cuius formam singularem adumbravi, 1·20^{m} longa et 0·32^{m} alta est. infra eam v. 9—13; foramen dextri lateris 0·42^{m} latum et 0·45^{m} altum est.

Ἡ σωματοθήκη ἥδε προγονικὴ Αὐρηλ[ί]ου Ἑρμολύκου τοῦ Εὐτυχέους Τελμησσέ[ω]ς· ἧς ὑπὲ[ρ τῆς ἀσφα[λ]είας [τ]οῦ θεμε[λίο]υ [ἐ]π[ὶ τῇ] ἐπ[ισκευ]ῇ π[ρονο]ή[σ]ασθαι ὁ Ἑρμόλυκος κα[ὶ ὁ ἀ]δελ[φὸ]ς α[ὐτο[ῦ Αὐρ]ήλ[ιο]ς Σ[τ]έ[φανος πα]ρὰ ἀνθ[υπ]άτο[υ Μ(άρκου)?] Ἰουλιανοῦ Σούρα Μ[άγ]ν[ο]υ ᾐτήσαν[τ]ο δ[ιὰ βιβλίου(?) καὶ συνεχώ[ρη]σε[ν αὐτοῖς· ἰς ἣ]ν ἐ[ντ]α[φ]ήσεται ὅ τε [Ἑρμό]λυ[κος] κ[αὶ Φ]ιλ[ίστη? Πιν]αρὶς

v. 1–8

καὶ τέ[κνα [αὐτῶ]ν [κα]ὶ [μ]ή[τ[η]ρ Ἀρ[τε]μείσ[ιο]ν· ὃς] δ' ἂν [μ]ετὰ [τ]ὴν [ἡμετ]έ[ραν] τελ[ευτὴ]ν ἕ]τερός [τις] ἐπ[ιχιρί]σῃ [ἐν]θά[ψαι τι]ν[ά], ἀποτίσι τῇ [γερουσίᾳ? τῶν?] Τ[ελμησσέω?]ν τ(άλαντον?) α' καὶ? ὁ ἐγ]δ[ική]σας [λ]ήνψεται τὸ τρίτον.

Ectypum feci 1908.

Antiquioris tituli reliquiae maxime conspiciuntur extremis in versibus 9 sqq.

v. 3 Zingerle (qui in interpretando nomine ἀσφαλείας v. 2 sq. nititur CIG 4247 v. 24 sq.): θεμ[ιτο]ῦ? et ἐπ[ιτροπ]ῇ? v. 6 ante Ἰουλιανοῦ legere malim Μ· quam ΓΙΟ [= Γ(αίου) Ἰο(υλίου)?], conf. PIR II 216 n. 386 (M. Iulius Sura Magnus Attalianus); v. 6 sq. βιβλίου Zingerle; v. 9 μήτηρ Ἀρτεμεισία Wilhelm; v. 13 ἐγδικήσας Wilhelm.

123 Prope vicum Kelemther e rupe excisum est sepulcrum tenue Lycii generis, in cuius pila media inter duas portas, quarum sinistra aperta est, neglegenter haec exarata sunt:

ΤΟΥΤΕΤΟΜΝ
ΗΜΙΟΝΔΙΟ
Δ Ω ΡΤΟ Υ
ΓΤΟΥ Π Ε Ι
CΙCΤΡΑΤΟΥ ΚΑ
ΤΑΤΟΓΕΓΟΝΟC
CΥΝΧΟΡΗΜ
ΑΥΠΟ CΕΡ Π
Β Δ Ι Ο C
ΤΟΥΗΡ Α
Κ Λ ΕΙΔΟΥ

Τοῦτ[ο] τὸ μν-
ημῖον Διο-
δωρήτου
γ' τοῦ Πει-
σιστράτου κα-
τὰ τὸ γεγονὸς
συνχόρημ-
α [ὑ]πὸ Σερπ-
ό] διος
τοῦ Ἡρα-
κλείδου.

Benndorf 1892 descripsit et ectypum fecit. Quaedam vestigia antiquioris tituli (conf. v. 4 et 9) animadvertuntur.
v. 1 med. Benndorf descripsit Є, sed in ectypo Ο legi possit; v. 3 Kubitschek suo iure ΔΩΡΟΥ primo scriptum fuisse suspicatur, praesertim cum litterae colligatae ab hoc titulo alienae sint.

124 Prope vicum Kelemther in fronte fastigata sepulcri parvi e rupe excisi titulus supra portam inscriptus est; litterae $0{\cdot}04^{m}$ altae sunt. „Fassade nur roh angelegt, links vorstehende Balkenköpfe, rechts nichts dergleichen; links von der Türe zwei viereckige Nischen übereinander; Kline nur an der Rückwand."

ΤΟΥΤΟΤΟ ΜΝΗΜΑΗΓ Α
Η Δ ΙΜΙΟC ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΥ
ΠΑΡΑ ΤΗC ΤΕΛΜΗC ΕΩΝΠΟΛΕ

Τοῦτο τὸ μνῆμα ἠγ[όρ]ά[σατο
. η . . δ . . μιος Ἑρμοφάντου [αὑτῷ?
παρὰ τῆς Τελμησέων πόλε[ως.

Benndorf 1892 descripsit et ectypum fecit. Subtiliter Zingerle respecto versu 1. admonuit longiores fuisse versus 2. et 3. atque huic temporis notam vix defuisse, velut ἡ δὲ ὠνὴ ἀναγέγραπται ἐπὶ ἀρχιερέως . . . . .

125 Prope vicum Kelemther lapis in duas partes fractus iacet in campo, altus $0{\cdot}92^{m}$, latus $0{\cdot}36^{m}$, crassus $0{\cdot}4^{m}$, qui e sepulcro Lycii generis videtur sublatus esse; litterae $0{\cdot}02$—$0{\cdot}03^{m}$ altae sunt.

ΟΜΝΗΜ Α
ΑΤΕCΚΕ
ΕΝ ΑΡΤΕΝ
ΩΝΕΥΠΟΛΕ
ΛΟΥ ΚΑΙΤΥΧ
ΟΗ Ι Α
Ο
ΥCΓΙΥΤΟΙ
CΚΑΙΤΕΚΝ
Ο CΙ ΑΙΤΟΙ
CΕΞ ΑΥΙ
ΩΝ Ε ΟΝΟΙ
CΚΑΙΙ ΚΝΟ
ΘΡΩ ΕΔ
Ο Ν ΟΥΕΑ
ΙΔΕΙ ΘΗ
CΩ Η
ΑΙ ΙΓΟ ΙΙ
ΕΛΟΤΙΠΟΤ
ΗΙΙC

Τ]ὸ μνῆμα
κα]τεσκεύ[α-
σ]εν Ἀρτέ[μ-
ων Εὐπολέ-
μ]ου καὶ Τύχ[η
ἀγαθ]ὴ [θυγ]ά-
τηρ?] . . . . . ο-
υς [ἑα]υτοῖ-
ς καὶ τέκν-
ο[ι]ς [κ]αὶ τοῖ-
ς ἐξ αὐ[τ-
ῶν ἐ[γ]όνοι-
ς καὶ [τέ]κνο[ις
Θρω . . . ἐδ[ου?
μ]όνου. ἐὰ-
ν] δέ [τις] θῇ
σῶ[μα ἄλλο] ἢ
ἀ[ναπ]ο[μάση τὴν πύ-
ελο[ν, ἀ]ποτ[ίσει
τ]ῇ [π]ό[λει (δηνάρια)..

Benndorf 1892 ectypum fecit.
v. 14 nomina qualia sunt Θεομέδοντος Θεοτέλου Θεοκλείδου parum congruunt cum vestigiis litterarum, licet tum Θεω scribi potuisse concedas pro Θεο; v. 18 ἀ[ναπ]ο[μάσῃ] (conf. B. Keil Hermes 1908 XLIII 529_{4}) Zingerle.

126 Prope vicum Kelemther sarcophagus e rupe excisus cui operculum fastigatum separatim impositum est; supra portam autem parvam qua alterum sarcophagi latus insigne est titulus inscriptus legitur, cuius litterae 0·015—0·02^{m} altae sunt.

ΑΘΟΠΠΥΥϹΠΑΜΦΙΛΟΥ ΕΥΧΑΙϹΤΩΗΡΑΚΛΕΙΔΗ
ϹΟΥΤΩϹΥΝΟΧΩΡΗϹΑΝΤΙΜΟΙΤΟΠΟΝΕΙϹΚΑΤΑϹΚΕΥΗΝ
ΗΜΕΙΟΥΕΞΟΥϹΙΑΝΔΕΕΧΟΝΤΟϹΜΟΥΚΑΙΓΥΝΑΙΚΟϹ
ΜΟΥΚΑΙΤΕΚΝΩΝΑΛΛΩΔΕΜΗΔΕΕΝΙΕΞΕΙΝΑΙΤΕΘΗΝΑΙ
ΙΜΗΤΙ··ΕΓΩϹΥΝΧΩΡΗϹ

Ἀγ]αθόπους Παμφίλου εὐχα(ρ)ιστῶ Ἡρακλείδη
Σώσ?]σου τῶ συνχωρήσαντί μοι τόπον εἰς κατασκευὴν
μν]ημείου· ἐξουσίαν δὲ ἔχοντος [ἐ]μοῦ καὶ γυναικός
μου καὶ τέκνων. ἄλλω δὲ μηδὲ ἐνὶ ἐξεῖναι τεθῆναι,
ἐὰ]ν μή τ[ινι] ἐγὼ συνχωρ[ή]σ[ω.

Benndorf 1892 descripsit et ectypum fecit.

v. 1 de verbo εὐχαριστεῖν conf. Schermann Philol. 1910 LXIX 378 sqq.; Benndorf: [τῶ] εὐχαρίστω; v. 2 Σώσσου Zingerle.

126 a = TAM I 6.

126 b Fragmentum imaginis XII deorum, quod Benndorf 1892 in vico Levissi, quo paulo ante e regione quadam ad orientem sita apportatum erat, viderat et descripserat atque 1895 in museo Vindobonensi deposuit, infra proponendum esse censui una cum aliis eiusdem generis monumentis Combae oppidi, unde hoc quoque ortum esse mihi constat.

III DONT

A Telmesso ad orientem 12 *km* fere distat vicus cui nomen est Dont. prope hunc vicum ad meridiem et occidentem versus eminet collis saxeus in quo praeter muros lapidibus rudibus exstructos fundamenta aedificii oblongi et fornicem subterraneum invenimus. tamen ne antiqua quidem aetate hoc loco oppidum exstitisse sed vicum vel potius paucas hominum divitum villas et praedia non tam inde concludo, quod nemo scriptor antiquus eius situs mentionem facit, quam e titulo sepulcris Turcorum vico propinquis interposito (n. 127), cuius multa ad Cadyanda refertur; accedunt reliquiae columnarum marmoris caesii quae inter eadem sepulcra effulgent.

127 Ante vicum Dont ad viam Telmessiam inter sepulcra Turcorum lapis quadratus calcarius 1·50^{m} longus, 0·31^{m} altus, ad 0·5^{m} crassus, cuius latera sunt rudia, margines obtusi; litterae 0·03^{m} altae, in v. 6 0·05^{m}. „An der Oberseite 0·29^{m} vom linken und 0·41^{m} vom rechten Rande entfernt je ein 0·10^{m} langer Gußkanal mit Dübelloch." Zingerle. ΑΔΕΗΜΡϹΦΥω

Εὔτακτος Ερμανδειμάσιος Καδυανδεὺς τὸ μνημεῖον
κατεσκεύασεν ἑαυτῶ καὶ τῆ γυναικὶ Καρπίμη καὶ τοῖς τέκνοις
Εὐτάκτω καὶ Χρυσίππω καὶ τῆ ἐκ τούτων ἐσομένη γενεᾶ.
ἐὰν δέ τις ἕτερος ἐνθάψη χωρὶς τοῦ ἐπιτρέψαι τινὰ ἡμῶν,
ἀποτείσει τῶ Καδυανδέων δήμω (δηνάρια) φ'.
Ζῆ.

Benndorf 1881 descripsit, Zingerle 1908 ectypum fecit.

CIG 4208 *c*, Reisen I 46[4].

Scriptura ita est disposita, ut primae litterae versuum 2, 3, 5 (K, E, A) adcurate infra primam versus primi scriptae sint itemque in versu 4 littera A verbi ἐάν, cuius prima, quippe quae primo omissa esse videatur, praeposita est; extremae autem versuum 1—4 litterae hoc modo sunt collocatae

ΙΟΝ
ΝΟΙϹ
Α
ΜωΝ

in v. 4 et 5 hoc modo

ΕΠΙΤΡΕ
ω ✱ Φ

denique verbum ΖΗ legitur infra litteras ΥΑΝΔ versus 5; folii vero ante v. 1 adumbrati caulis pendet usque ad v. 4.

Benndorf Reisen I 46: „Vermutlich hatte der Verstorbene Grundbesitz hier, auf dem er sich beerdigen ließ."

128 In vico Dont fragmentum fistulae. „In einem Haufen augenscheinlich frisch zerschlagener Terrakottastücke fand ich 1881 ein 0·04^{m} dickes Fragment eines antiken Tonzylinders, der im Durchmesser etwa 0·2^{m} stark war und wahrscheinlich von einer Wasserleitung herrührte, mit 0·01^{m} hohen Reliefbuchstaben, die innerhalb eines Oblongums eingepreßt sind." F. de Luschan.

Φανίου.
Ἑρμίας
ἐπόει.

Benndorf et F. de Luschan 1881 descripserunt, R. de Schneider ectypum fecit.

Reisen I 141 n. 11[illegible].

PARS SECVNDA

OPPIDA LYCIAE AD OCCIDENTEM A TELMESSO SITA

I LYDAE

Journal of Hellenic Studies 1889 X 51

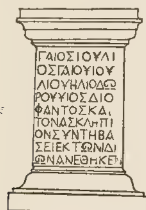
In ea paene insula, ad quam pervenit si quis Telmesso ad occidentem navigat, primus Bent hieme 1887/8 monumenta antiquitatis investigavit, de quibus agitur Journ. hell. st. 1888 IX 83 sqq. et 1889 X 51 sqq. ac maxime huius insulae pars septemtrionalis munita est cum pluribus castellis tum muro per isthmum ducto, quo muro insula a terra continenti arcetur.* media autem in insula Bent repperit arcem cuius e clivo ortus est rivus nunc quidem exsiccatus qui ad septem triones defluebat. ad cuius ripam dextram forum situm erat (in forma regionis: D) multis statuis quarum bases inscriptae adhuc exstant ornatum. a foro ad meridiem et orientem multa sepulcra exstructa sunt (in forma: C, ubi n. 151 cum basibus n. 138—141 atque aliud sepulcrum cum basi n. 130). quorum amplissimae sunt tres aedes sepulcrales in colle aedificatae (in forma: B), quarum illa cui non solum tria fragmenta inscripta (n. 152—154) sed etiam reliquiae epistyliorum et columnarum generum Ionii Corinthiique statuarum et anaglyptorum omnes marmoris albi adiacent maxime ad meridiem spectat,** et tres similes magnitudinis eximiae (E) inter se continentes prope quas Bent fragmenta vidit statuarum sine capite antiquarum „and one fragment of a draped female figure seated on a chair or throne" (X 53). accedunt parietinae Byzantinae (F) et in sinistra fluvii ripa sepulcrum Lycii generis (H) et theatrum (G). nomen autem huic oppido Lydas fuisse tot titulis huius regionis inscriptis confirmatur, ut nominis formae Χύδαι (Χ pro Λ), quam apud Ptolemaeum V 3 2 in codicibus deterioribus, et Κλύδαι, quam in stadiasmo 259 sq. (Geogr. Gr. min. I 495: ἐκκλυδῶν) legimus, refellantur; accedit quod in nummo IV. saeculi a. Chr. litterae ΛΥ impressae sunt (conf. Head Hist. num. [2] 622), quibus illa aetate nondum Lyciorum commune significari potuisse manifestum est.

* Bent X 54: across the isthmus itself was a wall running up a gentle slope from the Bay of Skopea, and ending at the edge of a steep precipice some 500 feet above the sea on the outer side.

** Bent IX 84 de alia harum aedium: It had a domed roof and must have stood 50 feet high; it was approached by a flight of steps 22 feet long and had columns of the Corinthian order on either side of this flight of steps and before the entrance. The width at the back was 27 feet 9 inches on the main wall and 29 feet 7 inches at the base. The entrance at the front had been decorated with a deep cornice and the jambs also were richly carved; this fine doorway led into an upper chamber, 26 feet 7 inches long; running round three sides of it was a raised platform, on which apparently had stood sarcophagi — the fragments of one we found represented the labours of Hercules and was of good workmanship. Below this chamber and entered from below were four small chambers for tombs and the openings which led to them had been closed by sliding doors, 5 inches thick; the size of one chamber was 11 feet 9 inches by 7 feet, and each chamber contained the raised platform for sarcophagi as in the upper chamber.

A DONARIA

129 Basis quadrata 0·87^{m} alta, 0·37^{m} lata, 0·30^{m} crassa, in foro; litterae 0·04^{m} altae.

Γάιος Ἰούλι-
ος Γάιου Ἰου-
λίου Ἡλιοδώ-
ρου υἱὸς Διό-
φαντος καὶ
τὸν Ἀσκληπι-
ὸν σὺν τῇ βά-
σει ἐκ τῶν ἰδί-
ων ἀνέθηκεν.

Anno 1895 contuli exemplar Bentianum, quod Hicks ediderat Journ. hell. st. 1889 X 59 n. 11.

v. 1 sqq. vid. p. 45; v. 5 καὶ „ought to have been followed by καὶ τὴν βάσιν“ Hicks; sed praestat καὶ ad aliud donum Diophanti referre.

130 Basis lapidis calcarii 1·10^{m} alta, 1·45^{m} longa, 0·88^{m} lata, in foro; „einfacher Ablauf vorn, rechts, links; oben Fußspuren: links von der Inschrift 0·33^{m} frei;“ litterae 0·02^{m} (v. 1: 0·03^{m}) altae.

ΛΕΟΝΤΟΜΕΝΗΝΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ
ΑΡΥΜΑΞΕΑ
ΙΕΡΑΤΕΥΣΑΝΤΑΑΠΟΛΛΩΝΟΣΚΑΙΔΙΟΣΚΑΙΘΕΩΝΑΓΡΟΤΕΡΩΝ
ΚΑΙΔΙΟΣΚΟΡΩΝΚΑΙΠΑΝΟΣΚΑΙΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑΚΑΙ
ΠΡΥΤΑΝΕΥΣΑΝΤΑΔΙΣΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΑΝΤΑΒΟΥΛΗΣΚΑΙ
ΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΝΤΑΔΕΚΑΙΠΟΤΗΡΙΟΝΑΡΓΥΡΕΟΝ
ΤΗΠΟΛΕΙΕΞΙΔΙΟΥΤΟΝΚΑΙΓΕΝΟΜΕΝΟΝΓΕΡΑΙΟΝΔΙΑΒΙΟΥ
ΤΕΙΜΑΓΟΡΑΣΒΚΑΘΔΕΑΓΡΕΟΦΩΝΤΟΣΚΑΙΛΕΟΝΤΟ
ΜΕΝΟΥΑΡΥΜΑΞΕΥΣΤΟΝΕΑΤΟΥΠΑΤΡΩΟΝΚΑΤΑΔΕ
ΤΗΝΥΙΟΘΕΣΙΑΝΠΑΤΕΡΑ
ΘΕΟΙΣ

Λεοντομένην Ἀπολλωνίδου
Ἀρυμαξέα
ἱερατεύσαντα Ἀπόλλωνος καὶ Διὸς καὶ θεῶν ἀγροτέρων
καὶ Διοσκόρων καὶ Πανὸς καὶ γυμνασιαρχήσαντα καὶ
πρυτανεύσαντα δὶς καὶ γραμματεύσαντα βουλῆς καὶ
τοῦ δήμου, κατασκευάσαντα δὲ καὶ ποτήριον ἀργύρεον
τῇ πόλει ἐξ ἰδίου, τὸν καὶ γενόμενον γεραιὸν διὰ βίου,
Τειμαγόρας β' καθ' (υἱοθεσίαν) δὲ Ἀγρεοφῶντος καὶ Λεοντο-
μένου Ἀρυμαξεὺς τὸν ἑατοῦ πατρῷον, κατὰ δὲ
τὴν υἱοθεσίαν πατέρα
θεοῖς.

Anno 1895 contuli exemplar Bentianum (quod Hicks ediderat) et exordia extremasque litteras versuum ectypis expressi.

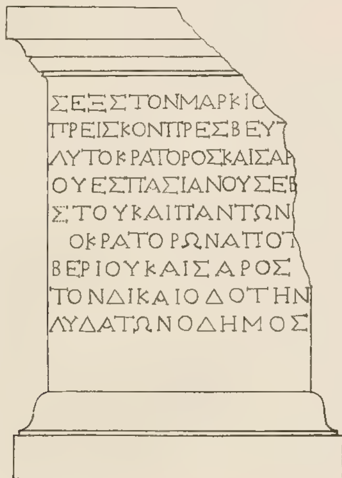
Journ. hell. st. 1889 X 55 sq. n. 6 (Hicks), 1895 XV 101 (Davies).

v. 3 θεῶν ἀγροτέρων vid. Weinreich Lykische Zwölfgötter-Reliefs (Sitz. Heidelberg Akad. 1913 V) 15 sqq.

B TITVLI HONORARII

I PVBLICI

131 Basis quadrata lapidis calcarii 0·16 (crepido superior) + 0·67 + 0·19^{m} alta, 0·56^{m} lata, 0·60^{m} crassa, in foro; summa in basi vestigia; litterae 0·025—0·03^{m} altae.

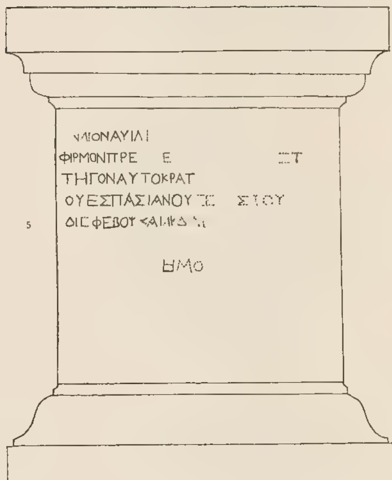
Σέξστον Μάρκιο[ν
Πρεῖσκον, πρεσβευτ[ὴν
Α]ὐτοκράτορος Καίσαρ[ος
Οὐεσπασιανοῦ Σεβ[α-
στοῦ καὶ πάντων [Αὐ-
τ]οκρατόρων ἀπὸ Τ[ι-
βερίου Καίσαρος,
τὸν δικαιοδότην,
Λυδατῶν ὁ δῆμος.

Heberdey 1895 descripsit.

Hicks Journ. hell. st. 1889 X 73 n. 25. (IGRom. III 522)

v. 1 sqq. Liebenam Legaten 259; PIR II 338 sq. n. 174: „vix sanum; noli credere Priscum ab a. 37 usque ad tempora Vespasiani legatum Lyciae mansisse; erratum puto in nomine imperatoris; Hirschfeld coniecit καὶ πάντων vitio exaratum esse pro κανδ. πάντων;“ sed nihil obstat quin statuamus eum in pluribus deinceps provinciis legatum Augustorum Gai, Claudii, Neronis, denique in Lycia legatum Vespasiani fuisse; Kubitschek vero nomine Τιβερίου Καίσαρος Tib. Claudium Caesarem intellegendum esse mavult credere.

132 Basis quadrata lapidis calcarii 0·22 (crepido) + 0·60 + 0·22ᵐ alta, 0·62ᵐ lata, 0·52ᵐ crassa, in foro iuxta n. 131; summa in basi vestigia; litterae 0·025ᵐ altae sunt.

Γ]ν[α]ῖον Αὖλ[ιον Γναίου? υἱὸν
Φίρμον πρε[σβ]ε[υτὴν καὶ ἀντισ]τ[ρά-
τηγον Αὐτοκράτ[ορος Καίσαρος
Οὐεσπασιανοῦ [Σ]ε[βα]στοῦ
ο]ἱ [ἔ]φεβοι (sic) [κ]αὶ [Λυ]δ[ατῶν ἡ βουλὴ
καὶ ὁ δ]ῆμο[ς.

Heberdey 1895 ectypum fecit.
IGRom. III 521 et 1509.
v. 1 sq. conf. Reisen II 37 n. 59 (Myris): ΙΛΙΟΥΦΙΡΜΟΥ et Groag P.-Wiss. VI 2382 et Suppl. I 228; v. 5 sq. ἡ βουλὴ καὶ Kubitschek.

133 Basis prope forum iuxta n. 135.

Γάιον Ἄντιον Αὖλον
Ἰούλιον Κουαδρᾶτο[ν,
τὸν σωτῆρα καὶ εὐε[ρ-
γέ]την καὶ τῆς ἡμετέ-
ρας πόλ]εως [κα]ὶ κοιν[ῇ
καὶ κ]ατ' ἰδίαν πάντω[ν], Λ[υ-
δατ]ῶν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δ[ῆ-
μος ε]ὐχαριστίας
ἕ]νεκεν.

Hicks Journ. hell. st. 1889 X 74 n. 26 ex ectypo Bentii. (IG Rom. III 520)

Litterae quas uncis inclusi desunt in exemplari edito ab Hicks; sed v. 5 ⌒ΛΕΩΣ ΙΚΟΙΝ, v. 6 extr. ΩΙΙΛ, v. 9 in. ΓΝΕ

v. 1 sq. vid. PIR II 209 n. 338 et Liebenam Legaten 121 et Dittenberger Suppl. 486; erat autem ille cos. suff. mense Iulio anni 93, cos. ord. anno 105 et omnes consentiunt eum iam ante priorem consulatum legatum Aug. pr. pr. in Lycia fuisse.

134 Basis prope forum iuxta n. 135.

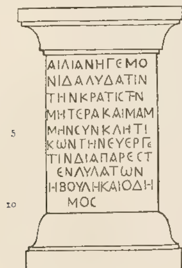
Γάιον? Τρ]εβώνι[ον Πρό-
κλον Μέττιον [Μο-
δέστον, τὸν σω[τῆ-
ρα καὶ εὐεργέτην
καὶ τῆς ἡμετέρας
πόλε[ω]ς καὶ κοινῇ
καὶ κα[τ'] ἰδίαν π(ι)άν-
των, Λυδατῶν
ἡ βουλὴ καὶ ὁ· δῆμος
εὐχαριστίας
ἕνεκεν.

Hicks Journ. hell. st. 1889 X 74 n. 27 ex ectypo Bentii. (IG Rom. III 523, Dittenberger Suppl. 562)

v. 1 : . Λ . . ΙΙΙΕΒΩΝΙ; v. 2 extr. ΟΝΙ; v. 3 et 6 litterae uncis inclusae desunt in exemplari edito ab Hicks; v. 7 med. ΚΑΙΙΔ

v. 1 sqq. vid. PIR II 373 n. 404 (legatus Lyciae . . . sub Domitiano potius quam sub Traiano . . . . . consulatum videtur obtinuisse sub Traiano) et Liebenam Legaten 260 et Dittenberger Suppl. ad 561 sq.; v. 5 καὶ = etiam.

135 Basis quadrata lapidis calcarii, cuius pars posterior fracta est, 0·20 (crepido superior) + 0·68 + 0·24ᵐ alta, 0·47ᵐ lata, 0·23ᵐ crassa, in foro; summa in basi vestigia statuae; litterae 0·04ᵐ altae.

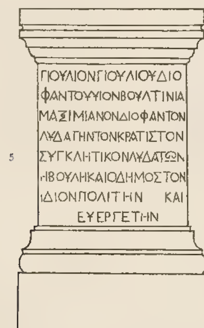

Αἰλίαν Ἡγεμο-
νίδα Λυδᾶτιν
τὴν κρατίστην
μητέρα καὶ μάμ-
μην συνκλητι-
κῶν τὴν εὐεργέ-
τιν διὰ Παρ(. . . . . ἀνέστ[η-
σ]εν Λυ[δ]ατῶν
ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆ-
μος.

Heberdey 1895 contulit exemplar quod ectypo Bentiano usus ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 71 n. 22. (IGRom. III 535)

v. 7 Heberdey: διὰ Π. Ἀρ . . . . (ἀν)-έστησεν (conf. n. 137 v. 6 sq.).

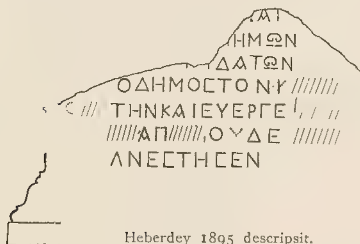
136 Basis rotunda 1^{m} alta undique crepidine ornata, cuius pars infima quadrata $0{\cdot}22^{m}$ alta, $0{\cdot}70^{m}$ longa et lata est; in foro; litterae $0{\cdot}035^{m}$ altae.

Γ(άιον) Ἰούλιον Γ(άιου) Ἰουλίου Διο-
φάντου υἱὸν Βουλτινία
Μαξιμιανὸν Διόφαντον
Λυδάτην, τὸν κράτιστον
συγκλητικόν, Λυδατῶν
ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τὸν
ἴδιον πολίτην καὶ
εὐεργέτην.

Anno 1895 contuli exemplar quod ectypo Bentiano usus ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 70 n. 21. (IGRom. III 525)
v. 1 sqq. conf. PIR II 200 n. 280.

137 Basis rotunda lapidis calcarii caesii, cuius pars superior defracta est, $0{\cdot}80^{m}$ alta, diam. $0{\cdot}56^{m}$; in foro; infima pars crepidinis $0{\cdot}22^{m}$ altae quadrata est; litterae $0{\cdot}035^{m}$ altae.

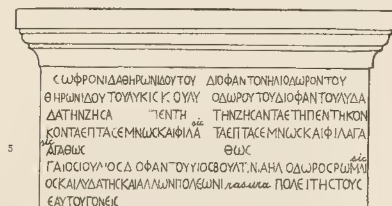
Heberdey 1895 descripsit.

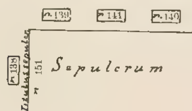
. . . .
. . . .
. . . . κ?]αὶ
. . . . ἡμῶν
. . . . . Λυ]δατῶν
ὁ δῆμος τὸν [κτίσ?-
την καὶ εὐεργέ[την
δι]ὰ Π . . [ί]ο[υ] Δε . . .
ἀ]νέστησεν.

v. 1 sqq. Kubitschek: Κ]αί[[σαρος τοῦ κυρίου] ἡμῶν | . . . . [Λυ]δατῶν | [ἡ βουλὴ καὶ] ὁ δῆμος τὸν [ἴδι ον πολεί]την?

2 PRIVATI TITVLI HONORARII

138 Iuxta sepulcrum oblongum (n. 151) quattuor titulos inscriptos (n. 138—141) inveniri Bent testatur, e quibus unus legitur in basi $0{\cdot}84^{m}$ alta (praeter eam partem quae in terra latet), $1{\cdot}42^{m}$ lata, $0{\cdot}60^{m}$ crassa; „Ablauf an drei Seiten oben $0{\cdot}24^{m}$ hoch; hinten ganz roh; Buchstaben $0{\cdot}04^{m}$ hoch; oben Standspuren zweier Statuen".

Σωφρονίδα Θηρωνίδου τοῦ Θηρωνίδου τοῦ Λυκίσκου Λυ-
δάτην ζήσαντα(? ἔτη πεντή-
κοντα ἑπτὰ σεμνῶς καὶ φιλα-
αγάθως

Διόφαντον Ἡλιοδώρο[υ] τοῦ [Ἡλι-
οδώρου τοῦ Διοφάντου Λυδά-
την ζήσαντα ἔτη πεντήκον-
τα ἑπτὰ σεμνῶς καὶ φιλαγά-
θως

Γάιος Ἰούλιος Διοφάντου υἱὸς Βουλτινία Ἡλιόδωρος Ῥωμ[α]ῖ-
ος καὶ Λυδάτης καὶ ἄλλων πόλεων [πλείστων] πολείτης τοὺς
ἑαυτοῦ γονεῖς.

Heberdey 1895 contulit exemplar Bentianum quod Hicks ediderat.
Hicks Journ. hell. st. 1889 X 59 sq. n. 12, Davies Journ. hell. st. 1895 XV 101. (IGRom. III 531)

v. 3 *a* Λυδάτην pro Λυδᾶτιν; Bent: ΖΗϹΑΝΤΑΕΤΗΠΕΝΤΗ: itaque v. 3 et 4 *a* falso iterari videntur quae v. 3 et 4 *b* leguntur, nisi forte forma generis masculini loco feminini usurpata est ut saepius, conf. Dieterich Untersuchungen zur Geschichte der griech. Sprache 207 sq.; v. 7 πλείστων, quod legitur n. 155 v. 18 et n. 157 v. 6, eodem modo erasum est n. 139 v. 9 et n. 144 v. 8 sq.

Ex hoc titulo aliisque eiusdem regionis titulis hoc fere stemma lucramur in quo non omnia omnino certa esse consentaneum est, conf. Hicks Journ. hell. st. 1889 X 58.

		C. Iul. Heliodorus		
		C. Iul. Diophantus (n. 152) o Cocceia Sarpedonis (n. 154)	Lyciscus	
		C. Iul. Heliodorus	Theronides	
	Hermapias	C. Iul. Heliodorus	Theronides	
	Menedemus	C. Iul. Diophantus (n. 129) o	Sophronis (n. 138)	
P. Ael. Diophantus Modestus	Meis (n. 144, 156) o	C. Iul. Vol. Heliodorus, (n. 138—144, 151, 155)	Demetria (n. 139),	C. Iul. Diophantus (n. 145)
Ael. Aur. Olympias (n. 146) o	C. Iul. Heliodorus Tlepolemus, (n. 146)	C. Iul. Vol. Heliodorus, (n. 141)	Iulia Meis (n. 156)	C. Iul. Vol. Maximianus Diophantus,....... (n. 136, 145)
C. Iul. Tlepolemianus Heliodorus, (n. 140)	C. Iul. Heliodorianus Tlepolemus (n. 140)			

139 Iuxta idem sepulcrum (n. 151, conf. n. 138) basis quadrata lapidis calcarii 1·24^m alta, 0·60^m lata et crassa; „Profil oben 0·20^m, unten 0·22^m hoch; Buchstaben durchschnittlich 0·04^m hoch, von Z. 3 Schluß (ἔτη) an alles in Rasur mit anderer Schrift, Z. 10 Ende sehr gedrängt, danach eine elfte und Anfang einer zwölften Zeile eradiert, völlig unleserlich; oben Spuren zweimaliger Verwendung".

pars aversa

frons

Δημητρίαν Διοφάν-
του Λυδᾶτιν καὶ Τελ-
μησσίδα ζήσασαν ἔτη
τεσσεράκοντα σεμνῶς καὶ
φιλαγάθως
Γάιος Ἰούλιος Διοφάντου υἱ-
ὸς Βουλτινία Ἡλιόδωρος
Ῥωμαῖος καὶ Λυδάτης καὶ
ἄλλων πόλεων [πλίστων?] πο-
λείτης τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν
. . . .
. . . .

Heberdey 1895 contulit exemplar Bentianum quod Hicks ediderat Journ. hell. st. 1889 X 60 n. 13. (IGRom. III 532)

v. 9 inter πόλεων et πο quae incisa fuerant tanta opera erasa sunt ut legi nullo modo possint; sed conf. n. 138 ad v. 7.

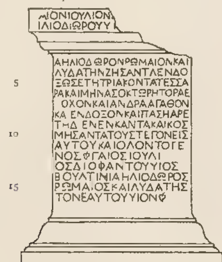
140 Basis quadrata lapidis calcarii 0·20 (crepido superior) + 1·08 + 0·22^m alta, 0·63^m lata, 0·42^m crassa, procul iam iacet ab eodem sepulcro (n. 151) iuxta quod Bent se eam vidisse testatur (conf. n. 138); litterae 0·05^m altae sunt.

vacat

Γάιον Ἰούλιον Διο-
φάντου υἱὸν Βουλτι-
νία Ἡλιόδωρον οἱ ἔγ-
γονοι αὐτοῦ Γ(άιοι) Ἰούλιο[ι
Τληπολεμιανὸς Ἡλι-
όδωρος καὶ Ἡλι[οδωρια-
νὸς Τληπ[ό]λεμος τὸ[ν
γλυκύτατον καὶ [εὐ]ε[ργέ-
την πάππον εὐσε[βί-
ας καὶ μνήμ[η]ς χάριν.

Heberdey 1895 contulit exemplar Bentianum quod ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 62 n. 15. (IGRom. III 529)
v. 6 sq. Hicks Ἡλιοδωρί[σ]|κ[ο]ς.

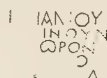
141 Iuxta idem sepulcrum (n. 11, conf. n. 138) basis quadrata lapidis calcarii cum vestigiis statuae, 0·20 — 0·68 + 0·22^{m} alta, 0·60^{m} lata, 0·47^{m} crassa; litterae 0·04^{m} altae.

Γ]άιον Ἰούλιον [Γάιου Ἰουλίου
Ἡ]λιοδώρου υ[ἱὸν Βουλτινί-
α Ἡλιόδωρον Ῥωμαῖον καὶ
Λυδάτην ζήσαντ[α] ἐνδό-
ξως ἔτη τριάκοντα τέσσα-
ρα καὶ μῆνας ὀκτώ, ῥήτορα ἔ-
ξ]οχον καὶ ἄνδρα ἀγαθὸν
καὶ ἔνδοξον καὶ πάσῃ ἀρε-
τῇ διενένκαντα καὶ κοσ-
μήσαντα τούς τε γονεῖς
αὐτοῦ καὶ ὅλον τὸ γέ-
νος, Γάιος Ἰούλι-
ος Διοφάντου υἱὸς
Βουλτινία Ἡλιόδωρος
Ῥωμαῖος καὶ Λυδάτης
τὸν ἑαυτοῦ υἱόν.

Heberdey 1895 contulit exemplar Bentianum quod ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 61 n. 14. (IGRom. III 530)
v. 2 I inter Δ et Ω erasum est.

142 Basis quadrata lapidis calcarii 0·22 (crepido) + 0·66 + 0·22^{m} alta, 0·57^{m} lata, 0·60^{m} crassa; iuxta sepulcrum oblongum n. 151; summa in basi vestigia; litterae 0·03^{m} altae sunt; „der Ablauf reicht rechts und links nicht ganz bis zur rückwärtigen Kante; Rückseite roh, war also nicht sichtbar". Nihil praeter extremas paucorum versuum litteras legi potest.

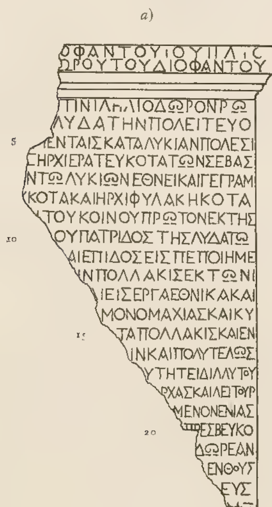

Γάιον Ἰούλιον Διοφ]άν[τ]ου
υἱὸν] . . . . ίνουν(?)
. . . . Ἡλιόδ]ωρον
. . . . ο.
. . . . δ.
. . . .

Heberdey 1895 ectypum fecit.
v. 2 Kubitschek: Βουλτ]ιν[ία? sed obstant litterarum vestigia, nec video quid inter nomina tribus et Heliodori (v. 3) inculcari possit.

143 Basis quadrata, cuius latus sinistrum et pars infima defracta sunt, ad 1^{m} alta, 0·5^{m} lata, 0·44^{m} crassa; litterae 0·025^{m} altae: inscripta autem sunt et frons (*a*), in cuius crepidine v. 1 et 2 leguntur, et latus dextrum (*b*).

a)

a)

Γάιον Ἰούλιον Δι]οφάντου [τ]οῦ [Ἡ]λ[ι]ο-
δώρου τοῦ Ἡλιοδ]ώρου τοῦ Διοφάντου
υἱὸν Βουλ]τινί[α] Ἡλιόδωρον Ῥω-
μαῖον καὶ] Λυδάτην πολειτευό-
μενον καὶ] ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν πόλεσι
πάσαις], ἠρχιερατευκότα τῶν Σεβασ-
τῶν ἐ]ν τῷ Λυκίων ἔθνει καὶ γεγραμ-
ματευ]κότα καὶ ἠρχιφυλακηκότα
Λυκίων] τοῦ κοινοῦ πρῶτον ἐκ τῆς
ἰδίας αὐτ]οῦ πατρίδος τῆς Λυδατῶ[ν
πόλεως, κ]αὶ ἐπιδόσεις πεποιημέ-
νον ἀργυρίω]ν πολλάκις ἐκ τῶν ἰ-
δίων, δεδωκότα κα]ὶ εἰς ἔργα ἐθνικὰ καὶ
ἀγωνοθεσίας? καὶ] μονομαχίας καὶ κυ-
νήγια πολλὰ χρήμα]τα πολλάκις καὶ ἐν
Λύδαις καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσ]ιν, καὶ πολυτελῶς
τετελεκότα ὑπὲρ τοῦ υἱο]ῦ τῇ τε ἰδί[α α]ὐτοῦ
πόλει καὶ τῷ ἔθνει πάσας τὰς ἀ]ρχὰς καὶ λειτουρ-
γίας, ἑκόντα αὐτὸν ἐπικεχαρισ?]μένον ἐνίας
καὶ . . . . καὶ πε]πρεσβευκό-
τα καὶ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα] δωρεὰν
ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ τοῦ Λυκίων] ἔ(θν)ους
καὶ] . . . . εὐσ[ε-
βῶς] . . . .[αις?
. . . .
. . . .

b)

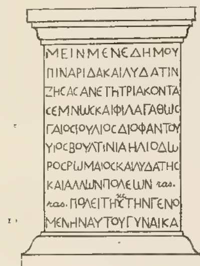
ΤΕΤΕΙΜΗΜΕΝΟΝΥΠ
ΚΙΩΝΤΟΥΚΟΙΝΟΥΚΑΙ
ΤΑΠΟΛΙΝΚΑΙΜΕΜΑΡΤ
ΜΕΝΟΝΕΠΙΤΩΚΑΛΛΙΣΤ
ΚΑΙΥΠΟΗΓΕΜΟΝΩΝΤ
ΤΡΥΦΑΙΝΑΜΗΝΟΦΑ
ΝΟΥΣΚΑΤΑΔΙΑΘΗΚΗΝΠ
ΤΡΟΣΑΥΤΗΣΜΗΝΟΦΑ
ΝΟΥΣΤΡΙΣΤΟΥΠΑΝΚΡΑ
ΤΟΥΣΛΥΔΑΤΟΥ *vacat*
vacat

b)

τετειμημένον ὑ[πὸ Λυ-
κίων τοῦ κοινοῦ καὶ [κα-
τὰ πόλιν καὶ μεμαρτ[υρη-
μένον ἐπὶ τῷ κ[α]λλίστ[ω
καὶ ὑπὸ ἡγεμόνων,
Τρύφαινα Μηνοφά-
νους κατὰ διαθήκην π[α-
τρὸς αὐτῆς Μηνοφά-
νους τρὶς τοῦ Πανκρά-
τους Λυδάτου.

Anno 1895 contuli exemplar quod ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 66 sq. n. 18 ex ectypo Bentiano. (IGRom. III 527)
a v. 10 ἰδίας αὐτ]οῦ Wilhelm, φιλοσεβάστ]ου Hicks; v. 11 πόλεως Wilhelm, δωρεὰς δὲ? Heberdey, μεγάλας δὲ Hicks; v. 12 ἀργυρίω]ν Zingerle, Wilhelm ἐθελοντή]ν, Hicks εἰς τὴν πόλι]ν; v. 13 δόντα δὲ κ]αὶ Hicks; v. 14 Hicks εἰς ἀγῶνας καὶ], Zingerle θηριομαχίας καὶ]; v. 15 Wilhelm suppl.; v. 17 Zingerle ἀπὸ τῶν ἑαυτο]ῦ. — *b* v. 4 Zingerle confert IG XII 5 n. 951 v. 14 μαρτυρούμενον ἐπὶ τοῖς καλλίστοις.

144 Basis quadrata lapidis calcarii undique crepidine ornata, 1·12^{m} alta, 0·58^{m} lata, 0·52^{m} crassa; in foro; litterae 0·04^{m} altae; in angulis summae partis rotunda foramina.

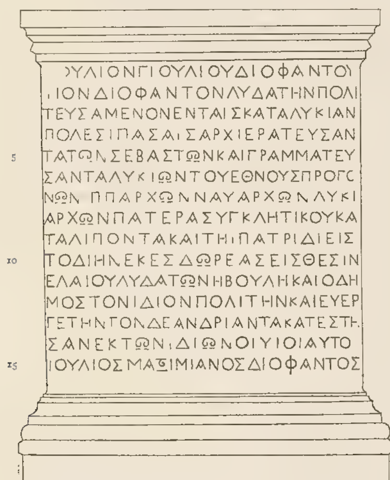

Μεῖν Μενεδήμου
Πιναρίδα καὶ Λυδᾶτιν
ζήσασαν ἔτη τριάκοντα
σεμνῶς καὶ φιλαγάθως
Γάιος Ἰούλιος Διοφάντου
υἱὸς Βουλτινία Ἡλιόδω-
ρος Ῥωμαῖος καὶ Λυδάτης
καὶ ἄλλων πόλεων [πλίσ-
των] πολείτης τὴν γενο-
μένην αὐτοῦ γυναῖκα.

Anno 1895 contuli exemplar Bentianum quod ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 68 n. 19. (IGRom. III 533)

v. 8 sq. rasura inter πόλεων et πολείτης eadem invenitur n. 138 v. 7 et n. 139 v. 9; πλείστων legendum esse Heberdey cognovit nisus n. 155 v. 18 et n. 157 v. 6.

145 Basis quadrata 1·02^{m} alta, 0·68^{m} lata, 0·64^{m} crassa, undique crepidine ornata, cuius infima pars praeter angulos recedit; in foro; summa in basi duo vestigia; litterae 0·025^{m} altae.

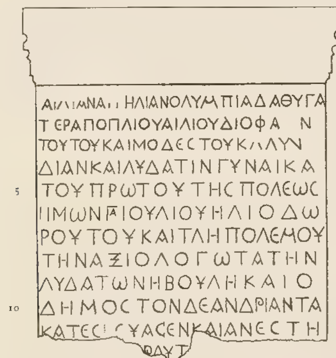

Γ(άιον) Ἰ]ούλιον Γ(άιου) Ἰουλίου Διοφάντου
υ]ἱὸν Διόφαντον Λυδάτην πολι-
τευσάμενον ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν
πόλεσι πάσαις, ἀρχιερατεύσαν-
τα τῶν Σεβαστῶν καὶ γραμματεύ-
σαντα Λυκίων τοῦ ἔθνους, προγό-
νων ἱππάρχων ναυάρχων Λυκι-
αρχῶν, πατέρα συγκλητικοῦ, κα-
ταλιπόντα καὶ τῆι πατρίδι εἰς
τὸ διηνεκὲς δωρεὰς εἰς θέσιν
ἐλαίου, Λυδατῶν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆ-
μος τὸν ἴδιον πολίτην καὶ εὐερ-
γέτην· τὸν δὲ ἀνδριάντα κατέστη-
σαν ἐκ τῶν ἰδίων οἱ υἱοὶ αὐτο[ῦ
Ἰούλιος Μαξιμιανὸς Διόφαντος
καὶ] . . . .

Anno 1895 contuli exemplar quod ectypo Bentiano usus ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 68 sq. n. 20. (IGRom. III 524)

v. 13 sq. Wilhelm: κατεσ(κεύασαν καὶ ἀνέσ)τησαν? (conf. n. 146 v. 11); v. 16 litterae omnino deletae sunt.

146 Basis quadrata lapidis calcarii, cuius pars inferior defracta est, 0·76^{m} alta, 0·62^{m} lata, 0·44^{m} crassa; in foro; litterae 0·025^{m} altae; „Ablauf nur rechts und links oben erhalten".

Αἰλίαν Α[ὐρ]ηλίαν Ὀλυμπιάδα θυγα-
τέρα Ποπλίου Αἰλίου Διοφάν-
του τοῦ καὶ Μοδέστου Κ[α]λυν-
δίαν καὶ Λυδᾶτιν, γυναῖκα
τοῦ πρώτου τῆς πόλεως
ἡμῶν Γά(ιου) Ἰουλίου Ἡλιοδώ-
ρου τοῦ καὶ Τληπολέμου,
τὴν ἀξιολογωτάτην,
Λυδατῶν ἡ βουλὴ καὶ ὁ
δῆμος· τὸν δὲ ἀνδριάντα
κατεσ[κε]ύασεν καὶ ἀνέστη-
σεν ὁ πατὴ?]ρ [α]ὐτ[ῆς . . . .
. . . .

Anno 1895 contuli exemplar quod ectypo Bentiano usus ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 71 sq. n. 23.

147 Basis statuae in foro.

Ἀμεινίαν τὸν καὶ Ἀριστόβου-
λον Ἀριστοβούλου τοῦ Ἀμεινίου
τοῦ Ἀριστοβούλου Λυδάτην — γε-
νόμενον ἰατρὸν τέλειον καὶ
φιλόλογον, γονέων καὶ προ-
γόνων ἐνδόξων, πᾶσαν ἀρ-
χὴν καὶ λειτουργίαν τῇ πόλει
φιλοτείμως τετελεκότων
καὶ πρεσβείας μέχρι Ῥώμη[ς δω-
ρεὰν καὶ ὑπὲρ τοῦ ἔθνο[υς,
ἐ]ξ ἰδίας δὲ καὶ ἔργα τῇ πόλ[ει
πεποιημένων, τετειμη[μέ-
νων ὑπὸ τῆς πόλεως καὶ εἰ-
κόσιν, ζήσαντα ἔτη μθ' καὶ
μῆνας ἕξ — Ἀριστόβουλος Ἀ-
μεινίου καὶ Κλεαργασις Θήρω-
νος οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ ἀδελ-
φοὶ αὐτοῦ Ἀριστόβουλος καὶ Θήρω[ν.

Hicks Journ. hell. st. 1889 X 72 n. 24 ex ectypo Bentii. (IG Rom. III 534)

Litterae quas uncis seclusi desunt in exemplari edito; idem quas habet in v. 3 et 15 lineas transversas retinui; v. 11 extr. ΠΟΙ v. 12 extr. ΜΠΙ; v. 16 Κλ. Ἄρσασις? Zingerle.

148 Parva basis in foro.

Μηνοδώρα Ἀπολλω-
νίδου Κρηνεῖτις Θευγέ-
νην Θηραμένου καθ' υ(ἱοθεσίαν)
δὲ Ἀπολλωνίδου Κρηνέα
τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα ἱερατεύ-
σαντα Ἀπόλλωνος καὶ Δι-
ὸς καὶ θεῶν ἀγρέων φιλοσ-
τοργίας ἕνεκεν τῆς εἰς ἑαυτ[ὴ]ν.

Journ. hell. st. 1889 X 56 sq. n. 7 (Hicks ex exemplari Bentiano), 1895 XV 101 n. 2 (Davies).

v. 8 extr. ΕΑΥΤΟΝ, quod Nachmanson Eranos 1911 XI 196 tueri conatur, cum amorem erga mortuum significari putat.

149, 150 Duo fragmenta titulorum inscriptorum. „Below the three lower heroa and further south we found two inscribed fragments. One had the letters
ΑΥΤΟ (0·06^{m}) and obviously had an imperial connection;
the other showed:"

ΩΡΟΥΤΟΥ
ΝΙΑΗΛΙΟ

Γάιον Ἰούλιον Διοφάντου τοῦ Ἡλιοδ]ώρου τοῦ
Ἡλιοδώρου τοῦ Διοφάντου υἱὸν Βουλτι]νία Ἡλιό[δωρον
Ῥωμαῖον καὶ Λυδάτην] . . . .
. . . .

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 100 n. 1. — conf. n. 143.

C TITVLI SEPVLCRALES

151 Parvum sepulcrum oblongum duabus portis instructum (conf. n. 138) quod duas cellas complectitur. „Die Decke besteht jetzt aus zwei einfachen Quadern, die an der linken, westlichen Schmalseite die Inschrift des Grabhauses tragen". Litterae 0·04^{m} altae sunt.

ΟΜΝΗΜΕΙΟΝΖΩΝΚΑΤΕΣ· ΕΥΑΣΕΝΕΚΘΕ | ΜΕΛΙ . . . . ΠΕΡΚ . . . . ΣΙΝΚΡΗΠΙ
ΠΕΝΤΕΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΑΝΑΛΩΜΑΤΩΝ ΓΑΙΟ | ΣΙΟΥΛΙΟΣΔΙΟΦΑΝΤΟΥΤΟΥΗΛΙΟΔΩΡΟΥΤΟΥΗ
ΗΛΙΟΔΩΡΟΣΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙΛΥΔΑΤΗΣ | ΔΗΜΟΥΑΡΥΜΑΞΩΝΤΕΤΕΙΜΗΜΕΝΟΣΔΕΚΑΙΑ

Τ]ὸ μνημεῖον ζῶν κατεσκεύασεν ἐκ θεμελίων σ[ὺν ταῖ]ς περικε[ιμέ]ναις κρηπε[ῖ]σ[ιν καὶ βάσεσιν μονολίθοις εἰς ἀνδριάντας πέντε ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων Γάιος Ἰούλιος Διοφάντου τοῦ Ἡλιοδώρου τοῦ Ἡ[λιοδώρου τοῦ Διοφάντου υἱὸς Βουλτινία Ἡλιόδωρος Ῥωμαῖος καὶ Λυδάτης δήμου Ἀρυμάξων, τετειμημένος δὲ καὶ ἄ[λλαις πολειτείαις πόλεων πλείστων.

Anno 1895 ectypum feci.

v. 1 κρηπεῖσιν κτλ conf. n. 157.

Davies (qui ectypum suum benigne nobis suppeditavit) Journ. hell. st. 1895 XV 100 n. 1.

152 Pars epistylii marmoris albi imposita capiti antae Corinthio, unde arcus tholi surgebat.

Γ(άιος) Ἰούλ(ιος) Ἡλιοδώρου υἱὸς Διόφαντος τὸ ἡρῷον κα]τεσκεύασεν καὶ τὰς ἐν αὐτῷ σωματο-θήκας ἐφ᾽ ὥτε ἐνταφῆναι ἐν τῇ σωματοθήκῃ, ἐ]ν [ῇ ἐ]πιγέγραπται αὐτοῦ τὸ ὄνομα, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐν τῇ ἑτέρᾳ· ἐὰν δέ τις] παρὰ ταῦτα πο(ιή)σῃ τι, ἀποτεισάτω τῷ Λυδατῶν δήμῳ (δηνάρια) . .]

Heberdey 1895 contulit exemplar Bentianum, quod Hicks ediderat Journ. hell. st. 1889 X 57 n. 8 et similiter suppleverat. v. 2 sq. conf. n. 153 et 154.

153 Infima pars sarcophagi marmoris albi bis fracta, 2·65^{m} longa, iuxta tholum Diophanti; litterae 0·05—0·055^{m} altae; „oberhalb der Inschrift Wulst mit drei Blätterreihen; dahinter Ansatz des Sarkophagkastens (Vorder- und rechte Nebenseite): am linken Ende kniender nackter Mann, sehr klein, oberhalb ΗΛΙΟΔ Altärchen, oberhalb ΩΡΟΥΥΙ stehender Vogel nach rechts, oberhalb ΤΟΥΗ lagerndes Tier (Vogel?) zerstört, in der Mitte zwischen diesem und dem rechten Ende Reste einer herabhängenden Traube". Kalinka. „Sarcophagus from inside the Heroon described under no. 8 [= n. 152] profusely ornate. Three heads (probably likenesses), to the front, encircled in garlands and supported by naked female figures, standing on small altars. At the four corners were four draped female figures standing on the shoulders of four old men kneeling. To the sides and back were heads of bulls, supporting garlands which encircled heads of Medusa. Below, there ran the following inscription." Bent.

Γ·ΙΟΥΛΙΟΥΓ·ΙΟΥΛΙΟΥΗΛΙΟΔΩΡΟΥΥΙΟΥΔΙΟΦΑΝΤΟΥΗΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗΜΟΝΟΥ

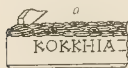
Γ(αίου) Ἰουλίου Γ(αίου) Ἰουλίου Ἡλιοδώρου υἱοῦ Διοφάντου ἡ σωματοθήκη μόνου.

Anno 1895 descripsi.

Hicks (exemplari Bentiano usus) Journ. hell. st. 1889 X 58 n. 9 conf. 1888 IX 84.

154 Fragmentum sarcophagi marmoris albi 0·51^{m} longum iuxta tholum Diophanti; litterae 0·045^{m} altae; „oberhalb der Inschrift Wulst aus Blumen und Blättern, dahinter Ansatz des Sarkophagkastens". Kalinka. Integrum fere sarcophagum vidisse videtur Bent, qui ita eum descripsit: „Cupids lean at either corner holding bunches of grapes at which partridges are pecking. Round the margin of the sarcophagus is a garland of oliveleaves. On the lower edge is the following inscription."

a

b

ΚΟΚΚΙΑΣΣΑΡΠΗΔΟΝΙΔΟΣΗΣΩΜΑΤ

Κοκκηίας Σαρπηδονίδος ἡ σωματ[οθήκη μόνης

Anno 1895 *a* descripsi; *b* ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 59 n. 10 ex exemplari Bentii, conf. 1888 IX 84.

Eiusdem sarcophagi videntur esse duo fragmenta quae Bent 1888 Lydis Londinium transportavit; conf. Catalogue of sculpture in the brit. museum III 2345: Fragment of a sculptured sarcophagus with a large bunch of grapes and a vine leaf; on each side the knee of an Eros (?) . . . . . Fragment of the same sarcophagus with a partridge pecking at a bunch of grapes; above remains of a wreath with poppy-head and ear of corn.

II ARYMAXA

Arymaxa fuisse δῆμον τῆς Λυδάτιδος intellegitur e n. 155 v. 4 sq. et n. 157 v. 7 sq.; iisdem titulis in parte septemtrionali inventis eius paene insulae cuius caput Lydae erant ostenditur eum pagum illic situm fuisse. sed non multa eius monumenta servata sunt praeter aedificia Byzantina et sepulcra quorum permagnus numerus e rupe excisus est sinui septemtrionali propinqua, de qua Bent Journ. hell. st. 1889 X 52 ait: it was simply honey-combed with tombs before which slabs had been placed and of very irregular shapes. nomen autem Arymaxorum tam simile est nominibus Armaxorum, oppidi Cappadociae (Itin. Anton. 179, 206, 214), et Orymagdi, fluvii Ciliciae (Ptol. V 7 3), ut facere non possum quin eandem eorum originem suspicer fuisse; conf. Bürchner P.-Wiss. Suppl. I 147.

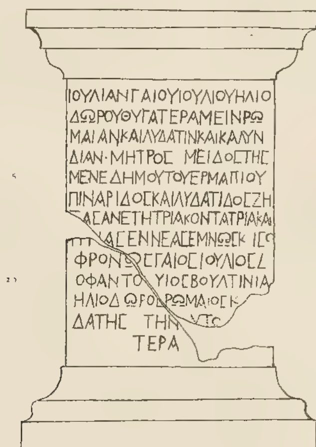
155 Basis quadrata lapidis calcarii tribus e partibus ornata crepidine et inferiore et superiore, 1·31^{m} alta, 0·62^{m} lata, plus 0·50^{m} crassa, iuxta sarcophagum Heliodori (n. 157); summa in basi vestigia. litterae 0·03^{m} altae. ΑΕΗΘΜΞϹΣΥΩ

Γά]ιον Ἰούλιον Διοφάντου τοῦ
Ἡλιοδώρου τοῦ Ἡλιοδώρου τοῦ
Διοφάντου υἱὸν Βουλτινία Ἡλιό-
δωρον Ῥωμαῖον καὶ Λυδάτην
δ[ή]μου Ἀρυμάξων, τετειμημέ-
νον δὲ καὶ ἄλλαις πολειτείαις
πόλεων πλείστων. πάσας ἀρ-
χὰς τῇ πατρίδι τετελεκότα καὶ
140/141 p.Chr. ἀρχιφυλακή[σ]αντα Λυκίων καὶ [πρεσ-
βεύσαντα πολλάκις ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος καὶ τοῦ Λυκίων ἔθνους
δωρε[ὰν καὶ ἀρ]γυρίων ἐπιδόσε[ις
ποιησάμενον τῇ πατρίδι καὶ ἄλ-
λαις πόλεσιν καὶ τῷ κοινῷ Λυκί-
ων ἔθνει, καὶ τετειμημένον
πολλάκις ὑπὸ Λυκίων τοῦ κοι-
νοῦ καὶ τῆς ἰδίας πατ[ρίδος κ]αὶ [ἄλ-
λων πόλεων πλείστων, πάσῃ
ἀρετῇ κοσμοῦντα τὴν ἐκ προγό-
νων αὐτοῦ ἀξίαν.

Anno 1895 ectypum feci.
Journ. hell. st. 1889 X 64 n. 17 (Hicks), 1895 XV 101 (Davies). (IGRom. III 526)

v. 1 in. ΙΙΟΝ, v. 5 ΔΙΙΜΟΥ, v. 9 ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΗΓ (Hicks: ἀρχιερεύσαντα). extr. ΩΝΚΑΙΓ Ε, v. 12 ΔΩΡΕΑ ΙΚ Ι ΙΓΥΡΙΩΝΕΠΙΔΟϹΕΙ. (Hicks: δωρεὰν πανηγύρεων ἐπίδοσιν), v. 17 extr. ΠΑΤ ΙΑΙ

156 Basis quadrata lapidis calcarii in duas partes fracta et eversa, alta 0·20 (crepido superior) + 0·84 + 0·25^{m}, lata 0·60^{m}, crassa plus 0·45^{m}; litterae 0·04^{m} altae; „auf der Terrasse gegen das Meer hin beim Sarkophag des Heliodorus (n. 157); Oberseite nicht sichtbar.“

Ἰουλίαν Γαίου Ἰουλίου Ἡλιο-
δώρου θυγατέρα Μεῖν Ῥω-
μαίαν καὶ Λυδᾶτιν καὶ Καλυν-
δίαν μητρὸς Μεῖδος τῆς
Μενεδήμου τοῦ Ἑρμαπίου
Πιναρίδος καὶ Λυδάτιδος ζή-
σ]ασαν ἔτη τριάκοντα τρία καὶ
μῆν]ας ἐννέα σεμνῶς κ[α]ὶ σ[ω-
φρόνως Γάιος Ἰούλιος Δ[ι-
οφάντο[υ] υἱὸς Βουλτινί[α
Ἡλιόδωρος Ῥωμαῖος κ[αὶ Λυ-
δάτης τὴν [αὐ]το[ῦ θυγα-
τέρα.

Heberdey 1895 descripsit et ectypum fecit.
Davies Journ. hell. st. 1895 XV 100 sq. n. 2. (IGRom. III 536)

157 Sarcophagus qui aedificatus est duplici stratura lapidum quadratorum insignis crepidine et inferiore et superiore, 2^{m} altus, frons inscripta 2·87^{m} longa, latera 3·11^{m}; „Hyposorion aus zwei Quaderschichten 0·78^{m} hoch; Inschrift (Buchstaben 0·04^{m} hoch) auf der untern Blockschicht; der Deckel hat an der Schriftseite niedrigen Giebel mit Akroterien; rechts und links je ein schriftloser Sarkophag auf einem gleichen Hyposorion, der linke zertrümmert; in der Rückseite jedes Sarkophages (Osten, dem Meere zu) Eingangstüre, zu der vier Stufen hinaufführen; unter jedem Sarkophag in der Vorderseite des Hyposorions viereckige Öffnung.“

· ·ΜΝΗΜΕΙΟΝΖΩΝΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝΕΚΘΕΜΕΛΙΩΝϹΥΝΤΑΙϹΠΕ
ΡΙΚΕΙΜΕΝΑΙϹΚΡΗΠΕΙϹΙΝΚΑΙΒΑϹΕϹΙΝΜΟΝΟΛΙΘΟΙϹΕΙϹΑΝΔΡΙΑΝΤΑϹ
ΤΕϹϹΑΡΕϹΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΑΝΗΛΩΜΑΤΩΝ ΓΑΙΟϹΙΟΥΛΙΟϹΔΙΟΦΑΝ
ΤΟΥΤΟΥΗΛΙΟΔΩΡΟΥΤΟΥΗΛΙΟΔΩΡΟΥΤΟΥΔΙΟΦΑΝΤΟΥΥΙΟϹΒΟΥΛΤΙΝΙΑ
5 ΗΛΙΟΔΩΡΟϹΡΩΜΑΙΟϹΚΑΙΛΥΔΑΤΗϹΔΗΜΟΥΑΡΥΜΑΞΩΝΤΕΤΕΙΜΗΜΕ
ΝΟϹΔΕΚΑΙΑΛΛΑΙϹΠΟΛΕΙΤΕΙΑΙϹΠΟΛΕΩΝΠΛΕΙϹΤΩΝΕΝΟΙϹ
ΑΥΤΟϹΕΚΤΗΤΑΙΑΓΡΟΙϹΕΝΤΩΑΡΥΜΑΞΕΩΝΔΗΜΩΤΗϹ
ΛΥΔΑΤΙΔΟϹΕΠΙΔΙΚΑΙΟΙϹΠΑϹΙΝΟΙϹΑΥΤΟϹΔΙΑΤΩΝΕΝΛΥ
ΔΑΙϹΑΡΧΕΙΩΝΔΕΔΗΛΩΚΕΝ
vacat

Τὸ] μνημεῖον ζῶν κ[α]τεσκεύασεν ἐκ θεμελίων σὺν ταῖς πε-
ρικειμέναις κρηπεῖσιν καὶ βάσεσιν μονολίθοις εἰς ἀνδριάντας
τέσσαρες ἐκ τῶν ἰδίων ἀνηλωμάτων Γάιος Ἰούλιος Διοφάν-
του τοῦ Ἡλιοδώρου τοῦ Ἡλιοδώρου τοῦ Διοφάντου υἱὸς Βουλτινία
Ἡλιόδωρος Ῥωμαῖος καὶ Λυδάτης δήμου Ἀρυμάξων, τετειμημέ-
νος δὲ καὶ ἄλλαις πολειτείαις πόλεων πλείστων· ἐν οἷς
αὐτὸς ἔκτηται ἀγροῖς ἐν τῷ Ἀρυμαξέων δήμῳ τῆς
Λυδάτιδος ἐπὶ δικαίοις πᾶσιν οἷς αὐτὸς διὰ τῶν ἐν Λύ-
δ]αις ἀρχείων δεδήλωκεν.

Anno 1895 contuli exemplar quod ectypo Bentiano usus ediderat Hicks Journ. hell. st. 1889 X 63 n. 16. (IGRom. III 528)

III LISSA

A Lydatide ad septem triones Lissa sita est in continenti terra prope lacum per quem amnis fluit.* inter monumenta huius oppidi maxime sunt illustria moenia cum turri in clivo exstructa cuius muro lapides inscripti sunt immissi. praeterea in eadem regione nonnulla sepulcra supersunt, alia lapidibus quadratis exstructa, alia e rupe excisa, inter quae praestat illud cuius titulum Caricum TAM I 151 edidi. nomen autem Lissae ipsum vel simile (Λισσός) ut aliis locis commune ita oppido et promunturio Cretae insulae impositum fuisse constat. conf. Odyssiae γ 293 sq. (ubi Nestor Telemacho de laboribus reditus narrat):

ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη
ἐσχατιῇ Γόρτυνος ἐν ἠεροειδέι πόντῳ

158—161 Quadrati lapides calcarii, quorum complures inscripti sunt, in muro quo turris Byzantina fundatur.

158 = *a*: ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥΤΟ . ⅂ΤΟΛ . . Α . ϒLΤΟΥ<
ΟΓΔΟΟΥΜΗΝΟΣΑΡΤΕΜΙΣΙΟΥΕΔΟΞΕΛΙΣΣΑΤΩΝΤ . . Λ . ΜΩ . ΚΥΡΙ
ΑΣΕΚΚΛΗΣΙΑΣΓΕΝΟΜΕΝΗΣΕΠΕΙΔΗΜΕΝΕΚΡΑΤ . ΣΘ . . Ϛ ΔΟΥΣ
ΛΙΣΣΑΤΗΣΑΝΗΡΑΓΑΘΟΣΩΝΔΙΑΤΕΛΕΙΕΙΣΤΟΝ Η ΙΟΝΤΟΝ ΣΣΑΤΩΝ
ΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΑΥΤΟΝΘΑΛΛΟΥΣΤΕΦΑΝΩΙΑΝΔ . . . . ΘΙΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙ
ΕΥΝΟΙΑΣΗΣ Ω ΕΙΣΤΟΝΔΗ ΑΤΩΝΚΑΙ
ΕΙΝΑΙΑΥΤΟ . ΕΤ ΤΟΥ ΕΤΟΨΗΦΙΣΜΑ
ΛΙΣΣ Ν ΗΙΣΥΝΤ
ΑΙ ΕΤΑ

i. e. mense fere Aprili anni 277 a. Chr.

158 = *a*: Βασιλεύοντος Πτολεμαίου το[ῦ] Πτολ[εμ]α[ί]ου ἔτους
ὀγδόου μηνὸς Ἀρτεμισίου ἔδοξε Λισσατῶν τ[ῶι δή]μω[ι] κυρί-
ας ἐκκλησίας γενομένης· ἐπειδὴ Μενεκράτ[η]ς Θ . . ω . δους
Λισσάτης ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διατελεῖ εἰς τὸν δῆ[μ]ον τὸν Λισσατῶν.
στεφανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνωι ἀνδ[ραγα]θίας ἕνεκεν καὶ
εὐνοίας ἧς [ἔχ]ω[ν διατελεῖ] εἰς τὸν δῆ[μον τὸν Λισσ]ατῶν καὶ
εἶναι αὐτὸ[ν εὐεργ]έτ[η]ν τοῦ [δήμου· ἀναγράψαι δ]ὲ τὸ ψήφισμα
ε]ἰ[ς σ[τήλη]ν [λιθίνη]ν καὶ στῆσαι οὗ ἂν αὐτῶι δόξ]ηι. συντ[ε-
λεσάτω δ]ὲ τα[ῦ]τα ὁ ἐφεστηκὼς . . . . .

159 — *b*:

1 : 5

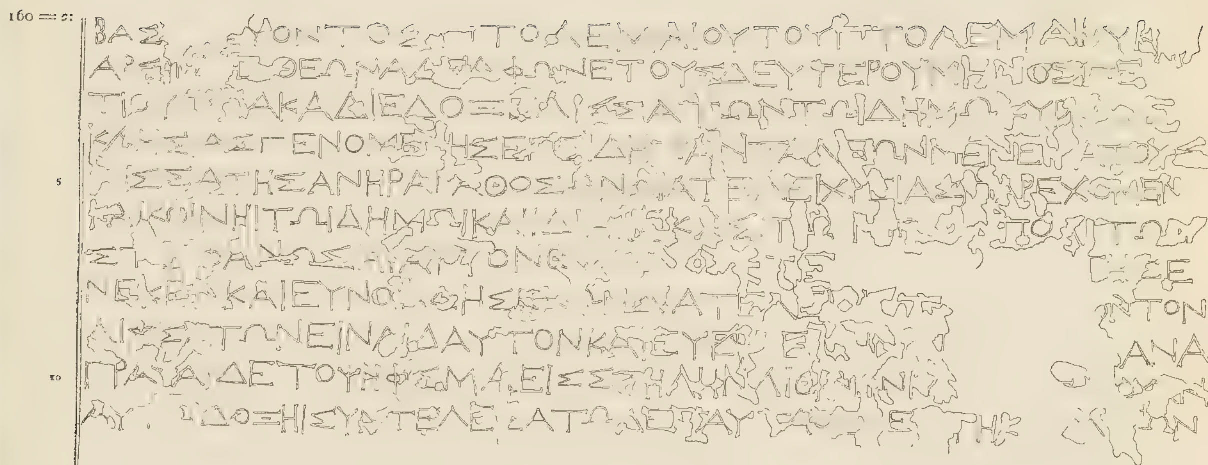
0·35^m altus, 0·67^m latus

i. e. 275 ? a. Chr.

159 *b*: Βασιλεύο]ν[τ]ος [Π]το[λ]εμαίου τ[ο]ῦ [Π]τολεμαίου ἔτους ἑνδεκάτου
μηνὸ]ς [Περειτίου?] ἐκ[κ]λησ[ί]ας κυρί[α]ς γενομένης ἔδοξε
Λισσατῶ[ν τῶι] δήμωι· ἐπε[ιδ]ὴ Ἀγ[έ]πολις Λάμπ[ω]νος Ῥόδιος
ἀνὴρ καλὸς κἀγα[θ]ὸς γέγον[εν] εἰς τὸν δῆμον τὸν Λισσατῶν
κ]αὶ κοινῆι καὶ ἰδίαι ἑκάστωι χ[ρ]εί[α]ς [πα]ρεχόμενος, [ἔ]δοξε τῶι δή-
μωι τῶι Λισσατῶν στεφα[ν]ῶσ[αι] αὐτὸν [θ]αλλοῦ στεφάνω[ι
ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας [ἧς] ἔχω[ν] δια[τελ]εῖ εἰς τ[ὸν] δῆμ[ο]ν
τ]ὸν Λισσατῶν, δ[ί]δωσι δὲ πολ[ιτ]είαν αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις
κ]αὶ ἀτέλειαν ἁπάντων ὅ[πόσ' ἂ]ν [εἰσάγη]ι· ἀναγράψαι
δ]ὲ τὸ [ψ]ήφισμ[α] τοῦτο ἐ[ν στήλη λιθίν]ηι πρὸ τῶν
πυ?λῶν. συν[τ]ε[λεσ]ά[τ]ω[σαν δὲ ταῦτα οἱ ἐφεσ]τηκότ[ες
. . . . . ν . . . .

* Bent Journ. hell. st. 1889 X 54: a lake of considerable size, the southern end of which was shut in by very precipitous cliffs, while the north-western end was low and marshy terminating in a plain which extended to the mountains behind Caunos.

160 = c:

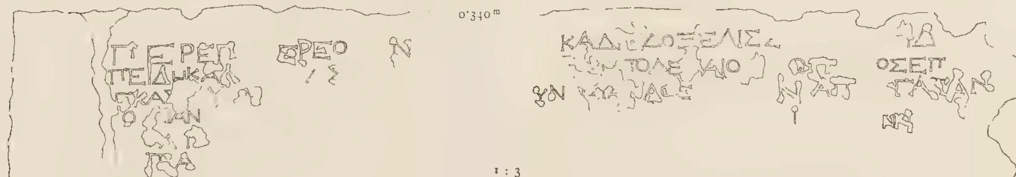

0·33[m] altus, 0·84[m] latus, litterae 0·02[m] altae 1 : 3

i. e. mense fere Ianuario

160 = c: Βασ[ιλε]ύοντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου κ[αὶ] Ἀρσιν[όη]ς θεῶν ἀδε[λ]φῶν ἔτους δευτέρου μηνὸς Πε[ρειτίου τριακάδι ἔδοξε Λισσατῶν τῶι δήμω[ι κ]υρί[ας] ἐ[κκλησίας γενομένης· ἐπ[ε]ιδὴ Πανταλέων Μενε[κρ]άτους Λισσάτης ἀνὴρ ἀ[γ]αθὸς ὢν διατελεῖ χρείας παρεχόμεν[ος καὶ κοινῆι τῶι δήμωι καὶ ἰδίαι [ἑ]κάστωι τ[ῶν] πο[λι]τῶ[ν, anni 245 a. Chr. στεφανῶσαι αὐτὸν θ[α]λλο[ῦ σ]τε[φάνωι ἀρετ]ῆ[ς] ἕνεκεν καὶ εὐνο[ίας] ἧς ἔχων διατελεῖ [εἰς τὸν δῆμ]ον τὸν Λισσ[α]τῶν, εἶναι δ' αὐτὸν καὶ εὐε[ργ]έ[τη]ν [τῆς πόλεως]· ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα εἰς στήλην λιθίν[η]ν [καὶ στῆσαι] οὗ [ἂ]ν αὐτῶι δόξηι. συντελε[σ]άτω δὲ [τ]αῦτα ὁ ἐ[φ]ε[στ]ηκ[ὼς] Λ[έ]ων.

161 = d: 0·193[m] 0·340[m] 0·243[m]

1 : 3

161 = d: Ἐπ' Ερεπ[του? ἱ]ερέο[ς] . ν . . . . [μηνὸς . . . . τριακ]κάδ[ι ἔ]δοξε Λισσ[ατῶν τῶ]ι δ[ήμωι·
ἐ]πειδὴ Καλ . . . . . σ . . . . [Π]τολε[μ]αίο[υ Σ]ω[τῆρ?]ος ἐπ . . . .
ἑ?]κάσ[το]υ λ . . . . υν . μι(?) ἀ[ν]α[θ]έ[μενο?]ν ἀπ[ο]γ(ρ?)ά[ψ]αν-
τ]ο[ς?] . αν . . . .
. . . λι . . . .
. . . πα . . . .
. . . .

d 0·44[m] altus et 0·90[m] latus; sed in hoc titulo extra hos versus nihil certi cognosci potest praeter paucas litteras singulares.

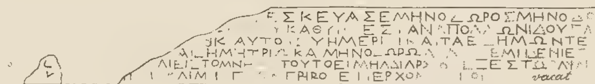
e: saxum 0·90[m] latum, 0·48[m] altum, in quo vix singulae litterae aliqua cum fide legi possunt.
in *f* omnino nihil legi potest.

Heberdey 1895 ectypa omnium titulorum fecit (e quibus unum [*a*] periit, quem titulum e Journ. hell. st. repetivi) et *c* descripsit.

Hicks (ectypis usus Bentii) Journ. hell. st. 1888 IX 88 sq. n. 1 et 2 (= *a* et *b*), Heberdey-Kalinka Bericht 1896 p. 19 n. 1 (*c*). (Michel 548 et 549 [= *a* et *b*], Dittenberger Suppl. 57, 58, 727 [= *a b c*], Strack Dynastie der Ptolemäer 236 n. 52 [*a* et *b*], Strack Arch. f. Pap. 1903 II 542 n. 16 [*c*]). conf. Wilhelm Arch.-epigr. Mitt. 1897 XX 81[40], Gött. gel. Anz. 1900 p. 98, Mahaffy Empire of the Ptolemies 1895 487, Niese Gesch. der griech. und maked. Staaten II 102[3], Bouché-Leclercq Histoire des Lagides I 1903 263 sq.[3], Beloch Griech. Gesch. III 2 265.

a v. 3 Θ[υμ]ώδους? Wilhelm; v. 8 sq. suppl. Wilhelm; Heberdey: Λισσ[ατῶν ἐ]ν [στήληι λιθίνηι οὗ ἂν κτλ.; *b* v. 9 ὅ[σων ἂ]ν Wilhelm. ὅπ[οτ'] ἂν Hicks; v. 11 ἄλ]λων συνεπ[αινεσ]ά[ντ]ω[ν μετὰ τοῦ εἰρ]ηκότος Hicks; πρὸ πυ?]λῶν, συνεγ[δόντ]α[ς κοινῆι? μετὰ τοῦ εἰρ]ηκότος Dittenberger; *c* v. 6 ἐκ[άσ]τοι[ς et v. 9 [τοῦ δήμου] Dittenberger; *d* v. 2 Kubitschek: [ἀποσταλεὶς ὑπὸ βασιλέως Π]τολε[μ]αίο[υ Σ]ω[τῆρ]ος ἐπ[ὶ τὸ? et v. 3 med. ἀστ]υν[ο]μία[ν vel ε]ὐν[ο]μία[ν.

162 Sarcophagus lapidis calcarii fractus, mediis in campis, fere 0·50^{m} altus, 2^{m} longus, 0·70^{m} latus; tabula inscripta, 1·25^{m} longa et 0·18^{m} alta, excidendo edolata est; litterae 0·02^{m} altae sunt.

Τοῦτο τὸ μνῆμα κατ]εσκεύασε Μηνό[δ]ωρος Μηνοδό-
του τοῦ Ἀπολλ?]ω[νί]δου καθ' υἱο[θ]εσίαν [Ἀ]πολλωνίδου [ἑα-
τῷ καὶ τῇ γυναι]κὶ αὐτοῦ Εὐημερί[δ]ι· καὶ τὰ ἐ[ξ] ἡμῶν τε-
θήσεται(?)· κ]αὶ [Δ]ημητρίῳ καὶ Μηνοδώρῳ· [ἄλλῳ δ]ὲ μ[η]δενὶ ἐ[ξ-
έστω τεθῆνα]ι εἰς τὸ μνῆμ[α] τοῦτο, εἰ μὴ δι' [ἀ]ρ[χίων. — ἐξ]έστω [θά]ψ[αι
κ[αὶ] . . . . κ[ατ' ἀρ]ι[στερ]ὸν [σ]η[κ]ὸ[ν] ἐ[π]ερχο[μένων.

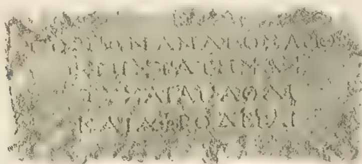
Anno 1895 ectypum feci.
v. 3 sq. τέ[κνα?

Titulus I. vel II. saeculo a. Chr. inscriptus est.

IV DAEDALA (INIDSCHE)

Ab Inidsche ad septem triones profectus ipse anno 1892 in alto monte arduo reliquias arcis antiquae vidi cuius moenia saxis quadratis exstructa etiam hodie ad 3^{m} alta sunt, ibidem e rupe excisa sunt tria sepulcra Lycii generis, quorum in uno facile inventa esse potest ara inscripta n. 163; et hiant summa in rupe duo foramina quadrata sepulcralia neque longe distat sarcophagus 2^{m} fere altus et operculo Lycii generis contectus qui e rupe excisus est. huic arci nomen Daedala fuisse Hoskyns Journal of royal geogr. society of London 1842 XII 146 cognovit firmissimisque argumentis Arkwright Journ. hell. st. 1895 XV 94 sq. demonstravit; conf. Ruge P.-Wiss. IV 1991_4. sed licet de situ Daedalorum non iam dubitari possit, tamen aliis in rebus testimonia antiqua maxime discrepant. etenim in Stadiasmo 256 sq. (Geogr. Gr. min. I 494) Daedala Cariae adscribuntur similiter atque a Plinio N. h. V 27 103 (in ea [Caria] . . . . . oppida Daedala Crya eqs) et a Strabone XIV 2 2 (Ἀρχὴ δὲ [τῆς Καρίας] τὰ Δαίδαλα τῆς Ῥοδίας χωρίον; conf. XIV 3 2: Μετὰ τοίνυν Δαίδαλα τὰ τῶν Ῥοδίων ὄρος ἐστὶ τῆς Λυκίας ὁμώνυμον αὐτοῖς Δαίδαλα ἀφ' οὗ λαμβάνει τὴν ἀρχὴν ὁ παράπλους ἅπας ὁ Λυκιακός) et a Livio XXXVII 22 (ad a. 190 a. Chr.: Daedala et quaedam alia Peraeae castella obsidione exemerunt), conf. Steph. Byz.: Μαυσωλοὶ οἱ Κᾶρες ἀπὸ Μαυσωλοῦ· Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνιακῶν· Δαίδαλα Μαυσωλῶν et Τελμισσὸς πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων Λυκίας· ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων ὅριον μετὰ Δαίδαλα; at Ptol. V 3 (quod caput inscribitur Λυκίας θέσις) 2: Δαίδαλα τόπος et Steph. Byz.: Δαίδαλα πόλις τῆς Ῥόδου(!) ἢ χωρίον· Στράβων ιδ'· ἔστι καὶ ὄρος τῆς Λυκίας τὰ Δαίδαλα· ἡ δὲ πόλις ἀπὸ Δαιδάλου τοῦ Ἰκάρου ἡ ἐν Λυκίᾳ. de quaestione autem finium Lyciae et Cariae conf. praeter prooemium huius voluminis Arkwright Journ. hell. st. 1895 XV 94 sq. et Kalinka Jahreshefte 1900 III Beiblatt 43 sq.

163 Parva basis quadrata caesii marmoris 0·1^{m} alta, 0·23^{m} lata, 0·17^{m} crassa ad Inidsche in sepulcro e rupe exciso inventa dicitur esse, nunc in domo privata servatur insulae cui nomen est Tersana; litterae 0·01^{m} altae; „die obere horizontale Fläche in der Mitte etwas eingetieft für die Plinthe des Weihgeschenkes".

Γόργων Ἀνδροχάριος
ἐπιστατήσας
Τύχαι ἀγαθᾶι
καὶ Ἀφροδίται.

Heberdey 1895 ectypum fecit.
Davies Journ. hell. st. 1895 XV 101 n. 3.

„Titulum Rhodium esse secundi a. Chr. saeculi et dialectus declarat et tota eius conformatio. quae prorsus respondet aliis epistatarum Rhodiorum dedicationibus, de quibus ut de epistatis Rhodiorum summatim Holleaux egit BCH XVII 52 sq. et XVIII 390 sq. num verum sit lapidem e continenti in insulam translatum esse addubitaverim. complures orae Lyciae adiacentes insulas castellis Rhodiorum munitas fuisse ipse cum indagassem exposui Anz. Akad. der Wiss. Wien 1892." Benndorf. Ac re vera in Tersana insula Arkwright (vid. Journ. hell. st. 1895 XV 96) tenue castellum „of Hellenic masonry" et sepulcrum lapidibus quadratis exstructum invenit.

v. 1 Gorgonis nomen saepius in ipsa Rhodo insula invenitur, conf. IG XII 1 indicem nominum et Tresp Fragmente der griech. Kultschriftsteller (= Religionsgeschichtliche Versuche und Vorarbeiten XV 1 1914) 146 sqq.

V KYSYLKAJA (OCTAPOLIS)

Prope vicum, cui nomen est Kysylkaja, 300^{m} fere supra mare in colle qui duobus rivis circumfluitur reliquiae oppidi parvi apparent quas primus Arkwright Journ. hell. st. 1895 XV 98 descripsit. cui quamquam moenia potius Byzantinae aetatis esse videbantur, tamen in iis antiquae partes insunt*; ac praeterea aedes sepulcrales duas**, sepulcrum parvum Lycii generis, sarcophagos fractos ibi repperit, nomen autem Kysylkaja non tantum ad unum hunc vicum pertinet sed etiam toti regioni tribuitur. in qua complures vici minores, omnes fere iuxta monumenta antiquitatis, siti sunt velut Emirtaschi (= Beschiktasch?) Sapun Karadschi-ören Tschukurhissar. sed in nullo eorum tituli inscripti sunt inventi praeter Emirtaschi, ubi oppidum antiquum ad septem triones proximum a Kysylkaja vico duos collis 600^{m} fere (a mari) alti vertices cum iugo occupavit et insigne est confertis muris („of which the lower courses, built of great well-squared stones, are very perfect, though the upper part which was probably of wood has disappeared" Arkwright)*** multisque sepulcris e quibus unum (n. 166) est inscriptum, et Tschukurhissar, ubi Arkwright Cousin (1889) Heberdey (1898) in clivo longo et praerupto muros lapidum quadratorum, tres columnas mutilatas, columnae caput marmoris albi, aram compluribus gradibus impositam †, sarcophagos paucos viderunt („one of which, though the upper part is broken down and the great arched lid lies half buried beside it, still measures 8 feet in height and 16½ by 13 feet in area" Arkwright)††.

Hac tota regione temporibus antiquis summae auctoritatis fuit illud oppidum cuius loco hodie vicus est cui praeter ceteros proprium nomen est Kysylkaja. illic enim titulum sepulcralem Heberdey repperit (n. 164) qui concluditur verbis διὰ τῶν ἐν Ὀκταπόλει ἀρχείων et alium (n. 165) in quo legitur Ὀκταπολῆτις. quae cum ita sint ego non dubito quin ipso hoc loco Ὀκτάπολις quondam exstiterit, cuius nomen nemo scriptor nisi Ptolemaeus V 3 3 (πόλεις δέ εἰσιν ἐν τῇ Λυκίᾳ μεσόγειοι περὶ μὲν τὸν Κράγον τὸ ὄρος Κύδνα Σύμβρα Ὀκτάπολις κτλ) memoriae prodidit. atqui Ὀκτάπολιν foedere quodam conditam aut certe nominatam esse, quo octo oppida consociata sunt, veri simile est, licet plurimis nominibus similis formae (Τετράπολις Πεντάπολις Ἑξάπολις Δεκάπολις) potius regiones significentur quae e certo numero oppidorum constant; conf. E. Schwartz Gött. Nachr. 1906 372 sq. quae vero octo illa oppida fuerint, quae συνοικισμῷ iura sua publica illi societatis capiti tradiderunt, inde cognosci potest, quod re vera octo vel novem in illa regione loca reliquiis antiquitatis insignia sunt, de quibus quinque iam supra enumeravi quibus accedunt It-assar Aidovadschik††† Kuschkavak Taschbaschi. ac peropportune evenit quod Heberdey in It-assar populi decretum invenit (n. 168), quo complures eius regionis, ut mihi quoque videntur, populi nominantur quorum cives εἰς τὴν τοῦ βαλανείου κατασκευὴν suum quisque contulerunt. in quo titulo, quamvis non pauca verba perierint, tamen haec populorum nomina magis minusve plene leguntur: Ἱπποκωμῆται (a_4), Σήστιοι (b_{18}), Παλ[λην?]εῖς ($b_{31\ sq.}$), Λυρνῖται (b_{42}), Κασταννεῖς (b_{49}); quibus nescio num cum Heberdeio adiungere audeam Λοανδεῖς ($a_{12\ sq.}$: τῶν θεῶν Λοανδέων) et Μυνδεῖς (b_{11}). quia vero ea aetate, qua iste titulus inscriptus est quem II. vel I. saeculo a. Chr. tribuendum esse censeo, populum Ἱπποκωμητῶν per se ipsum pleno iure publico fructum esse ex ipso titulo intellegitur, illum συνοικισμὸν certe non ante saeculum II. a. Chr. factum esse veri simile est. at ista ratiocinatio tota corruit, si recte Zingerle oppida quae in illo titulo 168. nominantur in eadem regione atque Octapolim et Hippocomen sita fuisse negat.

164 Ad septem triones ab arce pars superior ianuae sepulcri lapidis calcarii fracta, 0·50^{m} alta (crepido sola 0·19^{m} alta), 0·60^{m} crassa, 1·77^{m} lata (antepagmenti inferior pars 1·40^{m} lata); litterae 0·04^{m} altae.

Κτ[ήσιος?
Κα[τεσκε]ύα[σε]ν [τὸν τά]φον Ε[ὐ?]μν[ήσ?]του [ἐπὶ?
τῷ κ]α[ὶ] κη[δ]ε[ῦσε Διον?]ύσ[ι]ον, [ἄ]λ[λ]ον τ[ινὰ?
μὴ ἐξὸ?]ν [θ]ά[ψαι?· ἐὰ]ν [δέ τις] κα[τα-
θῇ [τιν]α, [ἀποτείσ?]ει τῷ [Ὀκταπολειτῶν δήμῳ?
(δηνάρια),α, εἰ μ[ὴ ἐ]ὰν [ἔτι ζῶν σ]υν[χωρήσω τῶν συντραφ?]έν[των] τινι ποιῆσα[ι ταῦτ]α μ[ετὰ ἐμὲ καὶ αὐτὸς βεβαιώ?]σομαι
διὰ τῶν ἐν Ὀκταπό[λ]ει ἀ[ρχ]είων.

Heberdey 1898 ectypum fecit.

v. 1 Κτήσιος nominativum si recte supplevi, primo omissus et postea additus est.

Heberdey v. 1 sq. Ἑ[ρ]μ[αῖος?] Κτ[ησ]ίο[υ] τοῦ [Ἐπικτήτου vel sim.], v. 4 sq. [ἐὰ]ν [δέ τις ἕτερος] κα[τα]θῇ, v. 6 εἰ μ[ὴ ἐ]ὰν [ἐγὼ σ]υν[χωρήσω τῶν συνγ]εν[ῶν] τινι, v. 7 [κα]ὶ ἅμ[α τὸ ὄνομα αὐτ]ο[ῦ προσθ?]ήσομαι; Zingerle v. 7 καὶ ἀντίγραφον ἀποθ]ήσομαι.

* Cousin BCH 1900 XXIV 45: A une extrémité se trouve ... un rocher dans lequel sont creusées des marches.

** Cousin 45: A un endroit très à pic sont creusés dans le roc deux tombeaux, à côté l'un de l'autre. Ils ont la forme d'un temple en antes avec colonnes et fronton ..... Le rocher par en haut surplombe les deux tombeaux. En avant du premier, des niches rectangulaires sont creusées dans le roc.

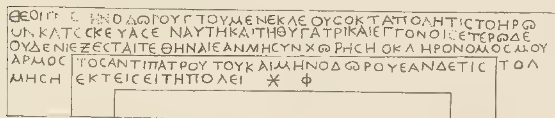
*** Cousin 45: Les murs et les édifices sont tous faits de la pierre de la montagne, taillée à peu près en parallélipipèdes. La montée est assez abrupte. Outre le mur d'enceinte, on en voit d'autres à l'intérieur ou à l'extérieur qui se coupent à angle droit.

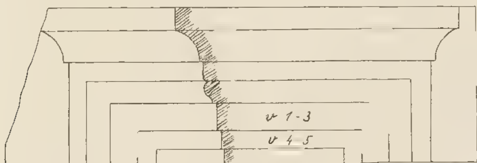
† Cousin 46: une petite base ronde, qui porte en haut des fleurs, plus bas des bucrânes reliés par des guirlandes.

†† Cousin 46 sq.: hors de la ville un grand tombeau qui avait deux étages. L'étage inférieur est une chambre voûtée . . . à gauche en entrant, une niche ..... Près de ce tombeau s'en trouve un autre à deux étages qui a encore son couvercle.

††† Nescio an Ardovadschik idem sit locus quem Cousin p. 48 nominavit Aladjin-Assar. ubi praeter sepulcra invenit spatium quadratum summo in colle moenibus cinctum et in colle vicino murum saxis quadratis constructum.

165 Summa in arce pars superior ianuae sepulcri lapidis calcarii 0·68^{m} alta (crepido sola 0·29^{m} alta), 0·50^{m} crassa, 2·05^{m} lata (antepagmenti inferior pars 1·58^{m} lata); litterae 0·025^{m} altae.

Θεο[γενὶς Μ]ηνοδώρου γ' τοῦ Μενεκλέους Ὀκταπολῆτις τὸ ἡρῶ-
ον κ[α]τ[ε]σκεύασεν αὐτῇ καὶ τῇ θυγατρὶ καὶ ἐγγόνοις· ἑτέρῳ δὲ
οὐδενὶ ἐξέσται τεθῆναι ἐὰν μὴ συνχωρήσῃ ὁ κληρονόμος μου
Ἅρμοστος Ἀντιπάτρου τοῦ καὶ Μηνοδώρου· ἐὰν δέ τις τολ-
μήσῃ, ἐκτείσει τῇ πόλει (δηνάρια) φ'.

Heberdey 1898 ectypum fecit.
Cousin BCH 1900 XXIV 44.
v. 1 in. Cousin ΘΕΟΓΟΝΟ[. ΓΛ ..Ρ]ΟΥ

166 In convalle inter duo montis culmina ad vicum Kysylkaja-Emirtaschi sarcophagus 1·20^{m} altus, 2·30^{m} longus, 0·95^{m} latus, cuius basis uno gradu continetur; 4 versus in tabula ansata 0·66^{m} lata et 0·26^{m} alta, infra quam quintus; litterae 0·05^{m} altae neque elegantes neque aequabiles; „Spitzbogendeckel mit 6 quadratischen Bossen". ΑΔΕΗΛΜΗΠΡCΩ

Τὸ μνημεῖον κα-
τεσκεύασαν
Μηνόδωρος καὶ
Ἀντίπατρος οἱ Με-
νεκλέους.

Heberdey 1898 ectypum fecit.
Cousin BCH 1900 XXIV 44 sq. (p. 45: Non loin de là un autre tombeau soutenu par 4 degrés qui compensent la pente de la colline; même disposition architecturale)

167 Tschukur-Hissar sepulcri limen superius lapidis calcarii 0·80^{m} fere altum forma hemicyclii quod constat e duobus saxis crassitudine 0·40^{m}, quorum sinistri pars ima 0·60^{m}, dextri 1·50^{m} longa est; in quo hemicyclio tabula ansata 1·05^{m} longa et 0·60^{m} alta ita in duo illa saxa dividitur ut sinistro septima pars 0·15^{m} lata tribuatur, in qua nihil est inscriptum; litterae autem foedissime corrosae 0·04^{m} altae sunt.

Τ..
ΔΗ
Κ ΙΑΚΑΙΓΥΝΑΙΚΑ Α
ΙΕΚΤΕΙΣΙ
ΤΛΔ ΛΟΠΑΜΕΡΗ
ΟΔΕ ! ΗΤΟ

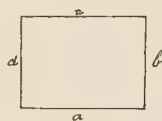
Τὸ μνημεῖον κα]τ[εσκεύασεν
ἑαυτῷ] Δη[μήτριος? ἐπὶ τῷ τέ-
κ[ν]α καὶ γυναῖκα [ταφῆναι, ἄλλον?
δὲ μή? ἢ] ἐκτείσι [τῇ πόλει (δηνάρια) . .
τ[ὰ] δ[ὲ λ]ο[ι]πὰ μ[έ]ρη [ἔσται τῶν τέκ?-
νων, τ]ὸ δὲ [ἀριστερ]ὸ[ν τῆς γυναικός?

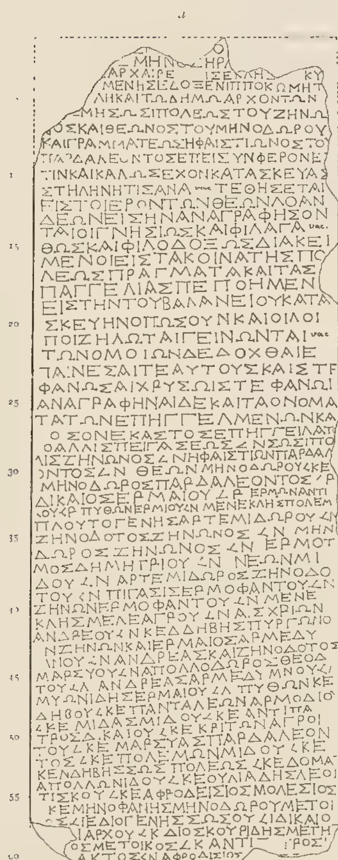
Heberdey 1898 ectypum fecit.

VI HIPPOCOME (IT-ASSAR)

Primus Arkwright situm vici cui nomen est It-assar adcurate descripsit (Journ. hell. st. 1895 XV 94) cum ait: „on an isolated hill with a rapid fall to the stream, and consists of a mediaeval castle partly built of ancient blocks; in the cliffs on the south-eastern side are about half a dozen rock-tombs." Cousin BCH 1900 XXIV 47 sq.: „Dans le rocher sont creusés sept tombeaux, de taille différente, mais tous assez petits; un seul a deux colonnes à l'entrée . . . . . . un autre tombeau en forme d' édicule à fronton, sans colonne ni architrave. Au dessous du fronton des modillons et cinq listels formant l'encadrement de la porte . . . . Quelquefois une petite niche est creusée à côté du tombeau . . . . En contournant la montagne, on trouve un huitième tombeau (n. 171) . . . . Plus loin encore, un neuvième tombeau creusé dans le roc . . . . Autour de la colline d'autres tombeaux . . . ." ibi praeter ceteros titulos inscriptos Heberdey 1898 decretum invenit (n. 168) in quo ineunte (v. 4 sq.) legimus Ἱπποκωμητ[ῶν τῇ βου]λῇ καὶ τῷ δήμῳ. pilam in qua haec scripta sunt aliunde illuc pervenisse cum veri dissimillimum sit, iam oppidum Ἱπποκωμητῶν repertum esse apparet, de quo Steph. Byz.: Ἵππου κώμη ait Λυκίας κώμη . . . οἱ οἰκοῦντες Ἱπποκωμῖται. tamen Ἵππου κώμη in v. 16 sq. eiusdem decreti πόλις vocatur.

168 It-Assar ad meridiem ab arce in convalle per quam rivus fluit pila lapidis calcarii 1·50^{m} alta, summa pars 0·52^{m} lata et 0·37^{m} crassa, ima 0·54^{m} lata et 0·41^{m} crassa; in latere c etiamnum videntur crepidinum et superioris et inferioris reliquiae; litterae 0·02^{m} altae.

Ἐπὶ ἱερ]έ[ως Τ]ο[άλλεως τοῦ Πειγάσεως] μηνὸς Ἡρ[αιῶνος? . . ἐν? τοῖς] ἀρχαιρεσίοις ἐκλη[σία]ς κυ[ρίας γεν]ομένης ἔδοξεν Ἱπποκωμητῶ[ν τῇ βου]λῇ καὶ τῷ δήμῳ ἀρχόντων γνώ]μη Σωσιπόλεως τοῦ Ζήνωνος καὶ Θέωνος τοῦ Μηνοδώρου καὶ γραμματέως Ἡφαιστίωνος το[ῦ Παρδαλέοντος· ἐπεὶ συνφέρον ἐστὶν καὶ καλῶς ἔχον κατασκευάσ[αι στήλην ἥτις ἀνατεθήσεται εἰς τὸ ἱερὸν τῶν θεῶν Λοανδέων εἰς ἣν ἀναγραφήσονται οἱ γνησίως καὶ φιλαγάθως καὶ φιλοδόξως διακείμενοι εἰς τὰ κοινὰ τῆς πόλεως πράγματα καὶ τὰς [ἐπαγγελίας πεποημέν[οι εἰς τὴν τοῦ βαλανείου κατασκευήν, ὅπως οὖν καὶ οἱ λοιποὶ ζηλωταὶ γείνωνται τῶν ὁμοίων, δεδόχθαι ἐπαινέσαι τε αὐτοὺς καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι, ἀναγραφῆναι δὲ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπηγγελμένων καθ'?] ὅσον ἕκαστος ἐπηγγείλατο·

Τ]οαλλις Πειγασεως (δραχμὰς) ν', Σωσίπολις Ζήνωνος (δραχμὰς) ν'. Ἡφαιστίων Παρδαλ[έοντος (δραχμὰς) ν', Θέων Μηνοδώρου (δραχμὰς) κε', Μηνόδωρος Παρδαλέοντος [(δραχμὰς)] ρ', Δίκαιος Ἑρμαίου (δραχμὰς) ρ', Ἕρμων Ἀντι[γόνου (δραχμὰς) ρ', Πύθων Ἑρμίου (δραχμὰς) ν', Μενεκλῆς Πολέμ(ωνος?) (δραχμὰς) [ν', Πλουτογένης Ἀρτεμιδώρου (δραχμὰς) [ν', Ζηνόδοτος Ζήνωνος (δραχμὰς) ν', Μην[όδωρος Ζήνωνος (δραχμὰς) ν', Ἑρμότ[ιμος Δημητρίου (δραχμὰς) ν', Νέων Μίδου (δραχμὰς) ν', Ἀρτεμίδωρος Ζηνοδότου (δραχμὰς) ν'. Πιγασις Ἑρμοφάντου (δραχμὰς) ν'. Ζήνων Ἑρμοφάντου (δραχμὰς) ν'. Μενεκλῆς Μελεάγρου (δραχμὰς) ν', Αἰσχρίων Ἀνδρέου (δραχμὰς) ν', Κεδδηβης (sic) Πύργωνο[ς (δραχμὰς)] ν', Ζήνων καὶ Ἑρμαῖος Αρμεδύμ]νου (δραχμὰς) ν', Ἀνδρέας καὶ Ζηνόδοτος Μαρσύου (δραχμὰς) ν', Ἀπολλόδωρος Θεοδ[ότου (δραχμὰς) λ', Ἀνδρέας Αρμεδύμνου (δραχμὰς) [λ', Μυωνίδης Ἑρμαίου (δραχμὰς) λ', Πύθων Κεδηβου (δραχμὰς) κε', Πανταλέων Ἁρμοδίο[υ (δραχμὰς) κε', Μίδας Μίδου (δραχμὰς) κε', Ἀντίπατρος Δικαίου (δραχμὰς) κε', Κρίτων Ἀγροίτου (δραχμὰς) κε', Μαρσύας Παρδαλέοντος (δραχμὰς) κε', Πολέμων Μίδου (δραχμὰς) κε', Κενδηβης Σωσιπόλεως (δραχμὰς) κε', Δομα[ς Ἀπολλωνίδου (δραχμὰς) κε'. Οὐλιάδης Λεο[ντίσκου (δραχμὰς) κε', Ἀφροδείσιος Μολέσιος (δραχμὰς)] κε', Μηνοφάνης Μηνοδώρου μέτοικ]ος (δραχμὰς) ιε', Διογένης Σώσου (δραχμὰς) ι', Δίκαιο[ς Δικα?]ιάρχου (δραχμὰς) κ', Διοσκουρίδης Μεγήνορ?]ος μέτοικος (δραχμὰς) κ'. Ἀντί[πα]τρος [Ἑρμώνα?]ακτος (δραχμὰς) ν' (sic), Ἀφροδίσιος [Πλει?]στ[άρχου? (δραχμὰς) ν'?,

b

. . . . Ἀ]ρτ[εμ . . . .
. . . .
. . . . . Ἀρτε?]ίμ[α]ς . . . .
. . . . . Ἀνδ[ρ]έου (δραχμὰς) κ', ...
. . . . Ἀ]νδρέο[υ (δραχμὰς) . .',
. . . . ος Ἀντιπάτρο[υ (δραχμὰς) . .',
. . . . ιο]ς Ἀντιπά[τρου
(δραχμὰς) ι', Ἀνδρέας καὶ Ἀν-
τίπα]τρος (δραχμὰς) ι'. Μαινέ[σ-
τρα?]τος Καν[θ]ανοντος (sic)
Μυνδεὺς (δραχμὰς) ν',
Μ]ηνοφάν[η]ς Ἀγρεοφῶντος
(δραχμὰς) ν', Ἀγρεοφῶν Ἀνδρέο[υ
(δραχμὰς) ν']. Διονύσιος Ἑρμώνακ-
τ]ος θ' (sic), Ἀνδρέας καὶ Ἁρμό-
διος καὶ Ζηνόδοτος (δραχμὰς) ρ'.
Σηστίων ὁ δῆμο(μο)ς (δραχμὰς) . .

Σηστίων· Διονύσι-
ος καὶ Πανακέστωρ
οἱ Νεοπτολέμου (δραχμὰς) ν', [Μέ-
νανδ[ρ]ος Θηρωνίδου (δραχμὰς) ιε',
Ἀντίπατρος Ἀντιπάτρου
(δραχμὰς) ι'. Καλλισθένης Ἑρμοτε[ί-
μου (δραχμὰς) ι', Δημοκράτη ς Ἀ[ν-
τι]πάτρου ι', Ἐπίκουρ ος
καὶ] Ἀντίπατρος Ἀντιπά-
τ]ρου τοῦ Μητροδώρου
(δραχμὰς) ι', Δαμας Πανακέστο-
ρ]ος (δραχμὰς) ι', Ἀγροίτας Ἀντι-
π]άτρου (δραχμὰς) κ', Μένανδρος
Ἑ]ρμοτείμου (δραχμὰς) ι'. Παλ[λη?-
ν]έων ὁ δῆμος (δραχμὰς) ρ', Π[λου-
το]γένης Μηνοδότ[ου (δραχμὰς)
. .', Ἀ]ρτεμίδωρος Ἀγρεο-
φῶ]ντος (δραχμὰς) ι', Μηνόδωρος
Κριν?]αγόρου (δραχμὰς) ι', Ἑρμολέ-
ων] Πανακέστορος (δραχμὰς) ι',
Μ]ενεκλῆς Σωπάτρο[υ
(δραχμὰς) ι', Θηρωνίδης Ἀγρεο-
φῶντος (δραχμὰς) ι', Μενεκλῆ[ς
Ἑρμολέοντος (δραχμὰς) ι'.

Λυρνιτῶν· Ἑρμαῖος
Ἀρίστωνος (δραχμὰς) ν', Ἀγρ[ε-
οφῶν Θηρωνίδου
(δραχμὰς)] ν',

Θηρ]ωνίδης Ἀγρεο-
φ]ῶντος (δραχμὰς) κε', Ἑρμῶ-
ναξ Ἀντιπάτρου (δραχμὰς) κ[ε'.
Καστaννεῖς· Ἀγρε[ο-
φῶν Ἁρμοδίου (δραχμὰς) ν', Λ-
έων Θηρωνίδου (δραχμὰς) [ν'?
Ἱ]ππόλοχος Κενδήβου
ἱε]ρ[α]τεύσας Διὸς
Ἡλίου διὰ βίου,

c

Ἄρ]μοστος [Π?]ύ-
θ?]ωνος ἱερατεύσας
Ἱππόλοχος Πολέμ[ω]νος
Αἰσχρίων Ἑρ[μ]οκ[ρί]του
Ἁρμόδιος Αἰσχυλείνου
Ζην[όδοτος? . . . .
Ἑρμαῖος Ἀγ[ρ]εο[φ]ῶντ[ος
Ἑ[ρμ]ο . . . .
Δω?] . . . .
. . . .
. . . .
Ζ?]ή[νων? . . . .
. . . .
. . . .
Ζή]νων [Οὐλιάδου?
Θε?] . . . .
Π . . . . ρνησ(?) . . .
Δημήτριος Κενδηβύο[υ
. . . . Πα]ντ . . . . .
Κενδη[βης . . . .
Με[λέ?]α[γρ?]ο[ς Κρ?]άτους
Ζήνων [Ἱππ]ολόχου το[ῦ]
. . . . .
Ἑρμῶν[αξ Κε]νδ[η]βο[υ
Ἀντίπα[τρος . . . . . .
. . . .
Π[ύθω?]ν Ἁρμόστου
Ζήνων Ζήνω[νος
Ἀγ]ροίτας [Χα]ριδήμου
Μ[ηνό]δορος Μελεάγρο[υ
Ἑ]ρμίας Χαριδήμου
Φιλ?]ῆς Μελεάγρου
Π[ύθω?]ν [Δημ?]αγώρου
. . . .
Δ]ή[μων? Θ]η[ρ]ωνίδου
. . . . . Παρ]άμ[ο]νος
. . . .

Ἑρμαιος
Θε]ογ-
έ[ν]ους

d

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
Τ[ι . . . .
Φί]λων . . . .
Ζή?]νω[ν . . . . . .
. . . .
Ζ]ήνων [Ἑ]ρμαίου
. . κλ . . . . . . [Θ]ήρω[νος
Ν. . . . . . ίδης [β'?
Ἀ]νδρέας Πυθέου
Ερμ]εδυμνος Ἀντιπάτ-
Πολέμων] ρου
Πολέμωνος
Πιγασ[ις Ερμ]ο[δ?]ύμ[νου?
Στράτων [Ἄ]νδρων-
ος
Φίλων Ζήν[ω]νος
Ζήν[ων Ερμεδ?]ύ[μνο]υ
Πολέμων
Ἰάσ[σ?]ου
Ν?]έ[ων Ἀ?]ν[γε?]λίων[ος
Ζ]ήν[ων Κ]αλλικρ-
άτου, Ἀντίπ[α]τρο[ς
Κ[αλλικ]ράτου
Φιλωκλῆς δίς
Πυθέας Ἑρμοφά-
ντου, Κενθηβης
Δημητρίου
Ἀγροίτας Ερμεδύ-
μνου, Ἑρμότειμο[ς
Ἀντιπάτρου
Ζήνων Λεονί-
δου, Μελέαγρος
Π?]ρ[α]θέντος?

Heberdey et Zingerle 1898 ectypa fecerunt.

Heberdey in ectypis quippe quae tum recentissima essent paulo plura legit: *a* v. 4 in. ϽΜ, v. 4 extr. T-, v. 5 in. 'Λ, v. 28 in. ΓΟ; v. 32 extr. et v. 33 in rasura?

Ipse iam in ectypo nonnulla melius cognoscere mihi videor quam in imagine nostra reddita sunt: *a* v. 33 in. ΥΟ, v. 33 extr. Μ<Ι, *b* v. 3 ΙΜΛΞ, v. 9 Μ ante AINE, v. 50 in. Φ ante ^, *c* v. 11 ΙΙΝΩΝΟΙΛΙΛ, v. 13 ΡΝΗΣ supra ΚΕΝΔ, *d* v. 30 ΡΑΘΕΝΤΟΣ

Heberdey: *a* v. 1 sq. Ἐπὶ ἱερέως Διὸς? Τ]ο[άλλεως τοῦ Πειγάσεως] (conf. v. 28, sicut in v. 28 sqq. cetera magistratuum nomina quae in v. 6 sqq. leguntur) μηνὸς Ἡρ[ακλεῶνος; v. 6 γνώ]μη; v. 18 πεποημέν[οι (melius quam πεποημέν[ας,; v. 26 sq. κα[ὶ] ὅσον; *b* v. 32 sq. Π[λου-το]γένης; *c* v. 1 sq. [Π]ύ[θ]ωνος; inter v. 2 et 3 nomen sacerdotii putat interisse; v. 14 BYO pro BOY insculptum esse suspicatur; v. 18 extr. τὸ [β'? v. 21 Π[ύθω]ν; v. 27 Π[ύθω]ν Λ[ε]αγώρου; v. 29 [Παρ]άμ[ο]νος.

Mirum est quod in lateribus *c* et *d* et iam *b* 52 sqq. nominibus numerus drachmarum non additur. neque omnis difficultas eo tollitur quod summa pars laterum *c* et *d* in qua titulus huius partis proprius praescriptus esse potuit omnino periit. nam accedit quod nomina in lateribus *c* et *d* non ut in *a* et *b* continuantur, sed singula in singulos versus distribui solent. itaque Zingerle haec nomina ad eos Hippocomes cives pertinere opinatur, qui extra Lyciam habitabant nec tum, quamquam ipsi quoque pecunias conferre debuerint, aut solverant aut certe professi erant, quam ob rem numerus drachmarum nondum adscribi potuerit. hanc opinionem eo sibi confirmare videtur quod etiam nominibus Σηστίων (*b* 18) Παλληνέων (*b* 31 sq.) Λυρνιτῶν (*b* 42) Κασταννέων (*b* 49) oppida significentur extra Lyciam sita: Σηστὸς ad Hellespontum, Παλλήνη inter sinus Thermaicum et Toronaicum, Λυρνησσὸς in Mysia, Κασθαναία (Κασταναία) in Thessalia. quae omnia licet non omnino certa sint, tamen vix est quo refellantur.

Hunc titulum ante Chr. n. inscriptum esse recte Wilhelm statuit; atque omnes eius partes eidem fere tempori tribuendas esse apparet, quamvis diversa sit scriptura laterum *b* extr. et *c* et maxime *d* a ceteris.

169 It-Assar ad meridiem ab arce in convalle, per quam rivus fluit, lapis quadratus calcarius muro immissus 0·24^{m} altus, 0·60^{m} latus, 0·37^{m} crassus; litterae 0·025—0·035^{m} altae neglegentissime sunt adumbratae. ΑΑΕΜCϢ

Ὅπλης Ἑρμαίου
ἱεράτευσεν·
Ἑρμαῖος Πολέμωνος ⟨εἱ-
ερ(α/τε)⟩ ἱεράτευσ(εν).

Heberdey 1898 descripsit et ectypum fecit.

v. 3 sq. male intellexisse et temere descripsisse videtur lapidarius, quae ei incidenda tradita erant.

170 It-Assar ad meridiem ab arce in convalle per quam rivus fluit inferior pars arae quadratae lapidis calcarii caesii venis flavis insignis 0·26 (crepido) + 0·54^{m} alta, 0·54^{m} lata, 0·50^{m} crassa; litterae 0·03^{m} altae; „unteres Gesimse vorn reicher, an den andern Seiten ganz einfach".

Ἐπίχαρ]μ[ος?
Μη]νοδώρου
τοῦ] Μενεκλέου[ς.

Heberdey 1898 ectypum fecit.

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 101 n. 4.

171 It-Assar in clivo meridiano sepulcrum fastigatum e rupe excisum, supra cuius ianuam in intercolumnio 1^{m} lato et 0·36^{m} alto inter duas pilas angulares titulus litteris 0·045^{m} fere altis neglegentissime inscriptus est; „am Giebel zwei Eckakroterien, im Giebelfeld Rundschild und dahinter Schwert mit Hakengriff". ΑЄΗΜΗCѠ

Μεννέας Μά-
γαντος καὶ γυνὴ αὐ-
τοῦ Ἑ[λέν?]η καὶ πενθερὰ κ-
ατὰ σύμ[φω]ν[ο]ν. τὸ συνχώ-
ρημα ἀ[νεγράφ]η [κ]αὶ διὰ τῶν
ἀρχί-
ων.

Heberdey 1898 descripsit et ectypum fecit.
Cousin BCH 1900 XXIV 48.

v. 4 med. Heberdey descripsit: CYM C NIC N, ect.: CYM NC N; v. 3 et v. 5 litterae uncis inclusae omnino incertae sunt.

172 It-Assar sepulcrum e rupe excisum formae Doricae, supra cuius ianuam titulus litteris 0·015^{m} altis in tabula 0·41^{m} alta et 0·58^{m} lata inscriptus est; „zwei Säulen zwischen zwei Anten, im Giebel Rundschild, die Türe von einfacher Leiste umrahmt, innen Triklinium".

Δ Ι Ο Ι Η Γ CΥΝ ΙΕ Χ ΩΡΗCΕ
ΜΟΙ L ΙΟ ΓΕ ΕΙ
Χ Ο Α< C Ι Ν Ν ΠΑΙ
ΛΟ Ι Λ ΙΚΑΗΤ
Ξ Ω Ι
Ι Ο
Γ Ο Ι ΤΕΙ ΣΕΓ ΙΗ
ΤΙ Ι Α ΛΣΤΙ ΙΙ ΠΟ ΜΗ
Ω ΑΙΤ ΦΟ Ο Ω Ι
ΓΑ Γ ΛΙΓΑΣΑ Μ Α ΚΑΙ
ΕΑ ΙΙ ΔΙ ΝΕΑΝ Μ ΥΡΙ
ΜΗΤΙ ΞΡΕΡΙΤΙΙ ΝΤΟ

Heberdey 1898 ectypum fecit.
Cousin BCH 1900 XXIV 47: Il y avait en effet quatorze lignes, malheureusement trop effacées pour que l'on puisse essayer une restitution.

Διο[γέν]ης συνεχώρησε
μοι? . . . . [Δ]ιογέ[ν]ει

e ceteris versibus ne verbum quidem extorquere potui praeter τεῖσε[ι] (v. 7), Ἱ[π]πο[κω]μη[τῶν] (v. 8), καὶ [Ν]εαν[ι]δία· ἐὰν (v. 10 sq.), [μ]υ-ρί[οις?] μή, τι[ς π]ερὶ τ[ῆς] (v. 11 sq.).

173 It-Assar in campo tabula lapidis harenacei 0·46^{m} alta, 0·53^{m} lata, 0·06^{m} crassa, undique fracta, pars aversa rudis; litterae 0·04^{m} altae, male scriptae, pessime servatae. ΑΕΘΜΞCѠ

ΜΗΔΕΙCΑΝΥΞΗ
ΤΟΝΔΕΛΑΙΝΟΝ
ΤΑΦΟΝΤΥΧΟΝ
ΤΟC ΗΓΩ
ΡΙΟΥCΘΕΩ
Ε Ι Ι
ΙΙΟΝ

Μηδεὶς ἀνύξ[η
τόνδε λάινον
τάφον τυχόν-
τος η [σ]ω[τη-
ρίους θεῶ[ν χέ-
ρας?] . ε . . . . .
. . . . . . ον . .
. . . .

Heberdey 1898 ectypum fecit.

v. 1 sqq. μηδεὶς ἀνύξη τόνδε λάινον τάφον trimetrum iambicum esse Wilhelm cognovit, quem in supplendis versibus 4 sq. duplicare studuit Zingerle, cum legit τυχόντος — ἢ [σ]ω[τη]ρίους θεῶ[ν χέρας: participio τυχόντος haec fere sententia indicari videtur: quia (quisquis tale quid commiserit) contrahet (deorum iram); quo modo vero membrum quod sequitur applicetur, omnino obscurum est. similia epigrammatum exordia sunt Kaibel Epigrammata Graeca 166 Μὴ κεῖνει λίθον ἐκ γαίης et 195 Μή μου ἐνυβρίξῃς ἁγνὸν τάφον ὦ παροδῖτα.

Reisen I tab. XXI

PARS TERTIA

OPPIDA AD CRAGVM MONTEM SITA

I SIDYMA (DODVRGAR)

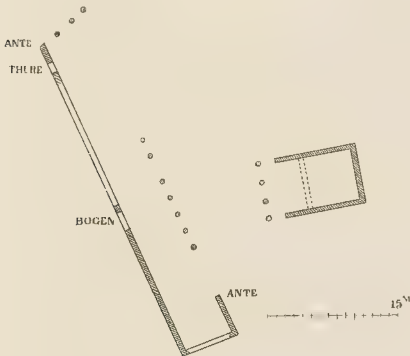
Sidyma oppidum primus Fellows repperit (conf. Lycia 152 sqq.). Benndorf accurate descripsit (Reisen I 58 sqq.), Niemann conspicua quaedam aedificia adumbravit et formam oppidi addidit (Reisen I fig. 40). cuius oppidi in arce 820^{m} alta (a mari) nihil Benndorf invenit nisi exiguas parietinas moeniumque reliquias, quae aetatis Byzantinae esse ei videbantur, puteos ipsos quoque infimae aetatis, viles testas. sed in radicibus montis, quae ad orientem spectant, documenta summae vetustatis huius sedis manifesta sunt. „Hier zieht sich", Benndorf inquit p. 60 sq., „eine kyklopische Umfassungsmauer, öfters unterbrochen, jedoch auf 400^{m} Länge bestimmbar, dem Abhange entlang; an einer Stelle biegt sie ein und bildet für ein schmales Tor eine Art Vorhof, welchen linker Hand ein Turm flankiert; Turm und Tor bestehen als die konstruktiv wichtigsten Teile wie so oft aus gut gefugtem geradlinigem Quaderwerk. Die ganze Fortifikation galt also einer älteren Stadt, welche auf die Höhe oder den Abhang des Akropolisberges beschränkt war. Aus einem alten Dorfe vor ihren Toren mag sich dann die neue Stadt entwickelt haben, welche mit ihren Tempeln und Grabmälern zur Zeit der Kaiser die alte Stadt überbot und aufsog. Sie war offen, denn in den gesicherten Zuständen der römischen Provinz bedurfte sie keiner Schutzwälle."

Amplissima oppidi pars insignis est porticu plus quam 30^{m} longa, ubi Benndorf forum fuisse scite suspicatus est. cuius porticus formam ex Reisen I fig. 41 et 44, eius imaginem ex tab. XXI eiusdem libri, in cuius sinistra parte alterius aedificii murus lapidibus quadratis exstructus et duabus columnis ornatus conspicitur, repetendas curavi. „Die Wand der Halle", Niemann Reisen I 62 sq. ait, „ist 2·52^{m} stark und besteht aus zwei Parallelmauern, die aus Quadern aufgeführt und auf den Rückseiten innen unbehauen sind. Den Haupteingang bildet ein überwölbtes Tor, dessen Anlage, obwohl nicht in der Mitte gelegen, ursprünglich ist. Im Südosten scheint die Halle geschlossen gewesen zu sein. Im Nordwesten endigt sie mit einer Ante, neben dieser stehen jetzt drei Säulen, deren Stand nicht zu untersuchen war. Die nordwestliche Ecke bildete einen Winkel von 60°, wie sich auch aus dem aufgefundenen Geisoneckstück ergab. Nach Osten werden der Halle Stufen vorgelegen haben, da sich das Terrain senkt. Die Standfläche des Tempelbasamentes liegt einen Meter tiefer als der Stylobat der Halle. Ihr Gebälk zeigt regelrechte, etwas breite Triglyphen nach römischer Art. Die Unterfläche der Hängeplatte ist mit ununterbrochenen Reihen von Tropfen besetzt und hat keine Mutulen." iuxta hanc porticum, in cuius epistylio titulus 178 legitur, aedes Augustorum sacra lapide calcario marmoris simili splendebat inscripta titulo 177. cuius imaginem Niemann restituere conatus est (Reisen I fig. 42). „Es ist", idem ait p. 62, „ein kleiner römischer Prostylos mit vier monolithen Säulen an der Westfront, über einer höchstwahrscheinlich mit Wangen beiderseits versehenen Treppe. Vorhanden ist noch der Unterbau, ein Stück der Wand, eine Ante mit Kapitäl, vier in situ befindliche Säulenstumpfe, zwischen die spätere Mauern eingesetzt sind, die Stelle der Türmauer; alles übrige ist, abgesehen von den Maßen der Tür und der Stufenzahl, durch gesicherte Kombination hinzugefunden. Nach der Bussole ergab sich eine Orientierung der Längenachse von 80°/260°. Die Hauptmaße des Gebäudes sind folgende: äußere Länge der Cella von der Hinterkante bis zur Stirnfläche der

Reisen I fig. 40

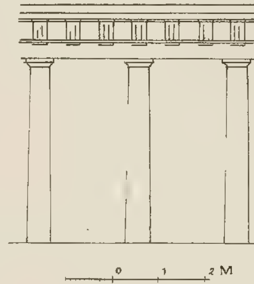
Ante 9·45^{m}, innere Länge der Cella 6·18^{m}, Tiefe des Pronaos 2·72^{m}. Säulenhöhe das Kapitäl inbegriffen 4·83^{m}, unterer Säulendurchmesser 0·54^{m}, Höhe des Unterbaues von der oberen Kante der untersten Plinthe 1·51^{m}, Länge des ersten und dritten Epistylblockes 2·35^{m}, Länge des mittleren Epistylblockes 2·17^{m}. Die Ordnung hat unerfreulich dünne Verhältnisse, die Säulen sind unkanelliert, entbehren der

Reisen I fig. 41

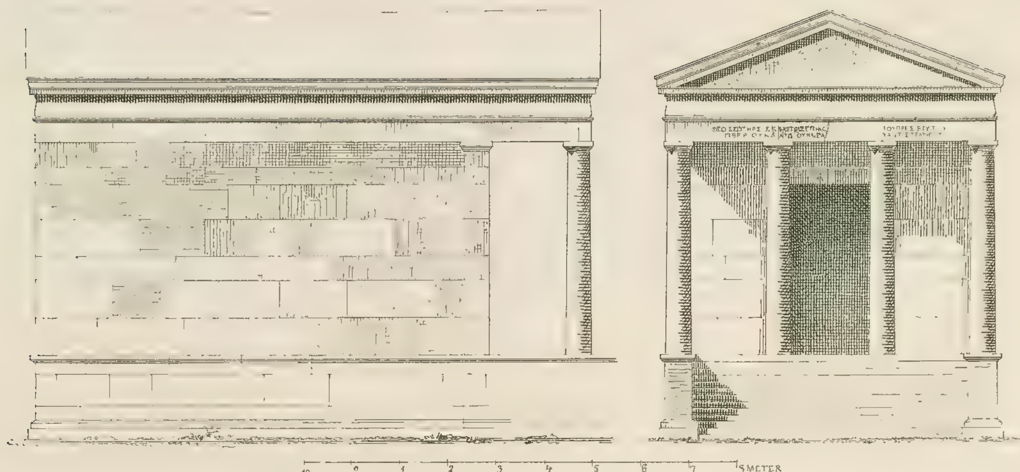
Basen und haben dorische Kapitäle. Der Fries zeigt die in Kleinasien so häufige geschweifte Form, das Gesims lädt wenig aus.“ ab hac aede ad orientem „erheben sich die Mauern eines spät antiken, ehemals überwölbten Baues (II im Plane), welche aus unregelmäßigem Quaderwerk aufgeführt sind und im Grundriß ein Rechteck mit anstoßender Nische bilden“ (Reisen I 78), ad septem triones tres columnae sine canalibus et sine basi, latae ab inferiore parte 0·75^{m}, a superiore 0·63^{m}, ibidem partes epistyliorum inter quas titulus 181. deinde Benndorf et Niemann ecclesiam Byzantinam quae vocatur a foro ad septem triones viderunt, alterius ecclesiae reliquias eo loco qui in forma oppidi numero X significatur, sacelli Byzantini prope sepulcrum IV, alterius sacelli supra sepulcrum VIII. theatrum vero, cuius Fellows Lycia 156 mentionem fecit, non potuerunt reperire neque aedium privatarum muros, unde eas e ligno constructas fuisse concluserunt.

Plurima autem aedificia, id quod tota fere Lycia observatur, erant sepulcra. inter quae sarcophagi contecti solent esse operculis fastigatis, raro operculis Lycii generis, deinde non nullae aedes pluribus

Reisen I fig. 44

gradibus impositae sunt (conf. imaginem ad n. 211 ex Reisen I fig. 39 repetitam), quarum maxima est VIII (= n. 212), cuius muris praeter duo saxa inscripta (n. 193 et n. 201) immissa est pars zophori ornata imagine sphingis alitis a fronte exsculptae, minima VI (= n. 211); denique aedes aliquot sepulcrales aedium sacrarum habent instar velut XI et XII (conf. n. 207 sq.), III (aedes generis Dorici, conf. n. 206) et IV (aedes Ionii generis, Reisen I tab. XXII), de qua Niemann Reisen I 78 haec protulit: „Es scheint ein zweistufiges Templum in antis gewesen zu sein, doch fand sich nichts von Säulen. Auf den Stehen

Reisen I fig. 42

gebliebenen Seitenmauern ruht verschoben noch eine der Platten, welche Decke und Dach bildeten. Sie zeigt an ihrer Unterseite sehr flach gearbeitete Kassetten mit Rosetten und unbärtigen Köpfen als Füllung [conf. Fellows Lycia 155 tab. 16, unde apparere videtur omnes novem lacunas interiores capitibus ornatas fuisse]. Die Profilierung des ganzen Gebälkes ist die gleiche wie an dem Sebasteion. In der Rückwand unten ist eine durch bloßes Auseinanderrücken der Quadern gebildete Öffnung, die vermutlich als Tür in ein unteres Gelaß führte." adde foramina sepulcralia, quae ex rupe ad orientem a XII sita sunt excisa.

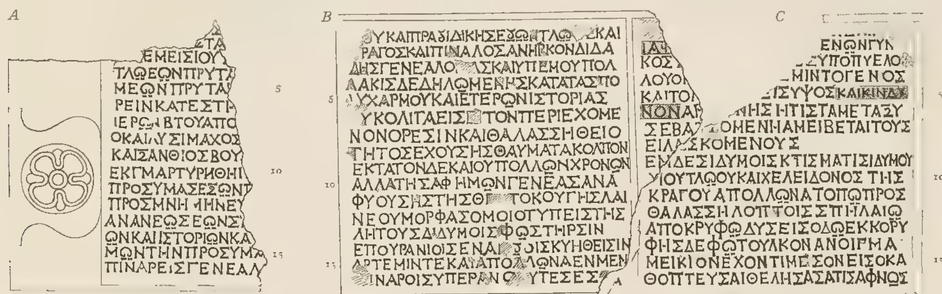

Reisen I tab. XXII *a*

Nomen autem Sidymorum terminatione -υμ- (conf. Ἴδυμα Λώρυμα Ὄλυμος atque etiam Δίδυμα [quod nomen esse Caricum Bürchner P.-Wiss. V 437 et U. de Wilamowitz Gött. gel. Anz. 1906 640 statuerunt] et Kretschmer Einleitung in die Geschichte der griech. Sprache 325 sqq.) speciem summae antiquitatis prae se fert, quamquam Alexander Polyhistor (conf. Steph. Byz. Σίδυμα πόλις Λυκίας ὡς Ἀλέξανδρος μέμνηται ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Σιδύμου et Hist. Gr. fragm. III 234$_{70}$) primus rerum scriptorum illud nomen commemorasse videtur, quod inde ab eo per Plinium V 28 100 et Ptolemaeum V 3 3 et Hieroclem 684$_{15}$ usque ad Basilii Notitiam ιη′ (ι′), Nova tactica κ′ (ε′) aliasque Notitias possumus persequi (de aetate Sidymorum infima iam conf. Anrich Hagios Nikolaos II 246 sq.). quae cum ita sint, veri dissimillimum est id, quod Leake Journal of royal geogr. society of London 1842 XII 164 eumque secuti Spratt-Forbes I 300, Ritter 972 sq., Mommsen Röm. Gesch. V 327 sq., Benndorf 60 arbitrati sunt, Sidyma nomen eiusdem oppidi fuisse atque Cragum, quod Lyciae oppidum a Strabone solo XIV 3 5 (praeter Panyasim, quem conf. infra ad n. 174 B 1 sq.) nominatur et in nummis, si modo ΚΡΑΓ nomen oppidi est, non universae regionis, ad quam Head Hist. numorum[2] 695 illos nummos refert. quis enim credat in titulis inscriptis idem oppidum semper Σίδυμα esse nominatum cui eodem tempore in nummis nomen Crago fuerit. accedit quod nuper A. Dieudonné Revue num. 1902 (IV 6) 81 sq. tab. IV 11 nummum musei Parisini quod vocatur „cabinet des médailles" Apollinis capite insignem edidit, in cuius parte aversa litteris quas II. vel I. saeculo a. Chr. n. tribuendas esse censeo inscriptum est ΛΥΚΙ⌒Ν et infra hoc nomen ΣΙ, inter quas duas litteras cithara, Lyciorum illud insigne, est exsculpta. itaque duo potius diversa oppida ponenda sunt quorum alterum nondum repertum est. quod autem Strabo Sidyma ignorare videtur, eo minoris ponderis est quod tot aliis Lyciae idem accidit oppidis.

A ORATIO DEMONSTRATIVA CVM ORACVLO

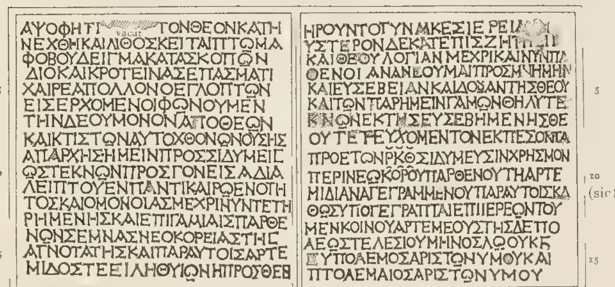
174 Tabulae lapidis calcarii quadratae quinque, quarum tres (*ABD*) anno 1881 in foro inventae, duae (*CE*) anno 1884 ex eius solo effossae sunt, omnes altitudine fere 0·58^{m} et crassitudine 0·22—0·25^{m}, unde Benndorf eas antea muro porticus deinceps ex ordine immissas fuisse optimo iure conclusit; tabula *A* quae a partibus superiore et dextra est fracta nunc lata est 0·52^{m}, *B* + *C* 1·09^{m}, *D* 1·1^{m}, *E* 1·09^{m}. „Die Stücke . . . haben durchgängig deutliche wohlerhaltene Schrift, die in den Werkzoll der oblongen Quader schön eingehauen ist. Bei *A* [immo *B*] —*D* ist der Werkzoll in der Mitte durch einen senkrechten Streifen geteilt, so daß sich die Inschrift πλινθηδὸν in quadrate Abteilungen gliederte, welche rings von glatten Rahmen umgeben sind und wie die Seiten eines Buches bequem übersehbar waren. Die Quader haben überall Lager- und Stoßflächen. . . . Da das Abschlußornament auf *A* nach Niemanns Zeichnung nicht genau die Mitte einhält, so hatte die Inschrift möglicherweise nicht bloß nach rechts horizontal in einer Quaderlage, sondern auch nach unten und oben größere Ausdehnung. Ein entsprechendes Abschlußornament ist jedesfalls rechter Hand am Ende vorauszusetzen. Dem Sinne nach kann *A* unten an *B* oben, *D* unten an *E* oben anschließen und hängen gleicherweise *C* mit *D* sowie die beiden Kolumnen von *D* unter sich zusammen.“ Reisen.

A . . . . σ . . . . στα . . . . [μηνὸς Ἀρτ]εμεισίου [α'? Πιναρέων καὶ Τλωέων πρυτά[νεσι καὶ βουλῇ? Σιδυμέων πρυτά[νεσι βουλῇ δήμω? χαίρειν. Κατέστη[ν κατεναντίον ὑμῶν Ἱέρων β' τοῦ Ἀπο[λλ . . . . ὁ καὶ Λυσίμαχος [πολείτης ὑμῶν καὶ Ξάνθιος βου[λόμενος σαφῶς ἐκγμαρτυρηθῆ[ναι τούτω τῶ λόγω πρὸς ὑμᾶς, ἐξ ὧν π[ρότερον ἐποίησα πρὸς μνήμην εὐ[σέβειάν τε τῆς θεοῦ ἀνανεώσεων συ[μπασῶν ἐπιφανειῶν καὶ ἱστοριῶν κα[ὶ παλαιῶν χρησμῶν, τὴν πρὸς ὑμᾶ[ς καὶ Τλωεῖς καὶ Πιναρεῖς γενεαλ[ογίαν τὴν Τρεμί-

B λο]υ καὶ Πραξιδίκης, ἐξ ὧ[ν] Τλῶ[ο]ς καὶ Κ]ράγος καὶ Πίναλος ἀνῆκον, δι' [ἄλλ]ης γενεαλο[γία]ς καὶ ὑπ' ἐμοῦ πολλάκις δεδηλωμένης κατὰ τὰς Πολ]υχάρμου καὶ ἑτέρων ἱστορίας, ο]ὐκ ὀλίγα εἰς τὸν περιεχόμενον ὄρεσιν καὶ θαλάσση θειότητος ἐχούσης θαύματα κόλπον, ἔκτατον δὲ καὶ οὐ πολλῶν χρόνων ἀλλ[ὰ] τῆς ἀφ' ἡμῶν γενεᾶς ἀναφυούσης τῆς θ[εο]τόκου γῆς λαϊνέου(ς) μορφὰς ὁμοιοτυπεῖς τῆς Λητοῦς διδύμοις φωστῆρσιν ἐπουρανίοις ἐν Ἀ[ρά]ξοις κυηθεῖσιν, Ἄ]ρτεμίν τε καὶ Ἀπόλλωνα, ἐν μὲν Π]ινάροις ὑπεράνω [το]ῦ τε σεσα-

C [λευμένου Κράγου τῶν τε κροτάφ[ων διανεωγμ]ένων γυναικὸς ἰδούσης τινὸς] ὑπὸ πυέλο[υ λουο[μένην Ἄρτε]μιν τὸ γένος καὶ τὸ [μένος? ε]ἰς ὕψος καὶ κίνδυνον ἀρ[αμέ]νης, ἥτις τὰ μεταξὺ σεβα[ζ]ομένη ἀμείβεται τοὺς εἱλ[α]σκομένους, ἐν δὲ Σιδύμοις κτίσματι Σιδύμου υἱοῦ Τλώου καὶ Χελειδόνος τῆς Κράγου Ἀπόλλωνα τόπω πρὸς θαλάσση Λόπτοις σπηλαίω ἀποκρύφω δυσεισόδω ἐκ κορυφῆς δὲ φωτοῦλκον ἄνοιγμα μεικ[ρ]ὸν ἔχοντι, μέσον εἰς ὃ καθοπτεῦσαι θελήσασά τις ἄφνως

D a ἀψοφητὶ τὸν θεὸν κατηνέχθη, καὶ λίθος κεῖται πτῶμα φόβου δεῖγμα κατασκόπων, διὸ καὶ κροτεῖν ἀσ⟨ε⟩πάσματι ‚χαῖρε Ἄπολλον ⟨ὁ⟩ ἐγ Λόπτων', ⟨ὃ⟩ εἰσερχόμενοι φωνοῦμεν. τῆ[ς] δὲ οὐ μόνον ἀπὸ θεῶν καὶ κτιστῶν αὐτοχθόνων οὔσης ἀπ' ἀρχῆς ἡμεῖν πρὸς Σιδυμεῖς ὡς τέκνων πρὸς γονεῖς ἀδιαλείπτου ἐν παντὶ καιρῶ ἑνότητος καὶ ὁμονοίας μέχρι νῦν τετηρημένης καὶ ἐπιγαμίαις, παρθένων σεμνὰς νεοκορείας (sic) τῆς ἁγνοτάτης καὶ παρ' αὐτοῖς Ἀρτέμιδός τε εἰλη[φ]υιῶν, ἢ πρόσθε[ν

D b ἠροῦντο γυν[αῖ]κες ἱέρει[αι, ὕστερον δὲ κατ' ἐπιζήτ[ησ]ι[ν καὶ θεοῦ λόγι[ο]ν μέχρι καὶ νῦν π[αρθ]ένοι, ἀνανεοῦμαι πρὸς μνήμην καὶ εὐσέβειαν καὶ δόξαν τῆς θεοῦ κ[α]ὶ τῶν παρ' ἡμεῖν γάμων θηλυτέκνων, ⟨ὧν⟩ ἐκ τῆς εὐσεβημένης θεοῦ τετεύχθμεν (sic), τὸν ἐκπεσόντα πρὸ ἐτῶν ρκθ' Σιδυμεῦσιν χρησμὸν περὶ νεωκόρου παρθένου τῇ Ἀρτέμιδι ἀναγεγραμμένο[ν] παρ' αὐτοῖς. κ[αθὼς ὑπογέγραπται· ἐπὶ ἱερέων τοῦ μὲν κοινοῦ Ἀρτεμέους τῆς δὲ πόλεως Τελεσίου μηνὸς Λώου κς'· Ε]ὐπό[λ]εμος Ἀριστωνύμου καὶ Πτολεμαῖος Ἀριστωνύμου

E ΛΑΒΑΤΙΑΝΟΙΠΡΥΤΑΝΕΣΙΝΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΠΡΟΣΥΜΑΣ ΑΤΟΨΗΦΙΣΜΑ
ΝΕΚΠΕΠΤΩΚΟΤΑΧΡΗΣΜΟΜΟΥΚΑΙΕΣΤΙΝΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΤΟΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝ
ΣΘΛΑΔΕΧΟΥΦΟΙΒΟΥΠΟΛΙΣΥΝΓΕΝΙΘΕΣΦΑΤΑΤΡΑΝΩΣ
ΥΝΦΟΡΟΝΩΣΧΘΟΝΙΣΗΝΑΕΤΑΙΣΙΤΕΠΑΣΙΝΟΠΕΥΘΗ
ΣΣΕΤΑΙΑΛΛΕΠΑΚΟΥΕΤΑΣΟΙΘΕΟΣΩΠΑΣΕΦΟΙΒΟΣ
ΓΝΑΘΕΑΣΑΣΙΝΗΤΕΠΡΕΠΕΙΛΥΚΑΒΑΝΤΟΕΕΚΑΣΤΟΥ (sic)
ΑΡΘΕΝΙΚΑΙΣΠΑΛΑΜΑΙΣΙΘΥΗΠΟΛΑΤΕΙΜΙΑΤΕΥΧΕΙΝ
ΣΤΙΓΑΡΕΣΤΙΘΕΑΛΗΤΩΙΔΙΤΟΥΤΟΠΡΟΣΗΝΕΣ
ΜΗΠΡΟΣΑΓΕΙΝΘΑΛΑΜΟΙΣΙΕΡΗΠΟΛΟΝΗΝΑΠΟΛΕΚΤΡΩΝ
ΙΡΗΠΡΟΣΚΑΛΕΣΑΣΘΑΙΑΝΥΜΦΕΥΤΟΥΣΕΠΙΣΗΚΟΥΣ
ΛΛΑΝΕΑΝΑΔΜΗΤΙΝΟΜΟΔΗΛΩΤΟΝΑΘΙΚΤΟΝ (sic)
ΗΝΔΕΘΕΛΕΙΠΡΟΚΑΘΕΣΘΕΟΣΙΟΝΚΑΙΝΗΟΝΥΠΑΥΤΗΣ (sic)
ΑΓΝΟΝΑΕΙΤΗΡΕΙΣΘΑΙΙΝΑΙΡΕΣΙΝΗΝΠΕΡΥΠΕΣΤΗ
ΦΡΟΝΤΙΔΟΣΑΕΝΑΟΙΣΙΒΡΟΤΟΙΤΕΙΜΩΣΙΝΕΝΩΡΑΙΣ
ΤΑΥΤΑΣΟΙΑΥΤΟΣΑΝΑΞΕΚΑΤΗΒΟΛΟΣΟΛΒΙΑΦΑΙΝΕΙ
ΑΓΡΟΤΕΡΑΤΕΘΕΑΣΚΥΛΑΚΟΤΡΟΦΟΣΗΝΑΜΑΦΟΙΒΩ

E Καλ]αβατιανοὶ πρυτάνεσιν ἀναφέρομεν πρὸς ὑμᾶς [κατ]ὰ τὸ ψήφισμα
τὸ]ν ἐκπεπτωκότα χρησμὸμ (sic) οὗ καὶ ἔστιν ἀντίγραφον τὸ ὑπογεγραμμένον·
Ἐ]σθλὰ δέχου Φοίβου πόλι συνγενὶ θέσφατα τρανῶς,
σ]ύνφορον ὡς χθονὶ σῇ ναέταισί τε πᾶσιν ὃ πεύθη
ἔ]σσεται· ἀλλ' ἐπάκουε τά σοι θεὸς ὤπασε Φοῖβος.
ἁγ]νὰ θεᾶς ἀσινῆ τε πρέπει λυκάβαντο[ς] ἑκάστου
π]αρθενικαῖς παλάμαισι θυηπόλα τείμια τεύχειν·
ἔ]στι γάρ, ἔστι θεᾷ Λητωΐδι τοῦτο προσηνὲς
μὴ προσάγειν θαλάμοις ἱερηπόλον, ἣν ἀπὸ λέκτρων
α]ἱρῇ προσκαλέσασθαι ἀνυμφεύτους ἐπὶ σηκούς,
ἀ]λλὰ νέαν ἀδμῆτιν — ὃ μοι(?) δηλωτόν ἄθικτον·
τ]ήνδε θέλει προκαθέσθ[ε] ὁσίον καὶ νηὸν ὑπ' αὐτῆς
ἁγνὸν ἀεὶ τηρεῖσθαι, ἵν' αἵρεσιν ἥνπερ ὑπέστη
φροντίδος ἀενάοισι βροτοὶ τειμῶσιν ἐν ὥραις.
ταῦτά σοι αὐτὸς ἄναξ ἑκατηβόλος ὄλβια φαίνει
ἀγροτέρα τε θεὰ σκυλακοτρόφος, ἣν ἅμα Φοίβῳ . . . . .

Benndorf 1881 *A B D* descripsit et charta expressit, F. ab Luschan 1884 *C E* charta expressit.

Reisen I 75 sqq. n. 53, unde tituli imago repetita est, et p. 157. „Die erhaltenen Teile der Urkunde bieten Fragmente einer Rede, welche auf die Sagengeschichte und den Kultus von Sidyma Bezug nimmt und wohl an einem Feste gehalten wurde, bei welchem Prytanen von Tlos, Sidyma und Pinara fungierten. Nach *D* Z. 9 links und Z. 4 rechts, verglichen mit *E* Z. 1, ist der Sprecher ein Abgesandter von Kalabatia, dem Hafenorte von Sidyma. Durch Weitschweifigkeit und Unklarheit der Periodenbildung, poetischen Phrasenschwall, gelehrte Reminiszenzen und eine große Zahl neugebildeter oder ungewöhnlicher Worte, die zum Teil schon dem christlichen Sprachgebrauche angehören, macht sie den Eindruck einer epideiktischen Prunkrede. Der Schriftcharakter ähnelt dem unter Kommodus gefaßten Psephisma [n. 175]. Sie fällt also in die Blütezeit der zweiten Sophistik.“ Reisen.

A 1—9 Reisen: „Wenn die Urkunde mit *A* und nicht etwa auf einem Steine über *A* anfing, so würde man . . . ein Protokoll zum Beginne erwarten, nach Landessitte mit dem eponymen Archiereus;“ 3 Heberdey: Ξανθίων(?) Πιναρέων; 4—6 Heberdey supplevit (6 πρὸ ὑμῶν ἐγὼ, Zingerle κατεναντίον ὑμῶν); 6 sq. Wilhelm: Κατέστη [εἰς τὴν ἐκκλησίαν] Ἱέρων β' τοῦ Ἀπο[λλᾶ τοῦ . . . . .; 8 Wilhelm suppl.; 9 Reisen: βού[λομαι? 9 sq. Heberdey: βου[λόμενος τῷ λόγῳ τῷδε] ἐκγμαρτυρηθῆ[ναι μνημονεύων ἅμα], ego vero a βουλόμενος pendere puto ἐκγμαρτυρηθῆναι τὴν γενεαλογίαν; 11 sq. Heberdey suppl., conf. *D b* 4 sq.; Reisen: εὐ[σεβημένης θεοῦ, ubi articulus desideratur qui *D b* 7 legitur; 13 sq. Reisen: τῶν μύθ]|ων quae ratio dividendi displicet, ἐπιφανειῶν Zingerle; 14 παλαιων χρ. Reisen, Heberdey: κα[ὶ ἐπῶν? καὶ χρησ-; 15 ὑμᾶς ad Sidymeos referendum Heberdey pro ἡμᾶς scriptum putat, sed vid. *D a* 9.

B 1 sq. cf. Panyasim 18 Kinkel (vid. Roscher Lex. III 2924 [Höfer]):

Ἔνθα δ' ἔναιε μέγας Τρεμίλης καὶ ἔγημε θύγατρα
νύμφην Ὠγυγίην ἣν Πραξιδίκην καλέουσι
Σίβρῳ ἐπ' ἀργυρέῳ ποταμῷ παραδινήεντι,
τῆς δ' ὀλοοὶ παῖδες Τλῷος Ξάνθος Πίναρός τε
καὶ Κράγος ὃς κρατέων πάσας ληίζετ' ἀρούρας.

B 2 ad formam Πίναλος conf. TAM I 25 v. 6 ΓΕΛΛΛΞΝΕ; 2 sq. δι' [ἄλλ]ης Zingerle, Reisen (Petersen): δι[ὰ δήλ]ης, Radermacher: ἀνὴ[ρ] Κονδιδάλης? 4 sq. Polycharmum esse eum qui scripsit Λυκιακά (cf. Fragm. hist. Gr. IV 497) iam Benndorf vidit, conf. Stemplinger Progr. des kgl. Maximilians-Gymn. München 1902 p. 31 sqq.; 6 sqq. duo genetivi absoluti inter se opponuntur: θειότητος ἐχούσης οὐκ ὀλίγα θαύματα et τῆς γῆς ἀναφυούσης μορφάς; θειότητος ἐχούσης θαύματα κόλπον = ⏓ ⏑ – ⏑ ⏑ – – . ⏑ ⏑ – ⏑ (cf. Norden Kunstprosa 445); 7 sqq. conf. Orac. Sibyll. III 439 sqq.:

καὶ Κράγος ὑψηλὸν Λυκίης ὄρος ἐκ κορυφάων
χάσματ' ἀνοιγομένης πέτρης κελαρύξεται ὕδωρ
μέχρι κε καὶ Πατάρων μαντήια σήματα παύσῃ

et Xiphilinum 257 (Cass. Dionem ed. Boissevain LXX 4): ἐπὶ τοῦ Ἀντωνίνου (150—155? p. Chr.) λέγεται καὶ φοβερώτατος περὶ τὰ μέρη τῆς Βιθυνίας καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου σεισμὸς γενέσθαι . . . . . περὶ δὲ τὴν μεσόγειον ἄνω κορυφῆς ὄρους διαστάσης θαλάσσιόν φασιν ἐκχυθῆναι κῦμα ἐπὶ πολύ τε τῆς γῆς ἐλθεῖν ῥιπιζομένην τὴν ἄχνην ἀκράτου καὶ διαυγοῦς θαλάσσης; 9 Heberdey: ἔκτα(κ)τον (θαῦμα) acc. praed., sed ἔκ-τατον (cf. ὑπέρ-τατος) pro ἔσχατον esse dictum Wilhelm cognovit; 10 Heberdey: [ἐ]φ' ἡμῶν? 12 idem et Zingerle τῆς pro τοῖς scriptum putant; 16 [το]ῦ τε Heberdey.

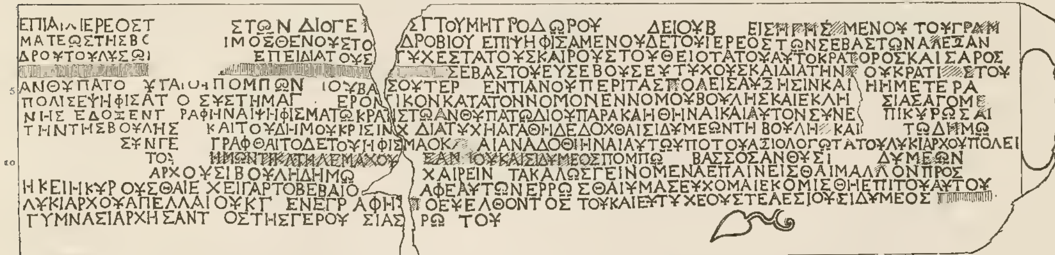
C 1 sq. ΕΝΩΝ, νδα Benndorf temere legit; 1 sq. suppl. Zingerle nisus illis versibus Sibyllinis; 2 in. ΤΑϘ; 3 Heberdey: τινος ὁρώσης, sed post lacunam ..ΣΥ in ectypo legitur, ante eam ι; recte Zingerle ita interpretatur ut femina illa Dianam corpus lavantem occulta infra alveum observaverit sicut *C* 16 καθοπτεῦσαι θηλήσασά τις; 5 Heberdey: τὸ [ἀξίωμα], at post ΤΟ non Α scriptum erat, sed una ex his litteris ΙΓΠΡΝΜ. Zingerle confert haec verba: εἴωθεν γὰρ ἡ θεὸς τοὺς ἀφυλακτηριάστους τοῦτο πράσσοντας ἀεροριφεῖς ποιεῖν καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπὶ τὴν γῆν ῥῖψαι (Wünsch Aus einem griech. Zauberpapyrus 9 v. 2507 sqq.); Wilhelm: τὰ μέ[γιστα? at τὰ μεταξὺ σεβαζομένη (= σεβομένη) ἀμείβεται = venia data interea recepta in gratiam deae eiusque sacris praefecta ut vates reddit responsa.

D a 1 ἀψοφητὶ et ἄφνως (C 16) Zingerle optime rettulit ad κατηνέχθη; Heberdey in spatio vacuo ἰδοῦσα desiderat; *a* 4 Reisen: κροτ[οῦ]ν[τε]ς ἐπ' ᾄσματι, Zingerle: κροτεῖν ⟨ᾄσ-⟩ ἐπ' ᾄσματι; *a* 7 Τῆ[ς] δὲ οὐ μόνον Heberdey et Wilhelm; *a* 13 καὶ = etiam; *a* 14 Heberdey: (τε) σεμνα[ῖ]ς νεοκορεία(ι)ς, sed τε, quod suo loco reposuit Heberdey, in v. 16 sero quidem legitur, qua coniunctione duo genetivi absoluti τῆς ἑνότητος καὶ ὁμονοίας τετηρημένης et παρθένων εἰληφυιῶν inter se copulantur; *a* 16 Wilhelm: τε[τε]λ[εκ]υιῶν, Reisen: (καὶ) Εἰληθυιῶν; *b* 3 Reisen: θεουλογίαν, sed λόγι[ο]ν quod ad sequens oraculum pertinet desideratur; Heberdey: θεοῦ λόγια(ν)? *b* 7 (ὧν) Petersen (vid. Reisen); *b* 12 ab ἐπὶ enuntiatum incipere Wilhelm cognovit.

E 1 Reisen πρυτάνε[ις]; 3 συνγενὶ conf. Dittenberger Suppl. 566[7]; 11 δηλωτόν = καταληπτόν, δῆλον (= intellegere possum deam virginem praeferre virginem adulescentem matronae)? Reisen ὁμο(ῦ); Radermacher Wiener Studien 1910 XXXII 202 sq.: ὁμοῦ δὴ λῷ[ι]ον, sed ἄθικτον cum ἀδμῆτιν ita coniungi posse Heberdey recte negavit, accedit quod in comparativo λῷιον vocalis ι consuetudini tituli repugnat; elegantissime Zingerle: ἀκηλίδωτον (quod ut facile in ακιδηλωτον verti poterat, ita difficile est intellegere quo modo ομο ortum sit ex ακι); O. Schissel de Fleschenberg: ὁμο(ῶ) δὴ λωτὸν; 12 προκαθέσθε ὁσίον — προκαθῆσθαι ὁσίων Radermacher ibidem.

B DECRETVM CVM RESCRIPTO

175 Lapis quadratus calcarius 0·46^{m} altus et ad 2^{m} longus fractus in duas partes quae separatae apiarii muris immissae sunt.

Ἐπὶ ἀ[ρχ]ιερέος τ[ῶν Σεβα]στῶν Διογέ[νου]ς γ' τοῦ Μητροδώρου Δείου β' (= 2. Jan.) εἰσηγησ[α]μένου τοῦ γρ[α]μματέως τῆς β[ουλῆς Δη]μοσθένους το[ῦ Ἀν]δροβίου ἐπιψηφισαμένου δὲ τοῦ ἱερέος τῶν Σεβαστῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Λύσω[νος]· ἐπεὶ διὰ τοὺς [εὐτ]υχεστάτους καιροὺς τοῦ θειοτάτου Αὐτοκράτορος Καίσαρος Μάρκου Αὐρηλίου Κομμόδου Ἀντωνείνου] Σεβαστοῦ Εὐσεβοῦς Εὐτυχοῦς καὶ διὰ τὴν τοῦ κρατίστου ἀνθυπάτου Γά[ι]ο[υ] Πομπωνίου Βά[σ]σου Τερεντιανοῦ περὶ τὰς πόλεις αὔξησιν καὶ ἡ ἡμετέρα πόλις ἐψηφίσατο σύστημα γερο[ντ]ικὸν κατὰ τὸν νόμον ἐννόμου βουλῆς καὶ ἐκλησίας ἀγομένης, ἔδοξεν γραφῆναι ψήφισμα τῷ κρατίστῳ [ἀ]νθυπάτῳ δι' οὗ παρακ[λ]ηθῆναι καὶ αὐτὸν συνεπικυρῶσαι τὴν τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου κρίσιν Χ δι' ἃ τύχῃ ἀγαθῇ δεδόχθαι Σιδυμέων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ

185—192 p. Chr.

συνγεγράφθαι τόδε τὸ ψήφισμα, ὃ καὶ ἀναδοθῆναι αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἀξιολογωτάτου Λυκιάρχου πολείτου ἡμῶν Τι(βερίου) Κλ(αυδίου) Τηλεμάχου Ξαν[θ]ίου καὶ Σιδυμέος· Πομπώ(νιος) Βάσσος ἀνθύ(πατος) Σιδυμέων ἄρχουσι βουλῇ δήμῳ χαίρειν· τὰ καλῶς γεινόμενα ἐπαινεῖσθαι μᾶλλον προσήκει ἢ κυροῦσθαι· ἔχει γὰρ τὸ βέβαιο[ν] ἀφ' ἑαυτῶν· ἐρρῶσθαι ὑμᾶς εὔχομαι. Ἐκομίσθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Λυκιάρχου Ἀπελλαίου κγ' = (23. Febr.), ἐνεγράφη ὑπὸ Εὐέλθοντος τοῦ καὶ Εὐτυχέους Τελεσίου Σιδυμέος γυμνασιαρχήσαντος τῆς γερουσίας [π]ρώτου.

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit, Heberdey 1898 frustra quaesivit.

Reisen I 70—73 n. 50, unde tituli imago repetita est, et p. 157. (IGRom. III 582 et 1515)

v. 3 sq. Th. Mommsen Reisen I 157: „Für Commodus spricht die Reihenfolge Augustus Pius Felix; unter ihm schwanken die drei Namen in der Folge häufig, späterhin ist Pius Felix Augustus stehend geworden;“ Cassii Dion. LXXII 15 6: *καὶ τὸν αἰῶνα τὸν ἐπ' αὐτοῦ χρυσοῦν τε ὀνομάζεσθαι καὶ ἐς τὰ γράμματα πάντα ὁμοίως ἐσγράφεσθαι ἐψηφίσθη*; v. 5 PIR III 76 n. 531; v. 6 *σύστημα γεροντικόν* idem est quod in v. 14 simpliciter *γερουσία* vocatur; v. 8 X signum interpunctionis, cf. Le Bas 595 et 1602, BCH 1894 XVIII 5; verbis δι' ἃ (= διότι) proponitur enuntiatum causale, quo significatur cur Pomp. Bassus litteras Sidyma miserit; sed conf. Reisen I 157, ubi Th. Mommsen verba διὰ . . . ψήφισμα ὃ pro additamento minus apto habet; Heberdey: διὰ (τοῦτο); v. 10 ect. ΞΑΝ ΙΟΥ; PIR I 402 n. 825 et IGRom. III 1517; Reisen: „In Beziehung zu dem eradierten Kaiser wird der Lykiarch . . . . . gestanden haben [?], da sein Name in Z. 10 gleichfalls eradiert gewesen zu sein scheint [?], jedesfalls erst nachträglich in die Rasur eingesetzt ist;“
exeunte in v. 13 rasura, Reisen: „Hier mag eine auf den Kaiser bezügliche Zeitbestimmung getilgt worden sein“ (? conf. n. 176 *b* v. 54 sq.).

Reisen I 71: „Vielleicht war Nr. 50 (= n. 175) der Türsturz zu den Türpfosten Nr. 51 und 52 (= n. 176) vor dem Versammlungsraume der Gerusie;“ 73: „Die Gemeinde wendet sich an den Statthalter, um für die Gerusie das Assoziationsrecht zu erlangen, welches sonst vom Senat erteilt oder beim Kaiser nachgesucht wird (Mommsen Staatsrecht II 827). Einen interessanten Vergleich bietet das aus der Zeit von Antoninus Pius stammende Senatusconsultum de postulatione Kyzicenor. ex Asia qui dicunt ut corpus quod appellatur neon (νέων) et habent in civitate sua auctoritate amplissimi ordinis confirmetur (Mommsen Ephem. epigr. III 156 sq. [= CIL III 7060]).“

C TABVLA SENATORVM

176 Duo lapides quadrati calcarii, quorum uterque 2·22^{m} altus et 0·41^{m} latus est, muris apiarii ita immissi sunt ut inter se distent sicut postes portae. ΑΕΖΗΘΜΝΞΣΥΩ

a Ἀγαθῇ τύχῃ.
οἱ πρώτως κατα-
ταγέντες ἰς τὴν
γερουσίαν·
βουλευταί.
Τιβ(έριος) Κλ(αύδιος) Τηλέμαχος
. . . ννις Ποπλίου
Θεοκλῆς ὁ καὶ Πόπλιος Φιλοκλέου
Μ(ᾶρκος) Αὐρήλιος Ἀριστόδημος
Διομήδης ὁ καὶ Λύσων Λύσωνος
Λύσων β'
Εστειος ὁ καὶ Βόηθος Ἰάσονος
Ἰάσων β' Εστείου
Διομήδης Λύσωνος β'
Ἡλιόδωρος Νουμηνίου
Ἑρμογένης Δημοσθένους
Δημοσθένης β' Δημητρίου
Ἀτείμητος Ἰάσονος
Ἀνδρόβιος γ'
Δέξιππος β'
Ἀλέξανδρος Λύσωνος
Δημήτριος β' Λεωνίδου
Λυσίμαχος Ερμαδάννου
Δημοσθένης Ἀνδροβίου
Πτολεμαῖος Ἀνδροβίου
Ἑρμοκράτης Ἑρμαίου
Ἰάσων Λεωνίδου

Τιβ(έριος) Κλ(αύδιος) Φίλτατος
Ἰάσων Ἀριστοφάνου
Ερμαδάννας Πολυκάρπου
Δημοσθένης γ' Φιλοκάλου
Ἰσίδωρος Συνέργου
Δημοσθένης Ἀρτεἰμου
Ἐπαφρόδειτος Διονυσίου
Ἑρμῆς γ', Εὔτυχος β'
Ἀρσάμης γ', Ἀρσάμης δ'
Συνέγδημος β'
Σέλευκος β'
Ζώσιμος Ερμαδάννου
Θεόφραστος Ἀλεξάνδρου
Λεωνίδης Δημητρίου
Τληπόλεμος β' Ἀλεξάνδρου
Εὐφρόσυνος Ἀριστοβούλου
Διογένης β' Βοήθου
Μᾶρκος Ἐπαφροδείτου
Ἡρακλέων Ἀλεξάνδρου
Εὐφρόσυνος Γλύκων[ος
Νεικήτης Παρθενας
Νεικήτης Ἡρακλέωνος
Ἀλέξανδρος καὶ
Παππίων οἱ Ἑρμόου
Ἀρσάμης Ἡλιοδώρου
Ἰάσων Ἡροδότου
Ἀπολλώνιος Ἑρμαπίου.

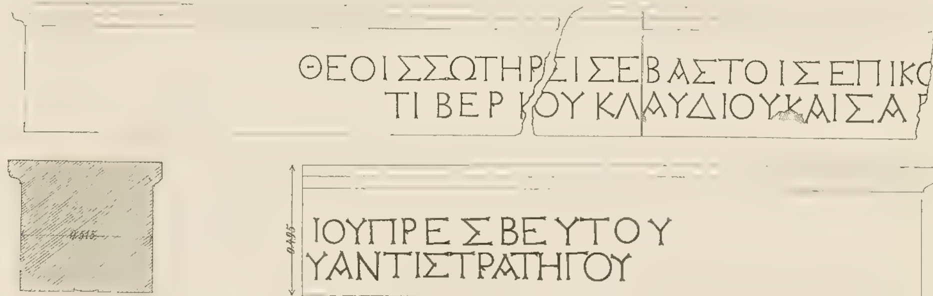
b δημόται·
Λύσων γ'
Ἑρμογένης Ἀνδροβίου
Ἰάσων Δημητρίου
Ἀλεξίων Ἰάσονος
Εὐέλθων ὁ καὶ Εὐτύ-
χης Τελεσίου
Ἑρμόας Χαριξένου
Ἑρμῆς Ἰάσονος
Ἀλέξανδρος ϛ'
Ἀγαθοκλῆς Ἀρίστωνος
Ἀγαθήμερος Μηνοφάνους
Εὐέλπιστος β'
Κάρπος Ἀρσαδαπείμιος
Πρόσδεκτος Αρβιννα
Νεικήτης Εὐελπίστου
Κλ(αύδιος) Φίλτατος, Πάνκαρπος β'
Ἑρμῆς ὁ καὶ Ζώσιμος Ἑρμοῦ
Κλ(αύδιος) Δημητρᾶς, Κλ(αύδιος) Πιξᾶς
Νεικήτης Λαλλας
Κλ(αύδιος) Διογᾶς, Κλ(αύδιος) Σαρδόνυξ
Εὐφρόσυνος Ἴμβρου
Τ(ίτος) Φλ(άβιος) Καρισ(τάνιος) Εὐάρεστος
Τ(ίτος) Φλ(άβιος) Καριστανιανός
Καριστά(νιος) Στέφανος
Καριστά(νιος) Θάλλος
Καριστά(νιος) Σίδυμος
Καριστά(νιος) Γλύκερος
Ἑρμοκράτης ὁ καὶ Ἴμβρης
Σύντροφος, Ἑρμῆς, Ἐλεύθε-
ρος οἱ ἠλευθερωμένοι κατὰ
διαθήκην Αὐρη(λίου) Ἰάσονος
Ἴμβρης ὁ καὶ Εὐτύχης Τελεσίου
Οὔλπιος Ἰούλιος
Ἀρτεμίδωρος Σολλάσου
Λικίννιος Στεφανηφόρος
Κάρπος Ἀρσάμου
Ζωτικὸς Ἀρχίου
Ἡρόδοτος β'
Φιλόστοργος Καλοτύχου
Εὐφρόσυνος β'
Κάλλιστος Καλλιμήδου
Στέφανος Πολυκάρπου
Διομ[ή]δης Σελ[εύκ]ου
Στέφανος γ'
Εὐτύχης πατρὸς ἀδήλου
Ἐπαφρόδειτος Λύσωνος
Χρύσιππος Ζωσίμου
Ἐπαφρόδειτος Διο-
νυσίου τοῦ καὶ Εὐπολέμου.
ἐνεγρ]άφησαν
ὑπὸ Ε]ὐέλθοντος
τοῦ] καὶ Εὐτυχέους
Τελ]εσίου Σιδυμέος
rasura
γυμνασιαρχήσαντος
τῆς γερουσίας πρώτ[ου.

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 73—75 n. 51 et 52, cf. p. 157. (IGRom. III 597 et 598)
a 7 Zingerle: Τύννις? Νίννις?
b exeunte in v. 10 Ꮯ; v. 30 ΜΗΣΣΕ (per errorem manifestum); v. 44 ΔΙΟΜ ΔΗΣΣΕΛ⁻ᐯ ⟨ΟΥ; ineunte in v. 52 ⁻ΥΕ; ineunte in v. 54 ∖ΕΣ post litteras numerales et post compendia nominum puncta media interponi solent, praeterea puncta descripsit Benndorf post Σέλευκος *a* 38, Φίλτατος *b* 17, Δημητρᾶς *b* 19, Διογᾶς *b* 21.

Enumerantur igitur praeter Ti. Cl. Telemachum, quem Commodo (?) imperante Lyciarcham fuisse n. 175 testatur, 51 βουλευταί et 50 δημόται, qui omnes in senatum, cum decreto n. 175 constitueretur, adscripti sunt.

D TITVLI IN AEDIFICIIS INSCRIPTI

177 Epistylii lapidis calcarii, quod a fronte et ab utroque latere et a tergo crepidine superiore ornatum est, tres partes, quarum prima e duobus fragmentis continuis constat, altera a dextera fracta, tertia integra 2·36^{m} longa est, omnes sunt fere 0·495^{m} altae et ab infima parte 0·515^{m} crassae; litterae 0·09^{m} altae sunt. aedis sacrae, cuius hoc epistylium fuerat, imaginem Niemann restituere conatus est (vid. supra p. 62, conf. p. 60 sq.).

Θεοῖς σωτῆρσι Σεβαστοῖς ἐπὶ Κο[ΐντου Οὐηρανί]ου πρεσβευτοῦ
Τιβερίου Κλαυδίου Καίσα[ρος Σεβαστο]ῦ ἀντιστρατήγου.

Benndorf 1881 descripsit et ectypa fecit.
Reisen I 61 sq. fig. 43, unde imagines repetitae sunt. (IGRom. III 577)
v. 1 PIR III 399 n. 266: consul ord. a. 49.

178 Decem lapidis calcarii fragmenta epistylii Dorici porticus (vid. supra p. 60 sq.), cuius titulum inscriptum integrum longitudine fere 20^{m} fuisse Benndorf arbitratus est, omnia 0·41^{m} alta et a parte infima 0·44^{m} crassa; litterae 0·085—0·09^{m} altae.

10 5 0 1 METER

Reisen I fig. 45

a | *b* | *c* | *e* *f* |
Τιβερίω Κλαυδίω Αὐτοκράτορι Καίσαρι Σεβαστῶ Γε[ρμανικῶ . . . . τὴν στ]οὰν κα[τε]σκεύ[ασαν καὶ καθιέ]ρωσαν Τιβέριος
g *h* *i* | *k*
Κλαύδιος Σεβ[αστοῦ ἀπ]ελεύθερος Ἐπάγαθος ἰατρὸς ἀκκῆσ[σ]ος τοῦ ἰδίου [πάτρωνος καὶ Τιβέριος Κλαύδιος Τιβερίου υἱὸς Κυρείνα
Λειοιυανός? praeterea *d*: ΓΕ ΜΙΔ

Benndorf 1881 *dfgh*, F. de Luschan 1884 cetera descripserunt.
Reisen I 63 n. 30 fig. 45, unde hae imagines sunt repetitae. (IGRom. III 578)
f in. ΡΩ, extr. ΕΓ; *g* 1·31^{m} longum; *h* 1·55^{m} longum, in. ΙΕΛ, extr. ΘΣ.

De accensis conf. Kubitschek P.-Wiss. I 136 sq.; alterum nomen repetitum est ex titulo Sidymeo 184; fragmentum *d* Benndorf ita supplevit ut post dativum nominis imperatoris adderet καὶ . . . Ἀρτ]έμιδ[ι . . . .

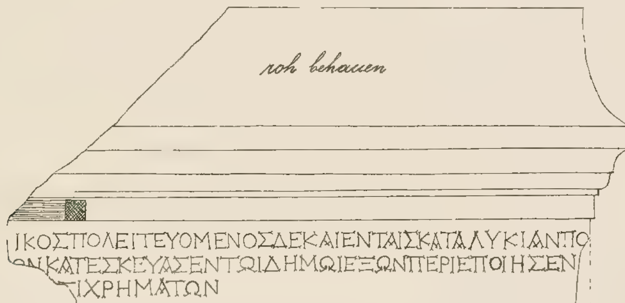
179 Tabula quadrata et marginata 0·46^{m} lata et plus 0·8^{m} alta prope n. 176 immissa muro apiarii. ΑΕΗΘΜΝΞΣΥΩ

Folium Ἀγαθῆ τύχῃ.
ἐξ ὧν κατέλι-
πεν τῇ Σιδυ-
μέων πόλει
χρημάτων
Τιβέριος Κλ(αύδιος)
Καισιανὸς
Ἀγρίππας ἀ-
πὸ τῶν τόκων
κατεσκευά-
σθη ἡ στέγη
τοῦ τετραστό-
ου.
duo folia
ε̂

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 66 n. 38. (IGRom. III 588)

v. 12 sq. Reisen: „Unter dem Tetrastoon kann eine atriumartige Anlage, vielleicht das sogenannte Forum selbst gemeint sein;" v. 14 Ε̂ in margine sinistro: „Unklar ist, worauf sich die Numerierung der Urkunde bezieht; vielleicht auf die fünfte Zinsenverwendung" Reisen; Heberdey meliore iure statuit hoc numero, cui responderint numeri aliarum tabularum, ordinem, quo istae tabulae disponerentur, definitum esse.

180 Pars summa magnae basis (vel potius aedis) lapidis calcarii 0·65^{m} alta, 1·35^{m} lata, 0·42^{m} crassa immissa muro horti qui in convalle situs est; litterae 0·03^{m} altae.

. . . . ικός, πολειτευόμενος δὲ καὶ ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν πό-
λεσι πάσαις] . . . . ον κατεσκεύασεν τῶι δήμωι ἐξ ὧν περιεποίησεν
τῆι πόλε?]ι χρημάτων.

Heberdey 1898 descripsit.
v. 1 Kubitschek: ἱππ]ικός?
v. 3 Wilhelm supplevit.

181 Pars epistylii lapidis calcarii 1·12^{m} longa, 0·34^{m} alta, 0·39^{m} crassa „mit erhaltenen beiden Stoßflächen“. Reisen.

. . . . ἀγ]ονοθετήσας τ . . . .

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 64 n. 31.

Primam litteram Benndorf descripserat O, sed ipse edidit Ω.

E DONARIVM

182 Ara quadrata crepidinibus et superiore et inferiore ornata 0·22 (crepido superior) + 0·52 + 0·13^{m} alta, 0·42^{m} lata et crassa, inter sepulcra Turcorum; litterae 0·025^{m} altae.

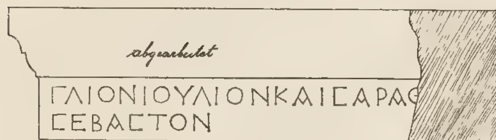
Διὶ Ἡλίῳ Σεράπιδι
Κλαύδιος Ἀγρίππας.

Heberdey 1898 ectypum fecit.
CIG 4262.

F TITVLI HONORARII

a IMPERATORVM

183 Pars superior basis quadratae lapidis calcarii 0·15 (crepido) + 0·14^{m} alta, 1^{m} lata, 0·72^{m} crassa; prope forum; summa in basi vestigia; litterae 0·04^{m} altae.

Γ[ά]ιον Ἰούλιον Καίσαρα θ[εοῦ υἱὸν
Σεβαστόν

Heberdey 1898 descripsit.

„Graeculorum est, qui res Romanas non sapiunt, quod iam ambiguum videtur, et cuinam hic titulus tribuendus et quo modo supplendus sit. non deest metus, ne dimidia pars tituli per duos lapides continuati deperdita sit.“ Kubitschek.

184 Pars media basis quadratae lapidis calcarii prope forum muro iuxta sepulcra exstructo immissa 0·85^{m} alta, 0·84^{m} lata a superiore, 0·90^{m} ab inferiore margine.

[Τιβέριον Κλαύδι-]
ον Αὐτοκράτορα
Καίσαρα Σεβαστὸ[ν
Γερμανικὸν Ἐπά-
γαθος ἀπελεύθ[ε-
ρος ἰατρὸς ἀκ[κή]σ-
σος τοῦ ἰδίου πά-
τρωνος καὶ [Τι]βέ[ρι]ος
Κλαύδιος Τιβερίο[υ
υἱὸς Κυρείνα Λειου[ι-
ανὸς τὸν ἑαυτῶν
[εὐεργέτην?

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit.

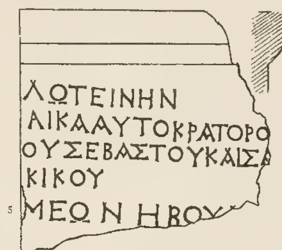
Reisen I 64 n. 32, unde imago tituli repetita est. (IGRom. III 579).

v. 5 sq. conf. Kubitschek P.-Wiss. I 137; v. 7 sqq. conf. PIR I 384 n. 734; v. 11 Kubitschek: πάτρωνα καὶ εὐεργέτην?

„Siquidem Livianus Epagathi filius fuit, coniectura placet Epagathum ex hereditate Liviae Augustae in domum Claudii pervenisse.“ Kubitschek.

ΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΚΑΙΣΑΡΑΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝΕΠΑ
ΓΑΘΟΣΑΠΕΛΕΥΘ
ΡΟΣΙΑΤΡΟΣΑΚ ΙΙΣ
ΣΟΣΤΟΥΙΔΙΟΥΠΑ
ΤΡΩΝΟΣΚΑΙ ΙΒΕ ΙΟΣ
ΚΛΑΥΔΙΟΣΤΙΒΕΡΙΟ
ΥΙΟΣΚΥΡΕΙΝΑΛΕΙΟΥΙ
ΑΝΟΣ ΤΟΝΕΑΥΤΩΝ

185 Pars crepidine superiore ornata basis quadratae lapidis calcarii fracta a partibus dextra et inferiore, 0·43^{m} alta, 0·45^{m} lata, 0·70^{m} crassa; prope forum.

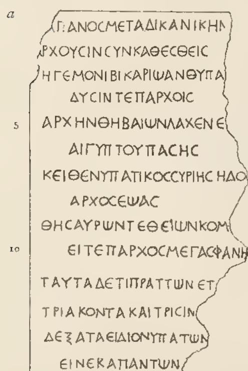
Θεὰν? Π]λωτείνην
Σεβαστὴν γυν]αῖκα Αὐτοκράτορο[ς
Νέρουα Τραιαν]οῦ Σεβαστοῦ Καίσα[ρος
Γερμανικοῦ Δα]κικοῦ 103—117 p. Chr. n.
ἀνέστησε? Σιδυ]μέων ἡ βου[λή.

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit.
Reisen I 64 n. 33, unde haec imago est repetita. (IGRom. III 580)
Benndorf Reisen: „links Stoßfläche, gehörte also einer aus mehreren Blöcken zusammengesetzten größeren Basis an, möglicherweise mit einer Sitzfigur der Plotina oder einem Doppelmonument von ihr und Trajan."

b ALIORVM HOMINVM

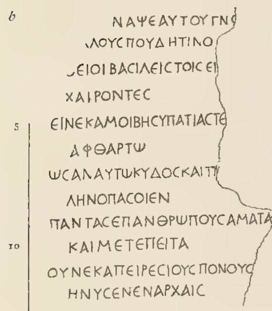
186. 187 Media in convalle prope sepulcra in horto duae magnae arae quadratae marmoreae quae duos fere passus inter se distant instar postium portae.

a

a Τατι]ανὸς μετὰ δικανικὴ[ν τοῖς
ἄ]ρχουσιν συνκαθεσθεὶς
ἡγεμόνι βικαρίῳ ἀνθυπά[τῳ
δυσίν τ' ἐπάρχοις
ἀρχὴν Θηβαίων λάχεν, ε[ἶτ'
Αἰγύπτου πάσης,
κεῖθεν ὑπατικὸς Συρίης ἠδ' ὅ[πλ?-
αρχος ἑώας
θησαυρῶν τε θείων κόμ[ης,
εἶτ' ἔπαρχος μέγας φάνη·
ταῦτα δ' ἔτι πράττων ἔτ[εσι
τριάκοντα καὶ τρισὶν
δέξατ' ἀείδιον ὑπάτων [λάχος?
εἵνεκα πάντων.

b

b . . . .
. . . .
ὡς αὐτὸ]ν ἀφ' ἑαυτοῦ γν[ωστὸν με-
γά]λου σπουδῇ τινο[ς,
οἱ θ]εῖοι βασιλεῖς τοῖς ἔ[ργοισι
χαίροντες
εἵνεκ' ἀμοιβῆς ὑπατίᾳ στέ[ψαντο
ἀφθάρτῳ,
ὡς ἂν αὐτῷ κῦδος καὶ τι[μὴν μεγά-
λην ὀπάσοιεν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' α[ὐτίκα?
καὶ μετέπειτα,
οὕνεκ' ἀπειρεσίους πόνους [ἐξ-
ήνυσεν ἀρχαῖς.

Benndorf 1881 contulit editionem Corporis IG quae nititur exemplari Schoenborniano, F. de Luschan 1884 emendavit.

CIG 4266 e, Kaibel Epigrammata 919, Reisen I 81 n. 65 et 66 (unde tituli imagines repetitae sunt) et p. 157, Dessau II 8844.

Kaibel: „Tatianus advocatus, assessor praesidis, vicarii, proconsulis, duorum praefectorum praetorio, praeses Thebaidos, praefectus Augustalis [= praefectus Aegypti] (a. 367), consularis Syriae, comes Orientis, comes sacrarum largitionum (a. 374), praefectus praetorio Orientis (a. 388—392), consul 391, natus in provincia Lycia . . . Haec doctissimus amicus O. Seeck"; titulus ipso anno consulatus (391) vel paulo post inscriptus est, quia iam anno 392 medio Tatianus in exsilium actus est, conf. Seeck Geschichte des Untergangs der antiken Welt V 538.

a v. 7 ὅπλαρχος? Mommsen Reisen I 157, ἔπαρχος CIG et Seeck, Cantarelli La serie dei prefetti di Egitto 1911 II 343, 3: „Credo piuttosto che nella parola lacunosa si nasconda l'ufficio di comes Orientis che Taziano avrà avuto dopo il governo della Siria come del resto sospettava giustamente il Seeck in Kaibel Epigr. Graeca 919", v. 13 λάχος CIG

b v. 1 ἀφ' CIG, εἰκόν' ἄφθαρτον Kaibel, ὡς πάλιν ἀφ' ἑαυτοῦ γνωσθῇ Reisen, v. 2 σπουδῇ Heberdey, σπουδῇ τινος ἄθλου Reisen, v. 3 ἔργοισιν CIG, v. 5 ὑπατίας τείμησαν ἀφθάρτως CIG, στέψαντο Reisen, v. 7 sq. τιμὴν μεγάλην Reisen, v. 9 αὐτίκα Reisen, v. 11 sq. διήνυσεν CIG, ἐξήνυσεν Kaibel, v. 12 ЄΝ perperam in imagine duplicatum est.

Metrum ut enuclearem non mihi contigit; quamquam versibus *b* 9 sq. hexameter continetur neque v. 7 sq. et 11 sq. multum a forma eiusdem versus abhorrent.

188 Basis lapidis calcarii ornata crepidinibus et superiore et inferiore, quae constat e duabus partibus quarum superior v. 1—11 complectitur; prope forum; v. 1 (ubi litterae duplo maiores sunt) in crepidine, v. 7 sq. sinistri et v. 7—21 dextri tituli in fasciis paulo angustioribus. Σ

[Μ(αρκία) Αὐρ(ηλία) Νεμεσὼ Διονυσίου.]
Μαρκίαν Αὐρηλίαν Νεμεσοῦν τὴν καὶ
Χρυσίον Διο[ν]υσίου Ἀλκίμου δὶς Παταρίδα
καὶ Σιδυμίδα τὴν ἀξιολογωτάτην γυναῖκα
τοῦ ἀξιολογωτάτου Μάρκου Αὐρηλίου Εὐκάρπου
Ἱεροκλέου[ς] τοῦ καὶ Εὐκάρπου Σιδυμέως· καὶ
ἡ ἐνταῦθ[α πα]τρὶς ἀμειβομένη τὴν
μεγαλόφρονα αὐτῆς πολειτείαν βουλῆς
καὶ δήμου κρίσει.
folium

ΣΑΜΕΝΟΝΤΑΑΡΙΣΤΑΚΑΙΕΦ
ΚΑΤΕΛΙΠΕΝΤΩΙΕΡΩΣΥΣΤΕ
ΜΑΤΙΤΩΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΧΩΡΙΩ

ΙΣΠΑΔΟΙΣ ΣΙΔΥΜΕΩΝ
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ

Reisen I n. 45

Μ(ᾶρκος) Αὐρ(ήλιος) Εὔκαρπο[ς Ἱεροκλέους.

Μᾶρκον Αὐρήλιον Εὔκαρπο[ν
Ἱεροκλέους τοῦ καὶ Εὐκάρ-
που Σιδυμέα τὸν ἀξιο-
λογώτατον ἱερέα καὶ
προφήτην διὰ βίου
τῶν προηγετῶν θεῶν
Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλω-
νος, πατέρα τοῦ ἀξιολο-
γωτ[ά]του Μ(άρκου) Αὐρ(ηλίου) Εὐκάρπου
τρὶς, γενομένου νεοκόρου
τῆς ἐπιφανεστάτης θεοῦ
Ἑκάτης, ἄνδρα τῆς ἀξιολο-
γωτάτης Λυκιαρχίσσης
Μ(αρκίας) Αὐρ(ηλίας) Χρυσί[ο]υ τῆς καὶ Νεμε-
σῶ Διονυσίου Ἀλκίμου δὶς
Παταρίδος καὶ Σιδυμίδος,
πρωτεύσαντα πολειτευ-
σάμενον τὰ ἄριστα καὶ ἐφ' ὧ
κατέλιπεν τῶ ἱερῶ συστέ-
ματι τῶν τριάκοντα χωρίω
Ἰσπάδοις Σιδυμέων,
ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.

Benndorf 1881 descripsit et parvam tituli dextri partem (v. 12—23) charta expressit.

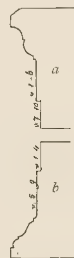
Reisen I 68 sq. n. 45. (IGRom. III 583)

Benndorf descripsit in titulo sinistro v. 2 ΔΙΟΙ//ΙΥ, v. 5 ΚΛΕΟΥ, v. 6 ΑΥΕ//////ΑΤΡΙ; in titulo dextro v. 1 Μ·ΑΥΡ· (sed v. 10 et v. 15 desunt puncta), v. 2 extr. ΠΟΙ, ineunte in v. 10 ΓΩΤΛ (sic), med. in v. 15 Σ'////Υ; ad v. 20 sq. Zingerle confert n. 175 v. 6 (σύστημα γεροντικὸν).

Ad v. 14 adnotatur in IGRom.: „Animadverte Chrysii Lyciarchissae maritum Eucarpum nunquam Lyciarcham fuisse, unde apparet eam prius alteri viro nupsisse qui gesserat Lyciarchiam, quo etiam mortuo illa suum honorem retinuit"; sed multo elegantius Heberdey titulum Λυκιαρχίσσης eo explanat, quod Nemeso ipsa hoc munere functa sit. mirum autem, quod eadem nominatur in titulo sinistro Νεμεσὼ ἡ καὶ Χρυσίον, in dextro sicut in n. 189 et 190 Χρυσίον ἡ καὶ Νεμεσώ.

189 Basis quadratae lapidis calcarii partes summa, quae 0·52^{m} alta, 0·66^{m} crassa, ab inferiore margine 1·39^{m} lata, iacet in foro, et infima, quae muro immissa porticus iuxta puteum vici 0·51^{m} alta et a superiore margine 1·40^{m}, ab inferiore 1·48^{m} lata est; scriptura in duas paginas divisa est, quarum dextrae litterae maiores sunt; summa in basi vestigia duarum statuarum; „oben und unten Profil (oben 0·22^{m}, unten 0·16^{m} hoch), das auf die rechte Nebenseite übergreift, links abgehauen ist; die mittleren Zeilen (links *a* 7—10, *b* 1—4; rechts *a* 5—7, *b* 1—3) auf vertieftem Streifen" Heberdey. ΑΕΗΘΞΟΣΥΦΩ

a Τὴν ἀξιολογωτάτην καὶ σεμνοτάτην φιλόπολιν καὶ φι-
λάγαθον Λυκιάρχισσαν Μ(αρκίαν) Αὐρ(ηλίαν) Χρυσίον τὴν καὶ Νε[μ]ε-
σοῦν Διονυσίου Ἀλκίμου δὶς Παταρίδα καὶ Σιδυ-
μίδα γυναῖκα γεγονυῖαν τοῦ ἀειμνήστου θείου
αὐτῆς Μ(άρκου) Αὐρ(ηλίου) Εὐκάρπου, μητέρα τοῦ ἀξιο-
λογωτάτου Μ(άρκου) Αὐρ(ηλίου) Εὐκάρπου τρίς, γενομένου
ὑποφύλακος τοῦ ἔθνους καὶ νεοκόρου τῆς προ-
καθηγέτιδος θεοῦ Ἑκάτη[ς], τε[λ]έσασαν
τῇ πατρίδει ἱερωσύνην Σεβαστῶν καὶ τὰς [δύ]ο
τῶν νέων γυμνασιαρχίας καὶ τὰ[ς] λούσεις
. . . .
. . . .
. . . .
. . . . [ξέ-
b νοις καὶ πολείταις κα[ὶ π]α[ραχρῆμα παραδοῦσ]αν
τῇ πόλει καὶ τὴν τοῦ υἱο[ῦ ἀείδιον δωρεὰ]ν [τ]ῶν
χωρίων καὶ [ἀ]φορίσασαν [τὰς πρ]οσόδους εἰς νο-
μὰς τῶν πολειτῶν, πολειτευομένην ἐπὶ πᾶ-
σιν σωτηρίως καὶ συφερόντως (sic) ἀναλόγως τῷ
καθ' αὐτὴν [ἀ]ξιώματι, Σιδυμέων
ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
τὴν εὐεργέτην (sic) βουλῆς καὶ δήμου
κρίσει.
Folium.

a Τὸν ἀξιολογώτατον καὶ πρῶ-
τον τῆς πόλεως [γε]γονότα
Μ(ᾶρκον) Αὐρ(ήλιον) Εὔκαρπον Ἱεροκλέους
ἄνδρα μεγαλόφρον[α] σώφρο[να
δίκαιον ἱκανὸν εὐεργέτην,
σ]υνγενῆ ἀρχιφυλάκ[ω]ν
Λυκιαρχῶν, γεγο[νότα] ἱερέα
[καὶ προφήτην διὰ βίου τῶν προηγετῶν]
[θεῶν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος],
. . . .
. . . . [ὑπὲρ
b δὲ τοῦ ἀξιολογωτάτου υἱοῦ
αὐτοῦ Μ(άρκου) Αὐρ(ηλίου) Εὐκάρπου τρὶς
πρὸ τῆς ἐπιφανοῦς νεοκο-
ρείας τελέσαντα ὑποφυ-
λ[ακί]αν τῷ ἔθνει· τὴν ἀκόλου-
θον τειμὴν ἡ πατρὶς εἵλατο (sic)
βουλῆς καὶ δήμου κρίσει.
Folium.

Benndorf 1881 descripsit et partis titulorum parvae (*b* sin. v. 2—4 extr.) ectypum fecit, Heberdey 1898 formam crepidinis adumbravit.

Reisen I 68 n. 43 et 44. (IGRom. III 584)

Benndorf: in sinistro titulo *a* in v. 2 exeunte ΝΕΙ/ΙΕ, exeunte in v. 8 ΤΗ⊥////////ΤΕΛΕΣΑΣΑ/////Ν, exeunte in v. 9 ΤΑΣ^ΥΦ, ineunte in v. 10 ΤΩΝΝΕ N, deinde ΤΑ_; *b* in v. 1 lacuna 13 fere litterarum inter ΚΑιιΙΑ et _ΑΝ, in v. 2 lacuna fere 11 litterarum inter ΥΙΟ et ΛΙΙΓΩΝ (ἀείμνηστον quod Benndorf Reisen interposuit nimis longum est), in v. 3 Λ ante ΦΟ, in eodem versu lacuna duarum litterarum inter ΣΑΝ et _Ι//ΓΟΣΟΔΟΥΣ (πάντας τοὺς ἀγροὺς Benndorf falso), in v. 4 ΝΗΝ, in v. 6 ΛΖ; in dextro titulo *a* in v. 1 exeunte ΤΑΤΟ/////ΝΚΑΙΠΡΓ, medio in v. 2 Ι _ΓΟ, exeunte in v. 4 ΛΣΩΦΡΟΓ, ineunte in v. 6 ΞΥ, exeunte in v. 6 ΛΑΚ/////Ν, exeunte in v. 7 ΓΟ ^ΙΕΡΕΛ; *b* in v. 1 exeunte ΥΙΟΙ, ineunte in v. 5 ΛΛΙΑ

a sin. post v. 10 Cagnat IGRom.: καὶ τὰ ἐλαιοθέσια(?) παρασχοῦσαν; *b* sin. v. 1 παραχρῆμα Wilhelm, παραυτίκα Reisen; Zingerle: παραυτὰ ἀποκαταστήσασαν, cui lectioni, quamvis usui accommodatissima sit, spatium vix suppetit; v. 2 extr. Birch plenius legerat ΑΝΙΩΝ (vid. cod. p. 508); *a* dextr. 8 sq. ex n. 188; *b* dextr. v. 1 Reisen: πατέρα] δὲ; Birch *b* dextr. v. 1 extr. ΥΙΟΥ, v. 3 extr. ΝΕΟΚΟ

190 Lapis quadratus calcarius e solo fori effossus, 0·50^{m} altus, 0·63^{m} latus, 0·64^{m} crassus. ΑΗΦΖΟΣΥΩ

[Μ(ᾶρκον) Αὐρ(ήλιον) Εὔκαρπον τρίς, γενόμενον]
[ὑποφύλακα τοῦ ἔθνους καὶ νεο-]
[κόρον τῆς προκαθηγέτιδος]
θε[οῦ Ἑκ]άτης, υἱὸν τῶν ἀξιολογω-
τάτων Μ(άρκου) Αὐρ(ηλίου) Εὐκάρπου Ἱεροκλέου[ς?
καὶ Χρυσίου τῆς καὶ Νεμεσὼ
Διονυσίου Ἀλκίμου δίς, ἀπὸ
λυκιαρχίας, συγγενῆ ἀρχιφυλ[ά-
κων καὶ Λυκιαρχῶν, καταλιπόντ[α
τῇ πόλει πάντα τὰ περὶ τὸν Κρά-
γον γεγονότα αὐτοῦ χωρία δι' ὧν
ἔθετο διαθηκῶν· τὴν ἀεί-
μνηστον δωρεὰν χαλκῇ
εἰκόνι ἠμείψατο ἡ πατ[ρὶς
βουλῆς καὶ δήμου [κρίσει.

Benndorf 1881 descripsit.

Reisen I 69 sq. n. 46. (IGRom. III 585)

Benndorf: v. 5 extr. Λ/, v. 6 extr. Τ/, v. 12 ΛΗC; reliquae litterae, quas uncis inclusi, omnino perierunt.

Initium ex n. 189 *a* sin. v. 6—8; v. 4 sq. ἀπὸ λυκιαρχίας = ex Lyciarcha, conf. n. 189 *a* sin. v. 2.

191 Basis quadrata muro immissa orientali aedificii, quod in forma oppidi (p. 61) numero VIII significatum est (= n. 212), a sinistra fracta et crepidinibus quondam et superiore et inferiore ornata, quarum maxima pars iam est abscisa, 0·09 + 0·25 + 0·09^{m} alta et 0·84^{m} lata; litterae 0·02^{m} altae.

Α Μ ΙΑ ΑΛΟΝΚ Α ΝΟΙΑΤ ΝΩΝ
ΑΝΤΑΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΚΑΙΔΙΣΠΡΥΤΑΝΕΥΣΑΝΤΑ
ΑΙΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑΕΙΣΡΩΜΗΝΠΡΟΣΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟ
ΠΑΤΡΙΔΟΣΕΥΤΥΧΩΣΚΑΙΥΠΟΦΥΛΑΚΗ_ΑΝΤΑΛΥΚΙΩΝ
ΓΥΡΙΟΝΚΑΙΔΕΚΑΠΡΩΤΕΥΣΑΝΤΑΚΑΙΠΑΣΑΣΤΑΣΑΡΧΑΣΤΕ
ΗΣΑΜΕΝΟΝΔΕΚΑΙΕΠΙΔΟΣΕΙΣΑΡΓΥΡΙΚ/Σ ΙΕΣΤΙΑΣΕΙ
ΑΝΑΣΤΡΟΦΗ ΗΞΑΝΤΑΚΟΣΜΙΟΣΚΑΙΜΕΓΑΛΟΦΡΟΝΟΣΕΠΙΔΟΝΤΑ
ΟΥΔΗΜΟΣΘΕΝΟ ΗΠΟΛΕΙΔΩΡΕΑΝ⟨Μ⟩Ι ΩΣΤΕΙ ΤΩΝΚΑΘΕ
ΠΙΔΟΣΙΝΤΟΙΣΠΟΛΕΙΤΑΙΣΕΝΤΟΙΣΚΑΘΕ ΟΣΑΡ ΑΙΡΕΣΙ
ΥΝΟΙΑΣΚΑΙΕ ΡΓΕΣΙΑΣΕΝΕΚΕΝ

Reisen I n. 49 (cum emendationibus)

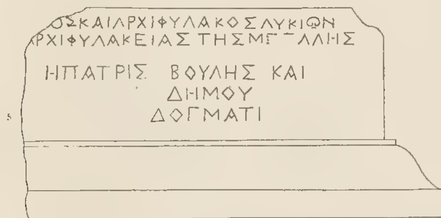
. . . . Θεάγ?]η ἄ[νδρ]α καλὸν κα[ὶ ἀγ]α[θ]ὸν διὰ [προγ]όνων
γενόμενον, ἀρχιερατεύσ]αντα τῶν Σεβαστῶν καὶ δὶς πρυτανεύσαντα
καλῶς καὶ δαπανηρῶς? κ]αὶ πρεσβεύσαντα εἰς Ῥώμην πρὸς τοὺ (sic) Σεβαστοὺ[ς
πλειονάκις? ὑπὲρ τῆς] πατρίδος εὐτυχῶς καὶ ὑποφυλακή[σ]αντα Λυκίων
δόντα δὲ καὶ αἰώνιον? ἀρ]γύριον καὶ δεκαπρωτεύσαντα καὶ πάσας τὰς ἀρχὰς τε-
λέσαντα τῇ πατρίδι? ποι]ησάμενον δὲ καὶ ἐπιδόσεις ἀργυρικ[ὰ]ς [καὶ] ἑστιάσει[ς,
διαπρέψαντα τῇ τοῦ βίου] ἀναστροφῇ, [ζ]ή[σ]αντα κοσμί[ω]ς καὶ μεγαλοφρόν[ω]ς, ἐπιδόντα
δὲ καὶ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτ]οῦ Δημοσθένο[υ τ]ῇ πόλει δωρεὰν (δραχμὰς) [μ(υρίας) γ'?], ὥστε [ἐκ] τῶν καθε[σ-
τώτων τόκων ὑπάρχειν ἐ]πίδ[ο]σιν τοῖς πολείταις ἐν τοῖς καθ' ἔ[τ]ος ἀρ[χ]αιρεσί-
οις, Σιδυμέων ὁ δῆμος? ε]ὐνοίας καὶ εὐεργεσίας ἕνεκεν.

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit, Heberdey 1898 v. 1 descripsit (////////ΛΙ ΓΙΝ ΙΑΙ ΑΛΟΝΚΑΙ Ι ΜΟΝΔΙΑΓΙ ΟΝΩΝ)

Reisen I 70 n. 49. (IGRom. III 590)

Supra v. 1 in crepidine superiore nomen viri honorati scriptum fuit; v. 5 Zingerle suppl. (conf. BCH 1904 XXVIII 27 n. 6_{10}); Reisen ineunte in v. 7: πολλὰς διαφέροντα τῇ (τοῦ βίου Heberdey), ubi Zingerle mavult scribi διενένκαντα vel διαπρέψαντα; v. 9 extr. Reisen: καθε[στῶσ]ι ἀρ[χ]αιρεσί[οις; v. 8 med. ⟨Μ⟩Ι in ectypo.

192 Inferior pars basis quadratae lapidis calcarii a sinistro latere fracta, crepidine inferiore ornata, 0·46^{m} alta, plus 0·80^{m} crassa, ab infimo margine 0·92^{m} lata; prope forum inter sepulcra.

. . . .
. . . .
. . . . ἀρχιερέ?]ως καὶ [ἀ]ρχιφύλακος Λυκίων
πολλὰ δαπανήσαντος ὑπὲρ τῆς? ἀ]ρχιφυλακείας τῆς μ[εγά]λης
ἡ πατρὶς βουλῆς καὶ
δήμου
δόγματι.

Benndorf 1881 descripsit, Heberdey 1898 ectypum fecit.
Reisen I 70 n. 48. (IGRom. III 593)
v. 1 in. Benndorf: ͻΟΡΑL/////ΝΙΧΙ; v. 1 sq. Fougères De Lyciorum communi 118: ἀρχιφύλακος Λυκίων ἀρχιφυλακείας.

193 Lapis quadratus, cuius margo superior crepidine ornatus fuerat, 0·66^{m} altus, 1·56^{m} latus, 0·65^{m} crassus, immissus muro aedificii quod in forma oppidi (p. 61) numero VIII significatum est; litterae versuum primi et ultimi duplo fere maiores sunt ceteris. ΑΜΣΥ

Σιδυμέων] ὁ δ ῆ μ ο ς
. . . . Μ[α]ρί[α]ν Ῥουφεῖναν Λούκιον Μάριον
Σώνεικον
κατασκευάσαντα]ς τὸ βαλανεῖον.

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 64 n. 34.

Benndorf ineunte in v. 2 ΜΑΡΙΑΝ, ineunte in v. 4 ΝΣ

194 Basis quadratae lapidis calcarii partes summa *a* (0·49^{m} alta, 0·60^{m} crassa, 1·65^{m} lata a superiore, 1·46^{m} ab inferiore margine) et infima *b* (0·45^{m} alta, 0·63^{m} crassa, 1·46^{m} lata a superiore, 1·65^{m} ab inferiore margine), quarum utraque crepidine, altera superiore, altera inferiore ornata est, prope forum iuxta sepulcra; *a* v. 6 et 7, *b* v. 1 et 2 in fascia angustiore latitudinis 1·46^{m} inscripti sunt; *b* ad sinistram a v. 3—5 folium, alterum folium in crepidine inferiore infra v. 6; summa in basi vestigia. ΕΗΘΜΝΞΣΥΩ

a Τιβ(ερίαν) Κλ(αυδίαν) [Ἄ]ρσ[α]σιν Ξανθίαν
καὶ Πιναρίδα τὴν κρατίσ-
τ[η]ν ὑπ[α]τικήν, γενομένην
γυν[α]ῖκα τοῦ λαμπροτ[ά]του
ὑπατικοῦ Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Τ[η]λεμ[ά]χ[ου,
μητέρ[α] τοῦ κρατίστου συν-
κλη]τικοῦ Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Στ[α]σιθέμι-
δος] . . . .
. . . .
. . . .
b νευτον Σιδυμέων
ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.

a Τιβ(έριον) Κλαύ[δ(ιον)] Τηλέμαχον Ξάν[θ]ιον καὶ Σι-
δυμέα τὸν λαμπρότατον ὑπατικὸν
ἐν πολλοῖς ἀνδραγ[α]θήσαντα [πρ]ότερον,
γενόμενον δὲ καὶ ταμίαν [Ἀ]χα[ία]ς,
σεμνότατον πρεσβ[ευτ]ὴν [Ἀσ?]ίας καὶ τὸν
οἰκιστὴν Λαοδικέων Ἱεραπολειτῶν,
λογιστὴν Κ[αλ]λατιανῶν πόλεως Μυσ[ί]ας
. . . .
. . . .
. . . . [πατέρα τοῦ κρατίστου
b συνκλητικοῦ Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Στασιθέμιδο[ς
καὶ τῆς κρατίστης Κλ(αυδίας) Ἀρσινόης,
πάππον τοῦ κρα(τίστου) συνκλητικοῦ Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου)
Αὐρ(ηλίου) Τηλεμάχου Σιδυμέων
ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος κρίσει τὸν αὐ-
τῆς πολείτην καὶ εὐεργέτην.

Benndorf 1881 descripsit et *a* v. 4—7 extr. charta expressit. Reisen I 67 n. 41 et 42 et p. 157. (IGRom. III 581 et 1514) Benndorf in sinistra parte haec descripsit: v. 1 ΤΙL·ΚΛ·ΛΡΣΛ, v. 3 ΤΙΙΝΥΠΛ, ineunte in v. 4 ΓΥΝΛ, exeunte in v. 4 ΛΤΟΥ, exeunte in v. 5 ·ΚΛ·ΤΙΙΛΕΜΛΧ, v. 6 in. ΜΗΤΕΡΛ, v. 7 in. ΛΙΙΤ, exeunte in v. 7 ΛΣΙΘΕΜΙ; in dextra parte: v. 1 in. ΤΙΒ·ΚΛΑΥ/////, v. 1 extr. ∠ΑΝ-ΙΟΝΚΑΙΣΙ, medio in v. 3 ΔΡΑΓΛΘ, exeunte in v. 3 ΙΙΙΟΤΕΡΟΝ, exeunte in v. 4 ΑΧΑΙ ΝΣ, v. 5 med. ΣΒ ΗΝ ΧΑΙΑ, (quae lectio ectypo confirmatur), v. 7 med. ΚΛ . . . ΤΙΑΝ . Ν (ubi in ectypo ΚΛΛΑΤΙΑΝΩΝ lego), v. 7 extr. ΜΥΣ///ΑΣ; *b* v. 4 inter Τηλεμάχου et Σιδυμέων Benndorf indicavit spatium vacuum trium litterarum.

v. 1 tituli sinistri vid. PIR I 405 n. 851; v. 7 vid. PIR I 400 n. 817; *b* v. 1 Reisen: ἀνδριάντα χω]νευτὸν? Zingerle: ἀειμνη-μό]νευτον? v. 1 dextri tituli vid. PIR I 402 n. 825; Tib. Cl. Telemachum Commodo(?) imperante Lyciarcham fuisse testatur n. 175; Reisen: „Oikist von Hierapolis und Laodikeia am Lykos vermutlich nach dem großen Erdbeben unter Antoninus Pius"; v. 5 Ἀσίας flagitatur eis quae secuntur (vid. Mommsen Reisen I 157), itaque Ἀχαίας quod hoc quoque loco legendum videtur erasum neque vero postea Ἀσίας substitutum est; v. 7 Μυσίας = Moesiae (inferioris); *b* v. 2 vid. PIR I 405 n. 852; v. 3 sq. ibidem 360 n. 660.

195 Pars media basis quadratae lapidis calcarii $0{\cdot}53^{m}$ alta et $1{\cdot}72^{m}$ lata, in solo fori.

a

ΑΓΡΙΠΠΑΝΕΛΕΝΗΗΚΑΙΑΦΦΙ
ΟΝΙΑΣΟΝΟΣΤΟΥΔΙΟΓΕΝ ΥΣ
ΤΕΛΜΗΣΣΙΣΙ ΑΘΩΣΔΙΕΤ
ΞΑΤΟΟΥΙΟΣΑΥΤΗΣΑΠΟΛ
ΛΩΝΙΔΗΣΤΕΤΡΑΚΙΣ

b

ΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΚΑΙΓΡΑΜΜ
ΤΕ ΥΚΙΩΝΤΟΥΚΟΙΝΟΥΠΑ
ΕΡΑΤΙΒΕΡΙΟΥΚΛΑΥΔΙΟΥ
ΚΑΙΣΙΑΝΟΥΑΙ ΙΠΟΥΑΡΧΙΕΡΕ
ΩΣΤΩΝΣΕΒΑΣ ΤΩΝΚΑΙΓΡΑΜ
Μ ΤΕ Σ ΝΤΟΥΚΟΙΝ
ΤΕ ΤΕΙΙ ΜΕΝΟΝΥΠΟΤΕΤΗΣ
ΠΟΛΕΩΣΚΑΙΤΟΥΕ ΘΝΟΥΣ
ΤΙΒΕΡΙΟΣΚΛΑΥΔΙΟΣΚΑΙΣΙΑΝΟΣ
ΓΡΙΠΠΑΣΤΟ Ι ΤΕΡΑ

c

Κ
ΤΟ
ΤΟΝ
ΤΟΝ
ΣΕΝΤ
ΑΓΡΙΠΠΑ

a

[Τιβ(έριον) Κλαύδιον Καισιανὸν]
Ἀγρίππαν Ἑλένη ἡ κ[α]ὶ Ἄφφι-
ον Ἰάσονος τοῦ Διογέν[ο]υ[ς
Τελμησσίς, [κ]αθὼς διετ[ά-
ξατο ὁ υἱὸς αὐτῆς [Ἀ]πολ-
λωνίδης τετράκις.

b

. . . .
. . . .
. . . . [ἀρχιερέα
τῶν Σεβαστῶν καὶ γρ[α]μμ[α-
τέ[α Λυ]κίων τοῦ κοινοῦ, πα-
τ]έρ[α] Τιβερίου Κ[λα]υδίου
Καισιανοῦ [Ἀγρίπ]που ἀρχιερέ-
ως τῶν Σεβ[α]στῶν κ[α]ὶ γρ[α]μ-
μ[α]τέ[ω]ς [Λυκίω]ν τοῦ κοιν[οῦ,
τετειμ[η]μένον ὑπό τε τῆς
πόλεως καὶ τοῦ ἔθνους,
Τιβέριος Κλαύδιος Καισιανὸς
Ἀ]γρίππ[α]ς τὸ[ν πα]τέρα.

c

. . . .
κ. . . . .
το . . . .
το[ν . . . .
. . . .
τὸν. . . . .
σεν τ[α. . . . .
Ἀγρίππα . . . .

Benndorf 1881 descripsit et ectypa fecit, Heberdey 1898 titulum *c* descripsit et charta expressit.

Reisen I 65 n. 37. (IGRom. III 586)

Benndorf descripsit in v. 2 *b* ΤΕ////Δ, ineunte in v. 7 *b* ΤΕΤΕΙΜΙΙ Heberdey in v. 3 et 4 *c* ΤΟΝ

196 Duae unius basis quadratae lapidis calcarii partes diversis fori locis inventae, quarum superior, in qua v. 1 et 2 inscripti sunt crepidine ornata $0{\cdot}31^{m}$ alta, $0{\cdot}58^{m}$ lata, $0{\cdot}86^{m}$ crassa, altera $0{\cdot}54^{m}$ alta et lata, plus $0{\cdot}60^{m}$ crassa est. ΑΕΘΜΞΣΩ

Τιβέριον Κλαύδιον
Καισιανὸν Ἀγρίππαν
Ἑλέν]η ἡ κ[α]ὶ Ἄφφιον
Ἰ]άσονος τοῦ Διογένους
Τελμησσίς, καθὼς διε-
τάξατο ὁ υἱὸς αὐτῆς
Ἀπολλ[ω]νίδης τετράκις.

Benndorf 1881 descripsit.

Reisen I 65 n. 36. (IGRom. III 587)

Benndorf descripsit ineunte in v. 3 //ΗΚΑΙ, ineunte in v. 4 ΙΑΣ, medio in v. 7 ΛΛΟΝ

v. 3 nomen Helenae repetendum est e TAM II 51.

197 Pars superior basis quadratae lapidis calcarii immissa muro ecclesiae, $0{\cdot}57^{m}$ alta, $1{\cdot}73^{m}$ lata, $0{\cdot}66^{m}$ crassa. v. 1 in crepidine, v. 9—13 in parte angustiore. litterae $0{\cdot}02^{m}$ altae. ΑΕΗΘΜΝΞΣΩ

Διομήδην Λύσωνος Σιδυμέ[α

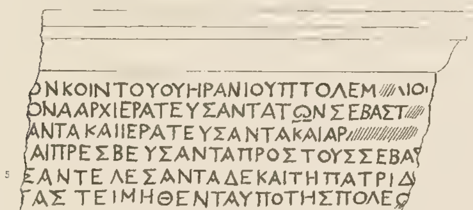
Λύσων Διομήδου τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τειμη-
θέντα ταῖς ὑπογεγραμμέναις τειμαῖς·
Σιδυμέων ὁ δῆμος ἐτείμησεν ταῖς πρώταις
καὶ δευτ[έρα]ις καὶ τρίταις τειμαῖς Διομή-
δην Λύσωνος πρυτανεύσαντα δὶς δαπανη-
ρῶς καὶ ἱερατεύσαντα τῶν Σεβαστῶν ἐν-
δόξως καὶ γυμνασιαρχήσαντα φιλοδόξως καὶ
τελέσαντα πάσας τὰς ἀρχὰς καὶ ἑστιάσαντα τὸν
δῆμον τρὶς καὶ πρεσβεύσαντα πρὸς τοὺς Σεβασ-
τοὺς καὶ πολειτευσάμενον τὰ (sic) πρὸς ὠφελίαν τῆς
πόλεως καὶ πίστει καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀρετῇ διενέν-
καντα.

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit.

Reisen I 66 n. 39. (IGRom. III 596)

v. 5 ΔΕΥΤΓ ΛΙΣ; v. 11 (πάν)τα? Kubitschek.

198 Superior pars basis quadratae lapidis calcarii crepidine superiore ornata sed a sinistra mutilata, 0·32^m alta, ab inferiore margine 0·66^m lata et 0·57^m crassa; inter sepulcra.

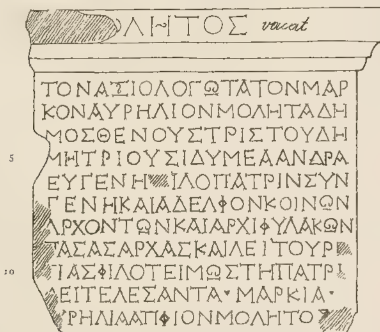

Κοίντον Οὐηράνι]ον Κοίντου Οὐηρανίου Πτολεμ[α]ίο[υ
υἱὸν Κυρείνα Ἰάσ]ονα ἀρχιερατεύσαντα τῶν Σεβαστ[ῶν
καὶ γραμματεύσ?]αντα καὶ ἱερατεύσαντα καὶ ἀρχ[ιφυλα]κή-
σαντα τῷ ἔθνει κ]αὶ πρεσβεύσαντα πρὸς τοὺς Σεβασ-
τοὺς εἰς Ῥώμην δωρε]άν, τελέσαντα δὲ καὶ τῇ πατρίδ[ι
τὰς λειτουργίας πάσ]ας, τειμηθέντα ὑπὸ τῆς πόλε[ως
. . . .
. . . .

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit.
Reisen I 65 n. 35, unde tituli imago repetita est. (IGRom. III 589)

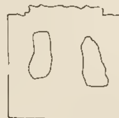
v. 3 extr. in ectypo ΑΡ\ ΛΑΚΗ lego.

199 Inter sepulcra ad septem triones sita e solo viae effossa pars superior basis quadratae lapidis calcarii 0·62^m alta eademque latitudine et crassitudine; pars aversa rudis, frons et latera crepidine 0·18^m alta ornata; summa in basi duo vestigia; litterae 0·025^m, in v. 1 0·05^m altae.

Heberdey 1898 descripsit.
v. 7 sq. κοινῶν ἀρχόντων καὶ ἀρχιφυλάκων = ἀρχόντων καὶ ἀρχιφυλάκων τοῦ κοινοῦ (τῶν Λυκίων), conf. IG IX 2 (Thess.) 412 v. 7 et 1101 v. 4 sq.

Μέ]λητος.
Τὸν ἀξιολογώτατον Μᾶρ-
κον Αὐρήλιον Μόλητα Δη-
μοσθένους τρὶς τοῦ Δη-
μητρίου Σιδυμέα ἄνδρα
εὐγενῆ, [φ]ιλόπατριν, συν-
γενῆ καὶ ἀδελφὸν κοινῶν
ἀ]ρχόντων καὶ ἀρχιφυλάκων,
πάσας ἀρχὰς καὶ λειτουρ-
γ]ίας φιλοτείμως τῇ πατρί-
δ]ει τελέσαντα, Μαρκία
Αὐ]ρηλία Ἄπφιον Μόλητος.

200 Pars superior basis quadratae lapidis calcarii crepidine ornata, 0·55^m alta, 0·80^m lata; muro immissa porticus iuxta puteum vici. ΑΕΗΦΞΦΡΣΥΩ

Τ[ὴν] ἀ[ξιολογ]ωτάτην νεωκόρον Μαρκίαν
Αὐρηλίαν Ἀριστοτέλειαν τὴν καὶ Ἀνδρο-
βιανήν, θυγατέρα τοῦ ἀξιολογωτάτου
Μάρκου Αὐρηλίου Ἀντιπατριανοῦ Δημοσθένους
τοῦ καὶ Ἀνδροβίου Σιδυμέως καὶ Ξανθίου,
γενομένου ὑποφύλακος Λυκίων,
πρυτάνεως Ξανθίων μητροπόλεως
τοῦ Λυκίων ἔθνους, τῆς δὲ πα-
τρίδος ταύτης γραμματέως, γυμνα-
σιάρχου, ἱερέως Σεβαστῶν, κατὰ τὸ
[δόγμα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου?]
. . . .

Benndorf 1881 descripsit, Heberdey 1898 v. 1 et 2 descripsit.
Reisen I 70 n. 47. (IGRom. III 594)

v. 1 sq. Heberdey: Τ λ ΣΤΑ / ΑΥΡΗΛΙΑΝΑΡΙΣΤ
ineunte in v. 3 Benndorf ΒΙΑΝΗΝ

201 Lapis quadratus calcarius 0·45^{m} altus et 1·68^{m} latus muro aedificii immissus quod in forma oppidi numero VIII significatum est, duobus titulis inscriptus, quorum dexter qui a sinistro 0·41^{m} distat usque ad marginem pertinet; litterae dextri tituli 0·03^{m} altae, sinistri 0·02^{m}.

. . . .
. . . .
. . . . [ἄνδρα ἀγα-
θὸν καὶ φιλόδοξον
. . . . . . ὑ]πάρχοντ[α

. . . .
. . . .
. . . . [χορη-
γήσαντα εἰς τὸ γυμνάσιον καὶ βα-
λανεῖον ἔλαιον δωρεάν, ποιησά-
μενον δὲ καὶ ἐπιδόσεις καὶ ἑστι-
ασμοὺς δαψιλεῖς, τὸν ἱερέα διὰ βί-
ου τῆς πόλεως ἡμῶν Διονύσου
καὶ δεκάπρωτον.

Heberdey 1898 ectypum fecit.

v. 1 sq.: gymnasium cum balineo coniunctum erat, si modo articulo semel posito niti licet; χορηγήσαντα Wilhelm.

202 Pars superior basis quadratae lapidis calcarii simplici crepidine ornata, 0·50^{m} alta, 0·66^{m} lata, 0·74^{m} crassa; prope sepulcra; summa in basi quattuor foramina, ubi figeretur statua. ΑΕΜΣΥΨΩ

Ἰμβιαιμιν Φαρνάκου τοῦ Πο-
πλίου Σιδυμέα Πόπλιος καὶ
Νάννις οἱ Μαρσύου τοῦ Ἰμβιαί-
μιος τὸν ἑαυτῶν ἀνεψιὸν
μνείας καὶ τειμῆς ἕνεκεν.

Imbiaimis — Poplios
Marsyas — Pharnaces
Poplios, Nannis — Imbiaimis

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 66 n. 40.

G TITVLI SEPVLCRALES

a VERSIBVS VINCTI

203 Sarcophagus cum operculo fastigato prope sarcophagum n. 221. — ex eis quidem quae Benndorf Reisen I 79 de hoc titulo narravit colligas eum in altero duorum sarcophagorum legi in quorum altero inscriptus est n. 221; tamen Heberdey illum titulo ullo esse ornatum praefracte negat.

ΑΝΘΡΩΠΟΣΚΑΓΩΤΙΣΕΩΝΤΑΛΑΕ ΦΡΟΝΙΙΘΥΜΩ
ΡΗΙΔΙΟΥΒΙΟΤΟΥΠΑΝΤΕΛΟΣΕΦΡΑΣΑΜΗΝ
ΙΧΝΟΣΟΠΟΥΛΗΓΕΙΒΙΟΤΗΣΙΟΝΗΤΙΠΕΡΙΣΣΟΝ
ΣΩΜΑΤΟΣΕΣΣΕΙΤΑΙΠΝΕΥΜΑΤΟΣΕΚΠΤΑΜΕΝΟΥ
ΤΟΥΝΕΚΑΔΗΤΟΔΕΤΕΥΞΑΛΙΘΟΞΟΙΚΗΧΕΡΙΑΓΓΟΣ
ΟΦΡΑΜΕΝΗΣΚΗΝΟΣΚΑΝΚΟΝΙΣΟΥΣΑΤΥΧΗ
ΔΩΡΑΒΙΟΥΤΑΔΕΜΟΥΝΑΕΑΥΤΩΑΦΘΟΝΑΤΕΥΞΑΣ
ΗΜΕΤΕΡΗΤΕΑΛΟΧΩΝΑΝΝΙΔΙΣΕΜΝΟΤΑΤΗ
ΜΟΥΝΟΛΕΧΗ ΑΣΙΒΙΟΝΜΟΙΝΟΙΣΙΤΕΤΥΜΒΟΝ
ΟΙΚΟΝΕΛΕΥ ΕΡΙΗΣΣΕΜΝΟΠΡΕΠΟΥΣΕΘΕΜΗΝ
ΥΜΕΙΝΤΟΙ ΕΠΕΙΤΑΒΙΟΥΑΤΡΑΠΟΥΣΥΠΟΒΑΙΝΩΝ
ΑΚΡΟ ΧΙΔΟΣΓΝΩΘΙΤΟΣΗΜΑΤΙΝΟΣ

Ἄνθρωπος κἀγώ τις ἐὼν ταλα[σ]ίφρονι⟨ι⟩ θυμῷ
ῥηιδίου βιότου πᾶν τέλος ἐφρασάμην.
ἴχνος ὅπου λήγει βιοτήσιον ἤ τι περισσὸν
σώματος ἐσσεῖται πνεύματος ἐκπταμένου.
τούνεκα δὴ τόδ᾽ ἔτευ[ξ]α [λι]θο[ξ]οικῇ χερὶ ἄγγος,
ὄφρα μένῃ σκῆνος κἂν κόνις οὖσα τύχῃ.
δῶρα βίου τ[άδ]ε [μ]οῦνα ἑαυτῷ ἄφθονα τεύ[ξ]ας
ἡμ[ε]τέρῃ τε [ἀλ]όχ[ῳ] Ν[α]ννίδι σεμνοτάτῃ,
μουνολεχῇ, ζήσασι βίον μο[ύ]νοισί τε τύμβον
οἶκον ἐλευ[θ]ερίης σεμνοπρεποῦς ἐθέμην.
ὑμεῖν το[ῖς μ]ε[τ]έπειτα βίου ἀτρα[π]οὺς ὑπο[φ]αίνω[ν].
ἐκ [δ]ὲ ἀκρο[στι]χί[δ]ος γνῶθι, τὸ σῆμ[α] τίνος.

Benndorf 1881 ectypa fecit.

Reisen I 79 n. 56, unde tituli imago repetita est, quam ectypis nisus compluribus locis emendandam curavi; Treuber Beiträge zur Geschichte der Lykier Progr. Tübingen 1886 p. 29 sq.

Versuum 1—12 primis litteris nomen viri ibi sepulti continetur: Ἀριστοδήμου ε΄. v. 9 Reisen: μουνολεχῇ δ[ιαβ]ᾶσι, sed post μουνολεχῇ in ectypis lego ΖΙ ; quae vero vestigia litterarum inter ΒΙΟ et ΟΙΝΟ reliqua sunt, non conveniunt cum lectione βίον [κ]οινο[ῦ]σι (Reisen), [κ]οινοῖσι (Zingerle), sed ita legenda sunt ΝΜ: μούνοισι = χωρὶς τέκνων; v. 11 post ὑμεῖν lego in ectypis ΤΟ ΓΙ ΙΕΓ, μετέπειτα Wilhelm; v. 11 extr. Reisen: ὑποβαίνων, sed pro Β potius Φ lego in ectypis, quae littera sententia quoque loci flagitatur; v. 12 in. ectypa: ΕΚΛΕ

204 Sarcophagus lapidis calcarii 1·20^{m} altus, 2·50^{m} longus, 1·40^{m} latus, cum operculo fastigato; inter sepulcra; litterae 0·04^{m} altae; „Inschrift an der Langseite, nicht umrahmt“.

+ΛΑΡΝΑ ΗΜΟΛΕΟΝΠΡΟΛΑΒΟΥϹΑΚΑΙΥΙΑΚΟΙΗΘΟΝ
ΟΥϹΧΡΟΝΟϹΙ ΜΕΤΕΡΗϹΓΕΝΕΗϹΙΔΕΝΕΙ ϹΛ
ΚΑ ΡΗΘ ΡΑ Τ

+ Λάρνα[ξ] ἡ [Μ?]όλεον προλαβοῦσα καὶ υἷα Κοιῆθον,
οὓς χρόνος [ἡ]μετέρης γενεῆς ἴδεν ε[ἷς ὅ]λο[ν . . . . .
κλ[εινοὺς?] ῥήθορ[ας? . τ . . . .
. . . .

Heberdey 1898 descripsit et ectypum fecit.
Hexametros subesse apparet.

v. 1 Μόλεον acc. nominis Μόλης? Kubitschek: [Τιμ]όλεον? Zingerle: [Κ]ό[δ]εον, sed littera Λ certa est; filio illius nomen erat Quietus, Βόιηθον legi non potest; v. 2 ε[ἷς ὅ]λο[ν Zingerle.

205 Lapis quadratus parietinis aedis sacrae quae in forma oppidi (p. 61) numero X significata est immissus, 0·58^{m} altus, 1·09^{m} latus, 0·40^{m} crassus; litterae 0·03^{m} altae.

ΠΑΡΘΕΝΕΦΟΙΒΗ
ΙΝΑΠΟΛΛΟΝ
ΟΙΚΑΤΑΠΟ ΤΟΝ
ΔΕΟΣΗΛΙΒ ΟΙΟ
ΘΥΠΕΡΘΕΘΥΩΔΟΥΣ
ΩΔΩΡΗΜΑΤΙΤΥΜΒΟΥ

. . . . παρθένε Φοίβη
. . . . σ]ιν Ἄπολλον
. . . . οι κατὰ πό[ν]τον
. . . . οἴνου μελιη?]δέος ἢ λιβ[ά]νοιο
. . . . βωμοῦ κ]αθύπερθε θυώδους
. . . . ω δωρήματι τύμβου.

Benndorf 1881 descripsit et ectypum fecit, Heberdey 1898 contulit. Reisen I 79 sq. n. 59, unde imago tituli repetita est.

v. 4 Heberdey supplevit, v. 5 Zingerle; v. 6 Reisen: δω[μ]ήματι, sed littera Ρ integra legitur in ectypo, conf. n. 203 v. 7.
Hexametrorum pedes extremos subesse vides.

b AEDES SEPVLCRALES

206 In anta sinistra aedis sepulcralis formae Doricae (III in forma oppidi quam p. 61 reddendam curavi). „Die Cella mißt außen 3·10^{m} × 2·5^{m}. Das Dach mitsamt Sima und Geison ist aus einer großen Steinplatte gearbeitet, welche für den Einsatz eines Akroterionstückes eigentümlich ausgeschnitten ist. Epistyl und Triglyphenfries laufen auf der Eingangsseite nicht durch, sondern bilden Verkröpfungen über zwei jetzt nicht mehr vorhandenen Säulen. Die ganze Eingangsseite, die Stufen des Baues, zur Hälfte die Cellatür und das Innere sind verschüttet.“ Reisen (Niemann). ΑΕΗΘΝΣ+ΥΩ

Reisen I tab. XXII *b*

Φλάυιος Φαρμάκης (sic)
Φλαυίαν Νάνμην (sic)
τὴν θυγατέρα
ἀρχιερατεύσασαν
τῶ]ν Σεβαστῶν
καὶ τειμηθεῖσαν
ταῖς πρώταις τειμαῖς
ὑπὸ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς
πόλεως καὶ ὑ[πὸ τῆς πόλεως
καὶ ταῖς δε[υτέραις
ζήσασαν σ[εμνῶς
καὶ ἐνδόξω[ς.

Benndorf 1882 contulit exemplar Corporis IG quod nititur auctoritate Fellowsii (Lycia 406 sq. n. 152).

CIG 4266, Reisen I 78 n. 54. (IGRom. III 592)

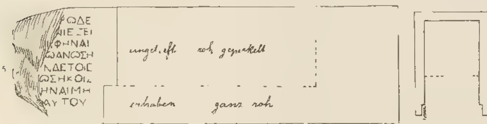
Quin v. 1 Φαρνάκης et v. 2 Νάννην intellegendum sit, dubitari non potest; ineunte in v. 5 Benndorf //_N, in v. 9 extr. ΥΓ (Reisen: ὑπὸ τοῦ ἔθνους); v. 10 Reisen: δευτέραις τειμαῖς; v. 10 sqq. litterae uncis seiunctae omnino perierunt.

207. 208 Sepulcrum aedis sacrae instar, quod lapide calcario exstructum longissime distat ad orientem et in forma oppidi (p. 61) utrum numero XI an XII significatum esset Benndorf Reisen I 80 in medio reliquit, fastigio 2·36^{m} longo ornatum est, in quo caput (Medusae?) sine arte exsculptum et in margine inferiore 0·10^{m} alto unus versus litteris 0·05^{m} altis inscriptus est.

a Τὸ μνη[μ]εῖον κα[τ]εσκεύ[α]σεν Ἐπ[ά]γαθος δὶς Σιδυμεύς.

In sinistro pariete vestibuli finis tituli sepulcralis cuius versuum initia mutilata sunt legitur; lapis autem quadratus parietis, in cuius parte sinistra in latitudinem 0·45^{m} levigata titulus litteris 0·03^{m} altis inscriptus est, 1·65^{m} longus, 0·50^{m} altus, 0·35^{m} crassus est.

b ἑτέ]ρω δὲ
μηδε]νὶ ἐξεῖ-
ναι τα]φῆναι
ἐν τ]ῷ ἄνω ση-
κῷ· ἐ]ν δὲ τοῖς
κάτ]ω σηκοῖς
ταφ]ῆναι μη-
τέρα] αὐτοῦ.

Benndorf 1881 *a*, Heberdey 1898 *a* et *b* descripserunt.
CIG 4265.

Iuxta hoc sepulcrum magnus lapis quadratus iacet in duas partes fractus 1·05^{m} altus, quem quondam fuisse sarcophagi parietem certum est.

Τὸ [μ]νημεῖον κατεσκεύασεν Ἐπάγα-
θος [δὶ]ς Σιδυμεὺς ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἀρ-
σει [τ]ῇ καὶ Μιω Καλλιμήδου καὶ τέκνοις αὐτοῦ
Ἐπαγάθω τρὶς καὶ Ἀρσει τῇ καὶ Ἀγαθῇ Τύχῃ καὶ ἐγ-
γόνοις Ἐπαγάθω τῷ καὶ Δείῳ καὶ Ἐπαγάθω ἐπὶ
τῷ ταφῆναι τοὺς προδηλουμένους ἐν τῷ ἄνω
σηκῷ, ἑτέρω δὲ μηδενὶ ἐξεῖναι ταφῆναι ἐν τῷ
ἄνω σηκῷ· ἐν δὲ τοῖς κάτω σηκοῖς ταφῆναι μητέ-
ρα αὐτο[ῦ] Μαλαβαθρινην(?) καὶ Ἐπαφρόδειτον κα[ὶ]
Ζωσίμην | τοὺς Ἐπαγάθο[υ κα]ὶ Στέφανον Ἑ[ρ]μοῦ
δὶς τοῦ Πτολεμαίου καὶ Καλότυχον Ποπλίου
καὶ υἱὸν αὐτοῦ Καλότυχον, ἑτέρω δὲ μηδεν[ὶ]
ἐξέστω θάψαι ἰς τὸ μνημεῖον ἕτερόν τινα· ἐ-
ὰν δέ τις θ[ά]ψῃ, ὀφειλέσε[ι] τῷ Σιδυμέων δήμῳ
(δηνάρια) ,αφ' ἐξ ὧν ὁ [ἐλέν]ξας [λή]ψετ[α]ι τὸ τρίτον· ἡ δὲ προδη-
λουμέν[η ἐπιγραφὴ ἀνεγρά]φη καὶ διὰ τῶν ἀρχείων
ἐπὶ ἀρχιε[ρέος . . . . . Κο?]ίντου Ἀπελλαίου . .

Benndorf 1881 contulit exemplar Corporis IG quod nititur eis quae Fellows Lycia 153 ediderat.

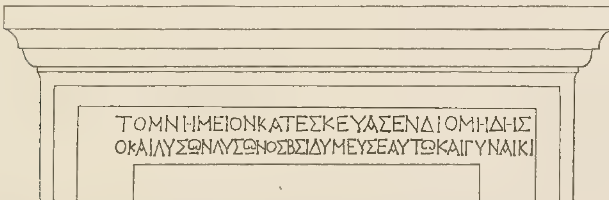
CIG 4264, Reisen I 80 [1] et 82 n. 70. (IG Rom. III 591)

Fractum est saxum ubi lineas derectas interposui.

Versibus 1 sq. et 7—9 eadem contineri ac titulis *a* et *b* quos supra edidi manifestum est, unde intellegitur eundem titulum bis in hoc sepulcro inscriptum fuisse, semel in aede ipsa, semel in sarcophago qui intra eam collocatus erat.

v. 2 sq. et v. 4 Ἀρσ(άσ)ει? conf. n. 234 et 245; v. 15 med. Benndorf ΙΣΑΣ ΥΕΤ/Ι; v. 16 in. ΛΟΥΜΕΝΙ; reliquae quas uncis seiunxi litterae huius tituli omnino videntur perisse.

209 Aedes sepulcralis formae Corinthiae e rupe ita excisa ut muri partes latericiae adderentur; titulus in superiore ianuae limine e lapide 1·89^{m} lato et 0·42^{m} alto exsculpto, cuius margo superior 1·32^{m} latus est, et ad dexteram ab eo inscriptus est litteris 0·03^{m} altis; „an der Südseite der Schlucht gegen Norden links von n. 210".

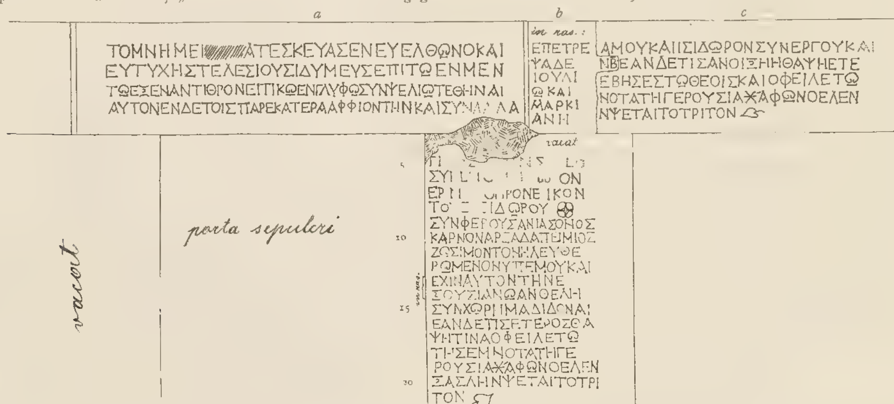
ΑΥΤΟΥΛΑΛΛΑ vac | ΠΑΠΠΩΝΟΣ
ΚΑΙΤΟΙΣΕΞΗΜ | ΩΝΓΕΓΕΝΝΗ
ΜΕΝΟΙΣΚΑΙΓΕΝ | ΝΗΘΗΣΟΜΕΝΟΙΣ
ΚΑΙΓΥΝΑΙΞΙΝΑ | ΥΤΩΝΝΟΜΙΜΑΙΣ
ΚΑΙΓΑΜΒΡΩΜΟ | ΥΑΝΔΡΟΒΙΩΓ
ΕΤΕΡΩΔΕΜΗΔΕ | ΝΙΕΞΟΝΕΙΝΑΙ
ΤΑΦΗΝΑΙ vacat

Τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν Διομήδης
ὁ καὶ Λύσων Λύσωνος β' Σιδυμεὺς ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ

αὐτοῦ Λάλλα Πάππωνος
καὶ τοῖς ἐξ ἡμῶν γεγεννη-
μένοις καὶ γεννηθησομένοις
καὶ γυναιξὶν αὐτῶν νομίμαις
καὶ γαμβρῷ μου Ἀνδροβίῳ γ',
ἑτέρῳ δὲ μηδενὶ ἐξὸν εἶναι
ταφῆναι.

Heberdey 1898 descripsit.

210 Aedes sepulcralis lapidis calcarii cuius ianua 0·58^{m} lata est; tituli autem inscripti sunt in duobus lapidibus 0·25^{m} altis superioris liminis portae, quorum sinister 1·12^{m}, dexter 0·81^{m} latus est, et in dextro portae poste 0·45^{m} lato; litterae in limine superiore 0·025^{m}, in dextro poste 0·02^{m} altae sunt; „an der Südseite der Schlucht gegen Norden rechts von n. 209".

a Τὸ μνημεῖ[ον κ]ατεσκεύασεν Εὐέλθων ὁ καὶ
Εὐτύχης Τελεσίου Σιδυμεὺς ἐπὶ τῷ ἐν μὲν
τῷ ἐξέναντι θρονειτικῷ ἐνγλύφῳ συνψελίῳ τεθῆναι
αὐτόν, ἐν δὲ τοῖς παρ' ἑκάτερα Ἄφφιον τὴν καὶ Συν[αλλ?]α-
γ?]ὴν [Ἀ]σ[τέρι?]ον Σ[υμ?]εό[να?
Σύ[ν]ε[ργ]ο[ν Ἰσίδ]ω[ρ]ον
Ἑρ[μῆν Θη]ρόνεικον
τού[ς Ἰσ]ιδώρου
Συνφέρουσαν Ἰάσονος
Κάρνον Ἀρσαδαπείμιος
Ζώσιμον τὸν ἠλευθε-
ρωμένον ὑπ' ἐμοῦ καὶ
ἔχιν αὐτὸν τὴν ἐ-
ξουσίαν ᾧ ἂν θέλῃ
συνχώρημα διδόναι·
ἐὰν δέ τις ἕτερος θά-
ψῃ τινά, ὀφειλέτω
τῇ σεμνοτάτῃ γε-
ρουσίᾳ (δηνάρια) ,αφ' ὧν ὁ ἐλέν-
ξας λήνψεται τὸ τρί-
τον.

b ἐπέτρε-
ψα δὲ
Ἰουλί-
ῳ καὶ
Μαρκι-
ανῇ.

In saxo dextro liminis superioris haec erant scripta:

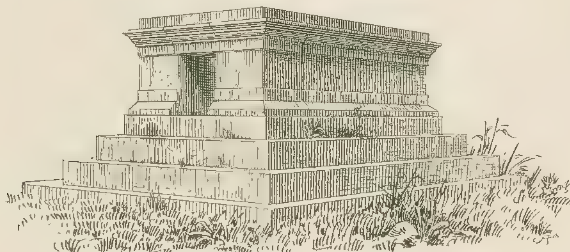
c γυναῖκ]ά μου καὶ Ἰσίδωρον Συνέργου καὶ
Ἰσίδωρο?]ν β'· ἐὰν δέ τις ἀνοίξῃ ἢ θάψῃ ἕτε-
ρον, ἀσ]εβὴς ἔστω θεοῖς καὶ ὀφειλέτω
τῇ σεμ]νοτάτῃ γερουσίᾳ (δηνάρια) ,αφ' ὧν ὁ ἐλέν-
ξας λή]νψεται τὸ τρίτον.

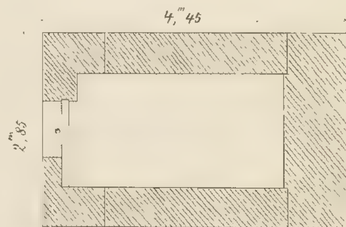
Heberdey 1898 descripsit et paucos versus (*a* 3—4 extr. et 5—9) charta expressit.

a v. 13 et 14 in rasura. *b* (latitudine 0·15^{m}) in rasura earum litterarum quae initio versuum tituli *c* antiquioris scriptae erant. *c* v. 2 NB in rasura.

Nescio an princeps titulus ita dispositus fuerit, ut partis *a* versum 4 continuo sequeretur partis *c* versus 1.

211 Aedes sepulcralis, quae in forma oppidi (p. 61) numero VI significatur, frontem habet 2·85^{m} latam ad occidentem, latera 4·45^{m} longa; in muro eius orientali finis tituli sepulcralis inscriptus est, cuius initium ubi fuerit dubium est, cum Heberdey in fronte quicquam scripturae fuisse praefracte neget, quamquam Benndorf supra portam litteras deletas conspicere sibi visus erat. „Dieser Unterbau ist auf dreistufiger Basis aus fünf Steinen aufgerichtet und mit Deckplatten belegt. Er enthält eine Grabkammer mit niedrigem Eingang, der wie bei den Felsgräbern durch eine verschiebbare Steinplatte verschlossen wurde, und trug einen Oberbau, dessen Form nicht mehr zu konstatieren war." Reisen. ΑΜΞΣΩ

Reisen I fig. 39

Reisen I fig. 47

οὐδενὶ ἐξέσται ἐν τούτῳ τῷ μνημείῳ
τεθῆναι εἰ μὴ Τίτῳ Κλαυδίῳ Καισιανῷ Ἀγρίππα
καὶ ᾧ ἂν ἐκεῖνος ἐπιτρέψῃ,
ἐὰν δέ τις παρὰ ταῦτα ποιήσῃ, ἀπο-
τεισάτω φίσκῳ (δηνάρια) ,ε καὶ τῇ Σιδυ-
μέων πόλει (δηνάρια) ,ε τοῦ ἐνδεικνυ-
μένου τὸ τρίτον λαμβάνοντος

Benndorf 1881 descripsit, Heberdey 1898 contulit.

Reisen I 57 fig. 39 et p. 79 n. 57 et fig. 47.

v. 5 Heberdey post τεισάτω omissum esse putat τῷ (ἱερωτάτῳ).

212 Aedes sepulcralis, quae in forma oppidi (p. 61) numero VIII significata est, similis ac VI (n. 211) sed multo maior cum fere 10·5 m longa et 8 m lata sit; cuius muro orientali immissum est limen superius 2·70 m longum et 0·50 m altum quo crepido ianuae superior continetur inter capita pilarum angularium duarum 0·25 m latarum; titulus supra ianuam inscriptus continuatur inter ianuam dextramque pilam. „Auf ihm (= dem Unterbau) stehen aus altem Material die Reste eines späteren Baues, der Grundform nach vielleicht einer christlichen Kapelle; wohlerhalten ist von demselben die von Fellows [Lycia p. 156] gezeichnete große Eingangstür, die mit Rosetten und Löwenköpfen verziert ist.“ Reisen.

T[ὸ] μνῆ[μα κατεσκεύα]σα[ν Τυ?]δε[ὺς? ὁ καὶ?] Μά[γας? Γ?]ω[δρύου? καὶ Ἐ-
πίχ[ρυσον? . . . Σιδυμεῖς?] ἑαυτοῖς καὶ τοῖς προκ[α]τ[ο]ιχομένοις
α]ὑτ[ῶν τέκνοις Π?]σ[τοξέ?]νω κ[α]ὶ Ναν[ν]ίδι· ἐκ[τὸς] οὐκ ἐξέσται
οὐδενὶ ἐν τῷ ἄνω
σηκῷ οὔτε κληρο-
νόμῳ αὐτῶν οὔ-
τε συνγενεῖ ἢ κατὰ
διαδοχήν τινα κα-
τ' οὐδένα τρόπον
οὐδενὶ οὐδέ[ποτε
θάψαι] τιν[ά.

Benndorf 1881 dextram partem descripsit, Heberdey 1898 ectypa fecit.

Reisen I 79 sq. n. 58.

v. 1 extr. ad nomen Ἀντωνίου vel simile interponendum non suppeditat spatium, immo inter MAI et T(Γ) nihil fuisse videtur nisi omnino duae litterae.

213 Inter sepulcra, quae ad septem triones vergunt, aedes sepulcralis formae Ioniae lapidisque calcarii fastigata ad cuius vestibulum quattuor gradibus ascenditur; 0·33 m supra eius ianuam inter duas pilas angulares 0·31 m latas quae 2·10 m inter se distant tabula inscripta 1·35 m lata et 0·65 m alta.

Τὸ μν[ημεῖ]ον κατ[ε]σκε[ύασ]εν [Τ]ι[β]έριο[ς Κλαύδιος Ἐρ]ωτ[ιανὸς
Ῥω[μα]ῖο[ς καὶ Σ]ι[δυμεὺς ἐκ τ]ῶν [ἰδί]ων [ἑαυτῷ καὶ τῷ πα]τ[ρὶ καὶ τῇ
γυ[ναικὶ κα]ὶ τέ[κν]ο[ις καὶ τ]ο[ῖ]ς ἐ[ξ α]ὐτῶ[ν] ὁσίω[ς ἐσ]ο-
μ[ένοις] θ[εῖ]ναι(?)ἐπ[ὶ τὴν ἄνω κ]ε[ιμέ]νην [κλίνην? εἰ μὴ]ο[ὗτοι?
ἐν?] τῷ[ι κά]τ[ω ἀγγε]ί[ω πρ]ὸ[ς] ἕτερον [μέρος θελήσουσι?
τ[έκνα?] τ[ε]θῆν[α]ι· [ἐν δὲ] τ[ῷ ἑ]τ[έ]ρω (vel [δεξι]ῷ?) [μ]έ[ρει] . . . . ε . . . . . . τ . .
μό[ν]ο[ν] ο . . . . ν . . . . ς μό[νου] ἐ[ξουσίαν?
ἔχ[οντ]ος· ἐν δ[ὲ τ]ῷ ὑπο[σ]ορίω τ[εθή]σονται . . . .
ε . . ., των [δ'] ἑ[τέρων? παρ]ό[ν?] ο[ἷς ἄ]ν [θέλω? τ]ῶ[ν δούλ?]ων καὶ
θ[ρε]π[τ]ῶ[ν· ἑ]τ[έ]ρω δὲ μηδ[ενὶ ἐξέσ]τω τ[ε]θῆν[αι ἐ]ν [τ]ῷ ὑποσο-
ρίω, [ἐὰ]ν μ[ὴ] ἐπιτρέψωσιν οἱ [ἐ]ξ ἐμοῦ· [ἄλλ]ω δὲ⟨ν⟩ οὐ[δενὶ ἐξ?]όν·
ἐ[ὰν δέ] τις ἕτερο[ς] ἀνοίξῃ ἢ θ[άψῃ ξ]έ[ν]ο[ν, ἁμαρτ]ωλ[ὸ]ς [καὶ ἀσ]εβ[ὴ]ς
ἔ]σ[τ]ω θεοῖς κ[α]ὶ ὀφει[λέτ]ω τῷ Σι[δ]υ[μέ]ων [δήμ]ω
δ]ρα[χμὰς] τρισμ[υρία]ς κ[α]ὶ ὁ δ[ηλ]ώσ[α]ς τὸ [τρί]το[ν λήμψεται.

Heberdey 1898 ectypum fecit.

Idem me in legendo ectypo huius tituli qui pessime contritus est multum adiuvit et v. 1 extr. cognoscere sibi visus est has litteras: ΙΡΙΟΣ ΛΥΔΙΟΣΕΙΩΤ.Α, v. 2 extr. ΙΔΙΩΝΕ ΥΤΩ ΛΙΤΩΤΑΤΙ, v. 6 med. ΤΩ ΕΞΙΩ (quae lectio mihi quidem cum vestigiis litterarum minus videtur convenire) ΙΕΡΙ, v. 8 in. ΕΧΟΝΤΟΣ, v. 11 extr. ΕΣΤΩ(?), v. 12 med. ΞΕΝΟΝ

v. 3 extr. Zingerle: γνη]σίω[ς? sed litterae ΟΣ paene certae sunt.

214 Inter sepulcra quae ad septem triones vergunt limen ianuae superius lapidis calcarii 0·42 m altum, 1·20 m latum, 0·54 m crassum; litterae 0·03—0·015 m altae.

Τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν Ἑλένη Τληπολέμου β΄ τοῦ Ἀγαθείνου Σιδυμὶς ἑατῆ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν καὶ ἀνδρὶ αὐτῆς Διομήδη Σωσάνδρου καὶ Ἀλεξάνδρω Μενελάου γαμβρῶ αὐτῆς, ἑτέρω δὲ μηδενὶ ἐξε[ῖ]ναι ταφῆναι ἢ κηδεῦσαι· εἰ δὲ μή, ὀφειλέσει ἱερὰ Ἀρτ]έ[μιδι Σιδ(υμικῆ)] (δηνάρια) ,α[φ΄, ὧν ὁ ἐλέ]νξας ἕξει τὸ τρίτον.

Heberdey 1898 descripsit.
v. 6 Ἀρτέμιδι Zingerle, conf. n. 244_4.

215 Lapis quadratus calcarius a sinistra et a dextera mutilatus 0·41 m altus, 0·64 m latus et crassus, muro immissus in campo; litterae 0·04 m altae.

Τὸ μνημεῖον κατεσ]κε[ύ]ασε[ν] Ἰ[μ]β[ιαιμις . . . . ο]υ, τὸν μὲν ἄνω [σηκὸν ἑαυτῶ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτ]οῦ, τὸν δὲ κάτω [τοῖς τέκνοις αὐτῶν καὶ τοῖς ἐξ] αὐτῶν καὶ ἐὰν ἑτέρ[ω τινὶ συνχωρήσωμεν· ἐὰν] δέ τις ἕτερος ἀνοίξ[η ἢ θάψη τινὰ ἕτερον, ὀφειλ]έτω τῶ Σιδυμέων [δήμω (δηνάρια) ,αφ΄, ὧν ὁ ἐλένξας τὸ τρίτ]ον λήμψ[ε]ται.

Zingerle auctore Heberdeio 1898 descripsit.
v. 7 num **HTAI** in saxo scriptum sit dubito.

216 Lapis quadratus 0·21 m altus, 2·11 m longus, 0·56 m crassus inter sepulcra quae extrema sunt ad septem triones; litterae 0·05 m altae. ΑΣΥ

Τὸ μνημεῖον Τιβερίου Κλαυδίου Ὀνησίμου.

Benndorf 1881 descripsit, Heberdey 1898 contulit.
Reisen I 80 n. 60.

217 „Sidymis in ruderibus aedificii; misit Schönbornius." CIG

ΙΕΝΤΕΜΕΤΑΤΟΥΚΛ.......ΘΥΝ
ΑΣΕΒΕΙΑΣΝΟΜΟ.ΕΝΔΕΤΩ
ΔΟΥΛΟΙΕΜΟΙΚΑΙΟΙΣΑΝΓΡΑΦΩΖ
ΙΙΕΞΟΝΕΣΤΑΙΝΑΥΤΩ
ΟΥΤΟΤΟΛΜΗΣΑΣΑΠΟ
ΔΕΙΜΟΥΤΗΣΙΔΥΜΕΩΝΠΟΛΕΙ
ΤΩΤΗΣΑΣΕΒΕΙΑΣΝΟΜΩ
ΗΣΑΝΤΑΛΗΜΨΕΤΑΙΤΩΝ
ΤΡΙΤΟΝΜΕΡΟΣ folium

. . . . [ἢ ὁ θάψας τινὰ [ἕτερον ἀποτείσει τῇ Σιδυμέων πόλει (δηναρίων) χιλιάδας] π]έντε μετὰ τοῦ κ[αὶ ὑπεύ]θυν[ον εἶναι αὐτὸν τῶ τῆς ἀσεβείας νόμ[ω]· ἐν δὲ τῶ [ὑποσορίω κηδευθήσονται οἱ δοῦλοι ἐμο[ῦ] καὶ οἷς ἂν (ἐν)γράφω[ς συνχωρήσω· ἑτέρω δὲ οὐκ] ἐξὸν ἔσται (ἐ)ν αὐτῶ [ἐνκηδευθῆναι· εἰ δὲ μή, ὁ παρὰ τ]οῦτο τολμήσας ἀπο[τείσει . . . . ΄ . προστ]είμου τῇ Σιδυμέων πόλει [(δηνάρια) . . καὶ ὑπεύθυνος ἔσται τῶ τῆς ἀσεβείας νόμω· [ὁ δὲ ἐλένξας τὸν παρὰ ταῦτα ποιήσαντα λήμψεται τῶν [προγεγραμμένων ἐπιτειμίων τὸ τρίτον μέρος.

CIG 4266 c.
CIG: v. 3 δοῦλοι ἐμοί; v. 4 extr. ἢ ὁ παραβῆναι; v. 7 sq. [τὸν ἀδικ]ήσαντα.
v. 4 et 8 Zingerle suppl. id spectans ut versuum longitudo aequaretur; idem v. 5 ἐκ τῶν ἑαυτοῦ.

218 Lapis quadratus calcarius a sinistra mutilatus 0·53 m altus, 0·43 m latus, 0·39 m crassus, muro horti cuiusdam immissus; litterae 0·035 m altae.

. . . . ὁ δὲ τοιοῦτό τι τολμήσας ἀποτείσει τῶ γέ?]νει ἡμῶν δην[άρια . . . . καὶ ἔστω ἐναγ?]ὴς εἰς τοὺς κ[αταχθονίους θεοὺς . . . . ἐν δὲ τῶ ὑποσορίω] τεθήσοντ[αι τὰ θρεπτάριά μου? καὶ οἷς ἂν ἐγὼ ἐνγράφως ἐπ]ιτρέψω· ἑτέ[ρω δὲ μηδενὶ ἐξέστω μετὰ τὴν τελευτήν μου ἀνοῖξα]ι ἢ θάψαι τινὰ ἕ[τερον εἰ μὴ μόνον] . . . . εἴη καὶ αὐτῇ Γλυκ- . . . . .΄ εἰ δὲ μή, ἀποτείσει τῶ φίσκω? δηνά]ρια μύρια καὶ ὑπεύθ[υνος ἔσται τῶ τῆς ἀσεβείας νόμω· καὶ ὅσ]τις ἐλένξει τὸ[ν ἀσεβήσαντα, λήψεται τὸ τρίτον μέρος τῶν προγε]γραμμένων ἐπ[ιτιμίων.]

Heberdey 1898 descripsit.
v. 1 γένει Zingerle; ἔθνει? v. 1 sq. Kubitschek: ὃς κατέλιπε τῶ γέ]νει ἡμῶν δην[άρια - - - - - - καὶ εὐεργέτ]ης εἰς τοὺς κ[ληρονόμους? v. 2 Zingerle ἀσεβ]ής, quod sine ulla dubitatione acciperem, nisi Heberdey ante **H** finem lineae libratae vidisset; v. 5 μετὰ τὴν τελευτήν μου Zingerle; v. 6 idem suppl.
Saxum antea fuisse in aede sepulcrali manifestum est.

219 Fragmentum tabulae lapidis calcarii loco liminis superioris ianuae sacelli Byzantini prope sepulcrum, quod in forma oppidi (p. 61) numero IV significatum est, siti muro immissum.

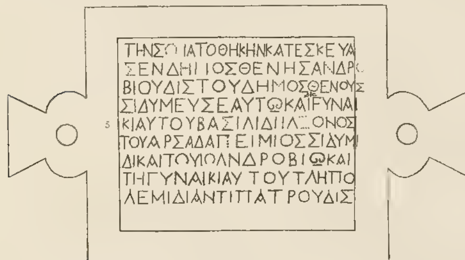

\+ Τοῦτο [τὸ μνῆμα διαφέρι
Θεαγένι . . . .

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 80 n. 61.
v. 1 crux postea incisa esse videatur; versum Zingerle suppl.

c SARCOPHAGI

220 Sarcophagus operculo fastigato contectus, ad quem tribus gradibus ascenditur, 1·20 m altus, 2·08 m longus, 1·10 m latus, cuius tabula ansata 0·56 m alta et 0·65 m lata litteris 0·03 m altis inscripta est; inter sepulcra.

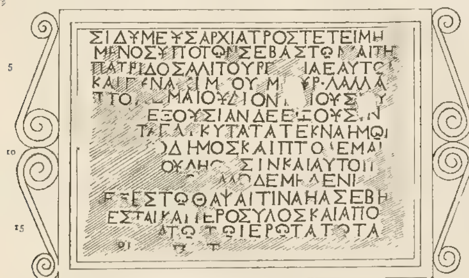

Τὴν σ[ωμ]ατοθήκην κατεσκεύα-
σεν Δη[μ]οσθένης Ἀνδρο-
βίου δὶς τοῦ Δημοσθένους
Σιδυμεὺς ἑαυτῷ καὶ γυναι-
κὶ αὐτοῦ Βασιλίδι Ἰ[άσ]ονος
τοῦ Ἀρσαδαπεί[μ]ιος Σιδυμί-
δι καὶ τ[ῷ] υἱ[ῷ Ἀ]νδροβίῳ καὶ
τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Τληπο-
λεμίδι Ἀντιπάτρου δίς.

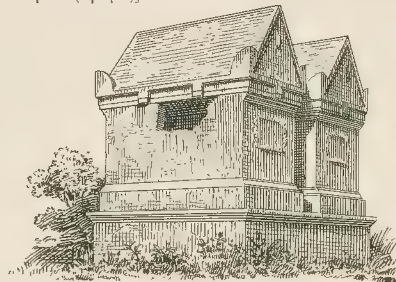
Benndorf 1881 ectypum fecit, Heberdey 1898 descripsit.
Reisen I 80 sq. n. 64.

221 Basi crepidine superiore ornatae duo sarcophagi eiusdem formae et magnitudinis impositi sunt, quorum uterque 1·55 m altus, 2·22 m longus, 1·24 m latus et operculo fastigato contectus est; atque in eodem utriusque latere tabula ansata 0·57 m alta et 0·71 m lata excisa, sed una tantum inscripta est atque ea litteris 0·025 m altis; „an den einander zugekehrten Langseiten haben beide umrahmte Felder ohne Schrift". Heberdey.

Τὴ]ν [σω]μ[α]τοθήκην κατεσκεύασα Μ(ᾶρκος) Αὐρ(ήλιος) Πτολεμαῖος [ὁ καὶ
Ἀρισ]τόδημος Ἀριστοδήμου τοῦ καὶ Λύσωνος Ἀριστ[οδήμου?
Σιδυμεὺς ἀρχίατρος, τετειμη-
μένος ὑπὸ τῶ[ν] Σεβαστῶ[ν κ]αὶ τῆ[ς
πατρίδος ἀλιτουργ[η]σίᾳ, ἑαυτῷ [τε
καὶ γυνα[ικ]ί μου Μ(αρκίᾳ) [Α]ὐρ(ηλίᾳ) Λάλλα
Πτο[λ]εμαίου Διον[υσ]ίου Σ[ιδ]υ-
μέος]· ἐξουσίαν δὲ ἕ[ξ]ουσ[ι]ν
κ[αὶ] τὰ γ[λυ]κύτατα τέκνα ἡμῶ[ν
Ἀριστ]όδημος καὶ Πτο[λ]εμα[ί-
α?] ἐ[ὰν β]ουληθ[ῶ]σιν καὶ αὐτοὶ ἐ[ν-
τα]φ[ῆ]ν[α]ι· ἑτέρῳ δὲ μη[δ]ενὶ
ἐ[ξ]έστω θάψαι τινά, ἢ ἀσεβὴ[ς
ἔσται κα[ὶ ἱ]ερόσυλος καὶ ἀπο-
τεισ]άτω τῷ ἱερωτάτῳ τα-
μείῳ (δηνάρια)] . .

Reisen I n. 55 (cum emendationibus)

Reisen I fig. 46

Benndorf 1881 ectypa fecit et v. 1 et 2 descripsit, Heberdey 1898 dimensus est.

Reisen I 78 sq. n. 55 et fig. 46. (IGRom. III 599)

Ect.: v. 1 in. Ν⋯ΜΑ, v. 2 in. ⋯ΤΟ, extr. ΡΙΣΤ, v. 4 in. ΜΕ, v. 5 med. ΠΙ ΣΙ, v. 9 in. Κ⋯ΙΤ, v. 11 in. Α⋯ΙΙΟΥΛΗΘ, extr. ΟΙΕ, v. 12 in. Ι⋯ΦΙΝ⋯Ι⋯ΤΕΡΩ; Reisen v. 10 sqq.: Πτολεμαῖ[ος. ἐὰν β]ουλη[θῶ]σιν, *καὶ αὐτοὶ* [*καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν*], v. 16 quae imagine exhibentur omnino sunt incerta.

222 Sarcophagus operculo fastigato ornatus, ad quem tribus gradibus ascenditur, 1·40 m altus, 2·23 m longus, 1·35 m latus, cuius tabula marginata 0·64 m alta et 0·70 m lata litteris 0·03 m altis inscripta est; inter sepulcra.

ΤΗΝ///ΜΑΤΟΘΗΚΗΝΚΑΤΕ
ΣΚΕΥΑΣΑΜ·ΑΥΡ·ΖΗΝΟΔΟ
ΤΟΣΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣΤΡΙ
ΣΙΔΥΜ///ΜΑΥΤΩΚΑΙ..
ΝΑΙΚΙΜΟΥΜΑΛΛ///
///Ε///ΜΙ///ΟΥ///ΔΥΜΙΔΙ///
///Ε///ΝΟΙΣΗΜ///ΝΕΤΕ///
ΕΟΥΔΕΝΙΕ ΟΝΕ///
ΘΑΨΑΙΤΙΝΑΗ///ΠΟΤ///
///ΩΤΑΤΩ ΤΑΜ///
///

Τὴν σωματοθήκην κατεσκεύασα Μ(ᾶρκος) Αὐρ(ήλιος) Ζηνόδοτος Δημοσθένους τρὶ[ς] Σιδυμ[εὺς ἐ]μαυτῷ καὶ [γυ]ναικί μου Μ(αρκίᾳ) Αὐρ(ηλίᾳ) [Ἀ]ρσ[άσι Ἀ]τειμήτου Σιδυμίδι κ[αὶ τ]έκνοις ἡμ[ῶ]ν· ἑτέ[ρω] δὲ οὐδενὶ ἐ[ξ]ὸν ἔ[σται] θάψαι τινά, ἢ [ἀ]ποτ[είσει τ]ῷ ἱε[ρω]τάτῳ ταμείῳ (δηνάρια) ,α].

Benndorf 1881 ectypum fecit.
Reisen I 80 n. 63, unde haec imago repetita est, quam Heberdey 1898 contulit.
Ect.: v. 1 in. ΤΗΝΣΩ, med. ΚΗΚ, v. 5 ΜΑΥΡ·ΑΡΣΑ..., v. 6 in. ΤΕΙΜΗΤΟΥΣΙ, extr. ΚΑ, v. 7 in. ΕΚΝ, v. 8 in. ΔΕ (Ε infra Ε v. 7), v. 10 in. ...ΕΙ Τ, extr. ΜΕΙ...

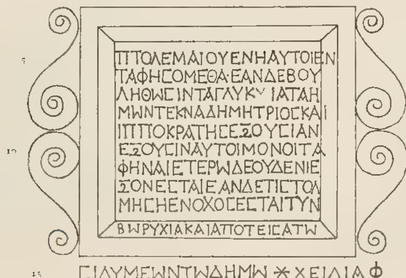
223 Sarcophagus impositus ὑποσορίῳ 1·30 m altus, 2·02 m longus, 1·05 m latus; tabula ansata, in qua v. 4—13 inscripti sunt litteris 0·03 m altis, 0·53 m alta et 0·60 m lata; inter sepulcra. ΑΕΗΘΜΗΞϹΥΩ

Σωματοθήκη Μάρκων Αὐρηλίων Πτολεμαίου τ]οῦ καὶ Ἀριστοτέλους Σιδυμέος καὶ Δημητρίας Δημητρίου Πιναρίδος καὶ Σιδυμίδος· εἰς ἣν κατέθεντο Μᾶρκον Αὐρήλιον Δημήτριον τὸν καὶ Νεικόλαον Ἱπποκράτους Πιναρέα καὶ Σιδυμέα υἱὸν μὲν τῆς Δημητρίας ἐξάδελφον δὲ τοῦ Πτολεμαίου ἱερατεύσαντα θεᾶς Ῥώμης Λυκίων τοῦ ἔθνους· ἑτέρῳ δὲ οὐκ ἐξὸν θάψαι τινὰ ἐν αὐτῇ, ἢ ὀφειλέσει Σιδυμέων τῷ δήμῳ (δηνάρια) ,αφ' καὶ ἔνοχος [ἔ]στω τοῖς περὶ τούτων ὡρισμένοις· ἐν δὲ τῷ ὑποσορίῳ ταφήσονται δοῦλοί τε καὶ ἀπελεύθεροι ἡμῶν.

Heberdey 1898 descripsit.
CIG 4266 b. (IGRom. III 595)
Heberdey ineunte in v. 2 ΙΟΥ, exeunte in v. 14 ✱ΑΦ, v. 15 med. ΓϹΤΩ

224 Sarcophagus lapidis calcarii operculo fastigato contectus, 1·30 m altus, 2·30 m longus, 1·25 m latus, cuius tabula marginata 0·54 m alta et 0·60 m lata litteris 0·03 m altis inscripta est; supra hanc tabulam 4 versus (litterae in v. 1 0·04 m altae); inter sepulcra iuxta n. 225.

ΗϹΩΜΑΤΟΘΗΚΗ
ΜΑΡΚΩΝΑΥΡΗΛΙΩΝΠΤΟΛΕΜ/ΙΟΥΤΟΥΚΑΙΑΡΙϹΤΟΤΕΛΟΥϹ
ϹΙΔΥΜΕΟϹΑΡΧΙΙΑΤΡΟΥΑΛΙΤΟΥΡΓ ΟΥΚΑΙΔΗΜΗΤΡΙΑΣΔΗΜΗΤΡΙ
ΟΥΠΙΝΑΡΙΔΟϹΚΑΙϹΙΔΥΜΙΔΟϹϹΥΝΒΙΟΥΚΑΙΕΞΑΔΕΛΦΟΥΤΟΥ

Ἡ σωματοθήκη Μάρκων Αὐρηλίων Πτολεμ[αί]ου τοῦ καὶ Ἀριστοτέλους Σιδυμέος ἀρχιιάτρου ἀλιτούργου καὶ Δημητρίας Δημητρίου Πιναρίδος καὶ Σιδυμίδος συνβίου καὶ ἐξαδέλφου τοῦ Πτολεμαίου, ἐν ᾗ αὐτοὶ ἐνταφησόμεθα· ἐὰν δὲ βουληθῶσιν τὰ γλυκ[ύτ]ατα ἡμῶν τέκνα Δημήτριος καὶ Ἱπποκράτης, ἐξουσίαν ἕξουσιν αὐτοὶ μόνοι ταφῆναι· ἑτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἐξὸν ἔσται· ἐὰν δέ τις τολμήσῃ, ἔνοχος ἔσται τυνβωρυχίᾳ καὶ ἀποτεισάτω Σιδυμέων τῷ δήμῳ (δηνάρια) χείλια φ'.

Heberdey 1898 descripsit.
v. 4 ἐξαδέλφου = ἐξαδέλφης.

225 Sarcophagus operculo fastigato contectus, cuius acroteria angularia anaglyptis Amoribus nudis qui volantes finguntur ornata sunt, 1·30^{m} altus, 2·24^{m} longus, 1·13^{m} latus; tabula ansata lateris occidentalis 0·58^{m} alta et 0·67^{m} lata litteris 0·03^{m} altis inscripta est; inter sepulcra.

Τὸ ἀγγεῖον
Μ(ᾶρκος) Αὐρ(ή)λιος Λυ[σ]ίμ[α]χος Τειμοθέου
ἐμ[α]υτῷ καὶ γυναικί μου
καὶ υἱοῖς κ[α]τεσκεύ[α]σα
ἐπιτρέψας καὶ συντρό-
φῳ μου Ἑρμεῖ· ἑτέρῳ δὲ ο[ὐ]-
δενὶ ἐξὸν ἔσται θάψαι τι-
νά, ἢ ὁ π[α]ρὰ ταῦτ[α] τολμ[ή]-
σας ὑποκείσεται τῷ τῆς
τυμβωρυχ[ί]ας νόμῳ καὶ
ἀποτείσει τῷ σεμνοτά-
τῳ τῆς βουλῆς μου συνε-
δρίῳ (δηνάρια) ‚βφ'.

Benndorf 1881 ectypum fecit.

Reisen I 80 n. 62, unde haec imago est repetita, quam Heberdey 1898 emendavit.

Heberdey descripsit v. 1 supra tabulam ansatam ΤΟΑΝΓΕΙΟΚ; exeunte in v. 12 Heberdey descripsit ΜΟΥϹΥΝΕ, O. Hirschfeld contulit CIG 2562 21 τῇ γερουσίᾳ μου, et ni fallor intellegendum est τῆς βουλῆς τῆς πατρίδος μου; v. 13 Heberdey descripsit: ΔΡΙΩ✱ΒΦ vacat.

226 Inter sepulcra quae ad septem triones vergunt sarcophagus lapidis calcarii operculo fastigato contectus 1·05^{m} altus, 2^{m} longus, 1·05^{m} latus; titulus autem inscriptus est in tabula ansata 0·60^{m} lata et 0·45^{m} alta litteris 0·025^{m} altis.

[Τοῦτο τὸ μνῆμα κατεσκεύασεν]
Ζ]ην[ο]β[ία Χρυσ?]ο[γ]ό[ν]ω (?) διὰ [τ]ὸ [ἐνθά?-
ψαι? Δ]εῖ[α]ν κ[αὶ] Λ[ε]ον[τί]δ[α] κ[α]ὶ [Πίγ]ρ[α-
μ]ον κ[α]ὶ [Ἰσ?]ό[ν]ομον τὰ [ἴδια? ἡμέτε?-
ρ[α] τέ[κνα σὺ]ν [ἄ]λλο[ι]ς [τ]ο[ύτων?
θρ]επ[τ]οῖ[ς· ἕ]τερον [δ]ὲ [μηδέ-
ν[α]ν ἐ[ξεῖ]ναι [ἐ]νθ[άψαι, ἢ ὁ τολ-
μ]ή[σας ἀποτεί]σ[ει
ἱε]ρ[ὰ] θεῷ (δηνάρια) φ'.

Heberdey 1898 ectypum fecit.

v. 1 extr. et 2 in. licet conicias διὰ τῶν ἀρχείων, tamen quo modo construatur nescio.

227 Inter sepulcra quae ad septem triones vergunt sarcophagus lapidis calcarii operculo fastigato contectus 1·40^{m} altus, 2·23^{m} longus, 1·23^{m} latus; titulus autem inscriptus est in tabula ansata 0·60^{m} lata et 0·50^{m} alta litteris 0·025^{m} altis.

Κ]α[τεσκεύασ]ε[ν?
τ]ο[ῦ]τ[ον? τὸν τάφ?]ον [Βασί?-
λιος [ἑαυτῷ καὶ τῇ γυ]ν[αι-
κ]ὶ [α]ὐ[τοῦ· ἑτέρ]ῳ [δ]ὲ
ο]ὐ[δενὶ ἐξέσται] ἐ[νθά-
ψα]ι τιν[ά, ἐπεὶ] ὁ ἐνκ[ηδεύσας?
ἀπ]οτε[ίσει τῷ] τ[αμ]εί[ῳ
(δηνάρια)] ‚β [ὧ]ν [ὁ ἀπ]ο[δείξας
ἕξ?]ε[ι] τ[ὸ τρίτον, ὃ καὶ δη?-
λ?]ο[ῦται ἐπ]ὶ [ἀρχιερέως . . . . .

Heberdey 1898 ectypum fecit.

v. 9 sq. Zingerle suppl. nisus IG Rom. III 684; v. 10 idem: διὰ τῶν ἀρχείων?

228 Inter sepulcra quae ad septem triones vergunt sarcophagus 1·50^{m} altus, 2·40^{m} longus, 1·35^{m} latus; titulus autem inscriptus est in tabula ansata 0·55^{m} alta et 0·60^{m} lata litteris 0·03^{m} altis.

Τὸ μνημεῖ]ον κα[τ]εσκευάσα-
μεν] . . . . . . ς
καὶ] . . . . ος Δ[η-
μ] . . . . σ . . [ς
Ε . . . . όνου
δὶς? καὶ?] Λέ[ων? Συν?]εσ[ίου?
δ' Σιδυμε[ῖς τοῖς ἀδε]λφοῖς
ἡμῶν· ἑτ[έρῳ δὲ] οὐ-
δενὶ ἐξὸν εἶ[να]ι ἐ[ν-
θάψαι τινά, ἢ [ἀ]π[οτ]εί-
σει [(δηνάρια)] φ' ἱερωτ[άτῳ] τα-
με[ίῳ· ἔξω? καὶ] ἔστ[αι ἀ-
σεβ?]ὴς καὶ ἱερόσυλος
[οὐρανίοις καὶ κατα-]
[χθονίοις θεοῖς.]

Heberdey 1898 ectypum fecit.

CIG 4266d.

v. 14 sq. Zingerle suppl. nisus CIG 4253.

229 Sarcophagus lapidis calcarii 1·32 m altus, 2·25 m longus, 1·12 m latus, cum operculo formae Lyciae, inter sepulcra quae ad meridiem et orientem vergunt; in latere quod ad meridiem spectat tabula ansata est excisa in qua titulus litteris 0·04 m altis inscriptus est. ΑΕΗΘΜΣΥ

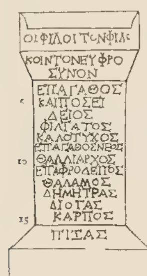
Ἀγαθοκλῆς | καὶ Φαρνάκης | οἱ Φαρνάκου κατεσκεύασαν | τὸ μνῆμα.

Heberdey 1898 descripsit.
CIG 4263.

Δ ARAE

α QUADRATAE

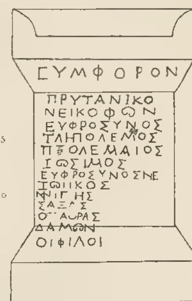
230 Ara quadrata lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0·17 (crepido superior) + 0·31 + 0·13 m alta, 0·28 m lata et crassa; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; litterae 0·025 m altae.

Οἱ φίλοι τὸν φίλο[ν
Κοίντον Εὐφρό-
συνον
Ἐπάγαθος [ὁ?
καὶ Ποσεί-
δειος
Φίλτατος
Καλότυχος
Ἐπάγαθος νέος
Θαλλίαρχος
Ἐπαφρόδειτος
Θάλαμος
Δημητρᾶς
Διογᾶς
Κάρπος
Πιξᾶς.

F. ab Luschan 1884, Heberdey 1898 descripserunt.
Reisen I 81 sq. n. 69.
v. 5 sq. Reisen: Κάρπος | Δεῖος.

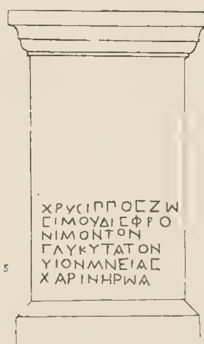
231 Ara quadrata lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0·18 (crepido superior) + 0·29 + 0·17 m alta, 0·31 m lata, 0·30 m crassa; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; litterae 0·02 m altae.

Σύμφορον
Πρυτανικὸ[ς
Νεικοφῶν
Εὐφρόσυνος
Τληπόλεμος
Πτολεμαῖος
Ζώσιμος
Εὐφρόσυνος νέ[ος?
Ἐξ?]ω[τι]κὸς
Π?]ίγ[ρ?]ης
Σα[σα]ς
Ὀ[πρ?]α[ο]ρας
Δάμων
οἱ φίλοι.

Heberdey 1898 descripsit et ectypum fecit.
v. 9 Heberdey descripsit ΤΩΡΙΚΟΣ; v. 11 Zingerle suppl.

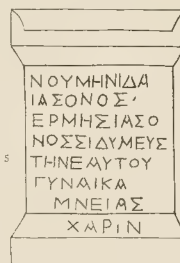
232 Ara quadrata lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0·11 (crepido superior) + 0·53 + 0·10 m alta, 0·27 m lata et crassa; inter sepulcra ad septem triones sita muro immissa; supra titulum 0·20 m altum et litteris 0·02 m altis inscriptum anaglyptus vir (puer?) stans fingitur; in latere dextro duae manus nulla arte adumbratae sunt.

Χρύσιππος Ζω-
σίμου δὶς Φρό-
νιμον τὸν
γλυκύτατον
υἱὸν μνείας
χάριν ἥρωα.

Heberdey 1898 descripsit.
Ormerod-Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 3 n. 7.

233 Ara quadrata lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0·17 (crepido superior) + 0·25 + 0·14 m alta, 0·33 m lata, 0·35 m crassa; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; litterae 0·03 m altae.

Νουμηνίδα
Ἰάσονος
Ἑρμῆς Ἰάσο-
νος Σιδυμεὺς
τὴν ἑαυτοῦ
γυναῖκα
μνείας
χάριν.

F. ab Luschan 1884 ectypum fecit, Heberdey 1898 descripsit.
Reisen I 81 n. 67.

234 Ara quadrata 1·23 m alta et 0·64 m lata; pars summa fracta est nec longe a sinistro margine rima hiat a summa ad infimam lapidis partem qua rima verba versuum prima scinduntur; litterae 0·045 m (v. 10 0·06 m) altae. ΑΕΗΣΩ

Ἐπ ἀγαθο[ς β' Σι]δυ μεὺς ἑα[υτῷ] | κα ὶ γυναικὶ αὐτοῦ | Ἀρ σάσει [τῇ] καὶ | Μι ω Καλλιμ[ή]δου | καὶ τέκνοις Ἐπα γά θω [γ?] καὶ Ἀγαθῇ | Τύχῃ τῇ καὶ Ἀρσά σε ι Ἐπαγάθου | ἥρωσιν.

Ormerod-Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 4 n. 8.

v. 1 extr. ΘU, v. 2 extr. ΕΑ, v. 3 extr. ΤΟΥ, v. 4 med. ΣΕΙ/. / /ΠΙ////Κ, v. 5 med. ΜΙΙΔ, v. 7 med. ΘΩ ΚΑΙ, v. 7 extr. ΘΙ-
Eadem nomina leguntur in n. 207 208 245.

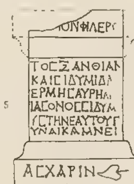
235 Ara quadrata lapidis calcarii crepidine quondam ornata quae iam decussa est, 0·08 (crepido superior) + 0·32 + 0·12^{m} alta et 0·22^{m} lata, muro stabuli immissa; litterae 0·02^{m} altae. ΑΕΖΗΘΜΗΣΥΩ

Ζώσιμον τὸν
καὶ Τληπτόλεμο[ν
Πανκάρπου Σιδυ-
μέα τὸν τῆς οἰ-
κίας κτήτορα
Εὐέλθων ὁ καὶ
Εὐτύχης Τελε-
σίου Σιδυμεὺς
τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἀνα-
τραφέντα τεκνο-
στοργῆ μνείας
[χάριν].

Heberdey 1898 descripsit.

v. 2 extr. ΜΟΙ; v. 10 sq. τεκνοστοργῆ potius accusativus quam dativus causae; v. 11 extr. ΑΤ; v. 12 cum crepidine inferiore in qua scriptus erat periit.

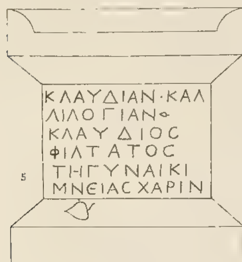
236 Ara quadrata lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0·10 + 0·18 + 0·10^{m} alta, 0·20^{m} lata et crassa; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; litterae 0·025^{m} altae.

. . . . . ι]ον Φιλέρ[ω-
τος Ξανθίαν
καὶ Σιδυμίδ[α
Ἑρμῆς Αὐρηλ[ίου
Ἰάσονος Σιδυμ[ε-
ὺς τὴν ἑαυτοῦ γ-
υναῖκα μνεί-
ας χάριν.

Heberdey 1898 descripsit et ectypum fecit.

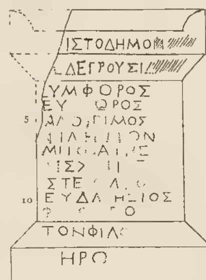
237 Ara quadrata crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0·16 (crepido superior) + 0·25 + 0·14^{m} alta, 0·37^{m} lata, 0·30^{m} crassa; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; litterae 0·025^{m} altae.

Κλαυδίαν Καλ-
λιλογίαν
Κλαύδιος
Φίλτατος
τῇ γυναικὶ
μνείας χάριν.

F. ab Luschan 1884 descripsit, Heberdey 1898 ectypum fecit. Reisen I 81 n. 68.

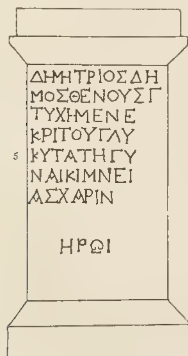
238 Ara quadrata lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore ornata, 0·16 (crepido superior) + 0·30 + 0·13^{m} alta, 0·32^{m} lata, 0·30^{m} crassa; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; litterae 0·025^{m} altae.

Ἀρ]ιστόδημον
Μελ?]ε(ά?)γρου Σιδ[υμέα
Σ]ύμφορος
Εὔ[δ]ωρος
Κ]αλό[τ]ιμος
Φιλή[μω]ν
Μ[ιτρ?]οδά[τ]ης
Α]ἰσχ[ίνης?
Στέ[φαν]ο[ς
Εὐδ[α] . ή[σ]ιος
Φ[ιλ]ό[θε]ο[ς
τὸν φίλο[ν
ἥρω[α.

Heberdey 1898 ectypum fecit et describere coepit.
v. 5 Zingerle: Μ]ο[ίρ]ιμος? v. 7 idem: Μ[ιτρ]ο[β]ά[τ]ης?

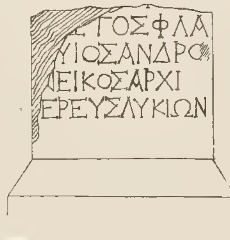
239 Ara quadrata lapidis calcarii crepidine ornata, 0·10 + 0·45 + 0·10^{m} alta, 0·26^{m} lata et crassa, muro immissa aedificii ad septem triones inter sepulcra siti; litterae 0·025^{m} altae.

Δημήτριος Δη-
μοσθένους γ'
Τύχῃ Μενε-
κρίτου γλυ-
κυτάτῃ γυ-
ναικὶ μνεί-
ας χάριν
ἥρωι.

Heberdey 1898 descripsit.

240 Inferior pars arae quadratae lapidis calcarii crepidine 0·18^{m} alta ornatae, 0·51^{m} alta, 0·40^{m} lata, 0·35^{m} crassa, litterae 0·04^{m} altae; ad occidentem vici in clivo.

. . . .
. . . .
. . . .
Σέξτ]ος Φλά-
ο]υιος Ἀνδρό-
νεικος ἀρχι-
ερεὺς Λυκίων.

Heberdey 1898 descripsit.

β ARAE ROTVNDAE

241 Ara rotunda lapidis calcarii crepidine superiore 0·16 m alta ornata (diam. 0·40 m) 0·50 m e terra eminet in clivo ad septem triones et occidentem sito; litterae 0·02 m altae.

Βόηθος Δημη-
τρίου τῶ ὑῶ
Ἀντήνορι μν-
ήμης χάριν.

Heberdey 1898 descripsit.

242 Ara rotunda lapidis calcarii crepidine ornata, 0·10 (crepido inferior) + 0·36 + 0·07 m alta, diam. fere 0·30 m, litterae 0·02 m altae; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita; „oben noch 0·12 m hoher Aufsatz mit Gesimsleiste." ΑΕΗΜΝΣΩ

Λεονίδης [ε'] Σιδυ-
μεὺς Λεονίδη δ' [τ]ῶ
πατρὶ καὶ Ἀρτεμικλεί-
α Φιλεταίρου τῶ πεν-
θερῶ καὶ Χρυσίον καὶ
Δημήτριος καὶ Λεο-
⟨ο⟩νίδης οἱ Λεονίδου
τῶ πάππω μνείας
ἕνεκεν.

Heberdey 1898 descripsit.
Exeunte in v. 1 Heberdey descripsit ΓΣΙΔΥ, v. 2 ΔΙΩ (sic)

243 Ara rotunda lapidis calcarii, cuius pars superior fracta est, crepidine ornata, 0·10 (crepido superior) + 0·36 + 0·13 m alta, diam. 0·34 m, litterae 0·025 m altae; inter sepulcra Turcorum ad septem triones sita.

Τ(ίτω) Αὐ[ρ(ηλίω)? . . . . . .-
λεα Ἰσ[αγόρα-?
ς . . . . [λαθ?]ε . . [ο-
ς φιλοστό[ργ]ω[ι?
ἀδελφῶ μνήμη-
ς ἕνεκεν.

Heberdey 1898 descripsit.
Kubitschek: Ταύ[ρω? . . Φι?]λέα Ἴσ[ανδρο]ς [καὶ Καλ]ο . . . ς φιλόστο[ργο]ι.

II BEL

Si quis a Sidymis ad meridiem et occidentem unam fere itineris horam ad vicum cui nomen est Bel adscenderit, in propinquo loco edito, a quo per fauces montium ad occidentem adspectus est parietinarum medii quod vocatur aevi in ora maritima sitarum, vestigia parvae sedis antiquae inveniuntur, deinde inter sepulcra vici ipsius lapides pauci edolati et mille fere passus ad orientem et meridiem reliquiae aedificiorum antiquorum cum duobus sepulcris ex rupe excisis, quem situm primi descripserunt Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 4.

244 Sepulcrum parvum ex rupe excisum, in cuius epistylio infra tigna rotunda titulus 1·58 m longus et 0·19 m altus litteris 0·02 m altis inscriptus est.

ΜΑΜΙΟΝΛΑΒΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣΔΑΙΔΑΛΟΥΣΙΔΥΜΕΙΣΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΝ
ΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝΛΑ ΤΩΠΑΤΡΙΚΑΙΠΕΝΘΕΡΩΚΑΙΝΑΝΝΗΤΗΜΑΜΙΟΥ
ΜΗΤΡΥΙΑΚΑΙΤΟΣΕΞΗΜΩΝΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΙΣΑΛΛΩΔΕΜΗΔΕΝΙ
ΕΞ ΑΙΤΓΓ ΝΑΙΕΙΔΕΜΗΟΦΕΙΛΗΣΙΙΕΡΑΣΑΡΤΕΜΙΔΙΣΙΔΥΜΙΚΗ
ΔΡΑΧΜΑΣΤΡΣΧΕΙΛΙΑΣ

Μάμιον Λαβου καὶ Ἀριστοτέλης Δαιδάλου Σιδυμεῖς κατεσκεύασαν
τὸ μνημεῖον Λα[βα] τῶ πατρὶ καὶ πενθερῶ καὶ Νάννη τῇ Μαμίου
μητρυιᾶ καὶ το[ῖ]ς ἐξ ἡμῶν γεγενημένοις· ἄλλω δὲ μηδενὶ
ἐξ[εῖναι] τ[εθῆ]ναι· εἰ δὲ μή, ὀφειλήσι ἱερὰς Ἀρτέμιδι Σιδυμικῇ
δραχμὰς τρ[ι]σχειλίας.

Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 4 sq. n. 9 (descripserant et ectypum fecerant).
v. 4 in. ἐξεῖναι Zingerle, ἐξέσται ed. princ.

Titulum multo inferioris aetatis esse quam sepulcrum ipsum confirmant editores.

245 Tabula 0·45 m alta et 0·61 m lata in fronte rupis incisa est, et supra eam quattuor figurae sine arte adumbratae sunt; in tabula litterae 0·025 m altae.

ΕΠΑΓΑΘΟΣΒΟΤΟΝΠΥΡΓΟΝ
ΕΚΘΕΜΕΛΙΩΝΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣ
ΛΑΒΩΝΤΟΧΩΡΙΟΝΔΙΑΓΕΝΟΥΣ
ΕΑΥΤΩΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΑΡΣΑ
ΣΕΙΤΗΚΑΙΜΙΩΚΑΛΛ·ΜΗΔΟΥΚΑΙΤΩ
ΓΕΝΟΜΕΝΩΥΙΩΕΠΑΓΑΘΩΚΑΙΘΥΓΑΤΡΙ
ΑΓΑΘΗΤΥΧΗΒΟΥΛΟΜΑΙΚΑΘΕΤΟΣΘΥΕΣ
ΘΑΙΗΙ ΕΙΝΑΛΕΚΤΟΡΑΚΑΙΟΡΝΕΙΘΑΤΕΛΕΑ
ΚΑΙΚΑΛΗ ΑΜΑΤΩΜΕΛΛΕΙΝΣΥΝΑΙΡΕΙΝ
ΤΑΓΕΝΗΜΑΤΑΟΜΟΙΩΣ‾ΑΛΙΝΑΜΑΤΩ
ΜΕΛΛΕΙΝΤ⊃ΥΓΑΝΤΑΑΥΤΑΘΥΜΑΤΑ
ΚΑΙΕΣΤΑΙΤΩΘΥΟΝΤΙΕΠΙΔΗΛΑΚΑΙΕΠΙ
ΚΕΡΔΗΕΑΝΔΕΤΙΣΠΑΡΕΝΘΥΜΗΘΕΙΣ
ΜΗΘΥΣΗΕΣΤΑΙΑΥΤΩΕΠΙΒΛΑΒΗΚΑΙ
ΕΑΝΔΕΤΙΣ - - Ε - ΣΟ̣Φ - - - - ΣΗ
- - - - - - - - - - - - Ε̣ - - Η̣ - - - - - -

Ἐπάγαθος β′ ὁ τὸν πύργον
ἐκ θεμελίων κατασκευάσας,
λαβὼν τὸ χωρίον διὰ γένους,
ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ Ἀρσά-
σει τῇ καὶ Μιω Καλλ[ι]μήδου καὶ τῷ
γενομένῳ υἱῷ Ἐπαγάθῳ καὶ θυγατρὶ
Ἀγαθῇ Τύχῃ, βούλομαι καθ' ἔτος θύεσ-
θαι [ἡμ]εῖν ἀλέκτορα καὶ ὄρνειθα τελέα[ν
καὶ καλ[ὴν] ἅμα τῷ μέλλειν συναιρεῖν
τὰ γενήματα, ὁμοίως [π]άλιν ἅμα τῷ
μέλλειν τρυγᾶν τὰ αὐτὰ θύματα.
καὶ ἔσται τῷ θύοντι ἐπί[ζ]ηλα καὶ ἐπι-
κερδῆ. ἐὰν δέ τις παρενθυμηθεὶς
μὴ θύσῃ, ἔσται αὐτῷ ἐπιβλαβῆ καὶ . . .·
ἐὰν δέ τις [ἕτ]έ[ρω]ς(?), ὀφ[ειλή]σ[ει?
τῷ Σιδυμ?]έ[ων δ]ή[μῳ (δηνάρια) . .

Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 5 sqq. n. 10 (descripserant et ectypum fecerant).

Eadem nomina leguntur in n. 207 208 234.

v. 1 πύργον editores ad magnum sepulcrum paulo supra hanc tabulam excisum e rupe referunt, sub cuius radicibus hic titulus inscriptus est; istud enim sepulcrum scriptura caret, sed in limine eius ingens penis incisus est; v. 9 συναίρειν editores, συναιρεῖν Zingerle ad primitias frugum referens (conf. Mannhardt Wald- und Feldkulte II 237: „Im griechischen und italischen Brauche spielt die erste Garbe der Ernte die Rolle, welche in Nordeuropa gemeinhin der letzten zufällt"); v. 12 ἐπί[ζ]ηλα Wilhelm Neue Beiträge zur griechischen Inschriftenkunde IV (Sitz. Wien Akad. 1915 CLXXIX 6) 69, Zingerle ἐπίδηλα scriptum esse putat pro ἐπίζηλα propter similitudinem sonorum δ et ζ; v. 15 Kubitschek: ἐὰν δέ τις [ἄλλο] σόφ[ισμα εὑρή]σῃ? Zingerle: ἐὰν δέ τίς [τι] ἐ[πι]σοφ[ισθή]σῃ[ται? v. 16 infra tabulam.

246 Lapis calcarius fractus inter lapides quadratos parvi aedificii reliquos; litterae 0·025 m altae.

ΕΙΣΩ̣ΚΑΤΕΘΕΤΟΥΙΟΝΔΕΙ
ΟΝΚΑΙΘΥΓΑΤΕΡΑΚΟΣΜΙΑΝ
ΕΞΟΥΣΙΑΝΔΕΕΞΟΥΣΙΝ
ΕΙΒΟΥΛΗΘΩΣΙΝΕΝΑΥΤΩΤΕ
ΘΗΝΑΙΤΑΓΛΥΚΥΤΑΤΑΤΕΚΝΑ
ΜΟΥΔΙΟΔΩΡΟΣΜΕΤΑΤΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΣΑΥΤΟΥΤΛΗΠΟΛΕΜ
ΟΣΛΕΟΝΤΟΣΚΑΙΟΕΚΓΟΝΟΣ
ΜΟΥΛΕΩΝΔΙΟΔΩΡΟΥΚΑΙΠΑΓ
ΠΟΣΜΕΤΑΤΗΣΓΥΝΑΙΚΟΣΑΡ
ΣΑΣΙΔΟΣΛΕΟΝΤΟΣΚΑΙΟΕΚΓΟ
ΝΟΣΜΟΥΛΕΩΝΠΑΠΠΟΥΚΑΙ
Ε · · · Α · ΟΣΜΕΤΑΤΗΣΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΝΑΝΝΗΣΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥΚΑΙ
ΟΕΚΓΟΝΟΣΜΟΥΕΠΑΓΑΘΟΣ
ΟΚΑΙΔΕΙΟΣΚΑΙΗΘΥΓΑΤΗΡ
ΜΟΥΜΕΛΠΟΜΕΝΗΚΑΙΤ/
ΤΕΚΝΑΤΟΥΠΡΟΙ ΟΝΕΣΤ·
ΤΟΥΥΙΟΥΔΕΙΟ_ΤΡΙ·
ΚΑΙΜΕΛΠΟΜΕΝΗΕΤΕΡΩ
ΟΥΔΕΝΙΕΞΟΝΕΣΤΑΙΘΑ
ΨΑΙΤΙΝΑΗΑΠΟΤΕΙΣΑΙΤΩ
ΣΙΔΥΜΕΩΝΔΗΜΩ✱ . . Υ
ΕΙΜΕΝΟΣ · · ΤΩΤΗΣΛ
ΒΕΙΑΣΝΟΜΩΟΛΕ‾
Σ̣ΑΣΛΗΜΨΕΤ

Δεῖος] . . . .
[κατεσκεύασε τὸ μνημεῖον]
εἰς [ὃ] κατέθετο υἱὸν Δεῖ-
ον καὶ θυγατέρα Κοσμίαν.
ἐξουσίαν δὲ ἕξουσιν
εἰ βουληθῶσιν ἐν αὐτῷ τε-
θῆναι τὰ γλυκύτατα τέκνα
μου Διόδωρος μετὰ τῆς
γυναικὸς αὐτοῦ Τληπολέμ[ι-
ος Λέοντος καὶ ὁ ἔκγονός
μου Λέων Διοδώρου, καὶ Πά[π-
πος μετὰ τῆς γυναικὸς Ἀρ-
σάσιδος Λέοντος καὶ ὁ ἔκγο-
νός μου Λέων Πάππου, καὶ
Ἐπάγ]α[θ]ος μετὰ τῆς γυναικὸς
Νάννης Πολυκάρπου καὶ
ὁ ἔκγονός μου Ἐπάγαθος
ὁ καὶ Δεῖος, καὶ ἡ θυγάτηρ
μου Μελπομένη, καὶ τ[ὰ
τέκνα τοῦ προ[μ]ο[ιρ]εστ[ά-
του υἱοῦ Δεῖο[ς] τρὶ[ς
καὶ Μελπομένη. ἑτέρῳ
δὲ] οὐδενὶ ἐξὸν ἔσται θά-
ψαι τινά, ἢ ἀποτεῖσαι τῷ
Σιδυμέων δήμῳ (δηνάρια) . . [καὶ] ὑ[πο-
κ]είμενος [ἔστω] τῷ τῆς ἀ[σε-
βείας νόμῳ. ὁ [δ]ὲ [ἐκδική?-
σας λήμψετ[αι τὸ τρίτον μέρος.

Ormerod et Robinson Journ. hell. st. 1914 XXXIV 7 sq. n. 11 (descripserant).

v. 18 primi editores: προ[γ]ονεστ[ά]του? == the eldest stepson; sed quia eius Dii, qui in v. 19 nominatur, patrem fuisse eundem Dium certum est qui iam conditus erat sepulcro (conf. v. 1 sq.), scriptum fuisse puto προμοιρεστάτου, cuius superlativi forma similis est atque ἐπιτηδειέστατος σπουδαιέστατος ἀμορφέστατος multaque alia exempla; Zingerle: προ[φρ]ονεστ[ά]του: v. 22 ἀποτεῖσαι ed. princ.; v. 25 sq. ἐλένξας ed. princ.

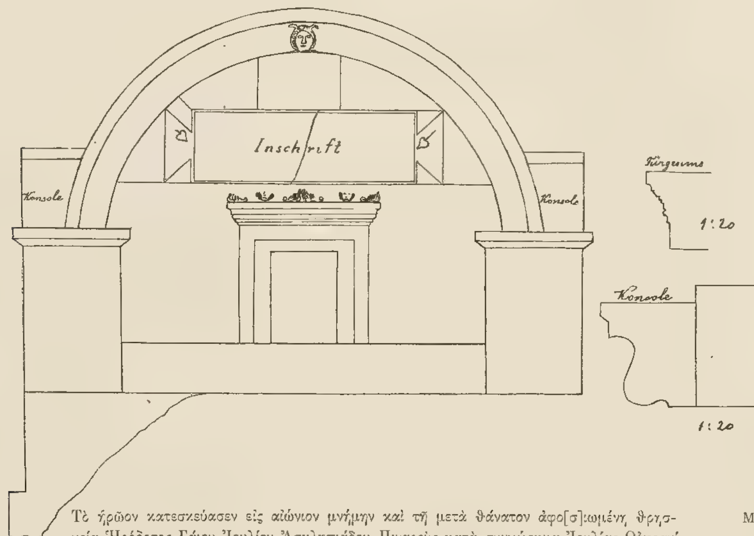
III ORA OCCIDENTALIS

In ora Lyciae occidentali, ad quam descendit Cragus mons, duas sedes anno 1908 perquisivi, quae insignes sunt monumentis antiquitatis: Faralja (= Παράλια, apud Turcos Farella) et Sandschaklik. ad Faralja postquam navem appuli, fere 20 m supra mare magnam conspexi aedem sepulcralem (n. 247 = CIG 4224 d). a qua ad septem triones et orientem profectus ad Faralja-assar perveni quod duo fere milia passuum distat. neque vero quicquam ibi repperi nisi sarcophagum (n. 248 = CIG 4224 c) et fragmentum operculi formae Lyciae, murum antiquum cum porta, lapidem quadratum crepidine ornatum, media autem in via tenues reliquias ecclesiae Christianae.

Portus vero cui hodie nomen est Sandschaklik magno praestat numero parietinarum medii quod vocant aevi, quae arcem mediocris altitudinis occupant. de iis Niemann Reisen I 82: „Das Mauerwerk", ait, „ist unregelmäßig aus kleinen Bruchsteinen gefügt, hie und da ist ein Rundbogenfenster erhalten, auch einige Giebelmauern, welche auf steile Dächer hinweisen. Abgesondert von der Häusergruppe trafen wir an höher gelegener geschützter Stelle die Apsis einer Basilika, stellenweise waren in der Wölbung Mörtelputz und Farbenreste erhalten, unter anderem ein Heiligenschein erkennbar." in hac arce non nulla lapidum inscriptorum fragmenta et paucae viles aedes sepulcrales prope ipsum portum restant.

Quibus locis quadam fide nomina antiqua Καλαβάτια et Περδίκιαι tribuere licet. namque in stadiasmo 250 sq. haec leguntur (Geogr. Gr. min. I 494): ἀπὸ Ἱερᾶς ἄκρας εἰς Καλαβαντίαν (sed in titulo Sidymensi n. 179 E 1 [Καλ]αβατιανοί) στάδιοι λ'· ἀπὸ Καλαβαντίων εἰς Περδικίας (Steph. Byz.: Περδίκια χώρα καὶ λιμὴν Λυκίας) στάδιοι ν'. quae intervalla quadrant ad Sandschaklik et Faralja-assar, si quidem de situ Ἱερᾶς ἄκρας dubitari vix potest.

247 Faralja ipsum ad litus 20 m fere supra mare tholus sepulcralis lapidibus quadratis calcariis exstructus, 3·13 m latus et fere 5·5 m longus, cuius ostium 0·82 m altum et 0·57 m latum est; supra ianuam autem, cuius crepidini 0·285 m altae duo parva feminarum capita inter tria ornamenta foliis palmarum similia imposita erant, tabula ansata 2·41 m lata et 0·64 m alta, quae media rupta est, titulo inscripta, cuius litterae 0·03 m altae quamquam elegantissimae tamen neque formis neque latitudine omnino sunt pares; in fronte media fornicis, qui duabus pilis angularibus 0·84 m latis et 1·41 m altis nititur, caput Medusae 0·29 m altum effingitur; dextrum aedis latus sub terra latet, in sinistro ostium ὑποσορίου 0·53 m latum et 0·62 m altum patet; „auf den Eckpfeilern je eine einfach profilierte Konsole; unterhalb der obersten Gewölbeschicht einfaches Gesimse den Längsseiten entlang, in dessen Hohlkehle beiderseits zwei Löwenköpfchen mit gesträubtem Haar, wovon links das vordere, rechts das hintere erhalten". ΑΔΕΞΗΗΜΝΞΡΣΥΨΨΩ

Martio mense anni 146 p. Chr.

Τὸ ἡρῷον κατεσκεύασεν εἰς αἰώνιον μνήμην καὶ τῇ μετὰ θάνατον ἀφο[σ]ιωμένῃ θρησ-
κείᾳ Ἡρόδοτος Γαίου Ἰουλίου Ἀσκληπιάδου Πιναρεὺς κατὰ συνχώρημα Ἰουλίας Οὐηρανί-
ας γεγονὸς ἐπὶ ἀρχιερέος Λικιννίου Στασιθέμιδος Ξανδικοῦ κη' διὰ τῶν ἐν Πατάροις ἀρχεί-
ων, ἐκμεμαρτυρημένου (sic) καὶ εἰς τὰ Πιναρέων ἀρχεῖα, ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ καὶ τέκνοις Τλη-
πολέμῳ Ἰάσονος, καθ' υἱοθεσίαν Ἡροδότου, Πιναρεῖ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ καὶ Συμφερούσῃ Ἡροδότου
καὶ ἀδελφῷ Τληπολέμῳ Γαίου Ἰουλίου Ἀσκληπιάδου Πιναρεῖ καὶ τοῖς ἐξ αὐτῶν καὶ ἐκ τούτων γεν-
νηθεῖσιν· ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται ἐν τῷ ἡρῴῳ ταφῆναι οὔτε συνχωρῆσαί τινι κατ' οὐδένα τρό-
πον οὔτε προσενγράψαι ἢ ἐκκολάψαι τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ἡρῴου· μόνων θαπτομένων ἐν
τῷ ὑποσορίῳ τῶν θρεπτῶν ἑκάστου ἡμῶν· ἐὰν δέ τ[ις] παρὰ ταῦτα ποιήσῃ ἢ κηδεύσῃ τινὰ ἐν
τῷ ἡρῴῳ ἢ κατασοφίσηταί τι περί τινος τῶν προγε[γρα]μμένων, ἔστω ἱερόσυλος καὶ
ἔξωθεν ὀφειλέτω ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ [ἐ]πι[τ]ειμίου τῷ Πιναρέων δήμῳ (δηνάρια) ,βφ' οὔ-
σης τῆς κατηγορίας παντὶ τῷ βουλομένῳ ἐπὶ [τ]ῷ τρίτῳ μέρει τοῦ χρήματος.

Anno 1908 ectypum feci.

CIG 4224 d.

v. 1 ἀφόειωμένη scriptum est; v. 4 M. H. E. M. Allgem. Literaturzeitung 1845 Intelligenzblatt 284: ἐχμεμαρτυρημένο[ν]? v. 6 in Ἀσκληπιάδου Ε, v. 11 in ὀφειλέτω Φ (φ ex ω), ✱Β✝, v. 9—12 med.:

ΔΕΤ: ⁻ΠΑΡΑ
ΓΕ :ΑΜ Μ
ΓΠΙ ΓΕΙΜΙο
Ι Ί ΩΤΡΙ

versuum 1—9 litteris extremis quasi linea derecta efficitur, v. 10 sq. extr. I et Y infra A verbi τινὰ, v. 12 extr. Σ infra ✝.

248 Faralja-assar sarcophagus lapidis calcarii contectus operculo fastigato, 1·56 m altus, 2·30 m longus, 1·36 m latus; tabula 0·62 m alta et 0·64 m lata litteris 0·035—0·025 m altis inscripta; „Kasten *a*, oben und unten an drei Seiten profiliert, steht auf 0·42 m hohem Untersatz, der schwach vorspringt; darunter Hyposorion aus zwei Quaderschichten aufgebaut, die obere *b* mit Vorsprung 0·48 m hoch; am Giebeldeckel vorn zwei halbrunde Akroterien und zwei kleine Bossen, an den Schmalseiten je eine Bosse".

ΜΑΡΚΟϹΑΥΡΗΛΙΟϹΟ
ΝΗϹΙΜΟϹΔΙϹΠΙΝΑΡΕ
ΟΥϹΚΑΤΕϹϹΚΕΥΑϹΑ
ΤΗΝϹΩΜΑΤΩΘΗΚΗΝ
ΕΑΥΤΩΚΑΙΤΗΓΥΝΕΚΙΜΟΥ
ΑΥΡ·ΝΑΝΝΑΤΕΙΜΟΘΕΟΥ
ΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΞΟΝΕϹ
ΤΑΙΤΑΦΗΝΑΙΕΝΤΗϹΩΜΑ
ΤΩΘΗΚΗ·Η·ΥΠΟΚΕΙϹΕΤΑΙ
ΤΩΠΙΝΑΡΕΩΝΔΗΜΩΔΗΝΑ
ΡΙΑΠΕΝΤΑΚΙϹΧΕΙΛΙΑΚΑΙΤΟΤΡΙΤΟΝ
ΜΕΡΟϹΛΗΜΨΕΤΑΙΟΜΗΝΥϹΑϹΕΝΔΕ
ΤΩΥΠΟϹΟΡΙΩΟΝΑΝΒΟΥΛΗΘΩ

Μᾶρκος Αὐρήλιος Ὀ-
νήσιμος δὶς Πιναρε-
οὺς κατεσσκεύασα
τὴν σωματωθήκην
ἑαυτῶ καὶ τῆ γυνεκί μου
Αὐρ(ηλίᾳ) Νάννα Τειμοθέου·
ἑτέρω δὲ οὐδενὶ ἐξὸν ἔσ-
ται ταφῆναι ἐν τῆ σωμα-
τωθήκη, ἢ ὑποκείσεται
τῶ Πιναρέων δήμω δηνά-
ρια πεντάκις χείλια, καὶ τὸ τρίτον
μέρος λήμψεται ὁ μηνύσας· ἐν δὲ
τῶ ὑποσορίω ὃν ἂν βουληθῶ.

a

b

Anno 1908 descripsi.

CIG 4224c et Add.

v. 2 sq. Πιναρεούς — Πιναρεύς; v. 10 ΔΗΝΑ et v. 11—13 in ras.; post βουληθῶ conclusionem enuntiati perisse putat Heberdey.

249 Prope Sandschaklik-liman aedes sepulcralis lapidibus quadratis calcariis exstructa, cuius in ianuae limine superiore 1·60 m longo et 0·29 m alto titulus *a* inscriptus est, titulus *b* in poste dextro cuius pars sinistra fracta est; litterae 0·02 m altae.

a
ΤΟΗΡΩΙΟΝΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΑΝΜΑΡΚΟϹΑΥΡ· ΕΥΤΥΧΗϹϹΤΕΦΑΝΟΥΚΑΙΜΑΡΚΙΑΑΥΡ·
ΜΑΚΑΡΙΑΒΑϹΙΛΙΔΟϹϹΩΖΟΝΤΟϹϹΙΔΥΜΕΙϹΕΝΩΒΟΥΛΟΝΤΑΙΕΝΤΑΦΗΝΑΙΤΑΤΗϹΘΥΓΑΤΡΟϹ
ΑΥΤΩΝΜΑΡΑΥΡΗΛΙΑϹΕΡΩΤΑΡΟΥΔΟϹΠΑΙΔΙΑΤΕΚΑΙΕΓΓΟΝΑΕΝΤΗΠΥΑΛΙΔΙΤΗΙϹΕΡΧΟΜΕ
ΝΩΝΕΝΔΕΞΙΟΙϹΒΟΥΛΟΜΕΘΑΔΕΕΝΤΗΕΥΩΝΥΜΩΠΥΑΛΙΔΙΕΝΤΑΦΗΝΑΙΛΑΛΛΑΝΤΗΝΥΠΟΗΜΩΝ
ΑΝΑΤΡΑΦΕΙϹΑΙ ΕΤΑΤΟΥϹΥΝΒΙΟΥΑΥΤΗϹΚΑΙΤΕΚΝΩΝΚΑΙΕΓΓΟΝΩΝΕΝΔΕΤΗΑΝΤΙΚΡΥϹ
ΠΥΑΛΙ ΟΝΘΡ ΤΟΝΗΜΩΝΑΓΑΘΗΜΕΡΟΝΚΑΙΤΗΝΤΟΥΤΟΥΓΥΝΑΙΚΑϹΥΝΡΟΦΙΑΝΚΑΙΤΑΕ *glatt*
ΑΥΤ ΚΝΑΚ ΝΥϹΙΑΝΤΗΝΥΦΗΜΩΝΑΝΑΤΡΑΦΕΙϹΑΝΚΑΙΤΟΝΑΝΔΡΑΑΥΤΗϹΑΥΡΗΛΙΟΝ

a Τὸ ἡρῶιον κατεσκεύασαν Μᾶρκος Αὐρ(ήλιος) Εὐτύχης Στεφάνου καὶ Μαρκία Αὐρ(ηλία)
Μακαρία Βασιλίδ[ο]ς Σώζοντος Σιδυμεῖς· ἐν ὧ βούλονται ἐνταφῆναι τὰ τῆς θυγατρὸς
αὐτῶν Μαρ(κίας) Αὐρηλίας Ἐρωταροῦδος παιδία τε καὶ ἔγγονα ἐν τῆ πυαλίδι τῆ ἰσερχομέ-
νων ἐν δεξιοῖς· βουλόμεθα δὲ ἐν τῆ εὐωνύμω πυαλίδι ἐνταφῆναι Λάλλαν τὴν ὑπὸ ἡμῶν
ἀνατραφεῖσα[ν] μ[ε][τ]ὰ τοῦ συνβίου α[ὐ]τῆς καὶ τέκνων καὶ ἐγγόνων· ἐν δὲ τῆ ἄντικρυς
πυαλίδ[ι τ]ὸν θρ[επ]τὸν ἡμῶν Ἀγαθήμερον καὶ τὴν τούτου γυναῖκα Συν(τ)ροφίαν καὶ τὰ ἐ-
ξ αὐτ[ῶν τέ]κνα κ[αὶ Δι]ονυσίαν τὴν ὑφ' ἡμῶν ἀνατραφεῖσαν καὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς Αὐρήλιον

b . . . . καὶ τὰ ἐξ αὐ]τῶν παι-
δία τε καὶ ἔγγονα· καὶ κατεσ]τήσαμεν
ἔξωθεν ἐν τῶ ὑποσορίω? κ]αὶ σ[ωμ]α-
τοθήκην ἐν ἧ . . . . τὴν ὑφ' ἡμῶ]ν ἀνα-
τραφεῖσαν καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς π]αιδία
καὶ ἔγγονα βουλόμεθα? ταφῆ]ναι·
ἐὰν δέ τις . . . . πα]ρὰ ταῦ-
τα ποιήση, ἀποτείσει Σι]δυμέ-
ων τῶ δήμω δραχμὰς πεντάκ]ις χ[ει-
λίας καὶ τῶ ἱερωτάτω ταμε]ίω τὰς
ἴσας?]. . . . . λικὸς
. . . . α]ὐτῶν
. . . . ι]ον.

b

Anno 1908 descripsi et ectypa feci.

CIG 4224e (*a*), Diamandaras Πρόοδος 6 XI 1907 (*a* et *b*).

b 11 ἴσας Zingerle (conf. Dittenberger Suppl. 179,8); extr. in eodem versu γυνα]ικὸς?

250 Prope Sandschaklik-liman aedes sepulcralis lapidibus quadratis calcariis exstructa, cuius ostium 0·60 m latum est; limen autem superius 1·30 m longum et 0·30 m altum litteris 0·03—0·02 m altis ita inscriptum est, ut versus postremi (8—15) ad dexteram apponerentur, quia v. 7 iam ipsum marginem inferiorem attingit. ΑΕΗΜΜΝΞΣΥΩ

Τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν
Εὐτύχης Ἑρμαόρτου (sic), καθὼς
ἡ βουλὴ ἐπέτρεψεν ἐπὶ ἀρχιερέος
Λικιννίου Λόνγου Ἀρτεμεισίου β',
ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ αὐτοῦ καὶ τοῖς
ἐξ αὐτῶν καὶ γυναιξὶν αὐτῶν καὶ τέ-
κνοις· ἑτέρῳ δὲ μηδενὶ ἐξεῖναι
ταφῆναι· εἰ
δὲ μή, ὁ θάψας
ἐκτείσι Σιδυ-
μέων τῷ δήμῳ (δηνάρια) φ'
ἐξ ὧν ὁ κατηγορῶν
λήνψεται τὸ πέν-
πτον τοῦ προστί-
μου.

Anno 1908 descripsi.

v. 1 extr. Ν>, v. 4 extr. ΙΟΥΒ, v. 11 extr. ΜΩ✱Φ

v. 4: Aprili mense anni 133 p. Chr.

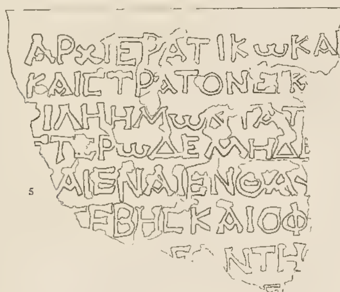
251 Prope Sandschaklik-liman parva aedes sepulcralis, in cuius limine superiore 1·38 m longo et 0·28 m alto titulus litteris 0·02 m altis inscriptus est. ΑΕΗΜΝΞΣ

Τὸ μνημεῖον κατεσκεύασαν Ἐπαφρόδι-
τος Ποπλίου ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ καὶ θρεπτοῖς
καὶ Γαλάτης Φιλοκάλου ἑαυτῷ καὶ γυναικὶ καὶ
τέκνοις· ἑτέρῳ δὲ μηδενὶ ἐξέστω ταφῆναι,
ἢ ἀποτίσι ὁ θάψας Σιδυμέων τῷ δήμῳ (δηνάρια) χ'· ὁ δὲ
μηνύσας λήψεται τὸ τρίτον.

Diamandaras exemplar suum mihi suppeditavit, quod ediderat in Προόδῳ 6 XI 1907.

v. 3 Γαδάτης?

252 Prope Sandschaklik-liman fragmentum lapidis calcarii, cuius margo superior est servatus, 0·31 m altum, 0·37 m latum, 0·25 m crassum; litterae 0·03 m altae.

Ἀρχιερατικῷ κα[ὶ . . . .
καὶ Στρατονείκ[ῳ καὶ τῇ
φ]ίλῃ ἡμῶν Τατ[ιανῇ?
ἑτέρῳ δὲ μηδε[νὶ ἐξεῖ-
ν]αι ⟨εναι⟩ ἐνθάψ[αι, ἢ ἔστω
ἀσ]εβὴς καὶ ὀφ[ειλέτω
Σιδυμ]έ[ω]ν τῇ [γερου-
σίᾳ (δηνάρια) . . ὧν ὁ] ἐ[λένξας
[λήνψεται τὸ τρίτον.]

Anno 1908 descripsi et ectypum feci.

Initium tituli (Τὸ μνημεῖον κατεσκεύασαν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα) alio sepulcri loco inscriptum fuisse patet.

v. 3 Kubitschek: Φ]ιλή⟨η⟩μων Τατ[ᾶ τοῖς τέκνοις· v. 4 sq. idem: μηδε[νὶ ἐξουσίαν π]α[ρ]ε(ῖ)ναι; v. 5 num ΕΝΑΙ scriptum est pro ΤΙΝΑ? v. 7 Kubitschek: τῇ [πόλει.

253 Ex Sandschaklik-liman apportatum est in Megisten insulam, ubi in domo Andreae Manolis invenimus, fragmentum lapidis calcarii 0·46 m altum, 0·42 m latum, 0·15 m crassum, cuius superior solus margo servatus esse mihi videbatur; ac suspicor eam fuisse partem postis ianuae aedis sepulcralis; litterae 0·03—0·035 m altae. ΑΕΗΜΝΞϹΥΩ

. . . .
. . . .
. . . . [ἄλλος δὲ
μ]ηδὲ εἷ[ς] ταφή-
τ]ω· εἰ δὲ μή, ἀ[πο-
τ]ειζάτω ὁ θά-
ψ]ας καὶ συνχω-
ρ]ήσας τῷ Σιδυ-
μέ]ω(ν) δήμῳ (δηνάρια) ͵αφ',
ὧν ὁ] ἐλένξας λαβέ-
τω τ]ὸ τρίτον.

Anno 1908 ectypum feci.

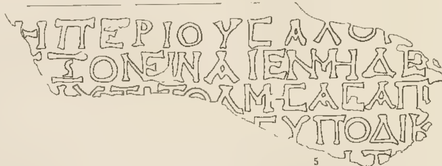
Diamandaras BCH 1899 XXIII 335 n. 7.

v. 1 ΗΔΕΕΙΤΑΦΗ (inter Ι et Τ potest fuisse ε), Diamandaras ἐ[ν]ταφή[τ]ω; litterae versuum primae et extremae hoc ordine positae sunt:

Ⅎ	Η
Ω	Α
Ε Ι	Α
Α	Ω
ⅎϹ	Υ
Ω	Φ
ΕΛ	ΒΕ
ϽΤ	

ineunte in v. 7 Diamandaras: [ὁ δὲ] ἐλένξας.

254 Supra Sandschaklik-liman in arce fragmentum lapidis calcarii, cuius margo superior fascia 0·05 m alta terminatus solus est servatus, 0·47 m latum et 0·22 m altum; litterae 0·03 m altae.

Τὸ μνημεῖον κατεσκεύασεν] . . . . η περιοῦσα Λο[νγείνῳ?
. . . . ἑτέρῳ δὲ μηδενὶ ἐ]ξὸν εἶναι ἐν μηδε[νὶ τοῦ
μνημείου μέρει? ἐνθάψαι τινά, ἢ ὁ τοιοῦτ]όν τι τολμήσας ἀπ[οτείσει
Σιδυμέων τῇ γερουσίᾳ (δηνάρια).. καὶ τοῖς ἔγγιστα γένου?]ς ὑπόδικ[ος ἔσται
καὶ ἔξωθεν ὑποκείσεται τοῖς ἐπ]ὶ τ[ούτων διατεταγμένοις.

Anno 1908 descripsi et ectypum feci.

v. 3 in. pro iis quae descripseram ΙΥΤ iam in ectypo cognovi legi posse ΟΝΤ; v. 4 τοῖς ἔγγιστα γένους (βουλομένοις) Zingerle, qui idem suppl. v. 5; v. 5 Heberdey: ὁ δὲ ἐλένξας λήνψεται τὸ τρίτον?

255 Supra Sandschaklik-liman in arce fragmentum marmoreum undique mutilatum 0·26 m latum; litterae 0·03 m altae.

Anno 1908 descripsi et ectypum feci.

Ante folium descripsi ΡΙΤΑ (ὧν ὁ ἐλένξας λήμψεται τὰ τ]ρίτα [μέρη?).

IV PYDNAE VEL CYDNA (ÖSLEN)

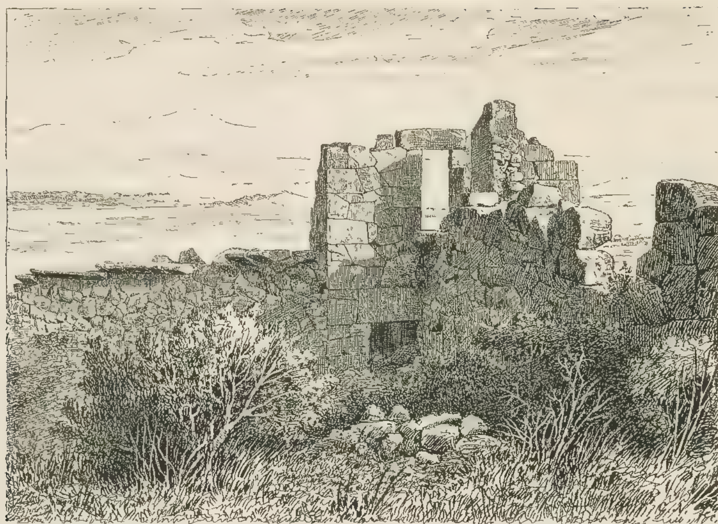
Reisen I tab. XXXI

Ad occidentem a Xantho fluvio surgit ex ipso litore collis qui occupatur castello satis bene servato, quod Niemann Reisen I 124 sq. ita descripsit: „Die Ringmauer bildet ein unregelmäßiges Vieleck mit Seiten von sehr verschiedener Länge, welche ein Areal von zirka zwanzigtausend Quadratmeter einschließen. Die Konstruktion ist durchaus polygon und von guter Fugung. In verschieden großen Intervallen sind der Mauer elf viereckige Bastionen oder Türme vorgelegt, welche stellenweise bis zur Höhe von mehr als zehn Meter aufrecht stehen. Die Mauer ist nicht ganz einen Meter stark und mit 0·26 ^{m} dicken Deckplatten belegt, welche auf der Innenseite weit ausladen und an den Steilstellen des Abhangs treppenförmig übereinanderliegen. Auf diese antiken Deckplatten ist aus Bruchsteinen mit Mörtel eine Brustwehr mit Zinnen aufgebaut. Die Festung hat nur zwei Eingänge, den einen in der Ost-, den andern in der Nordseite des Polygons. Die Türme haben Türen auf der Innenseite, ein von der Mauerbrüstung aus zugängliches Obergeschoß, Schießscharten und größere Fenster. Im Innern der Türme beweisen horizontale Gesimse, die sich an ihren beiden längeren Seiten befinden, daß querüberliegende Holzbalken sowohl den oberen Abschluß — das vermutlich flache Dach — als auch die Zwischendecke der beiden Geschosse bildeten. An sieben Stellen führen schmale steile Treppen zur Mauer hinauf. Innerhalb der Festung fanden wir bei flüchtiger, durch Gestrüpp erschwerter Untersuchung keine Häuserreste, überhaupt nichts als die Ruine einer Kirche in der Ostecke. Es ist eine kleine, nach Osten orientierte Basilika von fünfthalb Meter Mittelschiffbreite, aus Bruchsteinen mit Mörtel aufgeführt."

Huic arci nomen in stadiasmo 248 sq. (Geogr. Gr. min. I 493) est Πύδναι, apud Ptolemaeum V 3 3 Κύδνα. quam formam utramque esse retinendam demonstrare videtur Steph. Byz. Κύδνα πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς· ἡ κατὰ παραφθορὰν Πύδνα λέγεται. in nummis vero aut in titulis neutra legitur.

Reisen I fig. 75

Reisen I fig. 71

256 In basi rupta.

ΟϹϹ	Π]οσ[ει-
ΔѠΝΙ	δῶνι
ЄΥΧΗ	εὐχῇ
ΜΑΥϹѠ	Μαυσώ-
ΛΟΥΑΛΑ	λου ἀλα-
ΒΑΡΧΟΥ	βάρχου.

Reddidi quae ediderat Fellows Lycia 161.
CIG 4267. (IG Rom. III 608, Dittenberger Suppl. 570)
De alabarchis conf. Seeck P.-Wiss. I 1271 et Rostowzew Röm. Mitt. 1897 XII 76 et Dittenberger.

257 et **258** A Pydnis ad orientem et septem triones columna fracta, cuius pars summa inscripta erat. „In der Nähe lag eine ähnliche Säule mit sehr unregelmäßigen, noch ärger verwitterten Buchstaben, auf der ich nur gegen Ende ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ entziffern konnte." Reisen.

Αὐτοκράτορ-
σιν Κ[α]ίσαρσιν
Γάιω [Οὐ]αλ(ερίω)
Διοκλ[ητιανῷ
καὶ Μάρ(κω) Αὐρ(ηλίω)
Οὐαλ(ερίω) Μ[α]ξιμιανῷ
Εὐ[σε]β[έσι] Εὐτυ-
χέσιν Σεβ(αστοῖς)
καὶ Φλα(ουίω) Οὐαλ(ερίω)
Κωνσταντίω
καὶ Γαλ[ερίω
Μαξι[μι]ανῷ
ἐπιφ(ανεστάτοις) Καίσ(αρσιν)
Ξανθίων
ἡ μητρόπολ[ις.

R. de Schneider 1882 descripsit.
Reisen II 62 n. 121a, (IGRom. III 606)
v. 2 med. Κ/, v. 4 extr. ΚΛΙ, v. 8 ϹΕΒ, v. 11 ΓΑΛΟ, v. 12 in. ΜΑΞΙΛ, v. 13 ΕΠΙΦ.ΚΑΙϹϹ; in v. 3, 6, 7, 15 omnino perierunt litterae uncis inclusae
„Inter diem I. mensis Martii 292 [potius 293], qua Constantius I et Galerius Caesares vocati sunt, et annum 305, quo Augusti." IGRom.

---

259 „Two tombs were to be found ...... near the outside of the south gate (?). The following inscription was upon a stone which had been over the doorway of one of them ..... Three lines of this inscription are cut upon the ornamental moulding and have apparently been added at a subsequent period." Fellows Lycia 161 et 163.

ΓΟΝΙΟ ΙΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝΕ ΙΜΙ ΟϹΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΥϹΑΝΟΙΟΣ
ΕΑΥΤΩ ΙΙΕΚΝΟΙϹΚΑΙΕΝΓΟΝΟΙΣΚΑΙΣΥΝΓΕΝΕΙΣΙΕΤΕΡΩΑΕΟΥΤΕΝ

ΤΟΥ ΟΥΤΟΙΔΙΟΝѠЄΡΟϹЄΞ ΧѠΡΗΟΙΔΙΑΤѠΝΑΧΕΤѠΑΥΡΗΛΙѠ
ΖѠϹΙΝѠΕΙΤΗΕΒΔΟΜΗΤΟΥΛΠΕΜΑΙΟΥΜΗΝΟΣΑΡΧΙΕΡΕΙΤΑΥΡΕΙΝΟΥΕΙΜΗ
ΜΗΜΟΝΟΡΑΥΤΟϹΟΖѠϹΙΜ ΟΥϹΑΝΒΟΥΛΗΘΗ

ΗΟΠΑΡΑΤΑΥΤΑΠΟΙΗϹΑϹΑΠΟΤΕΙϹΕΙΞΑΝΘΙΩΝ
ΤΗΠΟΛΕΙ ✱ϹΝ

T]ὸ [ἡρῷον κ]ατεσκεύασεν Ἐ[πιτ?]ίμι ος Ἐπαφροδείτου [Ξ]άν[θ]ιος
ἑαυτῷ [καὶ τ]έκνοις καὶ ἐνγόνοις καὶ συνγενεῖσι· ἑτέρῳ [δ]ὲ οὐτ(?)εν[ί·

Τού[τ]ου τὸ ἴδιον [μ]έρος ἐξ[ε]χωρή[θη] διὰ τῶν ἀ(ρ)χε[ί]ω(ν) Αὐρηλίῳ Ζωσί[μ]ῳ ἐ[ν] τῇ ἑβδόμῃ τοῦ [Ἀ]πε[λλ]αίου μηνὸς ἀρχιερέ[ος] Ταυρείνου.

εἰ μὴ
⟨μὴ⟩ μόνο[ς] αὐτὸς ὁ Ζώσιμ[ος] οὓς ἂν βουληθῇ·

ἢ ὁ παρὰ ταῦτα ποιήσας ἀποτείσει Ξανθίων
τῇ πόλει (δηνάρια) σν′.

Reddidi quae ediderat Fellows Lycia 162.
CIG 4268. (IG Rom. III 638)

Postquam sepulcrum Zosimo traditum est, versus 3 sqq. additi sunt; quorum ea pars, quam sicuti tabulam quadratam lineis includendam curavi, ipsa per se stat atque absoluta est, cum verba εἰ μὴ μόνος αὐτὸς ὁ Ζώσιμος οὓς ἂν βουληθῇ (ἐνταφῆναι συνχωρήσει), quae ad formulam publicae auctoritatis quam secuntur satis apte applicari non possunt, pertineant ad ἑτέρῳ δὲ οὐδενί (v. 2); si enim recte Fellows 408 statuisset: „line 6 is the exact continuation of line 2", illa verba non haberent quo referrentur.

v. 1 Τὸ ἡρῷον προ]γονι[κ]ὸ[ν? Ἐπιτίμιος Kubitschek; v. 2 extr. Zingerle: οὐ[κ] ἐ(ξό)ν? Radermacher: οὐ[κ] ἔν[ι? v. 3 Τοῦ [ἡρώ]ου? Heberdey: τὸ [τρίτ]ον [μ]έρος? v. 4 ἀρχιερέ[ως] Αὐρ(ηλίου) (Ὑγ)είνου? CIG: εἰ[κοσ]τῇ ἑβδόμῃ? et [ἐπὶ] ἀρχιερέ[ως]; Wilhelm lectionem ἀρχιερεῖ Ταυρείνου eo tueri studet quod saepius genetivus et dativus inter se confundantur, conf. Dittenberger Suppl. II p. 728, Radermacher Neutestam. Gramm. 110, 186; v. 5 μόνο[ς] Radermacher.

260 Tabula marmoris albi 0·445 m alta, 0·93 m lata, 0·16 m crassa, insignis crepidine superiore, in cuius parte proclivi duo primi versus sunt inscripti, ex Oeslen apportata ab Harvey anno 1844 in museum Britannicum; litterae 0·03—0·015 m altae.

ΑΥΡΗΛΙΟΙ·ΙΑϹΩΝ ΔΙϹ ΑΛΑΙΜΙΟϹ ΚΑΙ ΧΡΥϹΙΟΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΞΑΝΘΙΟΙ ΕΩΝΗϹΑΜΕΘΑ ΔΙΚΑΙ
ΟΝ ΑΥΡΗ ϹΥΜΦΕΡΟΝΤΟϹ ΔΑΜΟΧΑΡΕΩϹ
ΞΑΝΘΙΟΥ Δ ΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΕΙΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩϹ
ΚΑΛΛΙϹΤΡΑΤΟΥ ΑΡΤΕΜΕΙϹΙΟΥ ΙΓ
ΕΠΙ ΤΩ ΤΕΘΗΝΑΙ ΕΝ ΤΩ ΗΡΩ ΗΜΑϹ ΤΕ
ΚΑΙ ΟΥϹ ΑΝ ΒΟΥΛΗΘΩΜΕΝ ΚΑΙ ΤΟΥϹ
ΕΞ ΗΜΩΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΥϹ ΥΙΟΥϹ

H. B. Walters ectypum benigne nobis misit.

Marshall The collection of ancient greek inscriptions in the British Museum IV 2 n. 1043; conf. Vaux Handbook to the antiquities in the British Museum 162 n. 176 et Benndorf Reisen I 125.

Αὐρήλιοι Ἰάσων δὶς Αλαίμιος καὶ Χρυσίον
Ἐλευθέρου Ξάνθιοι ἐωνησάμεθα δίκαι-
ον Αὐρη(λίου) Συμφέροντος Δαμοχάρεως
Ξανθίου διὰ τῶν ἀρχείων ἀρχιερέως
Καλλιστράτου Ἀρτεμεισίου ιγ′
ἐπὶ τῷ τεθῆναι ἐν τῷ ἡρώ(ῳ) ἡμᾶς τε
καὶ οὓς ἂν βουληθῶμεν καὶ τοὺς
ἐξ ἡμῶν γενομένους υἱούς.

Arx Xanthi cum Xantho fluvio (Reisen I tab. 23)

PARS QVARTA

XANTHVS (KINIK)

Xanthum maximam Lyciorum urbem fuisse testatur Strabo XIV 3 6: ἡ πόλις ἡ τῶν Ξανθίων ἐστὶ μεγίστη τῶν ἐν Λυκίᾳ, eiusque magnitudo ac splendor amplitudine reliquiarum ostenditur, quas primus Fellows mense Aprili anni 1838 inviserat, eodem mense anni 1840 accuratius perscrutatus est (A journal written during an excursion in Asia minor 1839 p. 225 sqq., Lycia 1841 p. 164 sqq.). quae ille Xanthi exploraverat, simul cum monumentis antiquitatis Xantho in museum Britannicum transportatis Ritter Kleinasien 1015 sqq. describendo ita complexus est, ut nihil fere novi accederet, antequam Benndorf annis 1881 et 1882 Lyciam peragravit. qui quae in libro suo (Reisen I 84 sqq.) proposuit, E. Krickl anno 1892 forma urbis adumbrata illustravit.

Ex quo tempore Xanthus urbs a rerum scriptoribus primum commemoratur, summa eius roboris potentiae auctoritatis continebatur arce munita. de qua Benndorf Reisen I 85: „Der Hügel“, ait, „ist nur 100 Meter hoch (der höchste Punkt liegt 173 Meter über Meer) und bildet ein Viereck von nicht mehr als zwei Drittel Kilometer Seitenlänge. Hart an den Fluß gerückt, wo die Felsen unerklimmbar sind, erhebt er sich rings mit scharfen Rändern und steigt gegen Norden allmählich an, so daß die ganze Stadt nach dem Meere hin gewandt war und von den Sonnenstrahlen senkrecht getroffen wurde. Querüber von Ost nach West krönt ihn oben eine ovale Kuppe, welche in Gestalt und Größe der Akropolis von Athen vergleichbar ist und wie diese auch nur einen Zugang, von dem östlichen Ende des Ovales her, besitzt“. et p. 86: „Der Bodengestalt nach war Xanthos keinesfalls leicht zu verteidigen, die Stadtmauer ist daher mit Sorgfalt gebaut und allseitig um den Rand des Hügels geführt. Aus vorzüglichem Polygon- und Quaderwerk bestehend, streckenweise in spätern Epochen ergänzt und erneuert, allem Anscheine nach auch einmal zusammengezogen und verengert, bezeugt sie in ihrem heutigen Zustande die wechselnden Schicksale der Stadt und die dreimalige heldenmütige Verteidigung, welche ihre Bürger gegen fremde Invasion bestanden. Sicher aber umschloß sie nur einen verhältnismäßig kleinen Teil des bewohnten Gebietes. Trümmer ziehen sich weit nach Norden und Nordosten den Abhang entlang, Gräber sind rings unter den Stadtmauern auch auf der Flußseite in den Felsen eingehöhlt, Sarkophagreihen stehen in dem Gehölz der rechten Uferebene und auf einem flachen, langgestreckten Hügel, der durch einen schwachen Einschnitt getrennt die Akropolis gewissermaßen nach Osten fortsetzt. Auf diesem letzteren finden sich auch die Trümmer eines Aquäduktes, der

Forma Xanthi urbis

1 : 4000

E. Krickl anno 1892 adumbravit

a = antik
m = mittelalterlich
Pf. = Pflaster
Pf. G. = Pfeilergrab

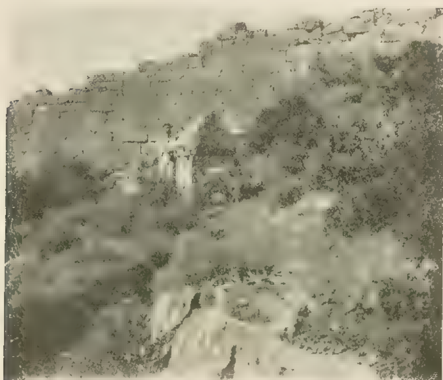
F. G. = Felsgräber
G. H. = Grabhaus
S = Sarkophage
(S) 1 — Sarkophag mit Tierkampf (TAM I 46)

(S) 2 = Sarkophag mit Löwenrelief
S 3 = Sarkophag mit lyk. Inschrift (TAM I 36)
S 4 — Sarkophag mit Figurengruppe

[illegible] monumentum Harpyiarum quod dicitur et aedes sepulcralis cum sarcophago (Reisen I tab. 26)

vom Aklerdagh her die Stadt mit Gebirgswasser versorgte, und über eine Viertelstunde von der Akropolis entfernt, die Überreste eines großen, anscheinend gewölbten Quaderbaues."

[illegible] mae mur[illegible] alis

Infra arcem ad meridiem situm est forum saxis stratum, ubi praeter cetera aedificia exstructae sunt duae illae columnae, quarum una monumentum Harpyiarum nominatur, altera insignis est longitudine tituli Lycia lingua inscripti et epigrammate Graeco (TAM I 44). ad meridiem a foro conspicitur arcus Vespasiani (TAM II 270), prope quem illud aedificium summa quondam arte exornatum signisque Nereidum celebratum, de cuius natura atque aetate Guilelmum Klein nuper (Jahrbuch 1918 XXXIII 27 sqq.) disputasse Wilhelm me admonet, iam ut ita dicam humi iacet. per arcum autem via antiquitus strata ad theatrum pertinet, cuius cavea adversa est arci. summam iuxta caveam, cui vicina sunt moenia Byzantina, collocata est columna quadrata (TAM I 50), e cuius titulo Graeco quamvis mutilatus sit id certe intellegitur columnam, cum theatrum aedificaretur, illuc translatam esse (ἀπ]οκαθελὼ[ν] μετέθηκεν), quia sine dubio spatium quod antea occupaverat ad theatrum constituendum opus erat. tota hac regione multae parietinae inveniuntur, inter quas illud quoque Σαρπηδόνειον fuisse puto cuius Appianus b. civ. IV 78 mentionem facit; conf. M 313 sq. ubi Sarpedo Glaucum appellat:

καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο.

Numero vero etiam Xanthi praestant sepulcra, quorum maxime sunt insignes columnae quadratae, quales sunt columna Xanthia quae vocatur (TAM I 44), monumentum Harpyiarum, columna illa theatro proxima, denique quarta ad orientem ab arce sita. multo plura autem sepulcra e rupibus excisa sunt, quorum maxima parte clivus arcis orientalis occupatur. in eadem regione ab arce per campum ad orientem et meridiem usque ad collem, e quo aquas Xanthum ductas esse audivimus, tantus sarcophagorum numerus diffusus est, ut quasi sedes mortuorum Xanthios illic potissimum collocasse colligas. praeterea permulti sarcophagi in dextra Xanthi fluvii ripa eminent, ubi hodie vicus cui nomen est Karaköj inter virgulta latet. sed etiam temporibus superioribus illic non tantum sepultos esse Xanthios cum e muris antiquis lapidibusque edolatis, quorum nonnulli crepidinibus ornati sunt, intellegitur tum e fundamentis aedificii quadratis quae fere 6[m]

longa et lata sunt, denique e titulo honorario a nobis reperto (n. 281). accedit quod in colle vicino castellum sive a Byzantinis sive a Turcis exstructum fuit, ut arci Xanthiorum opponeretur. ad septem triones autem et orientem a Xantho tria fere milia passuum distant sepulcra Turcorum, ad quae exornanda non paucae arae sepulcrales Xanthiorum adsumptae sunt.

Xanthi nomen, quod oppido cum fluvio commune est, Graecae esse originis quis non videt. antea oppido nomen Arna, fluvio Si(m)ber vel Sirmis vel Sirbis fuerat. quae fluvii nomina (Panyassis Heraclea 18 ed. Kinkel: Σίβρῳ ἐπ' ἀργυρέῳ ποταμῷ, Eustath. ad M 313 sq.: Ξάνθον . . . ὃς λέγεται μὲν ὕστερον Σίρμις κληθῆναι· νῦν δὲ τὴν ἀρχαίαν κλῆσιν τηρεῖ, scholia ad M 313 sq.: ὁ δὲ Ξάνθος Σίρβις νῦν (!) καλεῖται, Strabo XIV 3 6 ὁ Ξάνθος ποταμὸς ὃν Σίρβιν ἐκάλουν οἱ πρότερον) Augustus Haffner, cuius doctrinam liberalitatemque consului, eo subtiliter consociavit, quod in lingua Arabum adiectivi asmaru, quod vim habet flavi vel potius fulvi coloris, forma pluralis numeri est sumr et feminini generis, quam formam ut rerum condicioni ac linguae legibus aptiorem commendat, samrâu. itaque genuina figura nominis, quod idem valet atque Ξάνθος, Σίμρος erat vel Σίμβρος, unde litterarum ordine mutato Σίρμις et Σίρβις formae ortae sunt. cum sumr et Σίμβρος nomen oppidi Lycii Σύμβρα congruit, quod e Ptolomaeo V 3 3 et e titulis inscriptis novimus. hoc oppidum, quamvis ad Simbrum vel Xanthum fluvium situm fuisse veri simillimum sit, tamen non licet cum Xantho aequare, id quod C. Müller in editione Ptolomaei suasit, quoniam simul cum Xantho Symbra oppidum nominatur et a Ptolomaeo V 3 3 et in singulari illo Opramoae monumento (vid. Heberdey Opramoas XIX BC). quod vero C. Müller addit: „sin a Xantho diversam esse malueris, referri ad eam possent rudera quae ad occidentalem Xanthi fl. ripam . . . ad vicum Tschurkur-indjire supersunt", hanc ratiocinationem Kubitschek, quae est eius subtilis doctrina, ipsis testimoniis numerisque Ptolomaei nisus refellit.

Cum igitur nomen antiquius Xanthi fluvii a colore aquae ipsum quoque repetitum Phoenicibus vel alii genti Arabibus cognatae tribuendum sit, quae multo ante Graecos hanc oram mercaturae causa paulisper incoluisse videtur, nisi forte ipsi Solymi, quos ante Lycios illic habitasse Herodotus I 173 adfirmat, tali lingua utebantur, urbi nomen Arnae, quod in titulis nummisque vere Lyciis ᑭᑭΞNᑭ scribitur atque etiam in Culicis v. 14 (Arna Chimaereo Xanthi perfusa liquore) contra codices (Alma) legendum est, incolas Asiae minoris antiquissimos illos, quos in Graeciam quoque atque etiam in Italiam immigrasse constat, indidisse luce clarius est. invenitur enim idem nomen in Boeotia et Thessalia, Thracia Umbria Etruria aliisque locis (conf. P.-Wiss. II 1202 sq.) et simillimum est nomen Arnearum oppidi Lyciae, neque Graeca eius stirps eo probatur, quod Rheam Neptunum nuper in lucem editum Mantineae iuxta Arnam puteum inter ἄρνας abdidisse Saturnoque dissimulasse Pausanias VIII 8 2 narrat. aliam nominis explicationem proponit Stephanus Byz.: Ἄρνα πόλις Λυκίας· οὕτω γὰρ ἡ Ξάνθος ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἄρνου τοῦ καταπολεμήσαντος Πρωτόγονον, neque vero quicquam inde lucramur, quia nemo alius huius Arni mentionem fecit et ne id quidem certum est illum Protogonum eundem esse quem VI. hymnus Orphicorum veneratur, immo Hoefer (Roscher III 3183 sq.) hoc improbat. at tamen ut iste Protogonus in XIV. hymno Orphico pater Rheae deae Cretensium nominatur, ita de Xantho urbis conditore Stephanus Byz. vel potius Hecataeus (Frgm. hist. Graec. I 241) ait: Ξάνθος πόλις Λυκίας . . . παρ' ἣν Ξάνθος ἐξίησι ποταμός· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ξάνθου Αἰγυπτίου ἢ Κρητὸς οἰκιστοῦ et Augustinus de civ. dei XVIII 12: Per eos annos (aetate Ericthonii) a rege Xantho Cretensium cuius apud alios aliud nomen invenimus rapta perhibetur Europa et inde geniti Rhadamanthus Sarpedon et Minos quos magis ex eadem muliere filios Iovis esse vulgatum est. quibus cum testibus quae Herodotus I 173 de maioribus Lyciorum Cretensibus profert concinunt; conf. Alex. Myrl. Βιθυνιακά I 1 (Frgm. hist. Gr. III 300): Ἄπτερος (heros Cres) . . . . ἔφυγε πρὸς Ξάνθον εἰς Τέρμερα. quae cum ita sint, nescio an fabula Arni καταπολεμήσαντος Πρωτόγονον ita intellegenda sit, ut incolae Xanthi antiquissimi Cretes advenas bellando aliquamdiu arcuerint.

Xanthum autem illum, quem inferiore aetate ut deum cultum esse e titulis inscriptis 293 sqq. discimus, e Praxidica natum esse Panyassis in Heraclea (18 ed. Kinkel) narravit:

> ἔνθα δ' ἔναιε μέγας Τρεμίλης καὶ ἔγημε θύγατρα
> νύμφην Ὠγυγίην ἣν Πραξιδίκην καλέουσι
> Σίβρῳ ἐπ' ἀργυρέῳ ποταμῷ περιδινήεντι·
> τῆς δ' ὀλοοὶ παῖδες Τλῶος Ξάνθος Πίναρός τε
> καὶ Κράγος ὃς κρατέων πάσας ληίζετ' ἀρούρας.

in v. 1 nomine θύγατρα, quod a doctis temere temptatum est, coniuncto cum Ὠγυγίην filiam Ogygi significari mihi persuasi, id quod iam Woerner (Roscher III 688) et Hoefer (Roscher III 2928) minore fiducia pronuntiaverunt; conf. Radermacher Sitzungsber. Akad. Wien 1915 CLXXVIII 1 28 sq. quod autem nomen proprium enuntiato relativo ἣν Πραξιδίκην καλέουσι additur, mirum in modum convenit cum Photio et Suida (s. v. Πραξιδίκη): Διονύσιος δὲ ἐν Κτίσεσιν (Frgm. hist. Gr. IV 3) Ὠγύγου θυγατέρας Ἀλαλκομένειαν Θελξίνοιαν Αὐλίδα ἅς ὕστερον Πραξιδίκας ὀνομασθῆναι. quo testimonio, quod scriptori IV. saeculi a. Chr. tribuitur, filias Ogygi simul vocatas esse Πραξιδίκας confirmatur. atqui Ogygus, quem e Boeoto ortum esse Corinna statuisse dicitur (Poetae lyrici Graeci ed. Bergk III[4] 31), antiquissimus fuit Thebarum rex (conf. Woerner Roscher III 684 sqq. et H. Ehrlich Rhein. Mus. 1908 LXIII 637 sq.). ergo si haec omnia mente complectimur, conditorem Xanthi eiusque fratres stirpem a Boeotia duxisse Panyassis vel eius auctores videntur credidisse. ad quam opinionem eos adductos esse suspicor memoria Arnae celeberrimae quondam et munitissimae urbis Boeotiae (vid. Noack Arne Athen. Mitt. 1894 XIX 405 sqq.), cuius colonia Arne in Lycia videri poterat. accedit quod Stephanus Byz. Ogygum e Termera natum esse dicit, quod nomen sine dubio cum TPXMEΛE nomine Lyciorum domestico cohaeret (vid. p. 2), et pergit: λέγονται καὶ οἱ Λύκιοι Ὠγύγιοι ἐξ αὐτοῦ Ὠγύγου. minoris ad hanc quaestionem illustrandam momenti est, quod praeterea apud Photium et Suidam illo loco scriptum legimus: Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης (Frgm. hist. Gr. III 17) Σωτῆρος καὶ τῆς ἀδελφῆς Πραξιδίκης γενέσθαι Κτήσιον υἱὸν καὶ θυγατέρας Ὁμόνοιαν καὶ Ἀρετὴν ἃς ἀπὸ τῆς μητρὸς Πραξιδίκας κληθῆναι.

Xanthi parentes cum Panyassis Tremilem, auctorem gentis Termilarum vel Lyciorum, et Praxidicen, quam cum quadam veri specie ad Boeotiam rettulisse nobis videmur, nominet, a Diodoro V 81 2 Xanthum quendam e Triopa ortum esse audimus: Ξάνθος ὁ Τριόπου τῶν ἐξ Ἄργους Πελασγῶν βασιλεύων καὶ μετασχὼν μέρος τι τῆς Λυκίας χώρας τὸ μὲν πρῶτον ἐν αὐτῇ κατοικῶν ἐβασίλευε τῶν συνακολουθησάντων Πελασγῶν· ὕστερον δὲ περαιωθεὶς εἰς τὴν Λέσβον οὖσαν ἔρημον τὴν μὲν χώραν τοῖς λαοῖς ἐμέρισε, τὴν δὲ νῆσον ἀπὸ τῶν κατοικούντων αὐτὴν Πελασγίαν ὠνόμασε (conf. Hygini fabulam CXLV: ex ea [= Nioba] natus est Argus . . . . . ex Argo et Euadne Criasus Piranthus Ecbasus nati, ex Pirantho ⟨et?⟩ Callirhoe Argus Arestorides Triopas, hic [= hinc?] ex hoc ⟨et?⟩ Eurisabe Anthus [= Xanthus?] Pelasgus Agenor, ex [Triope et] Arestoride [Xanthus et] Inachus). Eustathius vero ad Dionysii Perieg. v. 129 haec adscripsit: Πάταρος καὶ Ξάνθος λῃσταὶ παῖδες Λαπεῶνος βίον ἐκ τοῦ πειρατεύειν ἀποχρῶντα πορισάμενοι κατέλυσαν τὴν τοῦ λῃστεύειν πλάνην καὶ τῇ Λυκίων γῇ προσσχόντες ᾤκησαν βεβαίως ἐκεῖ. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ πρεσβυτέρου Ξάνθου ποταμὸς ἐκεῖ Ξάνθος ἐκλήθη καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἀπὸ δὲ τοῦ λοιποῦ ἐκλήθη τὰ Πάταρα.

Bellerophon autem, qui ὅτε δὴ Λυκίην ἷξε Ξάνθον τε ῥέοντα (Z 172) non longe a Xantho urbe Chimaeram interemit, ipsis cum Xanthiis suscepit inimicitias, id quod Plutarchus Γυναικῶν ἀρεταί 248 D (Λύκιαι Bernard. II 212) vel potius Νύμφις ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ Ἡρακλείας (Frgm. hist. Gr. III 14 sq.) memoriae prodidit: λέγει γὰρ ὅτι σῦν ἄγριον ἐν τῇ Ξανθίων χώρᾳ καὶ ζῷα καὶ καρποὺς λυμαινόμενον ἀνελὼν ὁ Βελλεροφόντης οὐδεμιᾶς ἐτύγχανεν ἀμοιβῆς· καταρασαμένου δὲ τῶν

Ξανθίων αὐτοῦ πρὸς τὸν Ποσειδῶνα πᾶν τὸ πεδίον ἐξήνθησεν ἁλμυρίδα καὶ διέφθαρτο παντάπασι τῆς γῆς πικρᾶς γινομένης μέχρι οὗ τὰς γυναῖκας αἰδεσθεὶς δεομένας εὔξατο τῷ Ποσειδῶνι τὴν ὀργὴν ἀφεῖναι· διὸ καὶ νόμος ἦν τοῖς Ξανθίοις μὴ πατρόθεν ἀλλ' ἀπὸ μητέρων χρηματίζειν. quod ius maternum Herodotus I 173 universis Lyciis tribuit.

Summam vetustatem prae se fert narratio Stephani Byz. vel potius Menecratis scriptoris IV. saeculi a. Chr. de coloniis Xanthiorum Artymnesum et Pinara deductis: Ἀρτύμνησος πόλις Λυκίας ἄποικος Ξανθίων ..... Μενεκράτης ἐν πρώτῃ τῶν Λυκιακῶν (Frgm. hist. Gr. II 343) φησιν ὅτι πολυανθρωπήσασαν τὴν Ξάνθον τοὺς πρεσβύτας εἰς τρία μέρη διελεῖν· τούτων δὲ τὴν (τὸ?) μὲν ἐπὶ τὸν Κράγον ἐλθεῖν καὶ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρει, λόφον στρογγύλον κατοικίσαι καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Πινάραν ἣν μεθερμηνεύεσθαι στρογγύλην. quem locum mancum ita supplendum esse Treuber Geschichte der Lykier 93[2] cognovit, ut altera pars Xanthiorum Artymnesum condiderit, tertia Xanthi remanserit. in hac narratione num quid veri insit, quis diiudicet? sed id quidem certum est ei repugnare versus Panyassis in quibus Pinarus frater Xanthi nominatur.

Iam ad res gestas Xanthiorum adgrediamur, quarum prima eademque gravissima Harpagum Persarum ducem spectabat, quam Herodotus I 170 ante expugnationem Babyloniae (538 a. Chr.) hoc modo exponit: Λύκιοι δέ, ὡς ἐς τὸ Ξάνθιον πεδίον ἤλασεν ὁ Ἅρπαγος τὸν στρατόν, ἐπεξιόντες καὶ μαχόμενοι ὀλίγοι πρὸς πολλοὺς ἀρετὰς ἀπεδείκνυντο, ἑσσωθέντες δὲ καὶ κατειληθέντες ἐς τὸ ἄστυ συνήλισαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν τάς τε γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα καὶ τὰ χρήματα καὶ τοὺς οἰκέτας καὶ ἔπειτα ὑπῆψαν τὴν ἀκρόπολιν πᾶσαν ταύτην καίεσθαι. ταῦτα δὲ ποιήσαντες καὶ συνομόσαντες ὅρκους δεινοὺς ἐπεξελθόντες ἀπέθανον πάντες Ξάνθιοι μαχόμενοι. τῶν δὲ νῦν Λυκίων φαμένων Ξανθίων εἶναι οἱ πολλοὶ πλὴν ὀγδώκοντα ἱστιῶν εἰσιν ἐπήλυδες· αἱ δὲ ὀγδώκοντα ἱστίαι αὗται ἔτυχον τηνικαῦτα ἐκδημέουσαι καὶ οὕτω περιεγένοντο. τὴν μὲν δὴ Ξάνθον οὕτως ἔσχεν ὁ Ἅρπαγος, παραπλησίως δὲ καὶ τὴν Καῦνον ἔσχεν. in quo loco complura enucleanda sunt. ac primum quidem Herodotus, quamquam a nomine Λύκιοι incipit, tamen non de Lyciis universis loquitur, sed de Xanthiis solis. id quod non tantum inde concludendum est, quod soli Xanthii impetu facto occidisse dicuntur, sola Xanthus in Lycia quidem ab Harpago expugnata esse, sed magis etiam ex enuntiato συνήλισαν ἐς τὴν ἀκρόπολιν τάς τε γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα καὶ τὰ χρήματα καὶ τοὺς οἰκέτας. hac re demonstratur Xanthum totius Lyciae tum adeo maximam ac firmissimam urbem fuisse ut reliqua pars neglegi posset. quod iam sensit Treuber Geschichte der Lykier 91 sq. qui p. 92 τῶν δὲ νῦν Λυκίων φαμένων Ξανθίων εἶναι οἱ πολλοὶ πλὴν ὀγδώκοντα ἱστιῶν εἰσιν ἐπήλυδες interpretatus est: Nach Herodot kam damals die ganze Bevölkerung der Stadt Xanthos um, 60 (sic) „Herde" ausgenommen, die zur Zeit der persischen Invasion sich nicht in der Heimat befanden, und war die Mehrzahl der Lykier, die sich zu seiner Zeit Xanthier nannten, von auswärts gekommen. similiter Stein in commentario anni 1870: obgleich sie vorgeben X. zu sein; sed anni 1877: obgleich sie vorgeben Lykier zu sein (iam 1856: Verb. οἱ πολλοὶ τῶν Ξανθίων φαμένων Λυκίων εἶναι), sicut Krueger (der jetzt Lykier zu sein vorgebenden Xanthier) et Abicht. et recte hi quidem, quoniam Xanthiis mortuis, qui extremo in enuntiato, quod antecedit, nominantur, Xanthios superstites opponi consentaneum est, non Lycios. unde simul elucet ἐπήλυδας qui nomen Lyciorum simulabant non ex aliis Lyciae oppidis advenisse sed peregrinos fuisse velut Graecos. quamquam non omnes illius aetatis Xanthii etiam praeter octoginta illas gentes erant tales ἐπήλυδες, quia subiectum est οἱ πολλοί, id quod Treuber neglexit. iam vero si quaeras ubi illae octoginta gentes Xanthiorum dum ceteri Xanthii pro patria moriuntur commoratae sint, nolim cum Treubero respondere eas coloniam posse deduxisse; ex ipsis enim Herodoti verbis οἱ πολλοὶ πλὴν ὀγδώκοντα ἱστιῶν εἰσιν ἐπήλυδες apparet eas paulo post Xanthum revertisse. itaque quia Lycii ab antiquissimis temporibus sicut hodie rei potissimum pecuariae student, veri simile est tum illas gentes in campis pervagatas esse pecorum pascendorum causa.

Arx igitur ab ipsis civibus combusta, urbs tamen ab Harpago non funditus exstincta est. immo celerrime vires refecit et V. saeculo multa praeclara opera procreavit. quae omnino Graecorum artem prae se ferunt neque ullam Persarum auctoritatem rationemque redolent. quamquam igitur iam tum familiaritate Graecorum utebantur Xanthii atque aliquamdiu etiam foedere cum Atheniensibus coniuncti erant, tamen regno plerumque Persarum quodam modo erant addicti, dum Alexander rerum potitus est. qui Lyciam quoque in potestatem suam redegit, conf. Arr. anab. I 24 4: περάσας δὲ τὸν Ξάνθον ποταμὸν (hieme anni 334/3) Πίναρα καὶ Ξάνθον τὴν πόλιν καὶ Πάταρα ἐνδοθέντα ἔλαβε καὶ ἄλλα ἐλάττω πολίσματα ἐς τριάκοντα. eodem tempore ostentum illud accidit quod Plutarchus Alex. 17 narrat: ἔστι δὲ τῆς Λυκίας κρήνη περὶ τὴν Ξανθίων πόλιν ἧς τότε λέγουσιν αὐτομάτως περιτραπείσης καὶ ὑπερβαλούσης ἐκ βυθοῦ δέλτον ἐκπεσεῖν χαλκῆν τύπους ἔχουσαν ἀρχαίων γραμμάτων ἐν οἷς ἐδηλοῦτο παύσασθαι τὴν Περσῶν ἀρχὴν ὑπὸ Ἑλλήνων καταλυθεῖσαν· τούτοις ἐπαρθεὶς (Alexander) ἠπείγετο τὴν παραλίαν ἀνακαθήρασθαι μέχρι τῆς Φοινίκης καὶ Κιλικίας. Alexandro mortuo Xanthus cum tota Lycia vicissitudine fortunae laborabat cuius exemplum Diodorus XX 27 profert: Πτολεμαῖος ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεύων πυθόμενος τοὺς ἰδίους στρατηγοὺς ἀποβεβληκέναι τὰς ἐν Κιλικίᾳ πόλεις πλεύσας μετὰ δυνάμεως ἐπὶ Φασηλίδα ταύτην μὲν ἐξεπολιόρκησεν εἰς δὲ τὴν Λυκίαν παρακομισθεὶς Ξάνθον φρουρουμένην ὑπ' Ἀντιγόνου κατὰ κράτος εἷλεν (anno 309 a. Chr.). saeculo post vero Antiochum III. Magnum Syriae regem Xanthum, cum expugnare non potuisset, anno 197 a. Chr. Latonae Apollini Dianae dedicasse, qua re aliorum dominatione liberabatur, e titulo Xanthio (n. 266) discimus. eodem fere tempore Lycii magis magisque sub imperium populi Romani dicionemque subiungi coepti sunt (conf. Polyb. XXV 4 [XXVI 7] 1 sqq. de anno 177 a. Chr.: ἡ σύγκλητος ἐχρημάτισε τοῖς παρὰ τῶν Λυκίων ἥκουσι πρεσβευταῖς ἤδη τῆς θερείας ληγούσης, οἵτινες παρεγένοντο μὲν εἰς τὴν Ῥώμην ἤδη καταπεπολεμημένων τῶν Λυκίων, ἐξαπεστάλησαν δὲ χρόνοις ἱκανοῖς ἀνώτερον. οἱ γὰρ Ξάνθιοι, καθ' ὃν καιρὸν ἔμελλον εἰς τὸν πόλεμον ἐμβαίνειν, ἐξέπεμψαν πρεσβευτὰς εἴς τε τὴν Ἀχαΐαν καὶ τὴν Ῥώμην τοὺς περὶ Νικόστρατον οἳ τότε παραγενηθέντες εἰς τὴν Ῥώμην πολλοὺς εἰς ἔλεον ἐξεκαλέσαντο τῶν ἐν τῷ συνεδρίῳ τιθέντες ὑπὸ τὴν ὄψιν τήν τε Ῥοδίων βαρύτητα καὶ τὴν αὑτῶν περίστασιν. καὶ τέλος εἰς τοῦτ' ἤγαγον τὴν σύγκλητον ὥστε πέμψαι πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥόδον τοὺς διασαφήσοντας ὅτι ..... εὕρηνται Λύκιοι δεδομένοι Ῥοδίοις οὐκ ἐν δωρεᾷ τὸ δὲ πλεῖον ὡς φίλοι καὶ σύμμαχοι); tamen foedere, quod tertio saeculo a. Chr. videntur inisse, inter se coniuncti erant, cuius naturam Strabo XIV 3 3 exposuit: εἰσὶ δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσι πόλεις αἱ τῆς ψήφου μετέχουσαι· συνέρχονται δὲ ἐξ ἑκάστης πόλεως εἰς κοινὸν συνέδριον ἣν ἂν δοκιμάσωσι πόλιν ἑλόμενοι. τῶν δὲ πόλεων αἱ μέγισται μὲν τριῶν ψήφων ἐστὶν ἑκάστη κυρία, αἱ δὲ μέσαι δυεῖν, αἱ δ' ἄλλαι μιᾶς· ἀνὰ λόγον δὲ καὶ τὰς εἰσφορὰς εἰσφέρουσι καὶ τὰς ἄλλας λειτουργίας. ἓξ δὲ τὰς μεγίστας ἔφη ὁ Ἀρτεμίδωρος Ξάνθον Πάταρα Πίναρα Ὄλυμπον Μύρα Τλῶν ..... καὶ περὶ πολέμου δὲ καὶ εἰρήνης καὶ συμμαχίας ἐβουλεύοντο πρότερον, νῦν δ' οὐκ εἰκός, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς Ῥωμαίοις ταῦτ' ἀνάγκη κεῖσθαι, πλὴν εἰ ἐκείνων ἐπιτρεψάντων ἢ ὑπὲρ αὐτῶν εἴη χρήσιμον.

Praeter spem abundant loci quibus expeditio Bruti contra Lyciam et maxime Xanthum anno 42 a. Chr. suscepta illuminatur:

IV Appiani Ἐμφυλίων (conf. Ruehl Rhein. Mus. 1915 LXX 324[1]):
52 πάθη τε πολλὰ (bello civili) συνηνέχθη πόλεσιν ἐκ δοριαλωσίας, ὑπεριδόντι δὲ τῶν ἐλασσόνων τὰ μέγιστα δὴ καὶ δι' ἀξίωσιν τῶν ἄλλων περιφανέστατα Λαοδικεῦσι καὶ Ταρσεῦσι καὶ Ῥοδίοις καὶ Παταρεῦσι καὶ
70 Ξανθίοις .... ὡς δὲ ἦλθέ τε ὁ Κάσσιος καὶ ἔδοξε Λυκίους καὶ Ῥοδίους προεξαιρεῖν, ἐτράπετο (ὁ Βροῦτος) Λυκίων ἐπὶ Ξανθίους πρώτους. οἱ δὲ τά τε προάστεια σφῶν καθεῖλον, ἵνα μὴ ἐς κατάλυσιν αὐτοῖς ὁ Βροῦτος μηδ' ἐς ὕλην ἔχῃ χρῆσθαι, καὶ τὴν πόλιν περιταφρεύσαντες ἀπεμάχοντο ἀπὸ τῆς τάφρου, τὸ μὲν βάθος οὔσης πεντήκοντα ποδῶν βαθυτέρας, τὸ δὲ πλάτος κατὰ λόγον τοῦ βάθους, ὥστε παρ' αὐτὴν ἑστῶτες ἠκόντιζόν τε καὶ ἐτόξευον ὥσπερ ἐν μέσῳ ποταμὸν ἔχοντες ἀπέρατον. ὁ δὲ Βροῦτος αὐτὴν ἔχου βιαζόμενος καὶ σκεπαστήρια τῶν

ἐργαζομένων προυτίθει καὶ τὸν στρατὸν ἐς ἡμέραν καὶ νύκτα ἐμέριζε
καὶ τὴν ὕλην μακρόθεν ὥσπερ ἐν τοῖς ἀγῶσι σὺν δρόμῳ καὶ βοῇ
μετέφερεν οὐδὲν ἐκλείπων σπουδῆς καὶ πόνου. ὅθεν αὐτῷ τὸ ἔργον
ἐλπισθὲν ἢ οὐκ ἔσεσθαι κωλυόντων τῶν πολεμίων ἢ πολλοῖς μησὶ
μόλις ἔσεσθαι ὀλίγαις ἡμέραις ἐξείργαστο καὶ οἱ Ξάνθιοι κατακλει-
77 σθέντες ἐπολιορκοῦντο. καὶ αὐτοῖς ὁ Βροῦτος τοὺς μὲν ἐκ μηχανημάτων
ἐς τὰ τείχη, τοὺς δὲ ἐκ ποδὸς ἐπῆγεν ἐπὶ τὰς πύλας καὶ πάντας ἐνήλ-
λασσε συνεχῶς. οἱ δὲ ἀκμῆσιν ἀεὶ κεκμηκότες συμφερόμενοι καὶ τετρω-
μένοι πάντες ὅμως ὑπέμενον, ἕως σφίσιν αἱ ἐπάλξεις διέμενον. ὡς δὲ
καὶ αὗται κατεσύρησαν καὶ οἱ πύργοι διερρώγεσαν, ὑποτοπήσας τὸ
ἐσόμενον ὁ Βροῦτος ἐκέλευσε τὰς ἐφέδρους τῶν πυλῶν τάξεις ἀποστῆναι·
καὶ οἱ Ξάνθιοι νομίσαντες ἀφυλαξίαν καὶ ἀμέλειαν εἶναι νυκτὸς ἐξέδραμον
μετὰ λαμπάδων ἐπὶ τὰ μηχανήματα. ταχὺ δὲ ἐκ συνθήματος αὐτοῖς
τῶν Ῥωμαίων ἐπιδραμόντων συνέφευγον αὖθις ἐς τὰς πύλας· καὶ τῶν
φυλάκων αὐτὰς προαποκλεισάντων ὑπὸ δέους, μὴ συνεσπέσοιεν οἱ πολέ-
78 μιοι, φθόρος ἦν Ξανθίων πολὺς ἀμφὶ ταῖς πύλαις ἀποκεκλεισμένων. οὐ
πολὺ δὲ ὕστερον ἐξέδραμον αὖθις οἱ λοιποὶ περὶ μεσημβρίαν ἀναχω-
ρούσης πάλιν τῆς τάξεως καὶ ἐνέπρησαν τὰ μηχανήματα ἅπαντα ἀθρόως.
πεπετασμένων δ᾽ αὐτοῖς τῶν πυλῶν διὰ τὸ πρότερον πάθος συνεσέπεσον
ἀμφὶ δισχιλίους μάλιστα Ῥωμαίων. καὶ ἑτέροις δὲ ἐσωθιζομένοις ἀμφὶ
τὴν ἔσοδον ἐπέπεσον αἰφνίδιον αἱ πύλαι, εἴθ᾽ ὑπό του Ξανθίων εἴτε
καὶ αὐτομάτως τῶν χαλαστηρίων διαρραγέντων, ὥστε τῶν ἐσβιασαμένων
Ῥωμαίων τοὺς μὲν ἀπολέσθαι, τοὺς δὲ ἔνδον ἀποληφθῆναι τὰς πύλας
οὐ δυναμένους ἔτι ἀνασπάσαι χωρὶς ἀνασπαστηρίων γενομένας. βαλλό-
μενοι δ᾽ ἐν τοῖς στενωποῖς ἄνωθεν ὑπὸ τῶν Ξανθίων βιασάμενοί ποτε
μόλις ἐς τὴν ἀγορὰν ἐγγὺς οὖσαν διέδραμον· κἀνταῦθα τῶν μὲν συμ-
πλεκομένων σφίσι κρατοῦντες, τοξευόμενοι δὲ χαλεπῶς καὶ οὐδὲν ἔχοντες
αὐτοὶ τόξον ἢ ἀκόντιον παρὰ τὸ Σαρπηδόνειον, ἵνα μὴ κυκλωθεῖεν, διέ-
δραμον. οἱ δ᾽ ἔξω τείχους Ῥωμαῖοι περὶ τῶν ἔνδον ἀγανακτοῦντές τε
καὶ δεδιότες Βρούτου περιθέοντος αὐτοὺς ἐς πᾶσαν ἐμερίζοντο πεῖραν
οὔτε τὰς πύλας δυνάμενοι ῥῆξαι σιδήρῳ περιβεβλημένας οὔτε κλιμάκων
ἢ πύργων ἐμπεπρησμένων εὐποροῦντες. ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἐσχεδίαζον κλίμακας.
οἱ δὲ κεραίας τοῖς τείχεσι προστιθέντες ὡς διὰ κλιμάκων ἐπεχώρουν,
οἱ δὲ καὶ σιδήρια ὀξέα καλῳδίοις περιτιθέντες ἐσφενδόνων τὰ σιδήρια
ἐς τὸ τεῖχος ἄνω, καὶ ὅτε καταπαγείη τινὰ αὐτῶν, ἑαυτοὺς ἀνίμων.
79 Οἰνανδεῖς δὲ γείτονες διὰ τὴν ἐς τοὺς Ξανθίους ἔχθραν τῷ Βρούτῳ
συμμαχοῦντες διὰ τῶν κρημνῶν ἐπετροβάτουν ἄνω· καὶ αὐτοὺς ἰδόντες
οἱ Ῥωμαῖοι ἐμιμοῦντο ἐπιμόχθως. καὶ πολλοὶ μὲν ἐξέπιπτον, εἰσὶ δ᾽ οἳ
τὸ τεῖχος ὑπερβάντες καὶ πυλίδα ἀνέῳξαν, ἣ προεσταύρωτο πυκνοτάτοις
σταυροῖς, καὶ τοὺς εὐτολμοτάτους αἰωρουμένους ὑπὲρ τὰ σταυρώματα
ἐσεδέχοντο. καὶ πλείους γενόμενοι τὰς πύλας ἔκοπτον οὐ περιβεβλημένας
ἔτι τῷ σιδήρῳ τὰ ἐντὸς ἀντικοπτόντων αὐτοῖς ἅμα ἔξωθεν ἑτέρων ἐς
τὸ αὐτὸ καὶ συνεργούντων. Ξανθίων δὲ σὺν μεγάλῃ πάνυ βοῇ τοῖς ἀμφὶ
τὸ Σαρπηδόνειον οὖσι Ῥωμαίοις ἐπιθεόντων δείσαντες ὑπὲρ αὐτῶν, ὅσοι
περὶ τὰς πύλας ἔνδοθέν τε καὶ ἔξωθεν αὐτὰς ἔκοπτον, ὑπὸ μανιώδους
ὁρμῆς ἐβιάζοντο καὶ διαρρήξαντες ἐσέδραμον ἀθρόοι δύνοντος ἄρτι τοῦ
80 θεοῦ μετ᾽ ἀλαλαγῆς, ἵνα σύμβολον εἴη τοῖς ἐντὸς οὖσιν. ἁλούσης δὲ
τῆς πόλεως οἱ Ξάνθιοι ἐς τὰς οἰκίας συνέτρεχον καὶ τὰ φίλτατα σφῶν
κατέκαινον ἑκόντα τὴν σφαγὴν ὑπέχοντα. οἰμωγῆς δὲ γιγνομένης ὁ
Βροῦτος νομίσας ἁρπαγὴν εἶναι τὸν στρατὸν ἀνεῖργε διὰ κηρύκων· ὡς
δὲ ἔγνω τὸ γιγνόμενον, ᾤκτιρεν ἀνδρῶν φρόνημα φιλελεύθερον καὶ
σπονδὰς περιέπεμπεν. οἱ δὲ καὶ τοὺς φέροντας ἔβαλλον καὶ τὰ σφέτερα
πάντα ἀνελόντες ἐς πυρὰς προνενησμένας ἐν ταῖς οἰκίαις ἐπέθεσαν καὶ
τὸ πῦρ ἅψαντες ἑαυτοὺς ἐπικατέσφαξαν. Βροῦτος δὲ τῶν ἱερῶν περισώσας,
ὅσα ἐδύνατο, μόνους θεράποντας εἷλε Ξανθίων καὶ ἐκ τῶν ἄλλων γύναια
ὀλίγα ἐλεύθερα καὶ ἄνδρας οὐδὲ ἐς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα πάντας.
Ξάνθιοι μὲν δὴ τρίτον ὑπὸ σφῶν αὐτων ἀπώλλυντο ἐλευθερίας οὕνεκα.
καὶ γὰρ ἐπὶ Ἁρπάγου τοῦ Μήδου Κύρῳ τῷ μεγάλῳ στρατηγοῦντος
ὧδε σφᾶς ἀντὶ δουλοσύνης διέφθειραν· καὶ τάφος Ξανθίοις ἡ πόλις
ἀμεληθεῖσα ὑπὸ Ἁρπάγου τότε ἐγένετο· καὶ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίπ-
που φασὶν ὅμοια παθεῖν (? conf. Treuber 135[3]) οὐχ ὑποστάντας οὐδὲ
81 Ἀλεξάνδρῳ μετὰ τοσῆσδε γῆς ἀρχὴν ὑπακοῦσαι. Βροῦτος δὲ ἐς Πάταρα
ἀπὸ Ξάνθου κατῄει πόλιν ἐοικυῖαν ἐπινείῳ Ξανθίων καὶ περιστήσας
αὐτοῖς τὸν στρατὸν ἐκέλευσεν ἐς πάντα ὑπακούειν ἢ τὰς Ξανθίων συμ-
φορὰς προσδέχεσθαι· προσήγοντό τε αὐτοῖς οἱ Ξάνθιοι ὀδυρόμενοι τὰ
σφέτερα καὶ παραινοῦντες ἀμείνονα βουλεύσασθαι.

82 καὶ τὸ κοινὸν τὸ Λυκίων ἐς Βροῦτον ἐπρέσβευε συμμαχήσειν τε
ὑπισχνούμενοι καὶ ἐσοίσειν ὅσα δύναιντο. ὃ δὲ αὐτοῖς ἐσφοράς τε ἐπέβαλε
καὶ Ξανθίων τοὺς ἐλευθέρους ἀπεδίδου τῇ πόλει.

V 7 παρηγόρει δὲ (ὁ Καῖσαρ) καὶ τῶν πόλεων τὰς μάλιστα δεινὰ πα-
θούσας Λυκίους μὲν ἀτελεῖς φόρων ἀφιεὶς καὶ Ξάνθον οἰκίζειν παραινῶν.....

Plutarchi Brutus:

XXX ..... Βροῦτος δὲ Λυκίους ᾔτει χρήματα καὶ στρατόν. ἐπεὶ δὲ Ναυκράτης ὁ δημαγωγὸς ἀνέπεισε τὰς πόλεις ἀφίστασθαι καὶ λόφους τινὰς ὡς εἴρξοντες παρόδου τὸν Βροῦτον κατελάβοντο, πρῶτον μὲν ἀριστοποιουμένοις αὐτοῖς ἐπέπεμψεν ἱππεῖς, ὑφ᾽ ὧν ἑξακόσιοι διεφθάρησαν, ἔπειτα τὰ χωρία καὶ πολίχνας λαμβάνων ἀπέλυεν ἄνευ λύτρων ἅπαντας ὡς προσαξόμενος εὐνοίᾳ τὸ ἔθνος. οἱ δ᾽ ἦσαν αὐθάδεις, ἃ μὲν ἐβλάπτοντο πρὸς ὀργὴν τιθέμενοι, τῆς δ᾽ ἐπιεικείας καὶ φιλανθρωπίας καταφρονοῦντες, ἄχρι οὗ συνελάσας εἰς Ξάνθον αὐτῶν τοὺς μαχιμωτάτους ἐπολιόρκει. τοῦ δὲ ποταμοῦ παρὰ τὴν πόλιν παραρρέοντος ὑπονηχόμενοι διεδίδρασκον. ἡλίσκοντο δὲ δικτύων διὰ πόρου καθιεμένων εἰς βυθόν, ὧν τὰ ἄκρα κώδωσι προσηρτημένοις διεσήμαινεν εὐθὺς τὸν ἐνσχεθέντα. μηχαναῖς δέ τισι τῶν Ξανθίων νύκτωρ ἐπιδραμόντων καὶ πῦρ ἐμβαλόντων, ὡς ἀπεκλείσθησαν, αἰσθομένων τῶν Ῥωμαίων πρὸς τὸ τεῖχος καὶ πνεῦμα λαμπρὸν ἀνερρίπιζεν ἐπὶ τὰς ἐπάλξεις τὴν φλόγα τῶν ἐγγὺς οἰκιῶν ἀντιλαμβανομένην, δείσας ὁ Βροῦτος ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐκέλευσε κατασβεννύναι καὶ βοηθεῖν.

XXXI Τοὺς δὲ Λυκίους δεινή τις ἐξαίφνης πρὸς ἀπόνοιαν ὁρμὴ καὶ λόγου κρείσσων κατέσχεν, ἣν ἄν τις ἔρωτι θανάτου μάλιστα προσεικάσειεν· οἵ γε μετὰ παίδων καὶ γυναικῶν ἐλεύθεροί τε καὶ δοῦλοι καὶ πᾶσα ἡλικία τοὺς μὲν πολεμίους πρὸς τὴν φλόγα βοηθοῦντας ἀπὸ τῶν τειχῶν ἔβαλλον, αὐτοὶ δὲ κάλαμον καὶ ξύλα καὶ πᾶν ὑπέκκαυμα προσφέροντες ἦγον ἐπὶ τὴν πόλιν τὸ πῦρ ὀρέγοντες αὐτῷ πᾶσαν ὕλην καὶ πάντα τρόπον ἐξερεθίζοντες καὶ συνεκτρέφοντες. ὡς δ᾽ ἡ φλὸξ ῥυεῖσα καὶ διαζώσασα πανταχόθεν τὴν πόλιν διέλαμψε πολλή, περιπαθῶν ἐπὶ τοῖς γινομένοις ὁ Βροῦτος ἔξωθεν παρίππευε προθυμούμενος βοηθεῖν καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγων τοῖς Ξανθίοις ἐδεῖτο φείδεσθαι καὶ σῴζειν τὴν πόλιν, οὐδενὸς αὐτῷ προσέχοντος, ἀλλὰ πάντα τρόπον ἑαυτοὺς ἀπολλύντων, οὐ μόνον ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδία τὰ μικρὰ μετὰ κραυγῆς καὶ ἀλαλαγμοῦ τὰ μὲν εἰς τὸ πῦρ ἥλλετο, τὰ δ᾽ ἄνωθεν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐξετραχήλιζεν αὑτά, τὰ δὲ τοῖς ξίφεσι τῶν πατέρων ὑπέβαλλε τὰς σφαγὰς γυμνοῦντα καὶ κελεύοντα παίειν. ὤφθη δὲ τῆς πόλεως διαφθαρείσης γυνὴ κρεμαμένη μὲν ἐξ ἀγχόνης, παιδίον δὲ νεκρὸν ἐξηρτημένη τοῦ τραχήλου, λαμπάδι δὲ καιομένῃ τὴν οἰκίαν ὑφάπτουσα. καὶ τοῦ θεάματος τραγικοῦ φανέντος ἰδεῖν μὲν οὐχ ὑπέμεινεν ὁ Βροῦτος, ἐδάκρυσε δὲ ἀκούσας· καὶ γέρας ἐκήρυξε τῶν στρατιωτῶν ὅστις ἂν δυνηθῇ Λύκιον ἄνδρα περισῶσαι. φασὶ δὲ μόνους ἑκατὸν πεντήκοντα γενέσθαι τοὺς μὴ διαφυγόντας τὸ σωθῆναι. Ξάνθιοι μὲν οὖν διὰ πολλῶν χρόνων ὥσπερ εἱμαρμένην περίοδον διαφθορᾶς ἀποδιδόντες τὴν τῶν προγόνων ἀνενεώσαντο τῇ τόλμῃ τύχην· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τὴν πόλιν ὁμοίως ἐπὶ τῶν Περσικῶν κατακαύσαντες ἑαυτοὺς διέφθειραν.

Cassi Dionis XLVII 34:

1 Βροῦτος δὲ τό τε κοινὸν τῶν Λυκίων στράτευμα ἀπαντῆσαν αὐτῷ
πρὸς τὰ μεθόρια μάχῃ τε ἐκράτησε (anno 42 a. Chr.) καὶ συγκαταφυγὸν
ἐς τὸ ἔρυμα αὐτοβοεὶ εἷλε καὶ τῶν πόλεων τὰς μὲν πλείους ἀμαχεὶ
2 προσηγάγετο, Ξάνθον δὲ ἐς πολιορκίαν κατέκλεισε. καὶ αὐτῶν ἐξαίφνης
ἐκδραμόντων καὶ πῦρ ἐς τὰς μηχανὰς ἐμβαλόντων τά τε τοξεύματα καὶ
ἀκόντια ἅμα ἀφέντων ἐς πᾶν κινδύνου ἀφίκετο. κἂν πασσυδὶ ἀπώλετο,
εἰ μὴ δι᾽ αὐτοῦ τοῦ πυρὸς ὠσάμενοι οἱ στρατιῶται προσέμιξαν αὐτοῖς
ἀπροσδόκητοι γυμνητεύουσιν καὶ ἐκείνους τε ἐς τὸ τεῖχος κατήραξαν
3 καὶ αὐτοὶ συνεσπεσόντες σφίσι τοῦ τε πυρὸς ἐς οἰκίας τινὰς ἐνέβαλον
καὶ τοὺς μὲν ὁρῶντας τὸ γιγνόμενον προκατέπληξαν, τοῖς δ᾽ ἄπωθεν
οὖσι δόξαν ὡς καὶ πάντα ἄρδην ᾑρηκότες παρέσχον· ἐκ γὰρ τούτου

καὶ οἱ ἐπιχώριοι τὰ λοιπὰ ἐθελονταὶ συγκατέπρησαν καὶ ἀλλήλους οἱ
4 πλείους ἀνεχρήσαντο. μετὰ δὲ τοῦτο πρὸς τὰ Πάταρα ὁ Βροῦτος ἦλθε
καὶ προεκαλέσατο μὲν αὐτοὺς ἐς φιλίαν, ὡς δ᾽ οὐχ ὑπήκουσαν . . . . .
τὸ μὲν πρῶτον τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ξανθίων (καὶ γὰρ ἐν γένει αὐτοῖς
κατ᾽ ἐπιγαμίαν πολλοὶ ἦσαν) ἔπεμψέ σφισιν ἐλπίδα ἔχων δι᾽ ἐκείνων
5 αὐτοὺς προσάξεσθαι. ἐπεὶ δ᾽ οὐδὲν μᾶλλον ἐνέδοσαν καίπερ προῖκα
αὐτοῦ τοὺς ἀναγκαίους ἑκάστῳ διδόντος, πρατήριόν τι ὑπ᾽ αὐτὸ τὸ
τεῖχος ἐν ἀσφαλεῖ κατεστήσατο καὶ παράγων ἕνα ἕκαστον τῶν πρώτων
ἀπεκήρυττεν, εἴ πως διά γε τούτου τοὺς Παταρέας ὑπαγάγοιτο. ὡς δ᾽
οὐδὲ τότε αὐτῷ προσεχώρησαν, ὀλίγους ἀποδόμενος τοὺς λοιποὺς ἀφῆκεν.

118 Philo Quod omnis probus liber (ed. Cohn-Wendland VI): δήμους
ὅλους ἀκούομεν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἅμα καὶ πίστεως τῆς πρὸς ἀποθανόντας
εὐεργέτας αὐθαίρετον πανωλεθρίαν ὑποστάντας ὥσπερ φασὶν οὐ πρὸ
πολλοῦ Ξανθίους. ἐπειδὴ γὰρ εἷς τῶν ἐπιθεμένων Ἰουλίῳ Καίσαρι
Βροῦτος Καιπίων (vid. U. de Wilamowitz Hermes 1919 LIV 74)
ἐπ᾽ αὐτοὺς ἐστράτευσε, δεδιότες οὐ πόρθησιν ἀλλὰ ⟨δουλείαν⟩ τὴν
ὑπ᾽ ἀνδροφόνου κτείναντος ἡγεμόνα καὶ εὐεργέτην . . . . . ἀπε-
μάχοντο μὲν ἐφ᾽ ὅσον οἷοί τε ἦσαν δυνατῶς τὸ πρῶτον, ὑπαναλού-
119 μενοι δὲ ἐκ τοῦ κατ᾽ ὀλίγον ἔτ᾽ ἀντεῖχον. ὡς δὲ ἅπασαν τὴν ἰσχὺν
ἐδαπάνησαν, γύναια καὶ γονεῖς καὶ τέκνα συνελάσαντες εἰς τὰς σφῶν
οἰκίας ἕκαστοι καθιέρευον· καὶ σωρηδὸν τὰ σφάγια νήσαντες πῦρ ἐνέντες
καὶ ἑαυτοὺς ἐπικατασφάξαντες ἐλεύθεροι τὸ πεπρωμένον ἀπ᾽ ἐλευθέρου
120 καὶ εὐγενοῦς φρονήματος ἐξέπλησαν. ἀλλ᾽ οὗτοι μὲν πικρίαν ἀμείλικτον
τυραννικῶν ἐχθρῶν ἀποδιδράσκοντες πρὸ ἀδόξου βίου τὸν μετ᾽ εὐκλείας
θάνατον ᾑροῦντο. οἷς δὲ ἐπέτρεπε ζῆν τὰ πράγματα τὰ τυχηρά, τλη-
τικῶς ὑπέμενον τὴν Ἡράκλειαν εὐτολμίαν ἀπομιμούμενοι.

denique inter epistulas Bruti et ad Brutum, quae feruntur, has repetere libet ex editione Hercheri:

XI Βροῦτος Ῥοδίοις.
Ξανθίους ἀποστάντας ἡμῶν χειρωσάμενοι ἡβηδὸν ἀπεσφάξαμεν τήν τε πόλιν αὐτῶν κατεπρήσαμεν.

XXV Βροῦτος Λυκίοις.
Ξάνθιοι τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν ὑπεριδόντες τάφον τῆς ἀνοίας ἐσχήκασι τὴν πατρίδα; conf. Plut. Βροῦτος II.

XXVI Λύκιοι Βρούτῳ.
Ξανθίοις μὲν συναχθόμεθα τῆς συμφορᾶς ἣν πρόστιμον τῆς ἀνοίας ἔχουσι τῷ μηδὲ μετανοῆσαι δύνασθαι.

XXVII Βροῦτος Λυκίοις.
Ξανθίων τοὺς διαφυγόντας οἱ ὑποδεξάμενοι ὑμῶν οὐδὲν μετριώτερον πείσονται Ξανθίων, Παταρεῦσι δὲ καὶ Μυρεῦσι καὶ Κωρυκίοις καὶ Φασηλίταις, κἂν ἄλλο τι εὖ ποιεῖν ὑποδεξάμενοι αὐτοὺς ἐθέλωσιν, ἐπιτρέπω, ἵνα ὀρθῶς αὐτοῖς βεβουλεῦσθαι φίλους ἡμᾶς, ἀλλὰ μὴ πολεμίους ἑλόμενοι ἔργῳ αἴσθωνται ὁρῶντες Ξανθίους.

XXVIII Λύκιοι Βρούτῳ.
Οὐδ᾽ αὐτοὶ Ξανθίους ὑποδέξασθαι ἐγνώκαμεν, εἰ κοινωνεῖν τῆς συμφορᾶς μᾶλλον ἢ ἐπικουφίζειν μέλλομεν αὐτοῖς τὸ ἀτύχημα, ἐοίκασι δὲ κἀκεῖνοι παραλιπόντες τοὺς μηδὲν ὀνήσαντας ἡμᾶς Παταρεῦσι καὶ Μυρεῦσι καὶ Κωρυκίοις καὶ Φασηλίταις ὡς βεβαιοτέροις προσφεύξεσθαι βοηθοῖς.

XLIII Βροῦτος Μυρεῦσι.
Ξάνθιοι ἁλόντες ἐλεεῖσθαι ὑφ᾽ ἡμῶν ἱκέτευον, ἣν δὲ οἶμαι χαλεπὸν τοὺς τῆς ἐλπίδος τοῦ πολέμου κοινωνοῦντας φεύγειν τὰ πάθη καὶ τὴν ἐκ τῆς νίκης ἡδονὴν θηρωμένους ἴσῃ χρῆσθαι τῇ διαμαρτίᾳ πρὸς τὸ ἄλυπον καὶ τούτους οὖν ἐπιτηδείους παντελοῦς ἀπωλείας ἐθέμεθα καὶ τοῖς ἄλλοις ἀποκηρύττομεν, εἰ μὴ εὐθέως ἡμᾶς δέχοιντο μηδενὶ τὴν ἡμετέραν γνώμην ἐπιεικεστέραν τῆς ἐκείνων τύχης ἔσεσθαι.

XLIV Μυρεῖς Βρούτῳ.
Οὐδὲ Ξανθίους ἔδει σωτηρίας ἀποτυχεῖν, ἧς τάχα ἂν καὶ αὐτοὶ μετέδωκαν τοῖς ἐναντίοις, εἰ ἐκράτησαν.

Ad eandem Xanthi urbis cladem hoc epigramma, quod Bent Olbae in oppido Ciliciae invenerat, Hicks Journ. hell. st. 1891 XII 263 sq. n. 49 edidit, et editor ipse et Keil-Wilhelm Jahreshefte 1915 XVIII 10 sq. rettulerunt:

Ξά[νθι]ον αἰθ[α]λόεντα πυρὶ [πρήσας πτολίεθρον
χρύσεον ἀχράντωι θῆκ[α θεᾶι στέφανον
Μώγγιδρις Τεύ(κ)ρου· σὺ δ᾽ ὦ [πτολίπορθος Ἀθάνα
ὅπλιζ᾽ εἰ[ς αἰε]ὶ τοῦ δεκάταν σ[ὺ δέχει.

Quam praeclare vero urbs floruerit aetate imperatorum, ostenditur titulis inscriptis, e quibus tres certe Xanthi δήμους novimus ἄστυ Ἰοβάτειον Σαρπηδόνιον, neque minus locis scriptorum, a quibus Xanthus ut urbs notissima et celeberrima nominatur velut a Strabone II 5 39 (ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ καὶ περὶ τὰ μέσα τῆς Ῥοδίας καὶ περὶ Ξάνθον τῆς Λυκίας ἢ τὰ μικρῷ νοτιώτερα . . . . . ἡ μεγίστη ἡμέρα ἐστὶν ὡρῶν ἰσημερινῶν δεκατεττάρων καὶ ἡμίσους) et a Xenophonte Ephesio II 10 (conf. V 6): ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη ἤχθησαν εἰς Λυκίαν εἰς πόλιν Ξάνθον (ἀνώτερον δὲ θαλάσσης ἡ πόλις) κἀνταῦθα ἐπράθησαν πρεσβύτῃ τινί atque etiam Marini vitae Procli caput VI. dignum est quod adferatur: ἄγουσι δὲ αὐτὸν τέως οἱ πατέρες τεχθέντα εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα τὴν ἱερὰν τοῦ Ἀπόλλωνος Ξάνθον καὶ ταύτην κατὰ θεῖόν τινα κλῆρον πατρίδα αὐτοῦ γενομένην. neque minore auctoritate Xanthus fruebatur aetate Byzantina, qua arcis moenia renovabantur, ad quod opus multi lapides imperatorum temporibus inscripti adhibebantur. ac summa in arce monasterium aedificabatur, cuius muri quadrati ad 70ᵐ longi supersunt. quid quod monachus quidam se recepit in cellam sublimem monumenti Harpyiarum quod vocatur ibique in interioribus parietibus, quorum frontes anaglyphis ornatae sunt, documenta religionis suae reliquit, conf. Reisen I 87[5]. accedit quod Xanthus nominatur in Notitiis episcopatuum I III VIII IX X XIII, in Basilii Notitia, Novis tacticis, Hieroclis synecdemo; conf. W. M. Ramsay The historical geography of Asia minor tab. ad p. 424. postea vero diuturna ruina hoc universae Lyciae decus concidit et hodie loco urbis tamdiu magnificae vilis et tenuis Turcorum vicus torpet et languet cui nomen est Kinik.

I DECRETA

261 Lapis marmoris albi triquetrus, anno 1844 Xantho transportatus in museum Liverpolianum, fractus ab angulis et a partibus summa et infima, 0·48^{m} altus, latus *a* 0·56^{m} latum, *b* 0·54^{m}, *c* 0·36^{m}; lateris *c* pars superior non est inscripta neque infra v. 9 quicquam videtur scriptum fuisse; litterae 0·015^{m} altae.

a
ΙΗΣ Ϲ ΝΑΓΟ
ΕΓΡΑΠΤΑΙΣΤΕΦΑΝΟΙ
ΡΤΑ ΙΤΑΤΗΝΣΤΑΣΙΘΕΜΙΟΣ
ΙΤΕΥΟΜΕΝΟΝΔΕΚΑΙΕΝΤΑΙΣΚ
ΟΛΕΣΙΠΑΣΑΙΣΧΡΥΣΩΣΤΕΦΑΝ
ΩΙΑΝΔΡΑΑΓΑΘΟΝΔΙΑΠΡΟΓ ΝΩΝΓ
ΟΝΚΑΙΙΠΠΑΡΧΗΣ ΝΤΑΚΑΙΣΤΡ ΤΗΓ
ΥΚΙΩΝΚΑΙΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑΚ
ΕΥΣΑΝΤΑΕΙΣΡΩΜΗΝΚΑΙΕΝΠΑΣ
ΕΙΤΕΙΑΑΡΕΤΗΔΙΕΝΕΝΚΑΝΤΑ
ΗΘΕΝΤΑΥΠΟΤΟΥΚΟΙΝΟΥΤΩΝΛ
ΡΑΚΙΣΚΑΙΔΟΝΤΑΧΡΗΜΑΤΑΔΩ
ΟΙΝΩΕΙΣΤΑΣΘΥΣΙΑΣΚΑΙΤΟΥΣ
ΤΑΑΛ ΤΑΑΝΑΛΙΣΚΟΜΕΝΑΔΙ
ΟΣΕΙΣΤΑΣΚΑΤΑΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕ ΕΝ ΤΗ ΕΙΣΕΑΤΟΝ
ΤΩΝΟΙΣΕΚΑΣΤΑΠΡΟΣΤΕΤΑ ΤΑ
ΠΑΡΑΒΗΤΑ ΠΕΣΤΑΛΜΕΝΑΗΕ
ΓΑΓΗΚΑΘΟΝΔΗΠΟΤΕ ΥΝ
ΟΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΜΗΠΟ
Ε

b
ΕΜΙΟΣΙ
ΟΙΣ Τ
ΤΑ ΚΑΤΑ
ΛΕΣΙ
ΣΝΑΟΙ Ε Ι ΤΙ ΙΚ
ΑΙΟΝΑΝ ΑΙ
ΝΔΕ Τ ΑΘΩΙΑΝΘΡΩΙ
ΑΙΜΕΤΑΛΛ ΤΟΝΒΙΟ
ΝΤΕΘΕΙΜΑΙΔΙΑΘΗΚΑΣΚΑΘΟΝ
ΟΥΝΤΡΟΠΟΝΑΚΥΡΩΙΠΑΣ
ΙΔΕΤΟΥΣΑΓΡΟΥΣΤ ΣΥΠ
ΜΟΙΠΑΝΤΑΣΕΝΤΕΤΗΙΠΙΝΑΡΙΚ
ΗΙΤΛΩΙΚΗΙΛΗΤΟΙΑΠΟΛΛΩΙ
ΔΙΩΣΤΕΕΙΝΑΙΑΥΤΟΥΣΙΕΡΟ
ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝΘΕΩΝΑ
ΤΡΙΩΤΟΥΣΚΑΙΑΝΥΠΟΘΕ
ΔΑΝΕΙΣΤΟΥΣΕΙΣΤΟΝΑΕΙ
ΥΚ ΚΟΙΝΟ
ΓΟΝ

c
ΘΑΙΔΕΥ ΟΤΟΥΑΓΩ
ΟΥΕΝΤΗΠΑΝΗΓΥΡΙ
ΟΥΚΗ ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΝ
ΧΟΡΗΓΟΝΕΝΤΕΤΩ
ΩΝΚΑΙΕΝΤΗΠΥΡΡ
ΝΤΗΠΟΜΠΗΙΚΑΙΕΝ
ΙΝΙΚΩΙΑΓΩΝΙΠΡΟΠΑ
ΤΩΝΑΘΛΩΝΜΕΤΑ
ΧΟΝΤΩΝΠΑΙΔΩ

a . . . .
. . . .
[τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀνέγραψαν ἐν στήλη?
λιθίνη καὶ ἀνέστ?]ησαν Ἀπό[λλωνι? καθὼς
ὑπογ]έγραπται· στεφανοῖ [Ξανθίων ὁ δῆ-
μος] Ἀρταπάτην Στασιθέμιος [Ξάνθιον,
πολι]τευόμενον δὲ καὶ ἐν ταῖς κ[ατὰ Λυκίαν
πόλεσι πάσαις χρυσῷ στεφάν[ῳ ἀριστεί?-
ωι, ἄνδρα ἀγαθὸν διὰ προγόνων γ[ενόμε-
νον καὶ ἱππαρχήσ[α]ντα καὶ στρ[α]τηγ[ήσαντα
Λ]υκίων καὶ ἀγωνοθετήσαντα κ[αὶ πρεσ-
β]εύσαντα εἰς Ῥώμην καὶ ἐν πάσ[η τῇ πο-
λ]ειτείᾳ ἀρετῇ διενένκαντα [καὶ τει-
μ]ηθέντα ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Λ[υκίων τε-
τ]ράκις καὶ δόντα χρήματα δω[ρεὰν τῷ
κ]οινῷ εἰς τὰς θυσίας καὶ τοὺς [ἀγῶνας
κα]ὶ τὰ ἄλ[α] τὰ ἀναλισκόμενα διὰ [τὰς ἐπι-
δ]όσεις τὰς κατὰ πενταετηρίδα [γενομέ-
νας], ἀρετῆς ἕνε[κ]εν τῆς εἰς ἑατόν· [ἐὰν δὲ τῶν
ἀρχόν]των οἷς ἕκαστα προστέτα[κ]ταί τις ἀμε-
λήσῃ ἢ] παραβῇ τὰ [ἐ]πεσταλμένα ἢ ε[ἰς ἕτερόν
τι μετα]γάγῃ καθ᾽ ὁνδήποτε [ο]ὕ[ν τρόπον ἢ μετα-
ψηφίσῃ ἢ] ὁ ἀγωνοθέτης μὴ π[οιήσῃ τὴν ἀνακή-
ρυξιν ταῖς προγεγραμμ]έ[ναις ἡμέραις, ὑπευθύνους εἶναι κτλ

b Ἀρταπάτης Στασιθ]έμιος [Ξάνθι-
ος οἰκῶν ἐν Πινάρ]οις, [πολειτευό-
μενος] δὲ [καὶ ἐν] τα[ῖς] κατὰ [Λυκί-
αν πό]λεσ[ι πάσαις ἐπαγγέλλομαι?
τοῖ]ς ναοῖς ἐ[πά?]ν[ω τῆς Τλω]ικ[ῆς τὸ ἀ?-
ναγκ?]α(ῖ)ον ἀν[αλίσκεσθ]αι . . . . . . ·
ὅτα?]ν δέ τ[ι π]άθωι ἀνθρώπ[ι-
νον κ]αὶ μεταλλ[άξωι] τὸν βί[ον,
ἃς πρὶ]ν τέθει[μ]αι διαθήκας καθ᾽ ὁν[δή-
ποτε] οὖν τρόπον, ἀκυρῶι πάσ[αι]ς·
δίδωμ]ι δὲ τοὺς ἀγροὺς τ[οὺ]ς ὑπ[άρ-
χοντάς] μοι [π]άντας ἔν τε τῆι Πιναρικ[ῆι
καὶ ἐν τ]ῆι Τλωικῆι Λητοῖ Ἀπόλλω[νι
Ἀρτέμι]δι, ὥστε εἶναι αὐτοὺς ἱε[ροὺς
τῶν προ]γεγραμμένων θεῶν ἀ[να-
παλλο]τριώτους καὶ ἀνυποθέ[τους
καὶ ἀνεπι]δανείστ[ο]υς εἰς τὸν ἀεὶ [χρό-
νον, ἔτι δὲ Λ]υκ[ίων τ]ῶ[ι] κο[ι]ν[ῶι εἰς τὰς
θυσίας καὶ τοὺς ἀ]γ[ῶνας καὶ
[τὰ ἄλλα τὰ ἀναλισκόμενα] κτλ

c . . . .
. . . .
. . . . [κηρύσ?-
σεσ]θαι δὲ ὑ[π]ὸ τοῦ ἀγω[νο-
θέτ]ου ἐν τῇ πανηγύρι [δι-
ὰ τ]οῦ κή[ρυ]κος μετὰ τὸν
ἀεὶ?] χορηγὸν ἔν τε τῷ [διὰ
πάντ?]ων καὶ ἐν τῇ πυρρ[ίχηι
καὶ ἐ]ν τῇ [π]ομπῆι καὶ ἐν [τῷ
γυμ]νικῶι ἀγῶνι, πρὸ πά[ν-
των] τῶν ἄθλων μετὰ [τὸν
δόλι]χον τῶν παίδων.

Kirchhoff Monatsberichte der preuß. Akademie der Wiss. 1865 p. 611 sqq. (IG Rom. III 635), Ormerod Annals of Archaeology and Anthropology (University of Liverpool) 1914 VI 99 sqq. n. I, cuius imagines hic reddendas curavi.

Kirchhoff, cui James Yates miserat quae ipse e saxo — non semper ille quidem bene — descripserat, his locis plura exhibet quam imagines istae: *a* 1 ΙΗΣΑΝΑΓΟ, 2 in. ΤΕ, 3 ΑΤΑΤΑΤ ΣΤΑΣΙΘΕΜΟΣ Ι, 5 in. ΠΟ, 6 med. ΠΡΟΓΟ, 12 in. ΡΑΚΙΣ, 13 in. ΟΙΝΩΕΙΣ, 14 extr. ΔΙΑ, 16 med. ΕΝΤΗΣ, 18 extr. ΝΑΕΞ, 19 in. ΤΑΓΗ, 20 in. ΟΑΓΩ, *b* 7 extr. ΘΡΩΠ, 9 in. ΝΤΕΘΕΝ, 11 med. Α pro Λ, 12 med. ΤΑΣ, 16 med. ΑΙΑ, *c* 3 extr. ΕΤΑΤΟΝ, 6 in. ΝΤΗ, 9 extr. ΠΑΙΔΩΝ

a 1 Wilhelm: γενομένης τ]ῆς ἀνα[γγελίας καθὼς; 2 sq. Kirchhoff: [ὁ δῆμος ὁ Ξανθίων], Ormerod: [τὸ κοινὸν τῶν Λυκίων], sed εἰς ἑατόν (v. 16) cum subiecto generis neutri consociari vix potest, et ι, quod post στεφανοῖ restat, nescio an vestigium litterae Ξ sit; 5 sq. ἀριστεί]ωι Zingerle; Kirchhoff eumque secuti ceteri: στεφάν[ῳ γραπτ]ῷ, sed quia v. 6 incipit a ΩΙ, lapidarius divisisset γραπτ ῶι, qualis divisio eius consuetudini omnino repugnat; 14 Kubitschek: τἄ[λ]λ[α]; v. 16 sqq. Heberdey supplevit; v. 18 Wilhelm: [δι]εσταλμένα (conf. n. 301 $_{23}$, 302 $_{16}$, 303 $_{17}$, 304 $_{19}$).

b 2 οἰκῶν ἐν Πινάρ]οις et 4 ἐπαγγέλλομαι Zingerle; 5 Wilhelm: τοῖς ἐ]ν [τῆι Τλω]ϊκ[ῆι; 6 ἀν[αλίσκεσθ]αι idem; 7 in. Ormerod: ἐὰ]ν quo spatium non expletur; 8 in. idem: ὥστε κα]ὶ, sed spatium non suppeditat; 8 sq. idem: [πρ|ότερό]ν τε θεῖ[ν]αι; 8 μεταλλ[άξωι] Wilhelm; 9 idem supplevit; 10 πάσαις = πάσας, conf. v. 7 πάθωι et v. 10 ἀκυρῶι; 11 sq. Ormerod: ὑπ[άρχ|οντάς] ἐμοι; 15 in. idem: τῶν ἄνω]; 17 sq. idem: εἰς τὸν ἄει [χρό|νον· δίδωμι]; ἔτι δὲ Wilhelm; 19 sq. Heberdey suppl.

c 2 extr. Heberdey: πανηγύρ[ει; 2 sq. Ormerod: [ὑπὸ τ]οῦ; 3 sq. Heberdey: τὸν [νι|κῶντα]; 4 sq. [διὰ πάντ]ων Zingerle, conf. Reisch P.-Wiss. I 840 et Mie Athen. Mitt. 1909 XXXIV 1 sqq.; 7 sq. Radermacher coniunctionem δὲ, quam optimo iure desideravit, ita interponendam censuit ut πάντ-ων divideretur ante δὲ, sed talis divisio cum consuetudine et tituli et aetatis videtur pugnare; 9 in. δόλι]χον Zingerle, Ormerod dubitat utrum ἔπαρχον an ἔξαρχον scriptum fuerit.

Licet litterae omnium laterum eiusdem magnitudinis formaeque simillimae sint, tamen dubito, num omnia ab eodem scripta sint eodem tempore; cum enim ι mutum in *a* omnino neglegatur, in *c* omnibus verbis adscribitur, quibuscumque convenit, praeter articulum, in *b* etiam articulo ac perperam formis πάθω (v. 7), ἀκυρῶ (v. 10), πάσας (v. 10). id quidem ex *a* 7 apparet latus *a* inscriptum esse antequam Lycia anno 43 p. Chr. n. in formam provinciae Romanae redigeretur. Heberdey vero titulos *a* et *b* ita coniungendos censet ut *b* antecedat, ubi postquam Artapates sua protulerit, in *a* ipse populi scitum subiciat, quo honores publici ei sunt decreti; itaque *a* 2 in. legi mavult ἐν ᾗ γ]έγραπται. atque Kubitschek illud studium ubivis ι addendi ad ipsum Artapatem rettulit, cuius consuetudinem lapidarius religiose esset secutus.

262 Tabula marmorea 0·53^{m} alta, 0·20^{m} lata, 0·09^{m} crassa, Xantho in museum Britannicum transportata, insignis crepidine superiore, cuius pars fracta est „where there is a small cramp-hole with a shallow groove leading to the back“; ab inferiore vero parte tituli nihil videtur deesse.

ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ
ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ΤΟΥΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ
ΣΩΤΗΡΟΣΕΤΟΥΣΘ
ΚΑΙΚΜΗΝΟΣΛΩΟΥ
ΚΛΗΣΙΑΣΓΕΝΟΜΕ
ΝΗΣ ΕΔΟΞΕΞΑΝ
ΘΙΩΝΤΗΙΠΟΛΕΙΚΑΙ
ΤΟΙΣΑΡΧΟΥΣΙΤΙΣ
ΜΕΝΟΥΑΤΕΛΗ

Βασιλεύοντος
Πτολεμαίου
τοῦ Πτολεμαίου
Σωτῆρος ἔτους θ′
καὶ κ′ μηνὸς Λώου
ἐκ]κλησίας γενομέ-
νης ἔδοξε Ξαν-
θίων τῆι πόλει καὶ
τοῖς ἄρχουσι τ[ε]ίσ[α-
σθαι? τ]οὺ[ς] τ[αμίας?
. . . .
μένου ἀτελῆ.

mense Iulio vel Augusto anni 256 a. Chr. n.

Marshall The collection of ancient greek inscriptions in the British Museum IV 2 n. 1042, unde tituli imaginem repetivi.

Quia litterarum formae ad II. vel III. saeculum p. Chr. n. referendae sunt, titulum anni 256 a. Chr. n. aliquot saeculis post transcriptum esse editor princeps optimo iure conclusit.

v. 9 sq. τεῖσαι ed. pr.; Heberdey: τ[ῆ]ς [Λητ]οῦς τ[ὰ . . . . . | . . εἶναι τοῦ] . . . . | μένου ἀτελῆ.

II DONARIA

263 Lapis quadratus porphyreticus 0·33^{m} altus, 0·54^{m} latus infra monumentum Nereidum muro domus privatae ita immissus ut summa pars ad imum conversa sit; litterae 0·018—0·015^{m} altae tenuissimae sunt et elegantissimae.

Ὑπὲ[ρ] βασιλέως Πτολε[μαίου
θ[εο]ῦ Ἐπιφανοῦς, τοῦ ἐ[κγόνου?
Πτολεμαίου καὶ Ἀρσι[νόης θεῶν
Φιλοπατόρων, καὶ τῆς Ξα[νθίων
πόλεως ἱδρύσατο τὸ[ν βωμὸν τῆς
Ἀ[ρτ]έμιδος καὶ τὸν να[ὸν καὶ τὸ
ἐν αὐτῶι [ἄ]γαλμ[α] κα[ὶ τὰ ἄλλα
ἱερὰ τὰ ἐν [τ]ῶι ναῶι [καὶ πάντα τὰ
κατ' οἶκον Εὐ[φρ]α[ί]νετος [Θ?]ε . . .
Αἰτωλός. κατὰ δὲ μητ[έρα Ξάνθιος.
ἡγεμών.

205—181 a. Chr.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
Strack Dynastie der Ptolemäer 246 n. 80, Dittenberger Suppl. 91.

v. 2 extr. ἐ[κ βασιλέως Wilcken Archiv f. Papyrusforschung 1906 III 321 (quem locum Wilhelm mihi suppeditavit); v. 5 extr. Hula descripsit ΤΟΙ qua lectione excluditur τέμενος quod Strack proposuit.

264—266 Prope arcum Vespasiani duo postes quadrati portae urbis meridianae, quorum sinister A 0·495^{m} latus et 2^{m} longus, dexter B 0·91^{m} latus est, uterque lapide calcario, in fronte litteris 0·03^{m} altis inscripti sunt, dexter etiam in sinistro latere C, quod intranti ad dexteram erat; sed hic quidem titulus erasus est.

A (264)

Αἴχμων Ἀπολλοδότου
Σαρ[π]ηδόνιος, αἱρε[θ]εὶς ὑπὸ
Λυκίων ἐπὶ τοῦ συναχθέντος στρατοπέδου
καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ἐναντία πραξάντων τῶ ἔθνει
καὶ προσκαρτερήσας πάντα τὸν τῆ[ς] στρατείας
χρόνον φιλοπόνως καὶ φιλοκινδύνως,
καταγωνισάμενος τοὺς ὑπεναντί[ο]υς Ἄρη χαριστήριον.

B (265)

vacat ΑΙΧΜΩΝΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥΣΑΡΠΗΔΟΝΙΟΣ
ΝΑΥΑΡΧΗΣΑΣΚΑΤΑΠΟΛΕΜΟΝΕΚΠΑΝΤΩΝΛΥΚΙΩΝ
ΚΑΙΚΑΤΑΝΑΥΜΑΧΗΣΑΣΠΕΡΙΧΕΛΙΔΟΝΙΑΣΤΟΥΣΥΠΕΝΑΝΤΙΟΥΣ
ΚΑΙΑΠΟΒΑΣΕΙΣΤΗΝΧΩΡΑΝΑΥΤΩΝΚΑΙΚΑΤΑΦΘΕΙΡΑΣ
vacat ΚΑΙΤΡΙΣΠΑΡΑΤΑΞΑΜΕΝΟΣ *vacat*
ΚΑΙΝΙΚΗΣΑΣΠΑΣΑΙΣΤΑΙΣΜΑΧΑΙΣ
ΣΑΡΠΗΔΟΝΙΚΑΙΓΛΑΥΚΩΙΗΡΩΣΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ.

Αἴχμων Ἀπολλοδότου Σαρπηδόνιος
ναυαρχήσας κατὰ πόλεμον ἐκ πάντων Λυκίων
καὶ καταναυμαχήσας περὶ Χελιδονίας τοὺς ὑπεναντίους
καὶ ἀποβὰς εἰς τὴν χώραν αὐτῶν καὶ καταφθείρας
καὶ τρὶς παραταξάμενος
καὶ νικήσας πάσαις ταῖς μάχαις
Σαρπηδόνι καὶ Γλαύκωι ἥρωσι χαριστήριον.

C (266)

Β[α]σιλεὺς [μέ]γ[α]ς [Ἀν]τ[ίο]χ[ο]ς
ἀφιέρωσεν τὴν πόλ[ι]ν
τῆι Λητῶι καὶ τῶι Ἀπό[λλ]ω[νι
κα[ὶ] τ[ῆι] Ἀρτέ[μι]δι διὰ τὴν
πρὸς αὐτοὺς συν[ά]πτουσα[ν
συγγένεια[ν.

A et B Benndorf 1892 descripsit, idem A ectypo expressit; Heberdey 1898 A et C descripsit, B et C ectypis expressit.

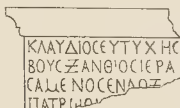
CIG 4269 b[1] et Le Bas 1251: B; Benndorf Festschrift f. O. Hirschfeld 1903 75 sqq. (IGRom. III 607 et 1516: AB; Dittenberger Suppl. 552, 553, 746); conf. Fougères De Lyciorum communi 26[1].

Nomine Aechmonis et rebus ipsis tituli A et B artissime inter se copulantur (Benndorf p. 78: Die Inschriften A und B sind, wenn auch anscheinend von verschiedener Hand, gleichzeitig und erläutern, wechselseitig sich ergänzend, dasselbe Ereignis). e quorum alterius B v. 3 sq. καταναυμαχήσας περὶ Χελιδονίας τοὺς ὑπεναντίους καὶ ἀποβὰς εἰς τὴν χώραν αὐτῶν apparet adversarios oras Lyciae Chelidoniis insulis proximas incoluisse; ac Benndorf quem Dittenberger secutus est omnia ad bellum Servili piraticum annorum 78—74 a. Chr. n. ita rettulit ut Aechmonem cum exercitu suo Servilio et in pugna navali et in proeliis quae sequebantur terrestribus auxilium tulisse putaret. sed si nihil aliud praestitisset Aechmo nisi duce Servilio manui Lyciorum praefuisset, qui fieri potuit ut se terra marique adversarios vicisse in monumento publico gloriaretur. neque est quod tale quid statuamus. immo iam antea quamvis non multo ante expeditionem Servili, quoniam litterarum formae ineunti saeculo primo a. Chr. tribuendae videntur esse, cum dudum Lycii omnesque incolae illarum regionum insidiis iniuriisque piratarum vexarentur (conf. Liv. LXVIII per., Treuber Gesch. der Lykier 185[1]), ille πόλεμος ἐκ πάντων Λυκίων (B 2) conflatus est qui duce Aechmone prospere successit, quamquam non ei contigit ut istam pestem funditus exstingueret. illas autem dedicationes A et B ad duo tropaea pertinuisse portae imposita Benndorf scite opinatus p. 79 pergit: „Daß der zu den Tropaien gehörige Text nicht an ihrer Basis, sondern in so bescheidener Form tief unter ihnen angebracht war, entspricht altgriechischer Weise, die eine Fernwirkung der Schrift verschmäht."

A v. 2 Σαρπηδόνιος nomen pagi Xanthii, Xanthium enim fuisse Aechmonem demonstratur titulo 319; v. 3 exercitus e Lycia ipsa conscriptus erat, quia milites si fuissent mercennarii non tantum temporis in Lycia remansissent ut multo post res feliciter gestas Aechmoni mortuo sepulcrum possent exstruere cuius titulus servatus est (n. 319); v. 4 verbis τῶν τὰ ἐναντία πραξάντων τῶ ἔθνει eosdem significari qui A 7 et B 3 breviter ὑπεναντίοι nominantur veri dissimillimum est, immo hos ὑπεναντίους esse piratas ipsos, illud „de sociis infidis ac rebellibus . . . apte et accurate" dici pro certo habeo; unde lux adfertur praepositioni ἐπί, quae cum genetivo coniuncta numquam habet vim latinae ‚contra' et hoc loco, ubi coniunctione καί additur membro ἐπὶ τοῦ συναχθέντος στρατοπέδου, simile quid significetur necesse est; itaque Dittenberger breviloquentiam subesse statuit, „qua pro illo quod dici debebat ἐπὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς . . . πράξαντας scriptum est ἐπὶ τῶν . . . πραξάντων;" sed talis breviloquentia non tantum dura sed plane inaudita esset neque exemplo Thucydidio quod Ditt. protulit commendatur; potius eis quae Benndorf p. 81 exposuit „die Gegner haben sich tätlich in Widerspruch zu dem Bunde gesetzt (τὰ ἐναντία πράττειν τῷ ἔθνει); deshalb hat er gerüstet und dem Aichmon Gewalt über das versammelte Heer und über sie gegeben" ita adsentior, ut Olympios aliosque socios foederis Lyciorum qui piratis obsequi coacti erant Lyciorum populi scito iam ipsos cum opibus suis imperio Aechmonis subditos esse, bellum autem non iis, quippe qui foederis etiam tum participes essent, sed piratis solis inlatum esse statuam; v. 7 Graecis morem fuisse ut tropaea consecrarentur Iovi eumque morem Lycios secutos esse, primum autem in Graecia tropaeum Martis sacrum quod quidem noverimus a Sulla post victoriam Chaeronensem anni 86 exstructum esse Benndorf docuit (cf. Tocilesco Das Monument von Adamklissi 130[1]); Aechmo igitur eo quod gratias egit Marti, quem Romanos multo magis quam Graecos coluisse constat Romanorum religioni indulsisse videatur.

De titulo C Dittenberger Ottonem Benndorf secutus haec exposuit: „Vere anni 197 a. Chr. n. Antiochus III Magnus cum magna classe ex Syria profectus est ut eas partes orae meridionalis Asiae minoris quae tum Ptolemaeis Aegypti regibus parebant occuparet; in eo numero tum etiam Lyciam fuisse constat . . . . . de Lycia id modo memoriae proditum est Patara tum in potestatem regis venisse; Xanthi per illa tempora mentio non fit, sed hic titulus docet eam urbem magis specie quam re ab Antiocho captam esse: cum rex ab oppido plane infecta re discedere nollet, Xanthii vero obsidionem diutius tolerare molestum existimarent, convenit inter eos, ut nomine quidem urbs regi dederetur, sed ea condicione ut ille deis tutelaribus gentis Lyciorum eam consecraret i. e. in libertatem restitueret". v. 5 sq. de Seleucidarum origine ab Apolline deo repetita conf. Dittenberger Suppl. 219[18].

267 Basis quadratae 0·665^{m} latae pars summa crepidine ornata, in latere meridiano muri Byzantini; litterae 0·055^{m} altae.

Κλαύδιος Εὐτύχης
Βοῦς Ξάνθιος ἱερα-
σάμενος ἐν[δ]όξ[ως
πατρώο[ις θεοῖς.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

268 Ara quadrata, cuius pars infima fracta est, 0·47^{m} alta et 0·26^{m} lata, ornata crepidine 0·35^{m} lata et 0·14^{m} alta, inter Turcorum sepulcra quae a vico Kinik ad orientem et septem triones tria milia passuum distant. ΑΕΗΘϹ

Θεοῦ Ἀσ-
κληπιοῦ.

Hula 1892 descripsit.

269 Ara rotunda 0·60^{m} alta ad occidentem sita ab arcu; litterae 0·03^{m} altae.

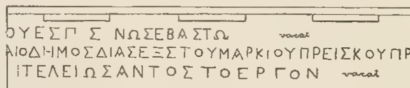
ΑΦΡΟΔΕΙΤΗ
ΕΠΗΚΟΩ

Ἀφροδείτῃ
ἐπηκόῳ.

Ormerod et Robinson 1911 descripserant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 15 n. 22.

270 Arcus triumphalis intra portam urbis meridianam situs, cuius pars superior paene tota delapsa, pars inferior obruta est, in epistylio inscriptus est titulus. huic epistylio zophorus Doricus impositus est cuius metoparum media capitis imagine ectypa ornata est; duae aliae imagines insculptae in saxo huius zophori 0·406^{m} alto et 1·40^{m} longo in museum Britannicum transportatae sunt de quibus Smith A catalogue of sculpture in the departement of greek and roman antiquities II 964 (conf. Vaux Handbook 162 n. 172 et Fellows Lycia tab. 18 ad p. 176) haec habet: „on the left is a bust of Apollo, formerly laureate with a metal wreath and draped, with curls falling on his shoulders, and wearing a quiver; on the right is a bust of Artemis similarly treated with diadem and quiver". supra illum zophorum tria coronae saxa, quorum crepido utrimque eminet, adhuc iacent, quamquam terrae motu quodam mota sunt suo loco. foramina autem in iis ea quae fronti proxima sunt 0·03—0·05^{m} alta obnitendi causa excisa sunt (Stemmlöcher), postrema (fere 0·1^{m} alta) retinaculorum sedes fuerant (Klammerlöcher); maximi vero sunt momenti quae medium obtinent locum, iis enim pedes statuae cuiusdam institisse videntur quorum dexter retro positus erat; quae duo foramina 0·12—0·13^{m} alta cum 0·6^{m} inter se distent, statua duplo fere magnitudinem hominis naturalem superasse videatur.

Tituli iam nihil reliquum est nisi pars media quam 1892 descripsi totam, postquam Benndorf 1881 in describendo primum versum neglexit (Reisen I 91 n. 73).

Expletur titulus eis quae aliquanto ante descripta erant:

A ΟΥΗ Π Ν Σ ΤΩ
ΙΟΛΗΜΟΣΔΙΑΣΕΞΣΤΟΥΜΑΡΚΚΨΗΡΕΙΣΚΟΥΠΡ ΤΙΔΒΕΨΤΟΥΑΥ
ΤΕΛΕΙΟΣΑΝΤΟΣΤΟΕΡΓΟΝ

B ΝΙ Ω Φ ΞΑΝ ΔΩ Ο
ΚΑΘΙΕΡΩΣΕΝ ΞΑΝΘΙΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟ
ΔΗΜΟΣΔΙΑΣΕΞΤΟΥΜΑΡΚΟΥΠΡΕΙΣΚΟΥΠF
ΤΕΛΕΙΩΣΑΝΤΟΣΤΟΕΡΓΟΝ

C ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΩΣΕΒΑΣΤΩ
ΙΟΔΗΜΟΣΔΙΑΣΕΞΤΟΥΜΑΡΚΙΟΥΠΡΕΙΣΚΟΥΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥΑΥ
ΤΕΛΕΙΩΣΑΝΤΟΣΤΟΕΡΓΟΝ

A: Fellows Lycia 409 sq. n. 160 et 161: „Over a gateway"; conf. CIG 4271 et Add.
B: Birch p. 384: „This inscription is on a stone over the gateway at Xanthus".
C: Le Bas 1254: „Sur une pierre tombée, à côté de la porte mentionée au n. 1253 [vid. infra n. 275]; copie communiquée par Borrell".

Dubium non est, quin quae in A et C versui 2. extremo adduntur in saxo epistylii ad dexteram posito, quod delapsum nunc quidem

terra obrutum est, scripta sint; itaque Bailie III 96 sq. n. CCCXIII b, qui omnino paene cum Borrell-Le Bas congruit, versum 2. iam finit litteris ΠΡΕΙΣΚΟΥΠΡ; quae autem B in v. 2 praebet, ad saxum quod tum ad sinistram iacebat referre non dubito, litteras vero primi versus e primo conatu eadem legendi ortas et temere relictas esse opinor.

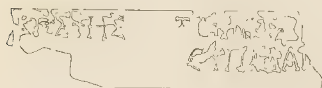
F. Krickl 1892 lucis ope expressit

Αὐτοκράτορι Καίσαρι] Οὐεσπασιανῷ Σεβαστῷ
καθιέρωσεν Ξανθίων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος διὰ Σέξστου Μαρκίου Πρείσκου πρεσβευτοῦ αὐ[τοῦ ἀντιστρατήγου
τοῦ δεῖνος ἐπι]τελειώσαντος τὸ ἔργον.

IGRom. III 610.

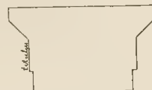
De Sex. Marcio Prisco leg. Aug. pro pr. conf. PIR II 338 sq. n. 174, cum toto titulo titulum 275.

271 Fragmentum epistylii Ionii lapidis calcarii 0·365^{m} altum, ad 0·60^{m} longum, 0·43^{m} latum ab ima parte; ad orientem a monumento Nereidum quod vocatur; litterae 0·04^{m} altae.

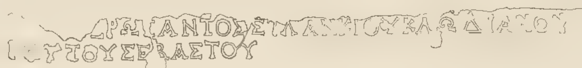

. . . . κ[τί?]στης τ[ὸν π]ερ[ίβολον? κατέστησε καὶ ἀφιέρωσεν?
Εὐπα[λ]ά[μου ἐπιμελουμένου?

Anno 1908 ectypum feci.

272 Saxum quadratum 2·15^{m} longum, 0·25^{m} altum, 0·78^{m} crassum, quod iam pro limine portae superiore est in aedificio collapso ad dexteram sito si ascendas ad arcem; litterae 0·03^{m} altae sunt.

. . . .
. . . . ἀφιε]ρώσαντος Σ[τ]λανκίου Κλωδιανοῦ
πρεσβευτοῦ ἀντιστρατή]γου τοῦ Σεβαστοῦ.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

IGRom. III 617, ubi falso [Π]λανκίου legitur.

272 a = TAM I 45.

272 b = TAM I 50.

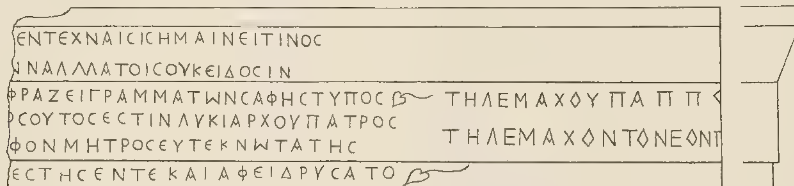
III TITVLI HONORARII

1 METRO VINCTI

272 c = TAM I 44 (conf. p. 46 sqq.)

---

273 Superior pars basis 1·21^{m} longa, 0·36^{m} alta, 0·45^{m} crassa, in campo intra moenia urbis prope eam partem eorum quae ad meridiem et orientem vergit.

Τοῖς πλέοσιν?] ἐν τέχναισι σημαίνει τίνος
ἥδ' ἐστὶν εἰκώ]ν, ἀλλ(λ)ὰ τοῖς οὐκ εἰδόσιν
τὸν ἄνδρα] φράζει γραμμάτων σαφὴς τύπος.
Τηλέμαχ]ος οὗτός ἐστιν Λυκιάρχου πατρός,
ὃν ἀντίμορ]φον μητρὸς εὐτεκνωτάτης
πατὴρ ἀν]έστησέν τε καὶ ἀφειδρύσατο.

Τηλεμάχου πάππο[ν? . . . .

Τηλέμαχον τὸ νέον(?) π . . . .

Hula 1892 descripsit.
IGRom. III 629.
Versuum initia restituere primus conatus est Benndorf.
v. 1 in. Benndorf: Σοφοῖς μὲν], Wilhelm: Φίλοισι μ]ὲν? Γνωτοῖσι μ]ὲν? v. 2 in. Radermacher: μνημεῖον (ἐστιν), εἰκώ]ν; Heberdey in ΑΛΜΑ latere suspicatur ἄγαλμα; v. 3 in. τὸν ἄνδρα Radermacher, Benndorf: τὸ σχῆμα, Heberdey: δὲ ταῦτα; v. 4 in. Τηλέμαχ]ος idem, Benndorf: ὥς υἱ]ὸς; v. 4 ν verbi ἐστιν in versu metiendo non valere et v. 6 καὶ per crasim esse legendum patet; iste Telemachus Lyciarcha idem fuisse videtur ac tituli 175 quem imperio Commodi tribuendum esse veri simillimum est, conf. ad n. 279; v. 8 Τηλέμαχον τὸν ἐὸν π[ατέρ' (initium hexametri)? Zingerle: τὸ(ν) νέον?

2 REGVM ET IMPERATORVM

274 Fragmentum basis „in fundamentis domus Turcicae".

a) ΗΛΕΑΠΤΟΛΕΜΑΙ
ΛΕΟΣΙΟΒΑΣ
ΤΟΚΟΙΝΟΝ

b) ΣΙΛΕΑΠΤΟΛΕΜΑΙ
ΛΕΩΣΙΟΒΑ
ΤΟΚΟΙΝΟΝ

Βα]σιλέα Πτολεμαῖ[ον, βα-
σι]λέως Ἰόβα [υἱόν,
Λυκίων] τὸ κοινόν.

a) CIG 4269 b (conf. Add.): misit Schönbornius. (Dittenberger Suppl. 198, IGRom. III 612)
b) Bailie III 93 sqq. n. CCCXII a et Le Bas 1250 (copie communiquée par Borrell).
Honoratur Ptolomaeus Iubae II filius, rex Mauretaniae intra annos 23 et 40 p. Chr.; conf. PIR III 105 n. 764.

275 Basis „near the arch of the gateway" Fellows; „au-dessus d'une porte de la ville; copie communiquée à Le Bas par Borrell" Le Bas.

ΤΟΗΑΙΡΑΚΟΣΑΜ ΡΚΩΥ
ΕΣΠΑΣΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΤΟΝΣΩ
ΠΗΡΑΚΑΙΕΥΕΡΓΕΙΜΝΤΟΥΚΟΤΜΟΥ
ΞΑΝΘΙΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΝΑΣΕΞΣΤΟΥΜΑΡΚΙΟΥΣ ΗΣΚΟΥ
ΤΡΕΣΒΕΥΤΟΥΑΥΤΟΥΑΝΤΙΕΓΡΑΤΗΓΩ

Fellows Lycia 409 n. 159

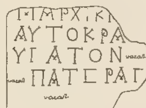
ΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣ ΡΑ
ΟΥΕΣΠΑΣΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΤΟΝΣΩ
ΤΗΡΑΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝΤΟΥΚΟΣΜΟΥ
ΞΑΝΘΙΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ
ΔΙΑΣΕΞΤΟΥΜΑΡΚΙΟΥΠΡΕΙΣΚΟΥ
ΠΡΕΣΡΕΥΤΟΥΑΥΤΟΥΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

Borrell (vid. Le Bas)

Αὐ]τοκράτορα Καίσ[α]ρα
Οὐεσπασιανὸν Σεβαστόν, τὸν σω-
τῆρα καὶ εὐεργέτην τοῦ κόσμου.
Ξανθίων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
διὰ Σέξστου Μαρκίου Πρείσκου
πρεσβευτοῦ αὐτοῦ ἀντιστρατήγου.

CIG 4270 (ex Fellows Lycia) et Add., Le Bas (Borrell) 1253. (IGRom. III 609)
Bailie III 97 sqq. n. CCCXIV c, qui cum Borrell - Le Bas omnino concinit, nisi in v. 1 extr. ΡΑ, in v. 2 extr. Ω, in v. 3 in. Τ omisit, in v. 3 med. haec habet: ΕΡΓ . . Η . . . ΝΟΜ . . . . ΚΟΣ (εὐεργέτην γινόμενον τοῦ Κόσμου), in v. 6 καὶ addit ante ἀντιστρατήγου et in eodem v. in. ΠΡΕΣΒ praebet.
v. 5 sq. conf. PIR II 338 sq. n. 174 et titulum 270.

276 Lapis quadratus, cuius margo non est reliquus nisi in latere sinistro et in parte inferiore, 0·38ᵐ latus, 0·37ᵐ altus, 0·24ᵐ crassus, in vico Kinik in domo Turci cuiusdam cui nomen erat Mustapha oglu Ali; litterae 0·045ᵐ altae sunt.

. . . .
. . . .
[ἀρχιερέα μέγιστον δη-]
μαρχικ[ῆς ἐξουσίας τὸ . .
αὐτοκρά[τορα τὸ . .
ὕ[π]ατον [τὸ .
πατ[έ]ρα [πατρίδος.

Descripsi anno 1892.
IGRom. III 611.

3 HOMINVM DIGNITATE PVBLICA INSIGNIVM

277 Basis quadrata 1·62ᵐ (sine utraque crepidine 1·18ᵐ) alta, 0·58ᵐ (pars infima 0·78ᵐ) lata, 0·65ᵐ crassa, lateri immissa septemtrionali moenium prope angulum occidentalem. ΑΕΗΘΜΝΞΣѠ

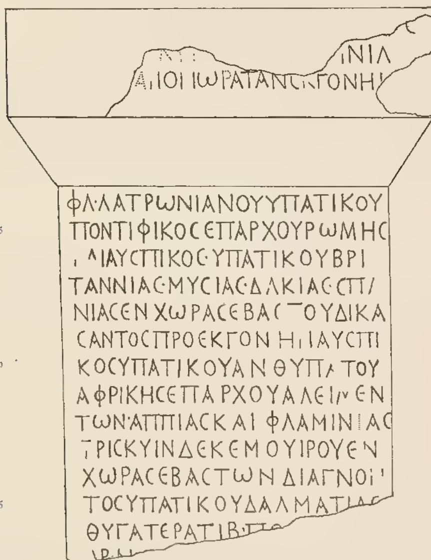
Γάιον Ἰούλιον Σατουρ-
νῖνον ὑπατικόν, ἡγεμό-
να καὶ τῆς ἡμετέρας
ἐπαρχείας γενόμενον,
ἄριστον κατὰ πᾶσαν ἀρε-
τήν, Ξανθίων τῆς
μητροπόλεως τοῦ Λυ-
κίων ἔθνους ἡ βουλὴ καὶ
ὁ δῆμος.

Petersen 1882 descripsit, Hula 1892 contulit.

CIG 4272 et Add., Le Bas 1256. (IGRom. III 616, Dittenberger Suppl. 559)

v. 1 sq. vid. PIR II 212 n. 359; v. 3 ex καὶ Dittenberger colligit „non per ipsum tempus quo provinciam administrabat hoc monumentum dedicatum esse“, ex nomine ἡγεμόνα „titulum annorum 74 et 135 p. Chr. n. terminis contineri“.

278 Basis quadrata a parte inferiore fracta, crepidine ornata a fronte et utroque latere, 0·47 + 0·22ᵐ alta, 0·35ᵐ lata, 0·38ᵐ crassa; summa in arce; litterae 0·02ᵐ altae sunt.

Ξανθίων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμο?]ς
. . . . Πολλη]νί[αν
. . . . . α[ν] Ὁ[ν]ωράταν, [ἐ]κγόνη[ν

Φλ(αυίου) Λατρωνιανοῦ ὑπατικοῦ,
ποντίφικος, ἐπάρχου Ῥώμης,
κα]ὶ Αὔσπικος ὑπατικοῦ Βρι-
ταννίας Μυσίας Δ[α]κίας Σπ[α-
νίας, ἐν χώρα Σεβασ[τ]οῦ δικά-
σαντος, προεκγόνη[ν] Αὔσπι-
κος ὑπατικοῦ, ἀνθυπάτου
Ἀφρικῆς, ἐπάρχου ἀλειμέν-
των Ἀππίας καὶ Φλαμινίας
τρίς, κυινδεκεμουίρου, ἐν
χώρα Σεβαστῶν διαγνό[ν-
τος, ὑπατικοῦ Δαλματί[ας,
θυγατέρα Τιβ(ερίου) Π[ολληνίου
Ἀ]ρμ[ενίου Περεγρείνου]
. . . .
. . . .

Descripsi 1892; 1895 ectypum feci.

Stein Arch.-epigr. Mitth. 1896 XIX 147 sqq. (IGRom. III 618, Dessau II 8841, Egger Jahreshefte 1919 XIX/XX Beiblatt 311 sqq.)

v. 6 sq. Dessau: Pollenius (non A. Pollenius) Auspex legatus Moesiae inferioris fuit primis ut videtur Septimii Severi annis, testibus nummis;

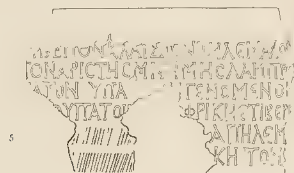
v. 7 sq. Stein: Hispania citerior; dieses allein war consularisch;

v. 8 sq. ἐν χώρα Σεβαστοῦ δικάσαντος et v. 14 sq. ἐν χώρα Σεβαστῶν διαγνόντος = vice sacra iudicans (cognoscens), de quo munere conf. Th. Mommsen Röm. Staatsrecht II 2³ 985 sq.;

v. 9 sqq. vid. PIR III 60 n. 410: A. Pollenius sive Pollienus Auspex . . . . quindecimvir sacris faciundis a. 204;

v. 16 sq. Tib. Pollenius Armenius Peregrinus cos. ord. anni 244 (conf. PIR I 135 n. 869) et antea leg. Aug. pro pr. in Lycia; quam ob rem Stein hunc titulum anno 243 tribuit.

279 Basis quadrata quae inferiore aetate ad pilam aedificii construendam adhibita videtur esse, nunc quidem 0·57^{m} alta, 0·72^{m} lata, 1·1^{m} crassa. ad orientem a foro; litterae 0·035^{m} altae.

Τ[ι]βέ[ρι]ον Κλαύδιον Τηλέμαχο[ν,
τὸν ἀρίστης μνήμης λαμπρό-
τα]τον ὑπα[τικό]ν, γενόμενον
ἀνθ]ύπατο[ν τῆς Ἀ]φρικῆς, Τιβέρι-
οι Κλαύδιοι . . . . . κ]αὶ Τηλέμ[α-
χος καὶ] . . . . κὴ τὸν
ἑαυτῶν πάππον?]

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

IGRom. III 614 et 1517. (M. C. Pallu de Lessert Bull. de la société nationale des antiquaires de France 1903 p. 278 sqq.)

v. 1 sqq. vid. n. 175 v. 10 et PIR I 402 n. 825: „cos. suffectus anno incerto sub finem saeculi II ut videtur"; quamquam ἀρχιερεὺς τοῦ Λυκίων ἔθνους Claudius Telemachus alius quidam iam ante annum 125 fuerat, conf. Heberdey Opramoas 7, 69 et Pallu de Lessert 279; v. 5 sqq. conf. TAM II 194.

280 Basis quadrata muro summae arcis immissa eiusque illi parti quae ad septem triones et orientem vergit, quondam crepidine ornata, 1·4^{m} alta, 0·45^{m} lata; litterae 0·035—0·04^{m} altae sunt.

ΤΙΒ·ΚΛ·ΑΤΤΑΛΟΝ
ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΟΝ
ΤΙΒ·ΚΛ·ΣΤΑΣΙΘΕ
ΜΙΔΟΣΥΙΟΝ·.Λ·
ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ
ΟΘΕΙΟΣ·ΒΟΥΛΗΣ
ΚΑΙΔΗΜΟΥΨΗΦΙΣ
ΜΑΤΙ

Τιβ(έριον) Κλ(αύδιον) Ἄτταλον
συνκλητικόν,
Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Στασιθέ-
μιδος υἱόν, [Κ]λ(αύδιος)
Τηλέμαχος
ὁ θεῖος βουλῆς
καὶ δήμου ψηφίσ-
ματι.

Descripsi anno 1892.

IGRom. III 613.

v. 1 sq. vid. PIR I 351 n. 652; v. 3 sq. vid. PIR I 400 n. 817; itaque titulus III. saeculo inscriptus esse videatur.

281 Karaköj lapis calcarius quadratus 0·66^{m} latus, 0·46^{m} altus, 1·81^{m} longus, a fronte et ab utroque latere crepidine superiore quondam ornatus, cum partes lapidis summa et ima et aversa rudes sint; iuxta tres similes lapides, duos rudes et unum 0·68^{m} latum, 0·46^{m} altum, 1·94^{m} longum ac simili crepidine insignem, unde hunc et illum capita antarum fuisse colligere licet; postea vero omnes isti lapides columnarum instar erecti sunt, quorum unus etiamnum celsus est; litterae 0·04^{m} altae.

ΤΙΒΚΛΑΥΡΗΛΙΟΝΑΤΤΑΛΟΝ
ΤΟΝΤΗϹΚΡΑΤΙϹΤΗϹΜΝΗ
ΜΗϹΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΝΔΡΑΤΙΒΚΛ
ΑΡϹΙΝΟΗϹΤΗϹΚΑΙΤΗΛΕ-ΜΑ

Τιβ(έριον) Κλ(αύδιον) Αὐρήλιον Ἄτταλον
τὸν τῆς κρατίστης μνή-
μης γενόμενον ἄνδρα Τιβ(ερίας) Κλ(αυδίας)
Ἀρσινόης τῆς καὶ Τηλεμα-
χίδος] . . . .
. . . .

Anno 1908 ectypum feci.

282 Fragmentum 0·85^{m} latum et 0·62^{m} (sic) altum basis quadratae, cuius margo inferior sinisterque servatus est, cum de superiore dubitare liceat; immissum muro horti prope arcum triumphalem.

ΟΣ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ
ΟΣΤΑΞΕΝΙΠΠΙΚΗ
ΝΜΕΧΡΙΕΠΙΤΡΟΠΙΚ
ΙΡΩΤΟΣΣΥΝΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΜΟΥΡΩΜΑΙΩΝΚΑΙΠΡΕΣΒΕ
ΑΡΧΕΙΩΝΑΧΑΙΑΣΚΑΙΑΣΙ
ΟΣΔΕΥΤΕΡΑΣΤΡΑΙΑΝΗΣ
ΙΟΥΠΑΤΟΣΜΑΚΕΔ
ΤΗΠΑΤΡΙΔΙΤΗΜΗΤΡΟΠ

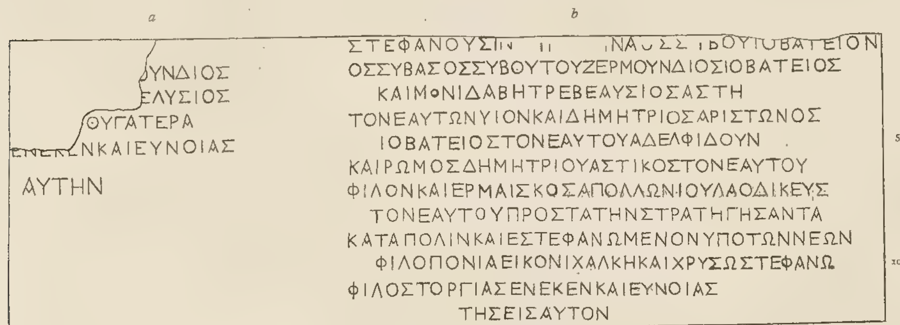
. . . . ο]ς Κλαυδιανὸς . . . . [Ῥωμαῖος
καὶ Ξάνθι]ος τὰς ἐν ἱππικῇ [τάξει ἀρχὰς πάσας
διελθὼ]ν μέχρι ἐπιτροπικ[ῆς ἀρχῆς καὶ ἐν τῷ
γένει] πρῶτος συνκλητικὸς [γεγενημένος τοῦ
δή]μου Ῥωμαίων καὶ πρεσβε[υτὴς ἀντιστράτηγος
ἐπ]αρχειῶν Ἀχαίας καὶ Ἀσί[ας καὶ ἔπαρχος λεγεῶν-
ο]ς δευτέρας Τραιανῆς [ἰσχυρᾶς καὶ στρατηγὸς ἀ-
νθ]ύπατος Μακεδ[ονίας ἀνέστησεν
τῇ πατρίδι τῇ μητροπ[όλει τοῦ Λυκίων ἔθνους.

Benndorf 1881 descripsit.

Reisen I 92 n. 76 et p. 157. (IGRom. III 615, Dessau II 8821)

v. 1 vid. PIR I 346 n. 621; v. 2 Mommsen Staatsrecht III 1 p. 559[1]: τὰς ἐν ἱππικῇ [τάξει στρατείας; v. 3 sq. Mommsen Reisen I 157: μέχρι ἐπιτροπικ[ῶν τοῦ γένους (οἴκου?)] πρῶτος; Heberdey: ἐπιτροπικ[ῆς καὶ τοῦ γένους ἀ-νιῶν] πρῶτος; v. 4 Reisen: [γενόμενος; v. 4 sq. Heberdey: [γενόμενος ταμία-ς δή]μου; v. 6 Reisen: καὶ (O. Hirschfeld) λεγεῶνος, Mommsen Reisen I 157: καὶ ἔπαρχος λεγεῶνος, PIR: „At credi vix potest in hoc titulo, qui munera equestria, utpote inferiora, consulto non enumerat, in mediis honoribus senatoriis munus equestre insertum esse, ita ut cursus honorum plane confusus esset. Immo veri videtur similius fuisse [καί], sive ponimus legionem illam per aliquantum temporis extra Aegyptum castra habuisse sive titulum pertinere ad illam aetatem, ubi ab imperio fere Elagabali distinctiones munerum equestrium et honorum ordinis senatorii non eodem rigore quo antea observabantur et praefecti praetorio viri clarissimi non semel inveniuntur"; v. 7 στρατηγὸς Heberdey; v. 8 extr. post ἀνέστησεν quicquam addendum esse recte Wilhelm negavit, quippe in quo versu litterae multo rariores maioribusque intervallis dispositae sint quam in ceteris versibus.

283 Lapis quadratus 1·49^{m} latus, 0·555^{m} altus, muri urbis Byzantini angulo, qui ad meridiem et orientem spectat, immissus.

a

[Στεφανοῦσι τὴν δεῖνα
Ὀσσύβας Ὀσσύβου τοῦ Ζερμ]ούνδιος
Ἰοβάτειος καὶ Μονιδαβη Τρεβ]ελύσιος
ἀστὴ τὴν ἑαυτῶν] θυγατέρα
φιλοστοργίας] ἕνεκεν καὶ εὐνοίας
τῆς εἰς] αὐτήν.

b

Στεφανοῦσιν . . . . να Ὀσσύβου Ἰοβάτειον
Ὀσσύβας Ὀσσύβου τοῦ Ζερμούνδιος Ἰοβάτειος
καὶ Μονιδαβη Τρεβε[λ]ύσιος ἀστὴ
τὸν ἑαυτῶν υἱὸν καὶ Δημήτριος Ἀρίστωνος
Ἰοβάτειος τὸν ἑαυτοῦ ἀδελφιδοῦν
καὶ Ῥῶμος Δημητρίου ἀστικὸς τὸν ἑαυτοῦ
φίλον καὶ Ἑρμαΐσκος Ἀπολλωνίου Λαοδικεὺς
τὸν ἑαυτοῦ προστάτην, στρατηγήσαντα
κατὰ πόλιν καὶ ἐστεφανωμένον ὑπὸ τῶν νέων
φιλοπονία (sic) εἰκόνι χαλκῇ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ,
φιλοστοργίας ἕνεκεν καὶ εὐνοίας
τῆς εἰς αὐτόν.

Quae descripserat Bailie (III 108 n. CCCXXIk et 111 n. CCCXXIII), iterum edita CIG 4269 d et Le Bas (cui praeterea exemplum Rossii de Bladensburg suppetebat) 1260, contulit et emendavit Hula anno 1892.

(Keil Philol. 1850 V 651 sqq.)

a 4 in. Bailie: **ENEKEN**, Le Bas: **NEKEN**; *b* 1 med. Benndorf: [Ἀρίστω?]να; *b* 1 extr. editiones: **ΟΣΣΥΒΟΥΙΟΒΑΤΕΙΟ**; *b* 10 Le Bas: φιλοπονία[ς] εἰκόνι, Wilhelm: φιλοπονία[ς] ἰκόνι, CIG: φιλοπονία[ς ἕνεκα] εἰκόνι, sed videtur φιλοπονία esse dativus causae; at Ziebarth Jahreshefte 1910 XIII 109 (conf. Aus dem griechischen Schulwesen [2] 143 sq.) „Dem Strategen", ait, „war von den Neoi, über die er kraft seines Amtes die Oberaufsicht gehabt haben wird, ... der Kranz verliehen worden mit der Inschrift φιλοπονίας νέων, weil er sich mit ihnen Mühe gegeben hatte. So tritt diese Inschrift erklärend neben den Kranz im Gymnasion von Eretria, der auf dem Titelblatt meines Griechischen Schulwesens nach dem Abklatsch abgebildet ist. Er trägt die Inschrift: Φιλοπονίας παίδων Παράμονος Δωροθέου", cuius genetivi probandi causa niti potuit eis quae Nachmanson Eranos 1909 IX 31 sqq. exposuerat; dativos εἰκόνι χαλκῇ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ Keil 652 ad verbum finitum στεφανοῦσιν refert, sed desunt in *a*.

284 Basis muro immissa in horto a monte urbis ad meridiem sito, sed anno 1892 ıam tota fere scalis obtecta.

ΜΑΥΡ ΕΥΕΛΟΟΝΤΑΑΛΕ
ΤΑΝΔΡΟΥΒ ΞΑΝΘΙΟΝΛΥ
ΚΙΩΝΤΟΚΟΙΝΟΝΕΤΕΙΜΗΣΕΝ
ΧΡΥΣΩΣΤΕΦΑΝΩΚΑΙΕΙΚΟΝΙ
ΧΑΛΚΗ·ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΗΣΑΝΤΑ
ΕΠΕΙΚΩΣΙΕΡΑΣΑΜΕΝΟΝ
ΤΩΕΘΝΕΙΚΑΙΤΩΝΣΕΒΑ
ΣΤΩΝΜΕΤΑΕΠΙΔΟΣΕΩ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΑΝΤΑΓ
ΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑΓΤ
ΜΗΘΕΝΤΑΕΝΤΩΕΘΝ
ΑΓ ΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΑ
ΤΩΝΥΙΩΝΑΡΧΙΦΥ
ΥΠΟΦΥΛΑΚΙΑΝ
ΝΑΣΓΤΩΕΘΝ
ΤΕΙΑΣΔΥΟΠΡ
ΒΙΕΡΑΙΩΣΥΝ
ΩΝΑΓΩΝΟΘΕΣ
ΗΔΥΟΠΡΕΣΒΕ
ΚΑΙΣΡΩΜΑ
ΑΤΟΝΑΥ
ΗΑΝΓΥΝ

Μ(ᾶρκον) Αὐρ(ήλιον) Εὐέλ[θ]οντα Ἀλε-
ξάνδρου β' Ξάνθιον Λυ-
κίων τὸ κοινὸν ἐτείμησεν
χρυσῷ στεφάνῳ καὶ εἰκόνι
χαλκῇ, ἀρχιφυλακήσαντα
ἐπεικῶς, ἱερασάμενον
τῷ ἔθνει καὶ τῶν Σεβα-
στῶν μετὰ ἐπιδόσεων,
γραμματεύσαντα, γυ-
μνασιαρχήσαντα γ', τ[ει-
μηθέντα ἐν τῷ ἔθν[ει . ..
ἀγωνοθετήσαντα . . [καὶ ὑ-
πὲρ] τῶν υἱῶν ἀρχιφυ[λακί-
αν,] ὑποφυλακίαν, [ἱερα:-
ωσύ]νας γ' τῷ ἔθνε[ι, γραμ?-
μα]τείας δύο, πρ[υτανεί-
ας] β', ἱεραιωσύν[ην Σεβα-
στ]ῶν, ἀγωνο[θ]εσ[ίας . καὶ
κοιν?]ῆ δύο, πρεσβε[ίας δύο?
προ]ῖκα ἰς Ῥώμ[ην ἰς τὸν
θιότ]ατον Αὐ[τοκράτορα Σε-
βαστ?]όν, γυ[μνασιαρχίας
[ἀφειδῶς τελέσαντα] κτλ

Benndorf descripsit 1881; undecim primos versus habet Birch p. 387.

Reisen I 93 n. 77. (IGRom. III 621)

Bırch extremo in v. 8 N, v. 9 Y

v. 12 sq. Zingerle: [τελέσαντα], quod participium, quippe cui hoc loco spatium desit, ego in v. 23 relegavi post omnia munera quibus Euelthon ὑπὲρ τῶν υἱῶν functus erat enumerata; Heberdey τελέσαντα continuo post ἀγωνοθετήσαντα propter eundem exitum esse omissum arbitratus mecum pergit: καὶ ὑπὲρ] τῶν υἱῶν; v. 13 IGRom.: μετὰ]; v. 14 sq. Heberdey: [ἀρχιε|ρωσ]ύνας? v. 18 sq. idem: ἀγωνοθεσ[ίαν κα|τ' ἔτ]η δύο, Zingerle: ἀγωνοθεσ[ίας κο|μιδ]ῆ δύο; v. 19 extr. et 20 extr. et 21 in. suppl. Keil; v. 19 sq. Zıngerle: πρεσβε[ύσαντα προ]ῖκα; v. 22 ın. Keil: Σευ]ῆ(ρ)ον? Heberdey: Σευ]ῆ[ρο]ν γ' ὑ[πὲρ τῆς πατρίδος] κτλ

285 Inferior pars basis crepidine ornatae muro urbis meridiano immissa.

ΙΟΥΕΥΕΛΘΟΝΤΟ
ΛΘΟΝΤΟΣΑΛΕΞΑ
ΟΥΒΞΑΝΘΙΩΝΗΤΟΥΛΥ
ΙΩΝΕΘΝΟΥΣΝΗΤΡΟ
ΟΛΙΣΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ
ΕΝΕΚΕΝ

. . . . [Μ(άρκου) Αὐ-
ρηλ]ίου Εὐέλθον[τος
Εὐέ]λθοντος Ἀλεξά[ν-
δρ]ου β' Ξανθίων ἡ τοῦ Λυ-
κ]ίων ἔθνους [μη]τρό-
π]ολις σωφροσύνης
ἕνεκεν.

Benndorf 1881 descripsit, Hula 1892 contulit.

Reisen I 93 n. 78.

v. 3 Εὐέλθοντος per errorem duplicari Heberdey suspicatur itaque eundem significari qui titulo 284. honoratur, atque e nomine σωφροσύνης (v. 6) sagaciter hunc titulum ad eius uxorem pertinere concludit.

286 Basis quadratae crepidine etiam ab utroque latere ornatae pars summa 0·42^{m} (sine crepidine 0·26^{m}) alta, 0·58^{m} lata, 0·56^{m} crassa, in arce summa; litterae 0·05^{m} altae sunt.

ΞΑΝΘΙΩΝΗΤΟΥ
ΛΥΚΙΩΝ ΝΟΥΣΜΗ
Σ ΜΑΥΡΗ
ΛΓΕΝ

Ξαν[θ]ίων ἡ τοῦ
Λυκίων [ἔθ]νους μη-
τρόπολι]ς Μ(ᾶρκον) Αὐρή-
λιον Εὐέλθοντα? Εὐ?]έ[λ-
[θοντος? Ἀλεξάνδρου β']
. . . .
. . . .

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

287 Basis rotunda 1·27^{m} alta (diam. 0·8^{m}) in latere arcis meridiano; summa in parte vestigia, media in ima foramen; litterae 0·02^{m} altae.

ΦΙΛΙΠΠΟΝΔΙΣΚΟΥΕΣΤΙΑΙΟΥΤΛΩ
ΕΑΚΑΙΞΑΝΘΙΟΝΑΝΔΡΑΚΑΛΟΝΚΑΙ
ΑΓΑΘΟΝΥΠΑΡΧΟΝΤΑΔΙΑΠΡΟΓΟ
ΝΩΝΚΑΙΚΟΙΝΗΕΝΤΩΕΘΝΕΙΚΑΙΚΑΤΑ
ΠΟΛΙΝΔΕΙΓΜΑΤΑΤΗΣΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣ
ΔΕΔΩΚΟΤΑΤΕΙΜΗΣΔΕΚΑΙΑΠΟΔΟ
ΧΗΣΚΑΙΠΑΡΑΤΟΙΣΔΙΚΑΙΟΔΟΤΑΙΣΗ
ΞΙΩΜΕΝΟΝΙΕΡΑΤΕΥΣΑΝΤΑΤΩΝΣΕ
ΒΑΣΤΩΝΚΑΙΠΛΕΙΣΤΑΕΙΣΤΗΝ
ΝΗΝΑΝΗΛΩΚΟΤΑΕΙΣΤΕΕΠΙΔΟΣΕΙΣ
ΚΑΙΗΝΕΤΕΛΕΣΕΝΠΑΝΗΓΥΡΙΝΑΤ
ΝΗΡΩΣΚΑΙΕΠΙΤΥΧΩΣΔΟΝΤ
ΕΝΤΩΙΕΡΩΤΗΣΛΗΤΟΥΣΠΟΚΥΝ Α
ΚΑΙΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΚΑΙΘΗΡΟΜΑΧΙΑΞ ΔΙΗ
ΜΙΛΛΗΣΘΑΙΤΑΙΣΤΩΝΤΟΥΕΘΝΟΥΣΑΡΧ
ΙΕΡΕΩΝΦΙΛΟΔΟΞΙΑΙΣΚΑΙΠΑΣΗΑΡΕΤΗ
ΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ

Φίλιππον δὶς [τ]οῦ Ἑστιαίου Τλω-
έα καὶ Ξάνθιον, ἄνδρα καλὸν καὶ
ἀγαθὸν ὑπάρχοντα διὰ προγό-
νων, καὶ κοινῇ ἐν τῷ ἔθνει καὶ κατὰ
πόλιν δείγματα τῆς καλοκαγαθίας
δεδωκότα, τειμῆς δὲ καὶ ἀποδο-
χῆς καὶ παρὰ τοῖς δικαιοδόταις ἠ-
ξιωμένον, ἱερατεύσαντα τῶν Σε-
βαστῶν καὶ πλεῖστα εἰς τὴν ἱερωσ[ύ-
νην ἀνηλωκότα εἴς τε ἐπιδόσεις
καὶ ἣν ἐτέλεσεν πανήγυριν [δ]α[πα
νηρῶς καὶ ἐπιτυχῶς, δόντ[α] δ[ὲ καὶ
ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Λητοῦς [πρ]οκυνή[γι]α
καὶ ταυρομάχια καὶ θηρομάχια [τοῦ?] διη-
μιλλῆσθαι ταῖς τῶν τοῦ ἔθνους ἀρχι-
ιερέων φιλοδοξίαις καὶ πάσῃ ἀρετῇ
διαφέροντα.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit. (IGRom. III 631)

v. 14 Zingerle: συνδιημιλλῆσθαι, quem infinitivum α δόντα pendere putat; Benndorf: θηρομαχία[ς ὡς], sed ante ΔΙΗ non fuisse scriptum Σ certum est, quamvis obscura sint vestıgia litterarum.

288 Lapis quadratus marmoris albi 0·55^{m} altus (praeter crepidinem), fere 1^{m} latus, 0·37^{m} crassus (Hogarth: broken at the bottom, and worn on the left), in sinistra fluminis ripa; litterae 0·02—0·025^{m} altae sunt.

ΑΝΘΙΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΕΤΕΙΜΗΣΕΝΧΡΥΣΩΣΤΕΦΑΝ
ΑΙΕΙΚΟΝΙΧΑΛΚΗΤΑΙΣΠΡΩΤΑΙΣΚΑΙΔΕΥΤΕΡΑΙΣΤΕΙΜΑΙΣ
ΚΑΙΤΗΔΙΑΒΙΟΥΠΡΟΕΔΡΙΑΚΟΙΝΤΟΝΟΥΗΡΑΝΙΟΝΚΟΙΝΤΟΥ
ΟΥΗΡΑΝΙΟΥΕΥΔΗΜΟΥΥΙΟΝΚΛΟΣΤΟΜΕΙΝΑΤΛΗΠΟΛΕ
ΛΟΝΡΩΜΑΙΟΝΚΑΙΞΑΝΘΙΟΝΠΟΛΕΙΤΕΥΟΜΕΝΟΝΔΕΚΑΙ
ΞΝΤΑΙΣΚΑΤΑΛΥΚΙΑΝΠΟΛΕΣΙΠΑΣΑΙΣΑΝΔΡΑΚΑΛΟΝ
ΚΑΙ ΓΑΘΟΝΚΑΙΦΙΛΟΔΟΞΟΝΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΚΑΙΜΕΓΑΛ
ΟΝΑΚΑΙΗΘΕΣΙΝΚΑΙΛΟΓΟΙΣΚΑΙΣΩΦΡΟΣΥΝΗΚΕΚΟΣΜΗ
ΝΟΝΥΙΟΝΚΟΙΝΤΟΥΟΥΗΡΑΝΙΟΥΕΥΔΗΜΟΥΥΙΟΥΚΛΟΣΤ
ΙΝΑΕΥΔΗΜΟΥΡΩΜΑΙΟΥΚΑΙΞΑΝΘΙΟΥΗΡΧΙΕΡΑΤΕΥΚ
Σ ΝΣΕΒΑΣΤΩΝΚΑΙΓΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΚΟΤΟΣΕΝΤΩΕ
ΝΕΙΚΑΙΠΟΛΛΑΚΑΙΚΑΤΙΔΙΑΝΤΗΠΟΛΕΙΚΑΙΚΟΙΝΗΤΩΕΘΝΕ
ΛΩΚΟΤΟΣΠΡΟΓΟΝΩΝΔΕΕΠΙΦΑΝΩΝΚΑΙΠΟΛΛΑΤΗΠ
ΔΙΠΑΡΕΣΧΗΜΕΝΩΝΑΡΧΙΕΡΑΤΕΥΣΑΝΤΑΤΩΝΣΕΒΑΣ
ΩΝΕΝΤΩΕΘΝΕΙΦΙΛΟΔΟΞΩΣΚΑΙΠΛΕΙΣΤΑΑΝΑΛΩΣΑΝΤ
ΑΙΤΕΤΕΙΜΗΜΕΝΟΝΥΠΟΛΥΚΙΩΝΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑΠΟΛΛΑ
ΙΣΠΡΟΣΤΟΥΣΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣΔΟΝΤΑΤΗΠΟΛΕΙΚΑΙΑΡΓΥΡ

Ξ]ανθίων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν χρυσῷ στεφάνῳ
κ]αὶ εἰκόνι χαλκῆ ταῖς πρώταις καὶ δευτέραις τειμαῖς
καὶ τῇ διὰ βίου προεδρίᾳ Κοΐντον Οὐηράνιον Κοΐντου
Οὐηρανίου Εὐδήμου υἱὸν Κλοστομείνα Τληπόλε-
μον Ῥωμαῖον καὶ Ξάνθιον, πολειτευόμενον δὲ καὶ
ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν πόλεσι πάσαις, ἄνδρα καλὸν
καὶ ἀγαθὸν καὶ φιλόδοξον καὶ φιλόπατριν καὶ μεγαλ[ό-
φρ]ον[α] καὶ ἤθεσιν καὶ λόγοις καὶ σωφροσύνῃ κεκοσμη-
μ]ένον, υἱὸν Κοΐντου Οὐηρανίου Εὐδήμου υἱοῦ Κλοστ[ο-
μεί]να Εὐδήμου Ῥωμαίου καὶ Ξανθίου, ἠρχιερατευκό-
το]ς [τῶ]ν Σεβαστῶν καὶ γεγραμματευκότος ἐν τῷ [ἔθ-
νει καὶ πολλὰ καὶ κατ' ἰδίαν τῇ πόλει καὶ κοινῇ τῷ ἔθνε[ι ἀ-
να]λωκότος, προγόνων δὲ ἐπιφανῶν καὶ πολλὰ τῇ π[α-
τρί]δι παρεσχημένων, ἀρχιερατεύσαντα τῶν Σεβασ-
τ]ῶν ἐν τῷ ἔθνει φιλοδόξως καὶ πλεῖστα ἀναλώσαντ[α
κ]αὶ τετειμημένον ὑπὸ Λυκίων, πρεσβεύσαντα πολλά-
κ]ις πρὸς τοὺς Αὐτοκράτορας, δόντα τῇ πόλει καὶ ἀργυρί-
ου] . . . .
. . . .

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

IGRom. III 628, van Buren Journ. hell. st. 1908 XXVIII 184 n. 7.

Hogarth (cuius testimonio van Buren in Journ. hell. st. nititur) legit v. 3 in. ΚΑΙ, v. 7 in. ΚΑΙΑ, v. 9 in. //ΕΝΟΝ

v. 14 Veranius Tlepolemus ἀρχιερεὺς erat anno 149, conf. Heberdey Opramoas p. 71.

289 Lapis inscriptus.

ΞΑΝΘΙΩΝΗΒΟΥΛΗΚ
ΜΗΣΕΝΧΡΥΣΩΣΤΕΦΑΝΟΥ

Ξανθίων ἡ βουλὴ κ[αὶ ὁ δῆμος ἐτεί-
μησεν χρυσῷ στεφάν[ῳ κτλ

Birch p. 437.

290 Basis fragmentum „communicated by Sir Ch. Fellows from the third expedition".

ΛΥΚΙΩΝΤΟΚΟΙΝΟΝΑΠΟ
ΝΟΜΟΥΞΑΝΘΙΟΝΕΤΕΙΜ
ΤΑΙΣΚΑΙΔΕΥΤΕΡΑΙΣΤΕ
ΗΠΟΛΙΣΤΑΙΣΤΙΡΩΤΙΑΙΣΚΑ
ΤΑΙΣ ΤΕΙΜΑΙΣΑΝΔΡΑΚΑΛΟ

Λυκίων τὸ κοινὸν Ἀπο[λλ . . . .-
νόμου Ξάνθιον ἐτείμ[ησεν ταῖς πρώ-
ταις καὶ δευτέραις τε[ιμαῖς καὶ Ξανθίων
ἡ πόλις ταῖς [π]ρώτ(ι)αις κα[ὶ δευτέραις καὶ τρί-
ταις τειμαῖς, ἄνδρα καλὸ[ν καὶ ἀγαθόν.

Birch p. 381.

291 Basis rotunda 1·10^{m} alta (diam. 0·96^{m}) crepidinibus et superiore et inferiore ornata; in latere arcis meridiano; summa in parte vestigia, media in ima foramen; litterae 0·035—0·04^{m} altae.

ΣΕΞΣΤΟΝ ΜΑΡΚΙΟΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥΥΙΟΝΚΥΡΕΙΝΑ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΗΝ ΩΜΑΙΟΝΚΑΙ
ΞΑΝΘΙΟΝΤΕΤΕ ΜΗΜΕΝΟΝ
ΥΠΟΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜ
ΟΙΑΝΕΙΜΕΝΟΙΤΟΥΕΝΚΥΚΛΙΟΥ
ΤΟΠΙΚΟΥΤΕΛΟΥΣΑΝΕΣΤΗΣΑΝ
ΕΚΤΟΥΙΔΙΟΥΚΑΤΑΤΗΝΔΙΑΘΗΚΗΝ
ΑΠΟΛΙΠΟΝΤΟΣΑΥΤ ΥΕΙΣΤΟΝ
ΤΗΣΑΤΕΛΕΙΑΣΛΟΓΟΝΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΔΗΝΑΡΙΑ ΤΡΙΣΜΥΡΙΑ

Σέξστον Μάρκιον
Ἀπολλωνίδου υἱὸν Κυρείνα
Ἀπολλωνίδην [Ῥ]ωμαῖον καὶ
Ξάνθιον, τετε[ι]μημένον
ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου,
οἱ ἀνειμένοι τοῦ ἐνκυκλίου
τοπικοῦ τέλους ἀνέστησαν
ἐκ τοῦ ἰδίου κατὰ τὴν διαθήκην
ἀπολιπόντος αὐτοῦ εἰς τὸν
τῆς ἀτελείας λόγον ἀργυρίου
δηνάρια τρὶς μύρια.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

IGRom. III 634.

„Sextum Marcium Apollonidem intellego triginta milia denariorum eo consilio legavisse, ut, qui annuum soli tributum pensitare nequissent, ex illa pecunia remissionem acciperent." Benndorf.

292 Lapis fractus o·51^{m} altus et o·27^{m} latus, cuius margo superior dexterque integer est vel potius videtur; in convalle iuxta latus orientale muri Byzantini.

ΟΝΟΜΟΥΑΙ
ΝΤΕΛΕΣΑΝ
ΥΑΝΤΙΜΑΧΟ
ΡΑΙΣΚΑΙΕΠΙ
ΚΟΙΝΟΥΠ
ΠΟΛΕΣΙΝ
ΑΤΕΩΣΛΥ
ΑΛΑΠΑΡΕ
ΥΕΙΛΙΟΥ
ΟΥΧΕΙΛ
ΩΝΤΟ
ΕΝΤΕ
Μ

. . . . κληρ?]ονόμου αι . . . .
. . . . ν τελέσαν[τος . . . .
. . . . ο]υ Ἀντιμάχο[υ τετιμημένου?
ἐφ' αἷς ἐποιήσατο? εἰσφο]ραῖς καὶ ἐπι[δόσεσιν ἀργυ-
ρικαῖς? ὑπὸ Λυκίων τοῦ] κοινοῦ, π[ολιτευομένου
δὲ καὶ ἐν ταῖς κατὰ Λυκίαν] πόλεσιν [πάσαις? . . . . .
. . . . γραμμ]ατέως Λυ[κίων . . . .
χρήματα πολλὰ καὶ μεγ]άλα παρε[σχημένου . . . .
. . . . Οὐειλίου . . . .
κεχαρισμένου ἀργυρί?]ου χειλ[ι . . . .
. . . . ἐκ τῶν ἰδ?]ίων το[ῦ . . . .
. . . . εν τε . . . .
. . . . μι . . . .
. . . .

Hula 1892 descripsit.

Paene omnia supplevit Zingerle; v. 1 in ονόμου nomen latere idem atque in 290 v. ? in. Heberdey iudicat; v. 3 idem: ἐπὶ ἀρχιερέως Κλαυδίο]υ Ἀντιμάχο[υ καὶ τετιμημένου; v. 6 καὶ idem add.; v. 9 idem: Σερ]ουειλίου [Ἰσαυρικοῦ?

293 Lapis quadratus parvus ad septem triones et orientem a theatro situs inter fluvium et murum de quo delapsus esse videatur. ΑΕΗΘΜΞΣΞΥΩ

Ιμβραιμις Ἰάσο-
νος τοῦ Ιμβρα[ί-
μιος Ξάνθιος
ἱερασάμενος
πατρώου θεο[ῦ
Ξάνθου τὸν ἀν-
δριάντα σὺν τῇ
βάσι ἐκ τῶν ἰδί[ων.

D. G. Hogarth et R. Norton descripserunt.

A. W. van Buren Journ. hell. st. 1908 XXVIII 184 n. 6.

v. 1 extr. ΣC; v. 2, 5, 8 litterae uncis seclusae perierunt.

294 Basis quadrata nunc 1·14^{m} alta et o·48^{m} lata, cuius pars summa defracta et crepido inferior o·39^{m} alta decussa est, muro summae arcis, qui ad septem triones et orientem vergit, immissa; litterae o·035^{m} altae.

ΕΙΑCΑΜΕΠ
ΟΥΘΕΟΥΞΑΝΘΟΥΓΥ
ΜΝΑCΙΑΡΧΗCΑCΤΗC
CΕΜΝΟΤΑΤΗCΓΕΡΟΥ
CΙΑCΤΕΛΕCΑCΔΕΚΑΙ
ΕΤΕΡΑCΠΛΕΙΟΝΑCΠΟ
ΛΕΙΤΙΚΑCΑΡΧΑCΤΗ
ΠΑΤΡΙΔΙΤΟΝΑΝΔΡΙ
ΑΝΤΑΚΑΤΑΤΑΕΨΗ
ΦΙCΜΕΝΑΕΚΤΩΝΙΔΙ
ΩΝΑΝΕCΤΗCΑ

. . . .
ἱ]ερασάμε[νος πατρώ-
ου θεοῦ Ξάνθου, γυ-
μνασιαρχήσας τῆς
σεμνοτάτης γερου-
σίας, τελέσας δὲ καὶ
ἑτέρας πλείονας πο-
λειτικὰς ἀρχάς, τῇ
πατρίδι τὸν ἀνδρι-
άντα κατὰ τὰ ἐψη-
φισμένα ἐκ τῶν ἰδί-
ων ἀνέστησα.

Anno 1892 descripsi.

CIG 4275 et Le Bas 1259, quarum editionum illa exemplo nititur Fellowsiano (Lycia 167 app. A p. 412 n. 165), haec (cum CIG Add.) Rossiano et eis quae proposuerat Bailie III 105 sq. n. CCCXIX h.

v. 1 in. Fellows ΞΙΑC, Bailie PAC; v. 2 med. uterque AN; v. 10 in. uterque ΦΙC

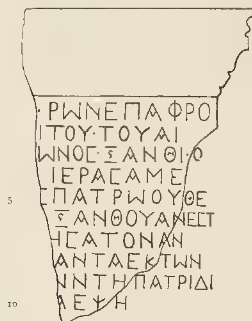
295 Basis quadrata, a parte ima fracta, nunc o·56^{m} alta et o·46^{m} lata, cuius crepido ipsa quoque fracta est, in latere occidentali muri Byzantini.

ΑΥΡΗΛΙΟCΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΟCΑΠΠΑΤΙΩ
ΝΟCΤΟΥΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΟΥΞΑΝΘ
ΙΕΡΑCΑΜΕ
ΠΑΤΡΩΟΥΘΕ
ΟΥΞΑΝΘΟΥ
ΤΟΝΑΔΡΙΑ

Αὐρήλιος Ἀλέξαν-
δρος Ἀππατίω-
νος τοῦ Ἀλεξάν-
δρου Ξάνθι[ος,
ἱερασάμε[νος
πατρώου θε-
οῦ Ξάνθου
τὸν ἀν[δ]ριά[ν-
τα] . . . .
. . . .

Hula 1892 descripsit.

296 Basis quadratae crepidine 0·23^{m} alta, quae ad latera quoque pertinet, ornatae fragmentum 0·38^{m} latum, 0·67^{m} altum, 0·41^{m} crassum, cuius margo superior dexterque superest, in muro arcis summae qui ad septem triones et orientem vergit; in latere dextro foramen quadratum 0·07^{m} latum et altum; litterae 0·035^{m}, in v. 1 0·04^{m} altae.

῾Ιέ?]ρων ᾿Επαφρο-
δε]ίτου τοῦ Αἴ[σ-?
χρ?]ωνος Ξάνθιο[ς,
ἱερασάμε-
νος] πατρώου θε-
οῦ] Ξάνθου, ἀνέστ-
ησα τὸν ἀν-
δρι]άντα ἐκ τῶν
ἰδί]ων τῇ πατρίδι
καθ]ὰ ἐψη[φίσατο
[Ξανθίων ὁ δῆμος].

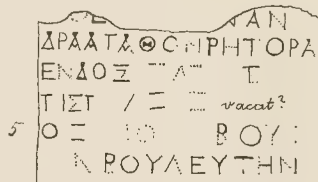
Ipse 1892 descripsi; addita sunt in imagine quae plura descripserat Ross de Bladensburg, cuius exemplum ediderunt Le Bas et Bailie III 107 n. CCCXX i, quo nititur CIG.

CIG 4269 c, Le Bas 1261, C. Keil Philol. 1850 V 644.

v. 1 nomini Αἴσχρων spatium vix suppetit; v. 2 sq. Αἴ[χμ]ωνος? (CIG: Αἴ[χμ] | ωνος); v. 9 sq. CIG: κατὰ τ]ὰ ἐψη[φισμένα, sed ad articulum τὰ post κατὰ ponendum spatium non suppeditat.

297 Basis quadratae 0·58^{m} latae pars inferior 0·80^{m} alta; inter crepidinem 0·20^{m} altam et titulum inscriptum fascia 0·20^{m} alta vacat scriptura; in arce summa obruta erat terra; litterae 0·045—0·055^{m} altae.

Σθ?]έ[νιππο?]ν ἄν-
δρα ἀγαθόν, ῥήτορα
ἐνδοξ[ότατόν τ]ε [καὶ κρά?-
τιστ[ον? τῆς πόλε?-
ο[ς τὸ κ]ο[ινο]βού[λι-
ο]ν βουλευτήν.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.
v. 3 sq. κράτιστον et v. 5 sq. κοινοβούλιον Zingerle.

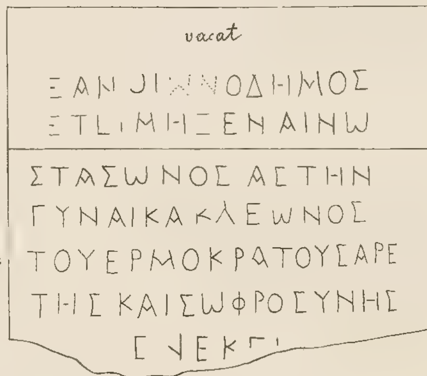
298 Tabulae lapidis calcarii fragmentum muro immissum ad occidentem ab arcu Vespasiani.

. . . .
ἐπίτροπον? βυ]βλιοθή[κης . . . .
πάτρωνα κα]ὶ εὐεργ[έτην . . . . . .
. . . . εὐνο?]ίας τε καὶ σπ[ουδῆς ἕνεκεν.

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 92 n. 75.
v. 1 ἐπίτροπον Zingerle; v. 2 Heberdey supplevit.

299 Basis quadrata lapidis calcarii muro urbis Byzantino meridiano immissa.

Ξ]αν[θ]ίων ὁ δῆμος
ἐ]τ[εί]μη[σ]εν Αἰνὼ
Στάσωνος ἀστήν,
γυναῖκα Κλέωνος
τοῦ ῾Ερμοκράτους, ἀρε-
τῆς καὶ σωφροσύνης
ἕ]νεκ[εν.

Benndorf descripsit 1881, Hula 1892 contulit.
Reisen I 93 n. 79.

300 Basis quadrata, crepidine etiam ab utroque latere ornata, 1·36^{m} (sine crepidine 0·96^{m}) alta et 0·58^{m} lata; ei moenium parti immissa quae ad orientem et septem triones vergit; litterae 0·04^{m} altae sunt. ΑΕΗΘΜΝΞΣΩ

Ξανθίων ἡ πόλις
ἡ τοῦ Λυκίων ἔθνους
μητρόπολις Οὐλ-
πίαν Φίλαν, γενομέ-
νην γυναῖκα τοῦ
κρατίστου Αὐρηλίου
Λαρίχου.

Exemplum Caroli Fellows (Lycia 166), quod redditum est in CIG, contuli anno 1892.

CIG 4273 et Add., Le Bas 1258 (copie de M. Ross de Bladensburg communiquée par Borrell). (IGRom. III 619)

v. 4 extr. ΜΕ

4 VICTORVM

301 Basis quadrata 1·45^{m} alta et 0·47^{m} lata, cuius crepido periit, muri summae arcis lateri, quod ad septem triones et orientem vergit, immissa; infra titulum 0·78^{m} altum vacat scriptura spatium 0·20^{m} altum; litterae 0·025^{m} altae.

ΠΑΝΚΑΛΟΝΜΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΤΟΥΠΑΝΚΑΛΟΥΞΑΝΘΙΟΝ
ΥΙΟΝΑΝΔΡΟΣΕΠΙΣΗΜΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥΤΕΛΕΣΑΝΤΟΣ
ΑΡΧΑΣΔΗΜΟΤΙΚΗΝΜΕΝ
ΜΙΑΝΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΣΔΕ
ΠΑΣΑΣ·ΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΝ
ΑΝΔΡΩΝΠΑΛΗΝΕΝΤΩ
ΕΠΙΤΕΛΕΣΘΕΝΤΙΑΓΩΝΙ
ΠΡΩΤΩΘΕΜΙΔΟΣΕΚΔΙΑ
ΘΗΚΗΣΤΙΒ·ΚΛ·ΚΑΙΣΙΑΝΟΥ
ΑΓΡΙΠΠΑΝΕΙΚΗΣΑΝΤΑ
ΚΑΙΕΚΒΙΒΑΣΑΝΤΑΚΛΗΡΟΥΣ
ΕΝΝΕΑΑΠΤΩΤΟΝΑΓΩ
ΝΟΘΕΤΟΥΝΤΟΣΤΗΣ
ΘΕΜΙΔΟΣΔΙΑΒΙΟΥΤΟΥ
ΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥΦΙΛΟ
ΠΑΤΡΙΔΟΣΛΥΚΙΑΡΧΟΥ
ΤΙΒ·ΚΛ·ΤΗΛΕΜΑΧΟΥΞΑΝ
ΘΙΩΝΗΤΟΥΛΥΚΙΩΝ
ΕΘΝΟΥΣΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΘΩΣΟΔΙΑΘΕΜΕΝΟΣ
ΔΙΕΣΤΕΙΛΑΤΟ

Πάνκαλον Μουκιανοῦ
τοῦ Πανκάλου Ξάνθιον,
υἱὸν ἀνδρὸς ἐπισήμου
βουλευτοῦ τελέσαντος
ἀρχάς, δημοτικὴν μὲν
μίαν, βουλευτικὰς δὲ
πάσας, ἀγωνισάμενον
ἀνδρῶν πάλην ἐν τῷ
ἐπιτελεσθέντι ἀγῶνι
πρώτῳ θέμιδος ἐκ δια-
θήκης Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Καισιανοῦ
Ἀγρίππα, νεικήσαντα
καὶ ἐκβιβάσαντα κλήρους
ἐννέα ἄπτωτον, ἀγω-
νοθετοῦντος τῆς
θέμιδος διὰ βίου τοῦ
ἀξιολογωτάτου φιλο-
πάτριδος Λυκιάρχου
Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Τηλεμάχου, Ξαν-
θίων ἡ τοῦ Λυκίων
ἔθνους μητρόπολις,
καθὼς ὁ διαθέμενος
διεστείλατο.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

IGRom. III 623.

v. 19 conf. n. 175 v. 9 sq., 273 v. 4, ad n. 279 et vid. PIR I 402 n. 825 (sub finem saec. II.).

302 Basis quadrata 1·08^{m} alta et 0·49^{m} lata, cuius crepido periit, muri summae arcis lateri, quod ad septem triones et orientem vergit, immissa; litterae 0·025^{m} altae.

ΕΡΜΟΓΕΝΗΝ … ΤΟΥΤΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΞΑΝΘΙΟΝΑ
ΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΝΠΑΙΔΩΝ
ΠΑΛΗΝΕΤΩΝΙΖ̄ΚΑΙΜ̄Δ̄
ΕΝΤΩΕΠΙΤΕΛΕΣΘΕΝΤΙΑΓΩΝΙ
ΠΡΩΤΩΘΕΜΙΔΟΣΕΚΔΙΑΘΗΚΗΣ
ΤΙΒ·ΚΛ·ΚΑΙΣΙΑΝΟΥΑΓΡΙΠΠΑΝΕΙ
ΚΗΣΑΝΤΑΚΑΙΕΚΒΙΒΑΣΑΝΤΑΚΛΗ
ΡΟΥΣΕΞ·ΑΠΤΩΤΟΝΑΓΩΝΟΘΕ
ΤΟΥΝΤΟΣΤΗΣΘΕΜΙΔΟΣΔΙΑΒΙ
ΟΥΤΟΥΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥΦΙ
ΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣΛΥΚΙΑΡΧΟΥ·ΤΙΒ
ΚΛ·ΤΗΛΕΜΑΧΟΥΞΑΝΘΙΩΝΗ
ΤΟΥΛΥΚΙΩΝΕΘΝΟΥΣΜΗ
ΤΡΟΠΟΛΙΣΚΑΘΩΣΟΔΙΑ
ΘΕΜΕΝΟΣΔΙΕΣΤΕΙΛΑΤΟ

Ἑρμογένην [Φιλώ?]του τοῦ
Ἀλεξάνδρου Ξάνθιον, ἀ-
γωνισάμενον παίδων
πάλην ἐτῶν ιζ' καὶ μ(ηνῶν) δ'
ἐν τῷ ἐπιτελεσθέντι ἀγῶνι
πρώτῳ θέμιδος ἐκ διαθήκης
Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Καισιανοῦ Ἀγρίππα, νει-
κήσαντα καὶ ἐκβιβάσαντα κλή-
ρους ἓξ ἄπτωτον, ἀγωνοθε-
τοῦντος τῆς θέμιδος διὰ βί-
ου τοῦ ἀξιολογωτάτου φι-
λοπάτριδος Λυκιάρχου Τιβ(ερίου)
Κλ(αυδίου) Τηλεμάχου, Ξανθίων ἡ
τοῦ Λυκίων ἔθνους μη-
τρόπολις, καθὼς ὁ δια-
θέμενος διεστείλατο.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

IGRom. III 622.

v. 13 conf. n. 301 v. 19 et vid. PIR I 402 n. 825 (sub finem saec. II.).

303 Basis quadrata 1·39^{m} alta et 0·48^{m} lata, cuius crepido periit, muri arcis lateri, quod ad septem triones et orientem vergit, immissa; titulus 0·96^{m} altus, litterae 0·035^{m} altae.

ΚΟΙΝΤΟΝΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΔΙΣΤΟΥΣΟΔ ͺΑΣΟΥΞΑΝ
ΘΙΟΝΠΑΤΡΟΣΚΑΙΠΡΟΓΟ
ΝΩΝΒΟΥΛΕΥΤΩΝΑΓΩΝΙ
ΣΑΜΕΝΟΝΑΝΔΡΩΝΠΑΛΗΝ
ΕΝΤΩΕΠΙΤΕΛΕΣΘΕΝΤΙΑΓΩ
ΝΙΘΕΜΙΔΟΣΓ̄ΕΚΔΙΑΘΗΚΗΣ
ΤΙΒΚΛΚΑΙΣΙΑΝΟΥΑΓΡΙΠΠΑ
ΝΕΙΚΗΣΑΝΤΑΚΑΙΕΚΒΙΒΑΣΑΝ
ΤΑΚΛΗΡΟΥΣΔ̄ΑΓΩΝΟΘΕ
ΤΟΥΝΤΟΣΤΗΣΘΕΜΙΔΟΣΔΙΑ
ΒΙΟΥΤΟΥΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥ
ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣΛΥΚΙΑΡΧΟΥ
ΤΙΒΚΛΤΗΛΕΜΑΧΟΥΞΑΝ
ΘΙΩΝΗΤΟΥΛΥΚΙΩΝΕΘΝΟΥΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣΚΑΘΩΣΟΔΙ
ΑΘΕΜΕΝΟΣΔΙΕΣΤΕΙΛΑΤΟ

Κοΐντον Ἀπολλωνίου
δὶς τοῦ Σοδ[λ]άσου Ξάν-
θιον πατρὸς καὶ προγό-
νων βουλευτῶν, ἀγωνι-
σάμενον ἀνδρῶν πάλην
ἐν τῷ ἐπιτελεσθέντι ἀγῶ-
νι θέμιδος γʹ ἐκ διαθήκης
Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Καισιανοῦ Ἀγρίππα,
νεικήσαντα καὶ ἐκβιβάσαν-
τα κλήρους δʹ, ἀγωνοθε-
τοῦντος τῆς θέμιδος διὰ
βίου τοῦ ἀξιολογωτάτου
φιλοπάτριδος Λυκιάρχου
Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Τηλεμάχου, Ξαν-
θίων ἡ τοῦ Λυκίων ἔθνους
μητρόπολις, καθὼς ὁ δι-
αθέμενος διεστείλατο.

Anno 1892 emendavi exemplum Fellowsianum (Lycia 167, 412 sq. n. 166) quo nititur CIG 4274; ibidem Add., Le Bas 1257. (IGRom. III 626)

v. 14 conf. n. 301 v. 19 et vid. PIR I 402 n. 825 (sub finem saec. II.).

304 Basis quadrata 1·07^{m} alta, 0·56^{m} lata, plus 0·55^{m} crassa, cuius crepido periit, ad meridiem et orientem a pila sepulcrali in arce exstructa; litterae 0·03^{m} altae.

Τ·ΠΟΠΠΩΝΙΟΝ
ΑΡΠΟΚΡΑΝΞΑΝΘΙΟΝ
ΚΑΙΠΑΤΑΡΕΑΥΙΟΝΑΝΔΡΟΣ
ΕΠΙΣΗΜΟΥΒΟΥΛΕΥΤΟΥ
ΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΝΑΝΔΡΩΝ
ΠΑΛΗΝΕΝΤΩΕΠΙΤΕΛΕΣΘΕ
ΝΤΙΑΓΩΝΙΘΕΜΙΔΟΣΕΚΔΙΑ
ΘΗΚΗΣΤΙΒ·ΚΛ·ΚΑΙΣΙΑΝΟΥ
\ΓΡΙΠΠΑΝΕΙΚΗΣΑΝΤΑΚΑΙ
ΚΒΙΒΑΣΑΝΤΑΚΛΗΡΟΥΣΗ̄
ΠΤΩΤΟΝΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝ
ΙΟΣΤΗΣΘΕΜΙΔΟΣΔΙΑ
ΒΙΟΥΤΟΥΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑ
ΤΟΥΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣΛΥΚΙ
ΑΡΧΟΥΤΙΒ·ΚΛ·ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ
ΞΑΝΘΙΩΝΗΤΟΥΛΥΚΙΩΝ
ΕΘΝΟΥΣΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΘΩΣΟΔΙΑΘΕΜΕΝΟΣ
ΔΙΕΣΤΕΙΛΑΤΟ

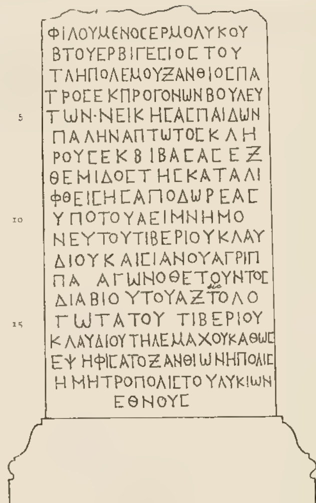
Τ(ίτον) Ποππώνιον
Ἁρποκρᾶν Ξάνθιον
καὶ Παταρέα, υἱὸν ἀνδρὸς
ἐπισήμου βουλευτοῦ,
ἀγωνισάμενον ἀνδρῶν
πάλην ἐν τῷ ἐπιτελεσθέ-
ντι ἀγῶνι θέμιδος ἐκ δια-
θήκης Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Καισιανοῦ
Ἀ]γρίππα, νεικήσαντα καὶ
ἐ]κβιβάσαντα κλήρους ηʹ
ἄ]πτωτον, ἀγωνοθετοῦν-
τ]ος τῆς θέμιδος διὰ
βίου τοῦ ἀξιολογωτά-
του φιλοπάτριδος Λυκι-
άρχου Τιβ(ερίου) Κλ(αυδίου) Τηλεμάχου,
Ξανθίων ἡ τοῦ Λυκίων
ἔθνους μητρόπολις,
καθὼς ὁ διαθέμενος
διεστείλατο.

Petersen 1882, Hula et ego 1892 descripsimus.

Reisen II 5 n. 12. (IGRom. III 625)

v. 15 conf. n. 301 v. 19 et vid. PIR I 402 n. 825 (sub finem saec. II.).

305 Basis quadrata 1·34^{m} alta et 0·48^{m} lata, cuius crepido superior defracta, inferior integra est, muro arcis summae qui ad septem triones et orientem vergit immissa; litterae 0·03^{m} altae.

Φιλουμενὸς Ἑρμολύκου
β' τοῦ Ερβιγέσιος τοῦ
Τληπολέμου Ξάνθιος, πα-
τρὸς ἐκ προγόνων βουλευ-
τῶν, νεικήσας παίδων
πάλην ἄπτωτος κλή-
ρους ἐκβιβάσας ἕξ,
θέμιδος τῆς καταλι-
φθείσης ἀπὸ δωρεᾶς
ὑπὸ τοῦ ἀειμνημο-
νεύτου Τιβερίου Κλαυ-
δίου Καισιανοῦ Ἀγρίπ-
πα, ἀγωνοθετοῦντος
διὰ βίου τοῦ ἀξ[ι]ολο-
γωτάτου Τιβερίου
Κλαυδίου Τηλεμάχου, καθὼς
ἐψηφίσατο Ξανθίων ἡ πόλις,
ἡ μητρόπολις τοῦ Λυκίων
ἔθνους.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

v. 15 sq. conf. n. 301 v. 19 et vid. PIR I 402 n. 825 (sub finem saec. II.).

306 Basis quadrata 1·17^{m} alta et 0·44^{m} lata, cuius crepido superior 0·22^{m} alta contusa est, inferior cum versibus postremis latet; nam immissa est basis muro arcis summae, qui ad septem triones et orientem vergit; litterae 0·03^{m} altae.

ΦΙΛΟΚΛΗΣ Ο ΚΑΙ ΛΥ
ΚΙΑΚΟΣ ΘΕΟΚΛΕ
ΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΟ
ΠΛΙΟΥ ΞΑΝΘΙΟΣ
ΚΑΙΣΙΔΥΜΕΥΣ
ΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΣ
ΑΝΔΡΩΝΠΑΛΗΝ
ΕΤΩΝΕΙΚΟΣΙ
ΘΕΜΙΔΟΣΤΗΣΕΠΙ
ΤΕΛΕΣΘΕΙΣΗΣ
ΑΠΟΔΩΡΕΑΣΤΙΒ·
ΚΛ·ΑΓΡΙΠΠΑ
ΑΓΩΝΟΘΕΤΟΥΝ
ΤΟΣΔΙΑΒΙΟΥΤΟΥ
ΑΞΙΟΛΟΓΩΤΑΤΟΥ
ΛΥΚΙΑΡΧΟΥΤΙΒ·
ΚΛΑΥ·ΤΗΛΕΜΑ
ΧΟΥΞΑΝΘΙΩΝ

Φιλοκλῆς ὁ καὶ Λυ-
κιακὸς Θεοκλέ-
ους τοῦ καὶ Πο-
πλίου Ξάνθιος
καὶ Σιδυμεύς,
ἀγωνισάμενος
ἀνδρῶν πάλην
ἐτῶν εἴκοσι
θέμιδος τῆς ἐπι-
τελεσθείσης
ἀπὸ δωρεᾶς Τιβ(ερίου)
Κλ(αυδίου) Ἀγρίππα,
ἀγωνοθετοῦν-
τος διὰ βίου τοῦ
ἀξιολογωτάτου
Λυκιάρχου Τιβ(ερίου)
Κλαυ(δίου) Τηλεμά-
χου, Ξανθίων [βου-
[λῆς καὶ δήμου κρίσει?]

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

IGRom. III 624.

v. 16 sq. conf. n. 301 v. 19 et vid. PIR I 402 n. 825 (sub finem saec. II.); v. 19 sqq. IGRom.: ἡ τοῦ Λυκίων ἔθνους μητρόπολις καθὼς ὁ διαθέμενος διεστείλατο, quae locutio usitata ad nominativum Φιλοκλῆς minus quadrat.

307 Basis quadrata nunc 0·87^{m} alta et 0·54^{m} lata, cuius pars ima fracta et crepido superior 0·31^{m} alta contusa est, muro immissa summae arcis. qui ad septem triones et orientem vergit; litterae 0·04^{m} altae.

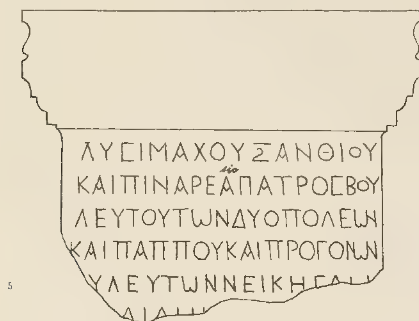
ΑΥΡΗΛΙΟCΕΠΑΓΑΘΟCΥΙΟC
ΜΑΡΚΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥΔΙΟΝΥ
CΙΟΥΤΟΥΚΑΙΕΠΑΓΑΘΟΥΚΑ
ΔΥΑΝΔΕΥCΝΕΙΚΗCΑCΕΝΔΟ
ΞΩCΠΑΙΔΩΝΠΑΛΗΝΤΟΥ
ΠΡΩΤΩCΑΧΘΕΝΤΟCΑΓΩΝΟCΤΕ
ΤΡΑΕΤΗΡΙΚΟΥΚΟΙΝΟΥΛΥΚΙΩΝ
ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥΑΝΤΙΠΑΤΡΕΙΩΝ
ΕΝΤΗΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΞΑΝΘΙ
ΩΝΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΟΥΛΥΚΙ

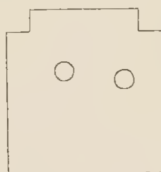
Αὐρήλιος Ἐπάγαθος, υἱὸς
Μάρκου Αὐρηλίου Διονυ-
σίου τοῦ καὶ Ἐπαγάθου, Κα-
δυανδεὺς νεικήσας ἐνδό-
ξως παίδων πάλην τοῦ
πρώτως ἀχθέντος ἀγῶνος τε-
τραετηρικοῦ κοινοῦ Λυκίων
καλουμένου Ἀντιπατρείων
ἐν τῇ λαμπροτάτῃ Ξανθί-
ων μητροπόλει τοῦ Λυκί-
ων ἔθνους] . . . τ . . . .
. . . .

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

v. 4 extr. in ectypo iam lego Δο

308 Pars superior 0·51^{m} alta basis quadratae 0·40^{m} latae et 0·48^{m} crassae, cuius crepido 0·24^{m} alta ad utrumque latus pertinet; sita in latere arcis summae quod ad septem triones et orientem vergit; summa in parte duo foramina rotunda, quibus statua aenea infixa erat; litterae 0·03^{m} altae.

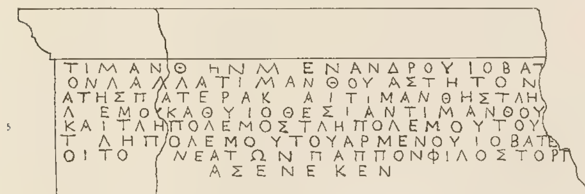

Λυσίμαχ(ον? Λυσιμάχ?)ου Ξάνθιο[ν
καὶ Πιναρέα πατρὸς βου-
λευτοῦ τῶν δύο πόλεων
καὶ πάππου καὶ προγόνων
βο]υλευτῶν, νεική[σαν-
τα πα]ί[δων πάλην . . . .
. . . .
. . . .

Descripsi anno 1892.
Reliqua pars similis erat atque in titulis qui antecedunt.
Initium deesse suspicatur Kubitschek; sed nescio quid praemittas, ut genetivos Λυσιμάχου Ξανθίου sequatur accusativus καὶ Πιναρέα.

5 PRIVATORVM HOMINVM

309 Basis quadrata lapidis calcarii, 0·50^{m} alta, in duas partes 0·42^{m} et 0·56^{m} latas fracta, cuius crepido superior 0·13^{m}, inferior 0·15^{m} alta est; a monumento Nereidum quod vocatur ad orientem.

Τιμάνθην Μενάνδρου Ἰοβάτ[ει-
ον Λάλλα Τιμάνθου ἀστὴ τὸν [ἑ-
ατῆς πατέρα· καὶ Τιμάνθης Τλη[πο-
λέμο[υ] καθ᾽ υἱοθεσίαν Τιμάνθου
καὶ Τληπόλεμος Τληπολέμου τοῦ
Τληπολέμου τοῦ Ἀρμένου Ἰοβάτε[ι-
οι τὸν ἑατῶν πάππον φιλοστοργ[ί-
ας ἕνεκεν.

Petersen 1882 descripsit. Reisen II 5 sq. n. 13 et p. 227.

Petersen titulum III. saeculo a. Chr. n. tribuit, vix recte; tamen eum ante Chr. n. inscriptum esse mihi quoque persuasum est.

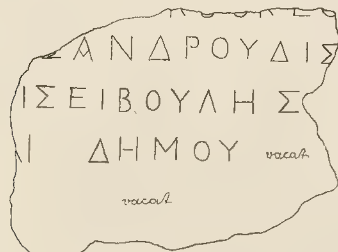
310 „Found near the Cyclopian gate at Xanthos by Sir Ch. Fellows.“

ΟΤΔΟΞΕΝΟΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
ΑΝΟΙΟΝΦΙΛΟΠΡΝΙΣΟΙΝΕΝ
ΑΤΟΝΕ[ ]ΤΗΣΕΓΓΟΝΙ
ΑΝΤΑΕ Κ Β

Φιλ]όξενον Ἀλεξάνδρο[υ
Ξ]άν[θ]ιον Φιλοπ[ο]νίς(?) Οἰνε[ίδου?
Ξανθί?]α τὸν ἐ[αυ]τῆς ἔγγον[ον
ζήσ]αντα ἔ[τη] κβ′.

Birch 473.

311 Lapidis fragmentum fere 0·4^{m} latum et 0·3^{m} altum muro domus privatae vici cui nomen est Kinık immissum.

. .   . .
. . . . θέ?]κε[ος
Ἀλε]ξάνδρου δὶς
κρ]ίσει βουλῆς
κα]ὶ δήμου.

Hula 1892 descripsit.

312 Lapis quadratus 1·06^{m} altus et 0·48^{m} latus in latere muri Byzantini quod ad meridiem et orientem vergit.

ΠΟΣΕΙ
ΔΩΗΙΟΣ

Ποσει-
δώνιος

Hula 1892 descripsit.
CIG 4278 g, Le Bas 1264.

IV SEPVLCRA

1 EX RVPE EXCISA

313 Sepulcrum Lycii generis bipartitum denticulisque ornatum ad septem triones et orientem ab arce in convalle; litterae 0·04^{m} altae tituli 1·04^{m} longi in epistylio incisae sunt loco rasurae ut videntur.

ΑΝΤΙΟΧΟΥ Γ ΙΟΒΑΤΙΟΥ

Ἀντιόχου γ' Ἰοβατίου.

Benndorf 1881, Petersen 1882, Heberdey 1898 descripserunt Hula 1892 contulit.
Reisen I 94 n. 85.

314 Sepulcrum unius portae 1·18^{m} altae et 0·46^{m} latae excisum e rupe fastigata, sed omnino rude, quo ne triclinium quidem continetur; ad septem triones et orientem ab arce; ipsa in rupe, quae supra portam prominet, titulus 0·83^{m} longus litteris 0·03^{m} altis inscriptus est.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ ΤΟ ΜΝΗΜΙΟΝ

Εὐφροσύνου τὸ μνημῖον.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

315 Sepulcrum Lycii generis ad septem triones et orientem ab arce situm, cuius una porta 0·89^{m} alta et 0·43^{m} lata est; in epistylio infra capita tignorum rotunda titulus litteris 0·035^{m} altis inscriptus est; in superiore parte antae dextrae tres litterae 0·065^{m} altae leguntur, quas non dubito pro parte media nominis μνη]μῖο[ν habere, cuius reliquae litterae in sinistra anta magis corrosa perisse possunt.

ΛΥΡΠΡΥΤΑΝΙΚΟΥΔΙΔΑΣ
ΚΑΛΟΥΤΟΗΡΩΙ
ΟΝ

ΜΙΟ

Α]ὐρ(ηλίου) Πρυτανικοῦ διδασ-
κάλου τὸ ἡρῶι-
ον.

Benndorf 1881 et Petersen 1882 descripserunt, ego 1895 ectypa feci.
CIG 4278 e, Reisen I 94 n. 86. (IGRom. III 632)

316 „In clivo arcis occidentali."

Τὸ ἡρώειον προγονικὸν Αὐρη[λίου . . . .
τοῦ καὶ Τροφίμου Ξανθίου κ[αὶ . . . .

CIG 4278 b: misit Schönbornius.

317 Sepulcrum Lycii generis, cuius una porta 1·04^{m} alta et 0·47^{m} lata est, in latere arcis orientali situm; litterae 0·03—0·04^{m} altae.

ΤΟΗ · ΡΩΟΝ Ε ΤΥΧΕΟΥϹΚΑϹΤΟΡΟϹ
ΔΙϹ ΤΩΝΙΛΙΩΝ ΤΟϹ ΥΝΧΩΡΗΜΑΤΟ
Ϲ
Ι·
ΕΛΛΑ
ΛΟϹ

Anno 1895 ectypum feci.

Τὸ ἡ ρῶον Ε[ὐ]τυχέους Κ[ά]στορος
δὶς [ἐκ] τῶν ἰ[δ]ίων [ἀπ]ὸ συνχωρήμα[τ]ος
Ἀ[πρ?]ω-
νία?]ς
5 Ἑλλά-
δος
δὶς(?).

v. 2 extr. et sqq. iam in ectypo lego: ΠΟΟϹ
Α ΤΩ
ΙΩ Ϲ
5 ΕΛΛΑ
ΔΟϹ
ΔΙϹ

v. 2 extr. Wilhelm suppl.

318 Sepulcrum Lycii generis bipartitum in cuius epistylio infra rotunda tignorum capita titulus incisus est; ab arce ad septem triones.

ΑΥΡΗΛΙΟϹΕΡΜΑΚΟΤΑϹΓΛΑΥΚΟΥΕѠΝΗϹΑΤΟΤΟΗΡΟΕΙΟΝΕΠΙΤѠ
ΤΕΘΗΝΑΙΑΥΤΟΝΤΕΚΑΙΤΗΝΓΥΝΑΙΚΑΑΥΡΠΑΡΘΕΝΑΝΖѠϹΙΜΗϹΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑ
ΑΥΤѠΝΕΤΕΡΟΝΔΕΜΗΔΕΝΑ

Αὐρήλιος Ἑρμακότας Γλαύκου ἐωνήσατο τὸ ἡρόειον ἐπὶ τῶ
τεθῆναι αὐτόν τε καὶ τὴν γυναῖκα Αὐρ(ηλίαν) Παρθέναν Ζωσίμης κα[ὶ] τὰ τέκνα
αὐτῶν, ἕτερον δὲ μηδένα.

Benndorf descripsit 1881, 1892 contulit Hula.
CIG 4278, Reisen I 94 n. 87.
„Titulus totum sepulcri epistylium occupat; ΜΟΥ igitur, quod priores fugerat, non pars esse potest alius tituli, veluti δή]μου, sed integrum est atque inscriptum videtur ante titulum sepulcralem ab eo qui sepulcrum emerat, ut interim ibi ius mancipii designaretur." Benndorf.

2 AEDES SEPVLCRALES

319 Lapis calcarius quadratus 1·84^{m} altus, 0·72^{m} latus, 0·65^{m} crassus, ante arcum triumphalem; litterae 0·03^{m} altae.

ΟΙΣΤΡΑΤΕΥΣΑ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΟ
ΝΑΥΤΙΚΩΙΑΙΧ
ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟ
ΞΑΝΘΙΩΙΝΑΥΑ
ΛΥΚΙΩΝ ΗΡΩ
vacat

Οἱ στρατευσάμενοι
κατὰ πόλεμον ἐν τῶ
ναυτικῶι Αἴχμονι
Ἀπολλοδότου
Ξανθίωι ναυάρχωι
Λυκίων ἡρῶιον.

Heberdey 1898 descripsit et partis tituli ectypum fecit.

CIG 4269 b², Le Bas 1252 (IGRom. III 620), Benndorf Festschrift für O. Hirschfeld 1903 79 sq. (Dittenberger Suppl. 554)

v. 2 extr. Ω littera adeo adstricta est ad marginem ut spatium litterae Ι non supersit.

De Aechmone et de bello cuius commilitones eius classici mentionem faciunt conf. supra n. 204 sq.

320 Saxum quadratum 0·30^{m} altum et 1·23^{m} longum; litterae 0·04^{m} altae (quae ad dexteram sunt additae: 0·035^{m}); ad orientem ab arce in campis.

ΤΟΗΡѠΟΝΚΑΤΞϹΚϹΥΑϹΕΝΑΥΡΖѠϹΙΜΟϹ
ΑΦΡΟΔΕΙϹΙΑϹϹΑΥΤѠΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥ ΡΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑΚΑΙΤΟΙϹΞΗΜѠΝΕΤΕΡΟϹΔΕΟΥΔΕ ϹΙΑ
ΕΙϹΤΑΦΗϹϹΤΑΙΗ ΠΟΤΕΙϹΕΙΟΘΑΨΑϹΤΗΓΕ ✻Φ

Τὸ ἡρῶον κ[α]τεσκ[ε]ύασεν [Α]ὐρ(ήλιος) Ζώσιμος
Ἀφροδεισί[α]ς [ἑα]υτῶ καὶ τῆ γυναικί μου -ρου-
Ὁμονοί[α] καὶ τοῖς (ἐ)ξ ἡμῶν. ἕτερος δὲ οὐδὲ -σία
εἰς ταφήσ[ε]τ[α]ι, ἢ [ἀ]ποτείσει ὁ θάψ[α]ς τῆ γε- (δηνάρια) φ'.

Hula 1892 descripsit et priorem partem versus 3. ectypis expressit.
Ormerod et Robinson 1911 descripserant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 15 n. 21; qui semper Α praebent etiam ubi Hula Λ legit pro Α, deinde med. in v. 1 ΤϹΚΕΥ, med. in v. 2 ΑϹΕΑΥ, med. in v. 3 ΤΟΙϹΞΗ, med. in v. 4 ΗϹΕΤΑΙΗ \ΠΟ, denique ✻Φ
v. 2 Ἀφροδεισίας nomen matris est.

---

321 Sepulcri portae limen superius, in cuius parte intima 0·88^{m} lata et 0·14^{m} alta duo versus inscripti sunt, muro immissum qui ab arcu triumphali ad occidentem procedit; litterae 0·025^{m} altae.

ΥΠΕΥΟΥ ΟϹΕϹΤΑΙ ΝΒΩΡΥ ΙΑΤΩ Α
ΤΟΥΗΡΩΟΥΕΞ ΙΕΞΟΥϹΙΑΝΤ ΤΕΚΝΑ

. . . .
. . . .
ὑπεύ[θ]υ[ν]ος ἔσται τ[υ]νβωρυχία· τῶ[ν δὲ] δ[ικαίων
τοῦ ἡρώου ἔξου[σιν τὴν] ἐξουσί[α]ν τ[ὰ] τέκνα.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
v. 1 extr. iam lego in ectypo ΤΩΙΔΙΚΑΙ
Primi versus in epistylio inscripti fuisse possunt.

322 Lapis quadratus 0·56^{m} altus et 1·06^{m} latus moenium ei parti immissus quae ad fluvium vergit; margo sinister fasciis insignis est.
ΑΕΗΘΜΞΣΩ

Τὸ ἡρῶον κατεσκε[ύα]σεν [Νάν-?
να Φαρνάκου Σιδύμισσα ἑαυτῆ
καὶ ἀνδρὶ αὐτῆς καὶ τέκνοις
καὶ Μαυσώλω δὶς τοῦ Μενεκράτου,
ᾧ συνεχώρησεν κηδευθῆναι ἡ θυγά-
τηρ αὐτῆς Λάλλα Νεύμονος, τὸ δὲ ὑπο-
σόριον δούλοις αὐτῆς . ἐὰν δέ τις
παρὰ ταῦτα ἀνοίξη ἢ θάψη, ὀφειλέτω
Ξανθίων τῶ δήμω (δραχμὰς) μυρίας, καὶ
ὁ ἐλέξας (sic) τὸ ἥμισυ λήμψεται.

Hula 1892 descripsit.
Hill Journ. hell. st. 1895 XV 123 sq. n. 13.
v. 1 extr. ΚΕΙΑΣΕΝ; v. 9 med. Ω<Μ

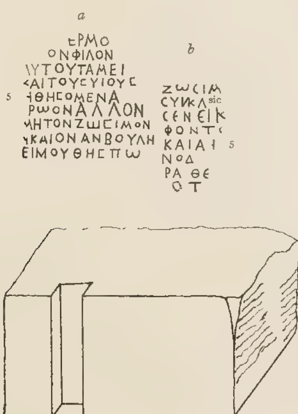
323 „On the narrow side of a large stone, possibly a lintel, in large well-cut letters". ΑΕΗΘΞΣΩ

Τὸ ἡρῶον Οὐηρανίας Μίου Ξ ανθίας,
ἐν ᾧ ταφήσετα ι αὐτὴ καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς
τέκνα· ἑτέρω δὲ μὴ ἐξὸν εἶναι τεθῆναι,
ἢ ὀφειλέσει τῇ Ξανθίων γερουσίᾳ (δηνάρια) χ'.
γεναμένην γυναῖκα Ἀπολλωνίου τοῦ
Πολυστράτου.

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 106 n. 12, cuius exemplum sequimur.

v. 5 sq.: „the grammar of the latter part is beyond discussion, but the reading is certain"; Zingerle lapidarium post v. 4 omisisse versum (velut συνχωρῶ δὲ καὶ ἐντεθῆναι τὴν δεῖνα) subtiliter suspicatus est.

324 Lapis quadratus, in cuius fronte strix quadrata edolata est et in latere dextro nunc 0·51^{m} lato et 0·37^{m} alto duo tituli litteris 0·025^{m} altis inscripti sunt; in colle ad orientem et meridiem ab arce.

a

Τὸ ἡρῶον κατεσκεύασεν] Ἑρμο-
. . . . ἐπὶ τῷ τ]ὸν φίλον
αὐτοῦ. . . . . . . καὶ α]ὐτοῦ τὰ μει-
ράκια? καὶ . . . . κ]αὶ τοὺς υἱοὺς
καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν γενν]ηθησόμενα
εἰστεθῆναι εἰς τὸ ἡ]ρῶον, ἄλλον
δὲ μηδένα πλὴν εἰ] μὴ τὸν Ζώσιμον
τὸν συνκλητικὸ]ν καὶ ὃν ἂν βουλη-
θῇ, ἢ ὁ θάψας προστ]είμου θήσι τῷ
ταμείῳ (δηνάρια) φ'.]

b

Ζώσιμ[ος . . . .
συνκλ[ητικὸς συνχωρεῖ? εἰ-
σενείκ[ασθαι? εἰς τὸν τά-
φον το[ῦτον . . . .
καὶ Α . . . . [καὶ Ζη?-
νόδ[οτον? ἄλλον δὲ μὴ πα-
ραθε[ῖναι? . . . .
. ον . . . .

Hula 1892 ectypum fecit.

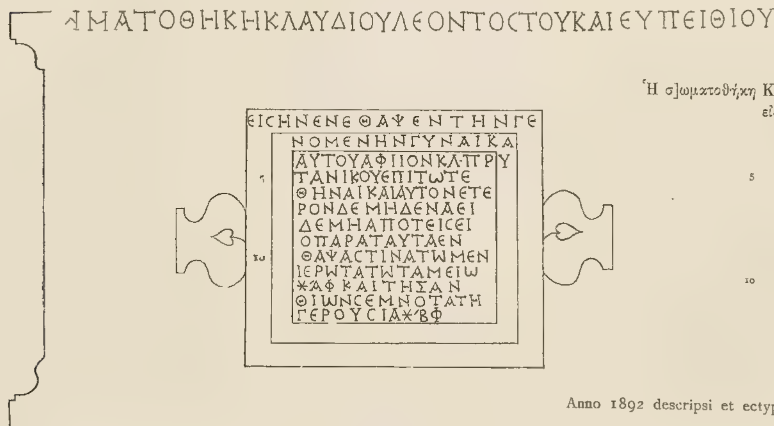
Lapidem istum cum duobus similibus, in quibus reliquae titulorum partes inscriptae erant, muro aedis sepulcralis immissum fuisse manifestum est.

a 3 in. iam lego in ectypo ΥΤΟΥ et *a* 9 extr. ΘΗCΙΤΩ

3 SARCOPHAGI

a KARAKÖJ

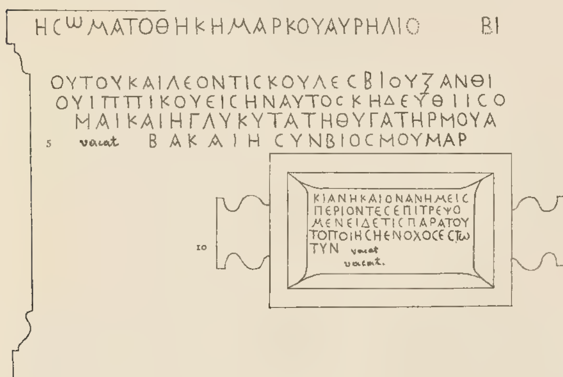
325 Sarcophagus lapidibus quadratis impositus, 2·77^{m} longus, 1·27^{m} latus, 0·77^{m} altus, cuius operculum quattuor acroteriis ornatum eiusque fastigium utrumque una fascia media et duabus transversis in sex lacunas divisum est; crepidines et superior 0·26^{m} alta et inferior 0·32^{m} alta ad latera quoque pertinent; tabula ansata 0·44^{m} lata et 0·37^{m} alta litteris 0·025^{m} altis inscripta est, litterae v. 1 0·04^{m} altae.

Ἡ σ]ωματοθήκη Κλαυδίου Λέοντος τοῦ καὶ Εὐπειθίου,
εἰς ἣν ἐνέθαψεν τὴν γε-
νομένην γυναῖκα
αὐτοῦ Ἄφ[φ]ιον Κλ(αυδίου) Πρυ-
τανικοῦ ἐπὶ τῷ τε-
θῆναι καὶ αὐτόν, ἕτε-
ρον δὲ μηδένα· εἰ
δὲ μή, ἀποτείσει
ὁ παρὰ ταῦτα ἐν-
θάψας τινὰ τῷ μὲν
ἱερωτάτῳ ταμείῳ
(δηνάρια) ‚αφ' καὶ τῇ Ξαν-
θίων σεμνοτάτῃ
γερουσίᾳ (δηνάρια) ‚βφ'.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

326 Sarcophagus 2·34^{m} longus, 1·14^{m} latus, 0·77^{m} altus, cuius operculum quattuor acroteriis ornatum eiusque fastigium utrumque una fascia media et duabus transversis in sex lacunas divisum est; crepido superior 0·22^{m}, inferior 0·27^{m} alta est, tabulae ansatae pars intima 0·44^{m} lata et 0·25^{m} alta; v. 1 in summa fascia crepidinis, v. 2—5 inter crepidinem et tabulam ansatam; litterae 0·035^{m}, in tabula ipsa 0·025^{m} altae sunt.

Ἡ σωματοθήκη Μάρκου Αὐρηλίο[υ . . .]βίου τοῦ καὶ Λεοντίσκου Λεσβίου Ξανθίου ἱππικοῦ, εἰς ἣν αὐτὸς κηδευθ[ή]σομαι καὶ ἡ γλυκυτάτη θυγάτηρ μου Ἄβα καὶ ἡ σύνβιός μου Μαρκιανὴ καὶ ὃν ἂν ἡμεῖς περιόντες ἐπιτρέψομεν. εἰ δέ τις παρὰ τοῦτο ποιήσῃ, ἔνοχος ἔστω τυν[βωρυχίας νόμῳ.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

v. 1 Wilhelm: Λεσ]βίου, sed minus veri simile est hoc nomen, quo in v. 2 patria indicatur, eiusdem hominis cognomen fuisse, praesertim cum tot nomina Graeca cum βίος composita sint; v. 10 reliquae litterae, quae perierunt, nescio an pictae fuerint.

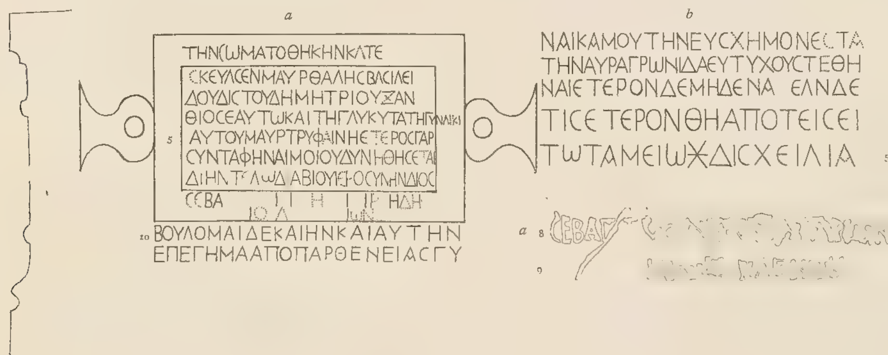
327 Sarcophagus impositus basi, 2·30^{m} longus, 1·17^{m} latus, 1·24^{m} altus, crepidinibus et superiore et inferiore a fronte et utroque latere ornatus; operculum fastigatum quattuor acroteriis et quattuor denticulis, quorum unus in utroque latere, duo a fronte prominent e cymatio, insigne est; frontis tabula ansata 0·62^{m} longa et 0·48^{m} alta scriptura vacat, sed infra superiorem marginem partis aversae sarcophagi litterae 0·04^{m} altae incisae sunt.

ΗΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗΑΥΡΗΛΙΑΣΝΥΜΦΙ
ΔΙΑΣΩΣΤΕΕΝΑΥΤΗΤΑΦΗΝΑΙΕΑΥΤΗΝ
ΚΑΙΤΟΝΑ ΑΥΤΗΣ ΑΥΡΑΝΔΡΟΝΕΙ
ΚΟΝΤΟΝ ΛΕΟΝΤΑΚΑΙΤΑΤΕΚΝΑΑΥ
Τ ΕΑΝΔΕΤΙΣΕΤΕΡΟΝΘ ΨΗΕΝ Υ
Τ ΑΠΟΤΕΙΣΕΙΤΩΙΕΡΩΤΑΤΩΤΑΜΕΙΩ
✱ΧΕΙΛΙΑ

Ἡ σωματοθήκη Αὐρηλίας Νυμφιδίας· ὥστε ἐν αὐτῇ ταφῆναι ἑαυτὴν καὶ τὸν [ἄνδ]ρα αὐτῆς [Α]ὐρ(ήλιον) Ἀνδρόνεικον τὸν [κα]ὶ Λέοντα καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν· ἐὰν δέ τις ἕτερον θ[ά]ψῃ ἐν [α]ὐτῇ, ἀποτείσει τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ (δηνάρια) χείλια.

Ectypum feci anno 1908.

328 Sarcophagus 2·52^{m} longus, 1·26^{m} latus, 1·25^{m} altus, cuius operculum quattuor acroteriis ornatum eiusque fastigium utrumque una fascia media et duabus transversis in sex lacunas divisum est; crepidines et superior 0·23^{m} alta et inferior 0·25^{m} alta ad latera quoque pertinent; tabula ansata, cuius pars intima 0·53^{m} lata et 0·27^{m} alta est, litteris 0·03—0·035^{m} altis inscripta est (v. 1 et 8 sq. in margine tabulae, v. 10 sq. infra eam), ad dexteram titulus 0·28^{m} altus, cuius litterae 0·035—0·045^{m} altae sunt.

a

Τὴν σωματοθήκην κ[α]τε-
σ]κεύ[α]σεν Μ(ἆρκος) Αὐρ(ήλιος) Θαλῆς Βασιλεί-
δου δὶς τοῦ Δημητρίου Ξάν-
θιος ἑαυτῷ καὶ τῇ γλυκυτάτῃ γυν[α]ικὶ
αὐτοῦ Μ(αρκίᾳ) Αὐρ(ηλίᾳ) Τρυφαίνῃ· ἕτερος γὰρ
συνταφῆναί μοι οὐ δυνηθήσεται,
δι' ἣν τελῶ διὰ βίου ἱεροσύνην Διὸς
καὶ?] Σεβα[στῶ]ν [ἐ]ν Π[α]τ[ά]ρων δή-
μ]ῳ [ἱδρυμ?]ένων.
Βούλομαι δὲ καὶ ἣν καὶ αὐτὴν
ἐπέγημα ἀπὸ παρθενείας γυ-

b

ναῖκά μου τὴν εὐσχημονεστά-
την Αὐρ(ηλίαν) Ἀγρωνίδα Εὐτύχους τεθῆ-
ναι, ἕτερον δὲ μηδένα· ἐ[ὰ]ν δέ
τις ἕτερον θῇ, ἀποτείσει
τῷ ταμείῳ (δηνάρια) δισχείλια.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

a 8 sq. quae ectypo iterum ac saepius excutiendo investigasse mihi videor, separatim adumbranda curavi, licet non omnes litterae tam perspicuae sint quam in imagine ista apparent; sed omnino certae habendae sunt hae:

ϹΕΒΛ ∘Ν ΝΙ Τ ΡѠΝΔ Η
ΙΙս ΙΛ ΝѠΝ

versus *a* 10 sq. et *b* 1—5 postea additos esse puto.

329 Sarcophagus 2·43^{m} longus, 1·23^{m} latus, 1·29^{m} altus, crepidinibus et superiore et inferiore a fronte et utroque latere ornatus, ad quem duobus gradibus ascenditur, in quorum superiore duo lectuli pedes infra crepidinem simplicem exsculpti sunt; operculum, in cuius fastigio clipeus exsculptus est, quattuor acroteriis et sex denticulis, quorum unus in utroque latere, bini a fronte et a tergo prominent e crepidine, insigne est; tabula ansata 0·47^{m} lata et 0·35^{m} alta litteris 0·03^{m} altis inscripta est, v. 11 in eius margine inferiore litterae 0·015—0·02^{m} altae, v. 1 in summa fascia crepidinis sarcophagi 0·035—0·04^{m} altae sunt.

ΑΥΡΗΛΙΟϹΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟϹΥΙΟϹΗΡΑΙϹΚΟΥΤΟΥ

ЄΠΡΙΑΜΗΝΤΗΝϹѠΜΑΤΟ
ΘΗΚΗΝΚΑΙЄΝЄΘΑΨΑΤΗΝΓЄ
ΝΟΜЄΝΗΓΥΝΑΙΚΑΜΟΥΝΑΝ
ΝΙΔΑΒΟΥΛΟΜΑΙΔЄΚΑΙΑΥΤΟϹ
ΤЄΘΗΝΑΙЄΤЄΡΟΝΔЄΜΗΔЄΝΑ
ΑΝЄΥΤΗϹЄΜΗϹΒΟΥΛΗϹЄѠϹ
ЄΑΝΔЄΤΙϹΠΑΡΑΤΟΥΤΟΠΟΙΗϹΗ
ΥΠΟΚЄΙϹЄΤΑΙΑΥΤΟΥΤΑΥΠΑΡ
ΧΟΝΤΑΤѠΙЄΡѠΤΑΤѠΤΑΜЄΙѠ
ΚΑΙΤΗΠΡΟϹΤΟΥϹΚΑΤΟΙΧΟΜЄΝΟΥϹΑϹЄΡ..

Αὐρήλιος Δημητριανὸς υἱὸς Ἡραΐσκου τοῦ [Βα?]τ[αρί?]δο[υ
ἐπριάμην τὴν σωματο-
θήκην καὶ ἐνέθαψα τὴν γε-
νομένη[ν] γυναῖκά μου Ναν-
νίδα. βούλομαι δὲ καὶ αὐτὸς
τεθῆναι, ἕτερον δὲ μηδένα
ἄνευ τῆς ἐμῆς βουλήσεως.
ἐὰν δέ τις παρὰ τοῦτο ποιήσῃ,
ὑποκείσεται αὐτοῦ τὰ ὑπάρ-
χοντα τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ
καὶ τῇ πρὸς τοὺς κατοιχομένους ἀσε[β]εί[α.

Petersen 1882 descripsit; ego 1892 emendavi, quae ille Reisen II 4 n. 9 ediderat (ubi perperam eidem sepulcro tertium titulum tribuit), et 1892 v. 1 et 11 extr., 1908 v. 2—11 ectypis expressi. (IGRom. III 637) Quia imago ista iam ante 1908, quo anno plenum ectypum feci, confecta est, litterarum formae ex ectypo corrigendae sunt hae ΑΔΚΜΗѠ

v. 1 extr. iam lego in ectypo ΙΑΤΑΙ ΔΟ v. 4 in. legendum est ΝΟΜЄΝΗΙΓ

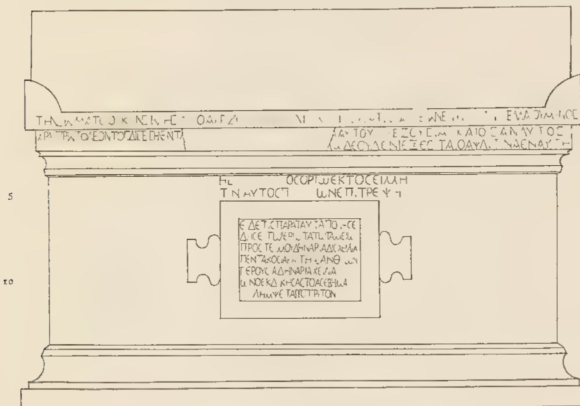
330 Sarcophagus 2·16^{m} longus, 1·11^{m} latus, 1·05^{m} altus, cuius operculum quattuor acroteriis ornatum eiusque fastigium utrumque una fascia media et duabus transversis in sex lacunas divisum est; tabula ansata 0·41^{m} alta et 0·49^{m} lata litteris 0·02—0·03^{m} altis inscripta est.

ΤΗΝϹѠΜΑΤΟΘΗΚΗΝЄѠΝΗϹΑΤΟ
ΑΙΛΙΟϹΜΑΡΚЄΛΛΟϹΔΙϹΚΑΔΥΑΝ
ΔЄΥϹΟΙΚѠΝЄΝΤΗΛΑΜΠ Ρ Ο
ΤΑΤ Η ΞΑΝΘΙѠΝΜΗΤ ΡΟ
ΠΟΛЄΙΔΙΑΤѠΝΑΡΧЄΙ ѠΝ
ΤΗЄΝΑΤΗΤΟΥΑΡΤЄΜЄΙϹΙΟΥ
ΜΗ ΝΟϹΑΡΧΙЄΡЄѠϹΑΡΜΟΔΙ
ΟΥ ΤΟ ΥϹЄΠΙΤ ѠΤЄΘΗΝΑΙ
ΑΥΤΟΝΚΑΙΓΥ ΝΑΙΚΑΑΥΤΟΥ
ΑΥΡΗΛΙΑΝΠΡЄΙΜΑΝΚΑΙΤΑЄΞΑΥ
ΤѠΝ ΠΑΙΔΙΑЄΤЄΡΟΝΔЄΜΗΔЄ
ΝΑΗΑΠΟΤЄΙϹΙΤΗΠΟΛЄΙΑΤΤΙ
ΚΑϹΔΙϹΧ ΙΛΙΑϹ

Τὴν σωματοθήκην ἐωνήσατο
Αἴλιος Μάρκελλος δὶς Καδυαν-
δεὺς οἰκῶν ἐν τῇ λαμπρο-
τάτῃ Ξανθίων μητρο-
πόλει διὰ τῶν ἀρχείων
τῇ ἐνάτῃ τοῦ Ἀρτεμεισίου
μηνὸς ἀρχιερέως Ἁρμοδί-
ου [ἔ]τους ἐπὶ τῷ τεθῆναι
αὐτὸν καὶ γυναῖκα αὐτοῦ
Αὐρηλίαν Πρείμαν καὶ τὰ ἐξ αὐ-
τῶν παιδία, ἕτερον δὲ μηδέ-
να, ἢ ἀποτείσι τῇ πόλει ἀττι-
κὰς δισχ[ε]ιλίας.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

331 Sarcophagus lapidibus quadratis impositus, quibus fundamentum fere 6ᵐ longum et latum constituitur, 2·41ᵐ longus, 1·26ᵐ latus, 1·30ᵐ altus, cuius crepido superior 0·20ᵐ, inferior 0·27ᵐ alta, operculum autem quattuor acroteriis ornatum eiusque fastigium utrumque una fascia media et duabus transversis in sex lacunas divisum est; tabulae ansatae pars interior 0·52ᵐ lata et 0·35ᵐ alta est; v. 1 in margine infimo operculi, v. 2 et 3 in crepidine superiore sarcophagi, v. 6—12 intra tabulam, v. 4 et 5 supra ipsam; litterae v. 1 0·045ᵐ altae, reliquae 0·04ᵐ.

Τὴν σωματοθήκην ἐωνήσατο Αὐρ(ήλιος) Ζώ[σι]μος [Πλί]σ[των]ος(?)
δ]ιὰ τῶν ἀρχείων ἐν τῇ [τρίτ?]ῃ τοῦ Ἀπελλαίου μηνὸς
ἀρχ(ιερέως) Πρωτολέοντος δίς· εἰς ἣν ἐντ[αφήσονται καὶ αὐτὸς καὶ
ἡ γυν]ὴ αὐτοῦ Αὐρ(ηλία) Ἐξουσία καὶ οἷς ἂν αὐτὸς
ἐπιτρέψῃ· ἑτέ]ρω δὲ οὐδενὶ ἐξέσται θάψαι τινὰ ἐν αὐτῇ
ἢ [ἐν τῷ ὑπ]οσορίῳ, ἐκτὸς εἰ μή
τινι αὐτὸς π[ερι]ὼν ἐπιτρέψῃ.
εἰ δέ τις παρὰ ταῦτα ποιήσει,
δ[ώ]σει τῷ ἱερωτάτῳ ταμείῳ
προστείμου δηνάρια δισχείλια
πεντακόσια καὶ τῇ Ξανθίων
γερουσίᾳ δηνάρια χείλια,
ὧν ὁ ἐκδικήσας τὸ ἀσέβημα
λήμψεται τὸ τρίτον.

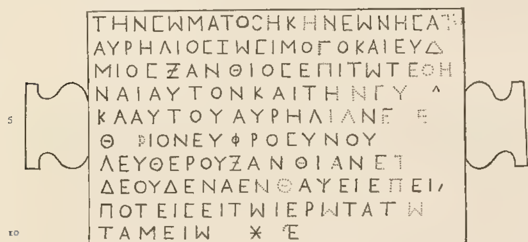
Anno 1892 descripsi primumque versum et anno 1908 versus 1—3 ectypis expressi.

v. 1 in ectypis saepe diuque excussis haec iam legere mihi visus sum:

ΤΗΝΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗΝΕΩΝΗΣΑΤΟΑΥΡΖΩΣΙΜΟΣ ΗΝΠΣΑΙΝΙΟΣ ΔΙΑΤΩΝΑΡΧΕΙΩΝΕΝΤΗ ΗΤΟΥΑΠΕΛΛΑΙΟΥΜΗΝΟΣ

v. 1 med. neque Φιλιστίωνος neque δὶς Ξάνθιος cum vestigiis litterarum consociari potest; v. 2 et 3 ita imagine reddidi ut descripseram, sed in ectypo iam lego medio in v. 2 ΗΑΥΤΟΥΑΥΡΕ et in v. 3 med. ΡΩ et paulo post ΨΑΙ; v. 7 in. [ὀφι]λήσει?

332 Sarcophagus 2·55ᵐ longus, 1·17ᵐ latus, 1·25ᵐ altus, cuius crepidines simplicissimae formae sunt, operculum autem quattuor acroteriis ornatum eiusque fastigium utrumque una fascia media et duabus transversis in sex lacunas divisum est; tabula ansata 0·49ᵐ lata et 0·33ᵐ alta litteris 0·025ᵐ altis inscripta est.

Τὴν σωματο[θ]ήκην ἐωνήσατο
Αὐρήλιος Ζώσιμο[ς] ὁ καὶ Εὐ[δό?-
μιος Ξάνθιος ἐπὶ τῷ τε[θ]ῆ-
ναι αὐτὸν καὶ τὴν γυ[ναῖ-
κα αὐτοῦ Αὐρηλί[α]ν Ἐ[λ]ε[υ-
θ[έ]ριον Εὐφροσύνου [τοῦ Ἐ-
λευθέρου Ξανθίαν. ἕτ[ερος
δὲ οὐδένα ἐνθάψει, ἐπεὶ [ἀ-
ποτείσει τῷ ἱερωτάτῳ
ταμείῳ (δηνάρια) ,ε.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

v. 10 extr. /Ε legere mihi videor in ectypo.

333 Sarcophagus 2·13ᵐ longus, 1·06ᵐ latus, 1·10ᵐ altus, fundamento lapideo crepidine superiore ornato impositus, cuius e fronte pedes lectuli exsculpti sunt; operculi quattuor acroteriis insignis fastigium una media fascia et duabus transversis in sex lacunas divisum, tabula 0·61ᵐ lata et 0·42ᵐ alta litteris 0·03—0·035ᵐ altis inscripta est.

ΤΗΝΣΩΜΑΤΟΘΗΚΗΝ
ΩΝΗΣΑΤΟΑΥΡΕΠΑ
ΦΡΟ ΕΙΤΣ Σ
Δ

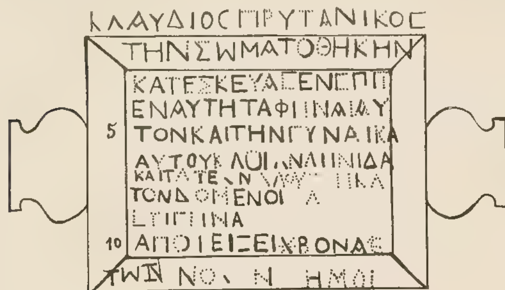
Τὴν σωματοθήκην [ἐ-
ωνήσ[α]το Αὐρ(ήλιος) Ἐπα-
φρό[δ]ειτος Τληπ[ο-
λέμου] . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Anno 1892 ectypum feci.

v. 3 extr. iam in ectypo lego ΤΟΣΤ/.Ι.

e paucis litterarum vestigiis reliquis ut certi quicquam lucrarer non mihi contigit; nisi quod in v. 9 quasi umbrae litterarum ΟΕΛΕΖ Τ Τ Ε apparent, quas cum Ω quod in v. 8 extremo legitur ita coniungere velim ut efficiatur ὤ[ν] ὁ ἐλέ[ξας] τ[ὸ] τ[ρίτον] ἕ[ξει.

334 Sarcophagus fractus, qui lapidibus quadratis impositus est, 2·29^{m} longus, 1·19^{m} latus, 1·09^{m} altus, cuius crepido superior 0·23^{m}, inferior 0·25^{m} alta est, operculum iam deest; tabula ansata 0·32^{m} alta et 0·46^{m} lata litteris 0·03^{m} altis inscripta est, v. 1 supra tabulam, v. 2 et 11 in crepidine.

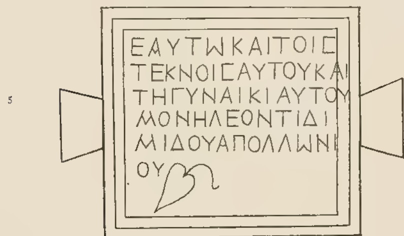

Κλαύδιος Πρυτανικὸς
τὴν σωματοθήκην
κατεσκεύασεν [ἐ]πὶ τ[ῷ
ἐν αὐτῇ ταφ[ῆ]ναι αὐ-
τὸν καὶ τὴν γυναῖκα
αὐτοῦ Κ[ασ]ί[α]ν [Ἀν]νίδα
καὶ τ[ὰ] τέκν[α α]ὐ[τῶν κ[αὶ
τὸν [ἐσ]όμενο[ν γανβρόν?· ἐὰν
δέ] τί[ς τι]να [ἄλλον θάψῃ.
ἀ]πο[τ]εί[σ]ει (δηνάρια) βόνα ,ε
τῷ [Ξα]ν[θίω]ν [δ]ήμω.

Anno 1892 describere coepi et ectypum feci.

v. 10 conf. Pl. Asin. 734 (hic inerunt viginti minae bonae mala opera partae); quamquam iste adiectivi usus et rarus nec sollemnis est, tamen denaria bona optime intellegi possunt sicut ἀργυρίου ἀρχαῖα δηνάρια (CIG 2826), quia medio saeculo III. nummis multo minoris pretii idem denarii nomen inditum erat, conf. Mommsen Gesch. des röm. Münzwesens 829, 790, 840 et Hultsch Metrologie [2] 338. accedit quod Wilhelm lectionem meam exemplis probat, in quibus adiectivum λαμπρός simili vi insigne est, conf. IG IV 946 A$_{10}$, Laum Stiftungen II 19 [2] et 211 n. 19 b; Dittenberger Suppl. II 484$_{25}$: ἀσπρατούρα, IG XII 8 n. 568: χρυσο(σ)ῦς ἑκατὸν ἀσπρούς; conf. denique Colin BCH 1903 XXVII 138 sq. (τάλαντα στερεά).

335 Sarcophagus lapidibus quadratis impositus, 2·45^{m} longus, 1·17^{m} latus, 1·22^{m} altus, cuius operculum quattuor acroteriis ornatum eiusque fastigium utrumque una fascia media et duabus transversis in sex lacunas divisum est; tabula ansata, cuius pars intima 0·38^{m} lata et 0·35^{m} alta est, litteris 0·04^{m} altis inscripta est; v. 1 0·94^{m} longus et v. 2 in crepidine superiore sarcophagi.

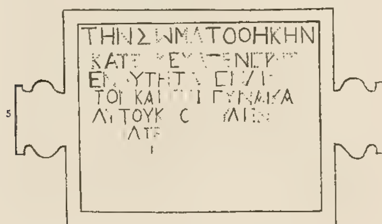
Αἴλιος Λογικὸς [Καδυα?]νδεὺς καὶ
Ξ]άνθιος τὴν σωματοθήκην κατεσκεύασεν
ἑαυτῷ καὶ τοῖς
τέκνοις αὐτοῦ καὶ
τῇ γυναικὶ αὐτοῦ
μόνῃ Λεοντίδι
Μίδου Ἀπολλωνί-
ου.

Anno 1892 descripsi et v. 1 ectypo expressi.

Mirum est, quod v. 1 sq. habent formas Σ et Μ, reliqui Ϲ et Μ

v. 1 Zingerle: [Οἰνοα]νδεὺς?

336 Sarcophagus impositus basi crepidine superiore ornatae, cuius e fronte pedes lectuli sunt exsculpti, 2·30^{m} longus, 1·19^{m} latus, 1·09^{m} altus, crepidinibus et superiore et inferiore insignis, cui operculum iam deest; in tabula frontis ansata 0·65^{m} lata et 0·52^{m} alta litterae 0·03^{m} altae inscriptae sunt.

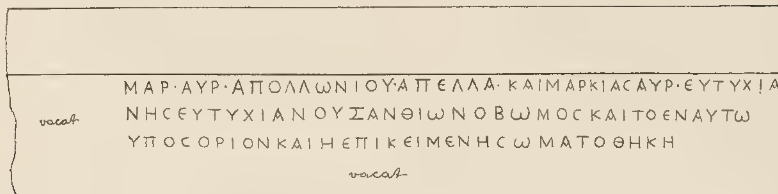

. . . .
τὴν σωμ[α]τ[οθ]ήκην
κατε[σ]κε[ύασ]εν [ἐπ]ὶ τ[ῷ
ἐν [α]ὐτῇ τ[α]φέν[α]ι [α]ὐ-
τὸν καὶ τ[ὴν] γυναῖκα
α]ὐτοῦ Κλ[εοβο?]ύλ[η]ν
καὶ τὰ] τέ[κνα αὐτῶν . . . . .
. . . .
. . . .

Ectypum feci anno 1908.

b RELIQVI SARCOPHAGI

337 Lapis quadratus 1·50^{m} longus et 0·47^{m} altus lateri orientali moenium immissus.

Μάρ(κου) Αὐρ(ηλίου) Ἀπολλωνίου Ἀπελλᾶ καὶ Μαρκίας Αὐρ(ηλίας) Εὐτυχια-
νῆς Εὐτυχιανοῦ Ξανθίων ὁ βωμὸς καὶ τὸ ἐν αὐτῷ
ὑποσόριον καὶ ἡ ἐπικειμένη σωματοθήκη.

Hula 1892 descripsit.
Idem et A et Ⲁ promiscue, interpunctionem solo in versu primo exhiberi adfirmavit.

338 Sarcophagus lapidis calcarii, cuius operculum fastigatum et quattuor acroteriis ornatum 1·95^{m} longum et 0·89^{m} latum est; in latere operculi prono titulus litteris 0·04^{m} altis inscriptus est; in colle ad orientem et meridiem ab arce sito.

ϹΤΕΦΑΝΟΥΟΙΚΕΤΟΥΕΓΩ
ΚΗΔΕΥΘΗϹΟΜΑΙΚΑΙ
ΛΑΙΝΑΗΝΑΝΕΘΡΕΨΑΜΗΝ
ΕΙΔΕΤΙϹ ΕΡΟΝΝΕ · ϹΝ
ϹΠΕΙϹΕΝΕΝΚΗΥΠΟΚΕΙ
ϹΕΤΑΙΤΩΤΗϹΤΥΝΒΩΡΥΧΙΑϹ
ΝΟΜΩΤΗϹ
ΔΕΕΠΙΓΡΑΦΗϹΑΠΕΘΕΜΗΝΠΙϹΤΙΑ
ΙϹΑΔΙΑΤΩΝΑΡΧΕΙΩΝΑΡΧ vacat
ΑΡΙϹΤΟΛΟΧΟΥΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΔΕΙΟΥ/Κ

Στεφάνου οἰκέτου. Ἐγὼ
κηδευ[θ]ήσομαι καὶ
Λαῖνα, ἣν ἀνεθρεψάμην.
εἰ δέ τις ἕτερον νεκ[ρ]ὸν
ἐπεισενένκῃ, ὑποκεί-
σεται τῷ τῆς τυνβωρυχίας
νόμῳ . τῆς
δὲ ἐπιγραφῆς ἀπεθέμην πίστια
ἴσα διὰ τῶν ἀρχείων ἀρχ(ιερέως)
Ἀριστολόχου τοῦ Δημητρίου
Δείου κʹ.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit, ego 1908 ectypum feci. CIG 4278 d (ubi nihil nisi paucas litteras versuum 8 et 9 reperies).

Ectypo potius formae A et Ν quam Ⲁ et N confirmantur. supra v. 1 nihil scriptum est; v. 4 extr. iam lego in ectypo ΝΕΚ ΟΝ

339 Sarcophagus in cuius operculo fastigato insculptus est leo iacens; titulus in tabula ansata frontis sarcophagi inscriptus est.

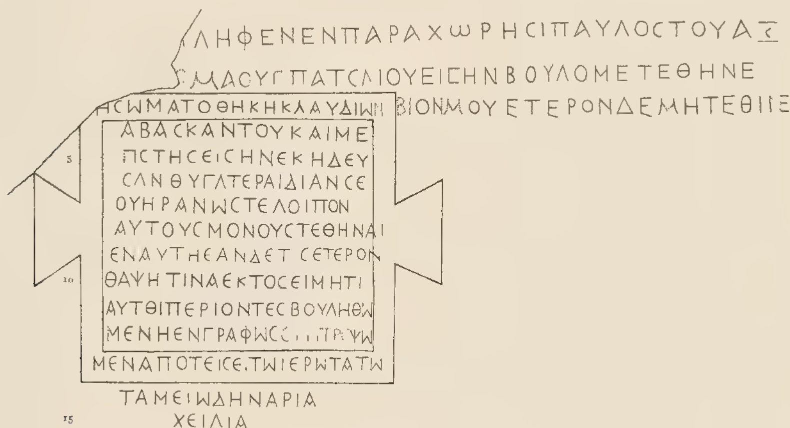
ΚΛΑΥΔΙΟΥΕΠΙΚΤΗΤΟΥΑΡΧΙΑ
ΤΡΟΥΚΑΙΚΛΑΥΔΙΑΣΑΦΕΛΕΙ
ΗΣΕΠΙΤΩΜΗΔΕΝΑΕΤΕ
ΡΟΝΤΕΘΗΝΑΙΕΙΜΗΜΟΝΟΝ
ΘΥΓΑΤΕΡΑΑΥΤΩΝΛΑΙΝΑΝ
ΕΑΝΔΕΤΙΣΕΤΕΡΟΝΘΑΨΗ
ΑΠΟΔΟΥΝΑΙΑΥΟΝΤΩΙΕΡΩ (sic)
ΤΑΤΩΤΑΜΕΙΩ✱ΒΦ

Κλαυδίου Ἐπικτήτου ἀρχιά-
τρου καὶ Κλαυδίας Ἀφελεί-
ης ἐπὶ τῷ μηδένα ἕτε-
ρον τεθῆναι εἰ μὴ μόνον
θυγατέρα αὐτῶν Λαῖναν·
ἐὰν δέ τις ἕτερον θάψῃ,
ἀποδοῦναι αὐ(τ)ὸν τῷ ἱερω-
τάτῳ ταμείῳ (δηνάρια) ͵βφʹ.

Benndorf 1881 et Hula 1892 emendaverunt exemplum Corporis IG, quod nititur eis quae Fellows et Schoenborn descripserant.
CIG 4277 et Add. (IGRom. III 636)

v. 2 sq. CIG: Ἀφ(φίας) Ἑλέ[ν]ης; v. 5 Α[ἰ]αιναν coniecit Meier Intelligenzblatt zur Allgem. Literatur-Zeitung 1845 p. 318 n. 9.

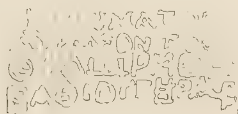
340 Sarcophagus ad septem triones et orientem ab arce in campis; tabula ansata 0·49^{m} lata et 0·46^{m} alta litteris 0·03^{m} altis inscripta est, supra eam duo versus, quorum litterae 0·035^{m} altae sunt, iuxta marginem tabulae superiorem unus versus, infra tabulam duo.

Ταύτην τὴν σωματοθήκην παρ?εί]ληφεν ἐν παραχωρήσι Παῦλος τοῦ ἀξ[ιο-
λογωτάτου . . . . Οἰν?]ομάου [σ]πατ[ε]λίου(?)· εἰς ἣν βούλομε τεθῆνε [τὴν σύν-
Ἡ σωματοθήκη Κλαυδίων — βιόν μου, ἕτερον δὲ μὴ τεθῖνε.
Ἀβασκάντου καὶ Με-
γίστης, εἰς ἣν ἐκήδευ-
σ[α]ν θυγ[α]τέρα ἰδίαν Σε-
ουήραν, ὥστε λοιπὸν
αὐτοὺς μόνους τεθῆναι
ἐν αὐτῇ . ἐὰν δέ τις ἕτερον
θάψη τινά, ἐκτὸς εἰ μή τι
αὐτ[ο]ὶ περιόντες βουληθῶ-
μεν ἢ ἐνγράφως [ἐπι]τρ[έ]ψω-
μεν, ἀποτείσει τῷ ἱερωτάτῳ
ταμείῳ δηνάρια
χείλια.

Hula 1892 ectypum fecit.
Versus supra tabulam inscripti aliquanto post reliquos additi sunt.
v. 1 ἐν ante παραχωρήσι Zingerle putat dittographia quam vocamus ortum esse; v. 2 med. idem: Ἀν]ατ[ο]λίου? (Heberdey: Νικολ]άου [Ἀν]ατ[ο]λίου) Radermacher: [ὑ]πατ[ικ]οῦ? cui utrique lectioni repugnant litterae incisae; σπατελίου = σπαθαρίου? Wilhelm: Σπατελίου (= Σπαταλίου).

341 Sarcophagus lapidis calcarii 2·20^{m} longus, 0·85^{m} latus, 0·89^{m} altus, crepidine inferiore ornatus; ex eius fronte pars effracta est operculum 0·47^{m} altum, in cuius fastigio patera exsculpta est, sex acroteriis est insigne et sex denticulis, quorum unus ab utroque latere, bini a fronte et a tergo prominent; ad meridiem et orientem ab arce; litterae 0·03^{m} altae.

Ἡ σωματο[θήκη Μ(άρκου)
Αὐρ(ηλίου) Λέοντος [ἀμισ-
θὶ δωρηθεῖ[σα ὑπὸ
Μαθίου Γ[ε]ρασ[ίμου.

Anno 1908 ectypum feci.

v. 2 sq. ἀμισθὶ Zingerle.

342 Sarcophagus, in cuius operculo fastigato tabula ansata insculpta est; ad septem triones et orientem a pila sepulcrali.

ΤΗΝ ΠΥΕΛΕΙΔΑ ΑΕΩΝΗ
ϹΑΤΟΚ ΥΤΥΧΗϹΕΑΥΤΩ
ΚΑΙΓΥΝΑΙΚΙΑΥΡ·ΑΡϹΑϹΙ
ΕΤΕΡΩΔΕΟΥΔΕΝΙΕΙΔΕ
ΤΙϹΕΝΘΑΨΗΤΝΑΑΠΟ
ΤΕΙϹΕΙΤΗΓΕΡΟΥϹΙΑ ⋇ Ф

Τὴν πυελεῖδα ἐωνή-
σατο Κ[λ(αύδιος) Ε]ὐτύχης ἑαυτῷ
καὶ γυναικὶ Αὐρ(ηλίᾳ) Ἀρσασ[ίῳ?
ἑτέρῳ δὲ οὐδενί. εἰ δέ
τις ἐνθάψῃ τινά, ἀπο-
τείσει τῇ γερουσίᾳ (δηνάρια) φ'.

Hula 1892 emendavit quae CIG 4278 h repetita sunt ex Intelligenzblatt zur Allgem. Literatur-Zeitung 1845 p. 298 n. 6 (Ross). Birch p. 436, conf. Hill Journ. hell. st. 1895 XV 125 n. 16.

Fellows (ut testatur Birch) descripserat v. 3 extr. ΑΡΣΑΣΙΝ quam formam Hill probare studet; Zingerle: Ἀρσάσι (Heberdey: Ἀρσάσῃ) = Ἀρσάσει? v. 5 Fellows-Birch: ΤΙΝΑ

---

343 Sarcophagus fractus nunc 1·15^{m} altus, cuius pars interior 1·87^{m} longa et 0·63^{m} lata est, inter sepulcra ad orientem ab arce sita; tabula nunc 0·58^{m} lata et 0·41^{m} alta litteris 0·025^{m} altis inscripta est.

ΚΕ
ΑΡϹΑ
ΚΑΙΤΗΓΥ
ΚΑΙΤΩΥΙΩ
ΕΤΕΡΩΔΕΜΗΔ
ΝΑΙΘΑΨΑΙΤΙΝΑΕ
ΤΕΙϹΕΙΤΩΔΗΜ
(sic) ΕΔΕΤΩΥΠΟϹΟΡΙΩ
ΕΓΩΕΠΙΤΡΕΨΩ

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

[Τὴν σωματοθήκην κατεσ-]
κε[ύασεν . . . .
Ἀρσάσ[ιος Ξάνθιος αὐτῷ
καὶ τῇ γυ[ναικὶ . . . . . .
καὶ τῷ υἱῷ [Π? . . . . ·
ἑτέρῳ δὲ μηδ[ενὶ ἐξεῖ-
ναι θάψαι τινά, ἐ[πεὶ ἀπο-
τείσει τῷ δήμῳ [(δηνάρια) . . ·
ἐ(ν) δὲ τῷ ὑποσορίῳ, [ᾧ ἂν
ἐγὼ ἐπιτρέψω.

344 Fragmentum sarcophagi 0·25^{m} altum, 0·23^{m} latum, 0·15^{m} crassum, inter sepulcra prope arcem sita; litterae 0·04^{m} altae.

ΝΝΟ
ϹΙΝΑΙΜ
ΕΤΙϹΕΤ
ΑΥΤΗΑΙ
ΤΩΤΑΜ

[Τὴν σωματοθήκην κατεσκεύ-]
ασεν Νό?]ννος [ἑαυτῷ μόνῳ,
ἄλλον δὲ ἐξε]ῖναι μ[ηδένα θά-
ψαι . ἐὰν δ]έ τις ἕτ[ερον ἐπι-
θάψῃ ἐν] αὐτῇ, ἀ[ποτείσει .
τῷ ἱερωτά]τῳ ταμ[είῳ (δηνάρια) . .

Hula et ego 1892 descripsimus.

v. 2 sq. Zingerle: ἄλλῳ δὲ ἐξε]ῖναι μ[ηδενὶ θάψαι τινά· εἰ δ]έ τις, cui lectioni spatium vix suppetit.

345 Tabula 0·68^{m} lata et 0·445^{m} alta inter sepulcra quae tria milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant; litterae 0·03^{m} altae.

ΜΟΥΚΙΑΝΟϹΒΤΟΥΠΑΝΚΑΛΟΥΞΑΝΘΙΟϹ
ΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝΤΟΗΡΩΟΝΕΑΥΤΩΚΑΙ
ΤΗϹΥΝΒΙΩΑΥΤΟΥΛΑΝΠΡΟΤΥΧΗΚΑΙΤΟΙϹ
ΤΕΚΝΟΙϹΑΥΤΩΝΕΠΙΤΩΜΗΔΕΝΑΕΤΕΡΟΝ
ΕΞΟΥϹΙΑΝΕΧΕΙΝΤΑΦΗΝΑΙΗΜΟΝΟΝΤΟΥϹΠΡΟΔΗ
ΛΟΥΜΕΝΟΥϹΕΚΤΟϹΕΙΜΗΑΥΤΟϹΕΓΩΒΟΥΛΗΘ
ΕΤΕΡΟΝΤΙΝΑΤΑΦΗΝΑΙΗΤΟΝΤΟΛΜΗϹΑΝΤΑΘΑ
ΨΑΙΕΤΕΡΟΝΑΠΟΤΕΙϹΑΙΤΗΞΑΝΘΙΩΝΠΟΛΕΙ✕Α
ΩΝΤΟΤΡΠΟΝΟΕΛΕΝΞΑϹΛΗΝΨΕΤΑΙ
ΖΩΜΕΝ

Μουκιανὸς β' τοῦ Πανκάλου Ξάνθιος
κατεσκεύασεν τὸ ἡρῷον ἑαυτῷ καὶ
τῇ συνβίῳ αὐτοῦ Λανπροτύχῃ καὶ τοῖς
τέκνοις αὐτῶν ἐπὶ τῷ μηδένα ἕτερον
ἐξουσίαν ἔχειν ταφῆναι ἢ μόνον τοὺς προδη-
λουμένους, ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸς ἐγὼ βουληθῶ
ἕτερόν τινα ταφῆναι· ἢ τὸν τολμήσαντα θά-
ψαι ἕτερον ἀποτεῖσαι τῇ Ξανθίων πόλει (δηνάρια) ‚α
ὧν τὸ τρ[ίτ]ον ὁ ἐλένξας λήνψεται.
Ζῶμεν.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

Hill Journ. hell. st. 1895 XV 124 n. 15.

346 „On a sarcophagus lid; letters 0·035^{m}."

ΛΗΤΟΙϹΗΚΑΙΝΥΝΦΙΔΙΑ
ΔΙΟΝΥϹΙΟΥΤΟΥΚΛΑΜΟΥ
ΡΕΟϹΤΗΝΠΟΙΑΛΙΔΑΚΑ
ΤΕϹΚΓΥΑϹΑϹΑΥΤΗΚΑΙ
ΤΗΘΡΕΠΤΤΗΜΟΥΖΩϹΙΜΙ
ΔΙΕΤΕΡΟΝΔΕΟΥΔΕΙϹΕΝ
ΘΑΨΕΙΤΙΝΑΗΑΠΟΤΕΙϹΕΙ
ΤΗΠΟΛΙ ⋇ Φ

Λητοῖς ἡ καὶ Νυνφιδία
Διονυσίου τοῦ Κλαμου-
ρέος τὴν ποιαλίδα κα-
τεσκεύασα [ἐ]αυτῇ καὶ
τῇ θρεπτῇ μου Ζωσιμί-
δι· ἕτερον δὲ οὐδεὶς ἐν-
θάψει τινά, ἢ ἀποτείσει
τῇ πόλι (δηνάρια) φ'.

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 107 n. 14, cuius ectypo uti nobis licuit.

v. 2/3 Κλα(υδίου) Μ⟨ο⟩υρέος? litterae omnino certae sunt; itaque nec quod Davies scripsit Καλλι[θ]υρέος, nec quod Benndorf proposuit Καλλίου [Πατα]ρέος, probari potest; Kubitschek: τοῦ κ(αὶ) Λαμουρέος?

347 Fragmentum sarcophagi; litterae 0·03^{m} altae.

ΤΗΝΠΟΙΑΛΙΔΑΚΑΤΕΚΕΥΑϹΕΝ
ΧΡΥϹΕΑΞΑΝΘΙΑΚΑΙϹΙΔΥΜΙϹ
ϹΑΥΤΗΚΑΙΤΩΑΝΔΡΙΔΡΑΚΟ
ΙΛΡϹ ΙΙ ΜΙ ΔΕΝΑΙ
ΝΟΛΡ Τ ΝΑ ΗΑΠΟΤΙ
ΙΤΩ ΗΝΟΤΑΤΩΤΑΜΙΩ
Ж Φ ΟΜΗΝΥϹΑϹΑΗΨΕ
ΤΕΑΙΞΑΥΤΩΝ Ж Ρ

Τὴν ποιαλίδα κατε(σ)κεύασεν Χρυσέα Ξανθία καὶ Σιδυμὶς ἑαυτῇ καὶ τῷ ἀνδρὶ Δράκο[ν-τι· α[ἴτε]ρο[ν δὲ] μ[η]δέν(α) α[ἰ-ξὸ]ν [θάψαι] τ[ι]νά· ἢ ἀποτί-σει] τῷ [σεμ]νοτάτω ταμίω (δηνάρια) φ'· ὁ μηνύσας λήψε-τε αἰξ αὐτῶν (δηνάρια) ρ'.

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 106 sq. n. 13, cuius ectypo uti nobis licuit.

v. 4 in. iam in ectypo lego ΤΙΑΗΓΡΟΙΙ, v. 5 in. ⅂

Davies: v. 2 in. ΧΡΥϹΕΑ, v. 3 in. ΕΛ, v. 4 in. ΙΑΡ, v. 5 . . ΝΟΛ . . . . ΑΙΗΑΠΟΤΙ, v. 8 extr. ЖΦ (minus recte); idem v. 7 in. scripsit Ж [α]φ.

348 Fragmentum sarcophagi; litterae 0·03^{m} altae.

ΤΗΝΠΟΙΑΛΕΙΔΑΚΑΤΕϹΚΕΥΑ
ϹΕΝΑΥΡΗΛΙΟϹΕΥΤΥΧΗϹΘΑ
ΥΤΙΚΑΙΤΗΓΥΝΑΙΚΙΜΟΥΛΕΟΝ
ΓΡ ΔΕΟΥΔΕΝΙΕΞΟΙΙΕΙ
Ι ΙΙΝ Ι Ι

Τὴν πό\<ι\>αλείδ[α] κατ[ε]σκεύα-σεν Αὐρήλιος Εὐτύχης [ἑ]α-υτ[ῷ] κ[α]ὶ τῇ γυναικί μου Λεον-τίδι? ἑτέ]ρ[ω] δὲ οὐδενὶ ἐξὸ[ν] ε[ἶ-ναι θάψαι τι]ν[ά· ἢ τίσει τῷ ἱερωτάτω ταμείω (δηνάρια)] . .

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 107 n. 15, cuius ectypo ubi nobis licuit.

v. 4 sq. Zingerle: ἔ[σται, sed spatium exeunte in versu 4 vix suppetit litterae Ϲ.

349 Sarcophagus sine operculo, 1·94^{m} longus, 0·98^{m} latus, 0·96^{m} altus, in colle ad orientem et meridiem ab arce sito; tabula ansata 0·78^{m} longa et 0·535^{m} alta litteris 0·04^{m} altis inscripta est.

ΤΛ Τ ΝΙΙ ΝΙ ΤΟ
ΑΥΙ ΛΙΟΥΑΓΡΕΟ ΩΝΤΟϹ ΔΚ ΑΤΕΙ
ΜΗΤΟΥΒΟΥΛΕΥΤΟΥΠΑΝΤΑΡΧΟΝ
ΤΟϹΕΚΓΕΝΟΥϹΕΝΩΚΗΔΕΥΘΗϹΕΤΕ
ΑΥΤΟϹΤΕΚΑΙΗϹΥΜΒΙΟϹΑΥΤΟΥΧΡΙ
ϹΙΟΝϹΥΜΦΟΡΙΑΝΟΥΕΤΕΡΟϹΔΕΟΥ
ΔΕΙϹΕΞΟΥϹΙΑΝΕΞΕΙΚΗΔΕΥϹΑΙ
ΤΙΝΑΕΠΕΙΑΠΟΤΕΙϹΕΙΤΩΙΕΡΩ
ΤΑΤΩΤΑΜΕΙΩΕΠΙΤΕΙΜΙΟΥ
ЖΧΕΙΛΙΑ

Τλ[ήσων? τὸν] τ[άφ]ον [ἐω]ν[ήσα]το Αὐρηλίου Ἀγρεο[φ]ῶντος δὶς Ἀτει-μήτου βουλευτοῦ παντάρχον-τος ἐκ γένους· ἐν ᾧ κηδευθήσετε αὐτός τε καὶ ἡ σύμβιος αὐτοῦ Χρι(sic)-σίον Συμφοριανοῦ. ἕτερος δὲ οὐ-δεὶς ἐξουσίαν ἕξει κηδεῦσαί τινα, ἐπεὶ ἀποτείσει τῷ ἱερω-τάτω ταμείω ἐπιτειμίου (δηνάρια) χείλια

Hula 1892 ectypum fecit.

Davies Journ. hell. st. 1895 XV 105 sq. n. 11.

Davies: v. 1 med. ΟΝΙ (neque aliud quid in hoc versu), v. 5 med. ΚΑΙ, extr. ΧΡΥ; ego v. 2 in. iam lego in ectypo ΑΥΡΗΛΙΟΥ

v. 3 sq. (cf. n. 382 v. 4 sqq.) — ἄρξαντος πᾶσαν ἀρχήν (quod saepius legitur)? v. 4 Davies: ἐκ γένους will be equivalent to ἐκ προγόνων.

350 Sarcophagus sine operculo in colle ad orientem ab arce sito; tabula ansata 0·87^{m} lata et 0·52^{m} alta litteris 0·035^{m} altis inscripta est.

Μ Π ΩΙ ΥΧΟΥ ΟΥ ΕΠΡΙΑΜΗΝ
ΤΟΝΟΙΚΟΙ ΚΑΙΕΚΗΔΕΥϹΑΤΗΝΑΞΙΑΝ
Ι ΝΟΥϹΓΥΝΑΙΙ ΑΜΟΥΘΕ ΔΩΡΑΝ
ΥΘΗϹΟΜΑΙΔΕΚΑΙΑΥΤΟϹΚΑΙ
Γ Ι ΟΙ ΗϹΓΥΝΑΙΚΟϹΜΟΥΔΟΝΙϹ
ΙΥ ΙΟΙΟΥΚΑΙ ΛΥΤΗϹ ΜΗΤΗΡΕΛΠΙϹ
ΕΤΕΡΟϹΔΕΟΥΔΕΙϹ ΟΥϹΙΑΝΕΞΕΙ
ΕΝΘΑΨΑΙΤΙΝΑΕΠΕΙΥΠΕΥΘΥΝΟϹ
ΕϹΤΑΙΤΩΙΕΡΩΤΑΙΩΤΑΜΕΙΩ
ЖΕ

Μ(ᾶρκος) [Αὐρ(ήλιος)] Π[ολέμ?]ω[ν] Εὐ[θ]ύχου[ς](?) ἐ[π]ρι[άμ]ην τὸν οἶκο[ν] καὶ ἐκήδευσα τὴν ἀξ[ί]αν τοῦ γέ]νους γυναῖ[κ]ά μου Θ[εο]δώρ[α]ν· κηδε]υθήσομαι δὲ καὶ αὐτὸς κ[αὶ τὸ τέκν]ο[ν τῆ]ς γυναικός μου Δ(ι)ον[ύ]σ[ιος? Ν]υ[νφ?]ίου καὶ [α]ὐτῆς μήτηρ Ἐλπίς· ἕτερος δὲ οὐδεὶς [ἐξ]ουσίαν ἕ[ξ]ει ἐνθάψαι τινά. ἐπεὶ ὑπ[ε]ύθυνος ἔσται τῷ ἱερωτά[τ]ω ταμείω (δηνάρια) ,ε.

Hula 1892, ego 1908 ectypa fecimus.

v. 1 med. Zingerle: Εὐ[θ]ύ[μ]ου?, v. 5 extr. idem: Δο[ρτ]ις? v. 6 in. Ν]υ[νφ]ίου Radermacher, Zingerle: Ε]ὐ[πιθ]ίου? inter αὐτῆς et μήτηρ non erat scriptus articulus ἡ.

351 Sarcophagus in colle ad orientem ab arce sito; litterae 0·05^{m} altae.

ΥΡΑΠΕΜΑϹ
ΤΗΚΗΤΟΥΛωοΥ
ϹΕΤΟΥϹΕΝΗ
ΚΤ ΗϹΥΝΒΙΟϹΑΥΤΟΥ
ΑΥΡΕΛΕΝ ΟϹΚΑΙΟΝΑΝΠΕΡΙωΝ
ΟΥΛΗΘΗΤΕΘΗΝΑΙΜΕ ΤΑΔΕΤΗΝΑΠΟ
ΒΙωϹΙΝΑΥΤΟΥΟΥΔΕΙϹΕΤΕΡΟϹΕΞΟΥϹΙΑΝ
ΕΞΕΙΕΝΘΑΨΑΙΤΙΝΑΕΠΕΙΑΠΟΤΕΙϹΕΙΤω
ΙΕΡωΤΑΤωΤΑΜΕΙωΕΠΙΤΕΙΜΙΟΥΔΗΝΑ
ΡΙΑΧΕΙΛΙΑωΝΟΕΛΕΝΞΑϹΛΗΜΨΕΤΑΙ
ΤΟΤΡΙΤΟΝ

Τὴν σωματοθήκην ἐωνήσατο Α]ὐρ(ήλιος) Ἀπε[λλ]ᾶς
Ξάνθιος διὰ τῶν ἀρχείων?] τῇ κη' τοῦ Λώου
μηνὸς ἀρχιερέως] . . . . ς ἔτους· ἐν ᾗ
κ[ηδευθήσεται αὐτός τε καὶ] ἡ σύνβιος αὐτοῦ
Αὐρ(ηλία) Ἑλέν[η] . . . . ος καὶ ὃν ἂν περιὼν
βουληθῇ τεθῆναι. μετὰ δὲ τὴν ἀπο-
βίωσιν αὐτοῦ οὐδεὶς ἕτερος ἐξουσίαν
ἕξει ἐνθάψαι τινά, ἐπεὶ ἀποτείσει τῷ
ἱερωτάτῳ ταμείῳ ἐπιτειμίου δηνά-
ρια χείλια, ὧν ὁ ἐλένξας λήμψεται
τὸ τρίτον.

Hula 1892 ectypum fecit.

Wilhelm in v. 4 κ[ηδευθήσεται ἡ γενομέν]η et in v. 5 Ἑλέν[η καὶ αὐτ]ὸς proposuit scribendum, id quod minus placet, quia in v. 5 non 7, sed 9 litterae videntur esse deletae.

352 Sarcophagus fractus; litterae 0·03—0·04^{m} altae.

ΔΑΙϹ
ΤωΝΤο
ΒΟΥΛΗϲ
ΠΟΒΙωϹΙΝ
ΡΟϹΕΞΟΥϹΙΑΙΕ ΙΕΝΘ/
ΨΑΙΤΙΝΑΕΠΙΑΠΟΓΕΙϹΕΙΤωΙΕΡω
ΤΑΤωΤΑΜΕΙω .ΠΙΤΕΙΜΙΟΥ✱/Α
ωΝΟΕΛΕΝΞΑϹΛΗΜΨΕΤΟΤΡΙΤΟΝ
sic

Hula 1892 descripsit, ego 1908 v. 1—3 charta expressi.
CIG 4278 c.

Τὴν σωματοθήκην κατεσκεύασαν]
. . . . [καὶ . . . . . . Εὐ?-
δαίμο[νος ἐπὶ τῷ τεθῆναι αὐ-
τῶν το[ὺς ἐκγόνους? καὶ οὓς ἂν
βουλη[θῶσι ζῶντες· μετὰ δὲ τὴν ἀ-
ποβίωσιν [αὐτῶν οὐδεὶς ἕτε-
ρος ἐξουσίαν ἕ[ξει] ἐνθά
ψαι τινά, ἐπὶ ἀπο[τ]είσει τῷ ἱερω-
τάτῳ ταμείῳ [ἐ]πιτειμίου (δηνάρια) ͵α,
ὧν ὁ ἐλένξας λήμψε(τε) τὸ τρίτον.

ΙΙ/
v. 1 in ectypo lego ΔΑΙΜ◡ (Kubitschek: Ἀγαθοδαίμονος?): v. 5 Schoenborn (CIG): ΖΟϹΕΤΟΥϹΙΑ . . . . . ΝΕ . . . . ΕΝΘΑ . . .; v. 6 ἐπὶ = ἐπεί.

353 Lapis quadratus 0·57^{m} latus, 1·08^{m} altus, fere 0·20^{m} crassus, inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant; litterae 0·025—0·03^{m} altae.

ΕΝΤωΥΠΟϹΟΡΙωΟΦΕΙΛLΙΤΕΘ
ΕΡΜΟΙϹΚΑΙΓΥΝΗΑΥΤΟΥΝΑΝ
ΝΗΚΑΙΤΕΚΝΑΑΥΤΟΥΒ
ΚΑΘωϹϹΥΝΕΧωΡΗΘΗ
ΑΥΤΟΙϹΔΙΑΤωΝΑΡΧΕΙ
vacat ωΝΥΠΟΕΡ
ΜΟΚΡΑΤΟΥ

Ἐν τῷ ὑποσορίῳ ὀφείλω τεθ[ῆναι
Ἕρμοις καὶ γυνὴ αὐτοῦ Νάν-
νη καὶ τέκνα αὐτοῦ β',
καθὼς συνεχωρήθη
αὐτοῖς διὰ τῶν ἀρχεί-
ων ὑπὸ Ἑρ-
μοκράτου.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit, Heberdey 1895 contulit. v. 1 extr. Heberdey ΛωΤΕϹ; v. 2 Ἕρμοις (sic) = Ἑρμῆς (per itacismum)? an = Ἑρμόης (pro Ἑρμόας)? Wilhelm Ἑρμαῖος subesse suspicatur.

354 Sarcophagus, cuius operculum solum, quod fastigatum et quattuor acroteriis ornatum est, e terra eminet; extra eam portam arcis quae ad septem triones et orientem versa est; prope marginem inferiorem operculi duae litterae quae frontem fasciae mediam occupant:

ΖW ζῶ

Hula 1892 descripsit.
Ante litteram Z ipsam magna pars operculi defracta est.

Quod Kubitschek opinatur ZW esse exitum dativi, minus veri simile est.

4 ARAE

a QVADRATAE

355 Ara quadrata fere 1·15^{m} alta et 0·50^{m} lata immissa inferiori parti muri arcis medio aevo exstructi; litterae dispares fere 0·02^{m} altae. ΑΖΞΣΩ

Βίκτορα πᾶλο[ν α'
σεκούτορα.
Βίκτορα τὸν
στεναρόν
με σεκούτο-
ρα νῦ(ν) ἐσορᾶ-
τε, ὃν πάν-
τες τρόμε-
ον σύνζυγοι
ἐν σταδίοις.
οὗ πατρὶς ἦν
Λιβύη· νῦν δ' ἐ[ν
Ξάνθοιό με
γαία αὖ ξ[έ]νι-
ον δάπεδον
κατέ[χ]ει σὺν
δόγματι Μοι-
ρῶν. Παῖζε γέ-
λα παροδεῖτα
βλέπων ὅτι
καὶ σὲ θανεῖν
δεῖ. Ἀμαζῶ[ν
Βίκτορι ἀνδρὶ
ἰ]δίω ἐκ τῶν
ἑαυτοῦ μνεί-
ας χάριν τὸν βω-
μόν. εἴ τις δὲ κα-
θελ[ὼ]ν ὀρύξη, δώσει
εἰς τὸ(ν) φίσκον (δηνάρια) φ'.
Χ]αίρεται παρο-
δεῖται.

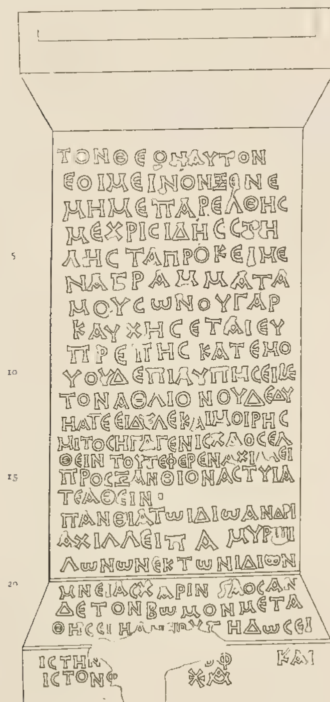
Ormerod et Robinson 1911 descripserant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 18 sq. n. 26.

Frons arae inscripta paene tota in muro latebat, ut legi non posset nisi saxis quae supra eam iacebant evulsis; itaque lectio difficillima erat et maxime incerta sunt quae in 1. versu legere sibi visi sunt primi editores.

v. 1 extr. ΛΟΥ Λ; vocabulum πᾶλος editores p. 20 illustraverunt, conf. K. Schneider P.-Wiss. Suppl. III 778; v. 2 conf. Friedländer Sittengeschichte II⁵ 483; v. 12 extr. δ' ἐ[ν Heberdey (pro ΔΕ); v. 14 extr. ΑΥΞΑΝΙ (ed. princ.: γαῖα, αὐξανίον δάπεδον), Heberdey: [Λ]υ[σ]ανίο[υ] quo nomine deum inferorum significari putat, Wilhelm qui δὲ in v. 12 retinet: γαίας ἄξεινον? v. 16 med. ΕΛΕΙ; v. 22 extr. ΖΩ///; v. 24 in. ΔΙΩ; v. 25 ἑαυτοῦ = ἑαυτῆς, conf. Kühner-Gerth I 82; v. 28 in. ΘΕΛΠΟΝ (ed. princ.: καθέλ[κω]ν), Zingerle et Heberdey: καθελ[ὼ]ν; v. 30 in. ///ΑΙΡ

Mirum quod unus pentameter interponitur inter quattuor hexametros.

356 Ara quadrata 1·07^{m} alta, 0·37^{m} lata, 0·35^{m} crassa, crepidinibus et superiore et inferiore ornata etiam ab utroque latere; in latere septemtrionali summae arcis; litterae 0·015—0·025^{m} altae.

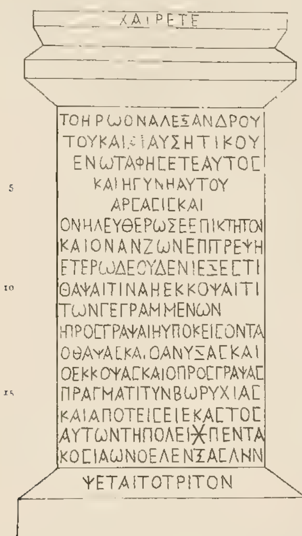

Τὸν θεὸν αὐτὸν
σ]οί· μεῖνον, ξένε·
μή με παρέλθης,
μέχρις ἴδης στή-
λης τὰ προκείμε-
να γράμματα
Μουσῶν. οὐ γὰρ
καυχήσεται εὐ-
πρεπὴς κατ' ἐμο-
ῦ οὐδ' ἐπιλυπήσει με
τὸν ἄθλιον οὐδὲ δύ-
ν]ατε. εἰ δέ [μ]ε καὶ Μοίρης
μίτος ἤγαγεν ἰς χάος ἐλ-
θεῖν, τοῦτ' ἔφερεν Ἀχιλλει
πρὸς Ξάνθιον ἄστυ [κ]α-
τε[λ]θεῖν.
Πανθία τῷ ἰδίω ἀνδρὶ
Ἀχιλλεῖ π(άλω) α' μυρ[μ]ι-
λώνων ἐκ τῶν ἰδίων
μνείας χάριν. ὃς ἂν
δὲ τὸν βωμὸν μετα-
θήσει ἢ ἀν[ορ]ύ[ξ]η, δώσει
ἰς τὴν [πόλιν (δηνάρια)] ,βφ' καὶ
ἰς τὸν φ[ίσκον] (δηνάρια) α' μ(ύρια).

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

v. 2 ἑοῖ = σαυτῷ? (conf. Kühner-Gerth I 571 sq.), Radermacher: = deum solum sibi attende? σ]οὶ Kubitschek; post σοί interpungendum esse Wilhelm cognovit, Zingerle confirmavit exemplis simillimis (Athen. Mitteil. 1900 XXV 410 sq. n. 20 et 21: Τὸν θεὸν σοί· μὴ ἀδικήσις ubi Koerte σοί falso interpretatus est σύ, ibidem 469 n. 2: Τὸν θεόν σοι· μὴ ἀδικήσεις ubi falso editur σο(υ), Sterrett An epigraphical journey in Asia Minor 157 n. 142: Τὸν θεσιν(!) σύ (= σοι)· μὴ [ἀ]δικήσεις, Ramsay Studies in the history and art 222 n. 20: Τὸν θεόν σοι· ἀναγν[ο]ὺς μὴ ἀδικαίσις ubi Ramsay legit σὺ [conf. ibidem p. 203 sq.: The formula τὸν θεὸν σὺ μὴ ἀδικήσεις] quamquam participio ἀναγνοὺς interposito coniunctivum seiungendum esse ab accusativo θεὸν manifestum est); v. 7 sqq. pentameter dum modo metiaris καυχέσεται ἠυπρεπής; v. 11/12 δύνᾶτε (quam lectionem Heberdey amico debeo); v. 14 ἔφερεν Ἀχιλεῖ metiendum; v. 14 sqq.: hoc (= fatum) attulit (imposuit) Achilli (= mihi) ut Xanthum perveniret; v. 18 sq. Kubitschek interpretatus est qui ad Dessau 5100 (myrmilloni . . . . . primo palo) revocat, conf. ad n. 355 v. 1 et Daremberg-Saglio II 1587 sqq. (Lafaye) atque in primis IG XIV 1832 (πᾶλος πρῶτος ἀσσεδαρίων); v. 20 litterae Τ(?)Α erasae videntur esse; v. 23 sq. ἰς pro dativo sicut hodie.

357 Ara quadrata 1·13^{m} alta, 0·44^{m} lata, 0·47^{m} crassa, crepidinibus et superiore et inferiore (etiam ab utroque latere) atque acroteriis ornata, summa in arce iuxta partem moenium quae ad septem triones et orientem vergit; litterae 0·03^{m} altae.

Χαίρετε.
Τὸ ἡρῷον Ἀλεξάνδρου
τοῦ καὶ Αὐ[ξ]ητικοῦ·
ἐν ᾧ ταφήσετε αὐτὸς
καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ
Ἄρσασις καὶ
ὃν ἠλευθέρωσε Ἐπίκτητον
καὶ ὃν ἂν ζῶν ἐπιτρέψῃ·
ἑτέρῳ δὲ οὐδενὶ ἔξεστι
θάψαι τινα ἢ ἐκκόψαι τι
τῶν γεγραμμένων
ἢ προσγράψαι· ἢ ὑποκείσοντα[ι
ὁ θάψας καὶ ὁ ἀνύξας καὶ
ὁ ἐκκόψας καὶ ὁ προσγράψας
πράγματι τυνβωρυχίας
καὶ ἀποτείσει ἕκαστος
αὐτῶν τῇ πόλει (δηνάρια) πεντα-
κόσια, ὧν ὁ ἐλένξας λήν-
ψεται τὸ τρίτον

Anno 1892 correxi exemplar, quod a Frederico Howlett rev. domino anno 1845 exceptum officiose nobiscum communicaverat A. S. Murray.

Ormerod et Robinson 1911 descripserant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 17 n. 25.

v. 3 med. Ormerod et Robinson: ΑΙΔΙΑΥΞ; litterae ΑΙ, quas per errorem duplicatas esse Hill bene suspicatus est, erasae sunt.

358 Lutetiae Parisiorum? „petit cippe quadrangulaire . . . . envoyé de Rhodes, sans autre indication sur la provenance réelle . . . chez M. Desbuissons."

ΙΟΗΡΩΟΝ
ΚΑΤΕϹΚΕΥΑϹΕΝ
ϹΩϹΑϹϹΩϹΑ
ΔΕϹΕΠΠΩΤΕ
ΘΗΝΕΕΜΕΚΑΙ
ΤΑΕΞΕΜΟΥΤΕ
ΚΝΑΑΡΤΕΜΙ
ΔΩΡΕΝΚΑΙΚΥΡΙ
ΟΝΑΕΤΕΡΟΝΔΕ
ΟΥΔΕΙϹΕΘΑΨΕΙ
ΤΙΝΑΗΑΠΟΤΕΙϹΙ
ΤΗ ΑΝΘΙΟΝΠΟΛΙ
* Φ

Τ]ὸ ἡρῷον
κατεσκεύασεν
Σωσᾶς Σωσᾶ-
δ[ο]ς ἐπ[ὶ τ]ῶ τε-
θῆνε ἐμὲ καὶ
τὰ ἐξ ἐμοῦ τέ-
κνα Ἀρτεμί-
δωρ[ο]ν καὶ Κυρί-
ονα· ἕτερον δὲ
οὐδεὶς ἐ(ν)θάψει
τινά, ἢ ἀποτείσι
τῇ [Ξ]ανθίον πόλι
(δηνάρια) φ'.

C. Clermont-Ganneau, qui ectypum et lapidem ipsum descripserat, edidit Revue arch. 1878 XXXVI 317 sqq.

Quia Clermont-Ganneau v. 3 sq. ϹΩϹΑΔΕϹ et v. 7 sq. ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΕΝ legere sibi visus est, pro Ο scriptum fuisse □ suspicor.

Ex v. 12 apparere videtur aram Xantho transportatam esse in Rhodum insulam.

359 Ara quadrata lapidis calcarii 0·55^{m} alta, 0·34^{m} lata, 0·39^{m} crassa, crepidinibus et superiore et inferiore, quae 0·34^{m} inter se distant, etiam ab utroque latere ornata; ad meridiem ab arce; litterae 0·05^{m} altae.

ΛΙΚΙΝΝΙΟΣ
ΣΑΡΠΗΔΩΝ
ΥΓΙΑΝΤΗΝ
ΣΥΝΒΙΟΝΗΡΩ
ΙΣΙΝ

Λικίννιος
Σαρπηδὼν
Ὑγίαν τὴν
σύνβιον ἡρώ-
ισ[α]ν.

Anno 1908 descripsi et ectypum feci.

v. 4 sq. ἡρώισ[α]ν Zingerle; ac re vera lectionem ἥρω Ἶσιν, de qua cogitaveram, sustinere non audeo, quia, quamquam Cleopatra regina cognomen Isidis acceperat (conf. Roscher Lexikon II 1 518), aliae tamen hoc exemplum imitatae non sunt.

360 „Dans le mur d'une maison, fruste et mutilée; à côté il y a un bas-relief dégradé par le feu."

Ross de Bladensburg:

ΠΤΟΛΜ . . . . ΙΟϹ
ΟϹΖΩϹΙΔ . . . . ΝΟΝ
ΜΗΝΤΗΝΤΟΝΚΑ . . . . ЄΜЄΟΝ
ΙΔΙΑΝΓΥΝΑΙΚΑΙΩΤΗ . . . ΤΑΤΕΚΝΑ
ΚΑΝΜΝΗΜΗΣΜΝ . . . . . . ϹΚЄΝ
ΧΑΡΙΝ

Ross de Bladensburg descripserat, edidit Le Bas 1263, qui haec addit: „Je donne ici la copie de Ross, que Bailie a remanié de la façon la plus arbitraire, et pour produire un texte ridicule. La copie de Ross est trop défectueuse pour qu'on puisse restituer l'inscription." Ex Bailie III 111 n. CCCXXIII m repetivit CIG 4278 f (conf. C. Keil Philol. 1850 V 671):

Bailie:

ΠΤΟΛЄΜΑΙΟϹ _ _ _ _ _ _ _ _ _ ΘΙΟϹ
ΟΚ . . ΞωϹΙΜΟϹ . . . . ΝЄωϹΑ
ΜΗΝΤΗΝΟϹΤΟΘΗΚ . . ЄΙϹΤΗΝ
ΙΔΙΑΝΓΥΝΑΙΚΑΜΟΥΙωΤΑΠ . . ΚΑΙΤΑΤЄΚΝΑ
ΚΑΙΜΝΗΜΟϹΥΝ . . . . ϹЄΝЄΚЄΝ
ΚΑΙΦΙΛΟϹΤΟΡΓΙΑϹ

Πτολεμαῖος [τοῦ δεῖνος . . . Ξάν]θιος
ὁ κ[αὶ] Ζώσιμος [ἀνε]νεωσά-
μην τὴν ὀστοθήκ[ην] εἰς τὴν
ἰδίαν γυναῖκά μου Ἰωτάπ[ην] καὶ τὰ τέκνα . . . . . .
καὶ Μνημοσύν[ην εὐνοία]ς ἕνεκεν
καὶ φιλοστοργίας.

Ego vero non dubito, quin Ross duos titulos, quorum alter iuxta alterum inscriptus erat, confuderit:

ΠΤΟΛ Μ		ΙΟϹ
ΟϹΖΩϹΙ	Δ	ΝΟΝ
ΜΗΝΤΗΝ	ΤΟΝΚΑ	ЄΜЄΟΝ
ΙΔΙΑΝΓΥΝΑΙ	ΚΑΙ ΩΤΗ	ΤΑΤЄΚΝΑ
ΚΑΝΜΝΗΜΗΣ	ΜΝ	ϹΚЄΝ
ΧΑΡΙΝ		

Πτολ[ε]μ[αῖ-
ος Ζωσί-
μην τὴν
ἰδίαν γυναῖ-
καν μνήμης
χάριν.

Πτολεμα]ῖος
Δ[εξαμε?]νὸν
τὸν κα[ὶ Πτολ?]εμῆον
καὶ [Σ]ωτή[ριχον?]τὰ τέκνα
μν[ήμης ἕνε]κεν.

v. 4 Σωτήριχον? Heberdey.

361 Lapis quadratus $0{\cdot}43^{m}$ altus et $0{\cdot}39^{m}$ latus moenium lateri occidentali prope fluvium immissus; litterae $0{\cdot}03^{m}$ altae.

Γ ΙΟΥΛΙΟΝΤΙΤΙΑΝΟ
ΚΛΑΥΔΙΟΝΔΙΟΝΥΣΙΟΝ
ΚΛΑΥΔΙΛΑΡ ΡΟΥΝ
ΤΙΑΜΑΡΚΕΛΛΑΓΥ
ΝΗΑΡΡΟΥΝΤΙΟΥ·
ΛΑΥΔΙΑΝΟΥΤΟ
ΤΟΒ ΛΑΝΕΙΟΝΑΝΑ
ΘΕΝΤΟΣΞΑΝΘΙΟΙΣ
ΤΟΝΑΔΕΛΦΟΝ
vacat

Γ(άιον) Ἰούλιον Τιτιανὸ[ν
Κλαύδιον Διονύσιον
Κλαυδί[α] Ἀρ ρουν-
τία Μαρκέλλα γυ-
νὴ Ἀρρουντίου
Κ]λαυδιανοῦ το[ῦ
τὸ β[α]λανεῖον ἀνα-
θέντος Ξανθίοις
τὸν ἀδελφόν.

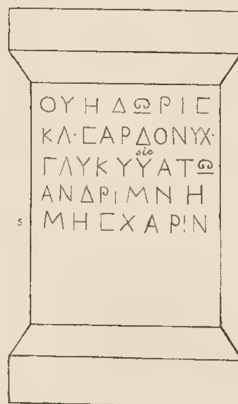
Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

362 Ara quadrata $0{\cdot}56^{m}$ alta et 0·29 lata, crepidinibus et superiore et inferiore ornata quae $0{\cdot}33^{m}$ inter se distant; inter sepulcra, quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant. ΑΕΗΜϹΩ

Εὐτυχὶς
τῷ ἰδί-
ῳ ἀνδρὶ
μνήμης
χάριν.

Hula 1892 descripsit.

363 Ara quadrata $0{\cdot}70^{m}$ alta et $0{\cdot}41^{m}$ lata, crepidinibus et superiore et inferiore ornata, quae $0{\cdot}42^{m}$ inter se distant; inter sepulcra, quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho absunt.

Οὐη(ρανία?) Δωρὶς
Κλ(αυδίῳ) Σαρδόνυχ(ι)
γλυκυ[τ]άτῳ
ἀνδρὶ μνή-
μης χάριν.

Hula 1892 descripsit.

364 Ara quadrata 0·45^{m} alta, 0·225^{m} lata, 0·20^{m} crassa, cuius crepido periit; ante domum privatam; litterae 0·025—0·03^{m} altae. ΑΔϾΗΘΛΜϹω

Ἰμβραῖς κὲ
Ἐλπὶς Δημ-
οσθένει τῷ
φίλῳ μνή-
μης χάριν.

Anno 1892 descripsi.

365 Fragmentum arae quadratae lapidis calcarii 0·28^{m} altum, 0·22^{m} latum, 0·16^{m} crassum; supra v. 1 crepido; inter sepulcra quae lateri meridiano arcis adiacent; litterae 0·035^{m} altae.

Αὐρήλιο[ς Εὐδαί?-
μων Πα[ρμενίω?-
νι τῷ ἀδελ[φῷ
μ]νήμης ἕ[νε-
κεν.

Hula 1892 et Heberdey 1898 descripserunt.
v. 1 et 2 Heberdey supplere conatus est.

366 Ara quadrata 0·51^{m} alta et 0·29^{m} (ab ima parte 0·38^{m}) lata, crepidinibus et superiore et inferiore ornata, quae 0·27^{m} inter se distant; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant. ΑΕΖΗΘΜΞΣΩ

Νεικήτης Ἡγή-
μονος ἱεροκή-
ρυξ τοῦ ἔθνους
ἑαυτοῦ (sic) ζῶντι.

Hula 1892 descripsit

367 Ara quadrata 1·19^{m} alta, 0·50^{m} lata, plus quam 0·24^{m} crassa, crepidinibus et superiore et inferiore ornata, quae 0·91^{m} inter se distant; litterae 0·03^{m} altae; infra titulum spatium 0·57^{m} altum scriptura vacat; summa in arce. ΑΕΖΗΘΜΣΩ

Ζωσίμῳ Ἀσκληπιά-
δου Ἄρσασις Διογνή-
του τῷ ἀνδρὶ καὶ Ἄρ-
σασις καὶ Ζώσιμος
τῷ πατρὶ καὶ Ἰάσων
τ]ῷ πενθερῷ καὶ Ἄρ-
σασις καὶ Ἰάσων τῷ
πάππῳ ἥρωι.

Anno 1892 descripsi et ectypum feci.

Asclepiades — Diognetus
Zosimus o Arsasis
Arsasis — Zosimus
o Iason
Arsasis Iason

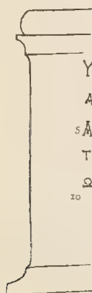
368 Xantho Samuelis Birch testimonio in museum Britannicum anno 1851 transportata est ara marmoris caerulei fere 0·80^{m} lata et 0·60^{m} alta, in qua inter duas columnas vir tunica et pallio indutus in pulvino lectuli recubans exsculptus est, qui sinistra pateram tenet, dextera manum uxoris velatae quae ad pedes eius sedet amplectitur; citra lectulum mensa cibis instructa, a qua ad sinistram puer brevi tunica indutus stat qui manus ad faciem sustulit; summa in parte lapidis inter duo acroteria (a small temple, naiskos, with a pediment at each end) spatium oblongum excisum est (an oblong sinking in which are reserved two circular spaces) ad adfigendum fastigium ut equidem opinor; in columna dextra corona laurea, intra quam ΟΣ (ὁ δῆμ]ος?) quondam legebatur, quarum litterarum in Corpore inscriptionum musei Britannici nulla iam mentio fit; infra simam litterae IV. vel III. saeculi a. Chr. n.:

ΕΛΛΑΝΙΩΝΤΑΡΣΕΥΣ Ἑλλανίων Ταρσεύς.

Arch. Anzeiger 1851 128 („Aus Mittheilungen des Hrn. Sam. Birch"), A. H. Smith A Catalogue of sculpture in the departement of greek and roman antiquities (British Museum) I (1892) 724, The Collection of ancient greek inscriptions in the British museum edited by Newton III 1 by Hicks 1886 n. CCCCXLV (sub nomine oppidi Iasi).

b ROTVNDAE

369 Ara rotunda, 0·61^{m} alta (diam. inf. 0·56^{m}, sup. 0·48^{m}), crepidinibus et superiore et inferiore ornata, inter sepulcra tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho sita; litterae 0·018^{m} altae (v. 1 0·028^{m}); media in ara summa et in ara ima foramen.

ΥΟΙΣΔΥΣΙΝΜΕΕΘΗΚΕΝ
ΑΘΛΙΟΣΠΑΤΗΡ
ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΩΔΟΙΕΤΕΙ
ΤΡΙΣΕΞΔΕΕΤΩΝ
ΑΣΙΑΤΙΚΩΚΑΙΤΟΝΜΕΝ
ΩΛΕΣΑΝΦΛΟΓΕΣ
ΤΟΝΔΑΥΦΡΕΝΗΡΗΙΑΤΡΟΝ
ΗΡΠΑΣΕΝΝΟΣΟΣ
ΩΝΗΣΕΔΟΥΔΕΝΗΕΥΣΕΒΕΙΑ
ΤΟΥΣΓΟΝΗΣ

Τοῖς δυσίν με ἔθηκεν
ἄθλιος πατήρ,
Ἀκαταμαχήτω δοιέτει,
τρὶς ἓξ δὲ ἐτῶν
Ἀσιατικῷ. καὶ τὸν μὲν
ὤλεσαν φλόγες,
τὸν δ' αὖ φρενήρη ἰατρὸν
ἥρπασεν νόσος,
ὤνησε δ' οὐδὲν ἡ εὐσέβεια
τοὺς γονῆς.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

Ormerod et Robinson 1911 descripserant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 15 n. 20.

v. 3 δοιέτει pro δυέτει quia longa desideratur syllaba; v. 7 ι in ἰατρὸν consonantis munere fungitur; v. 9 ἡ εὐσέβεια per synizesim legendum.

370 Ara rotunda 0·50^{m} alta (diam. ad 0·31^{m}) muro medii aevi immissa, qui ad septem triones et orientem ab arce vergit; litterae 0·02^{m} altae. ΑΣΩ

Ἑρμόδωρος Ἑρμαίου
καὶ Εἰσίον Ἑρμοδώρω τῶ
ἑαυτῶν υἱῶ· [κ]α[ὶ Β]ιότη τὸν τῆς
θυγατρὸς υἱὸν καὶ Ἑρμαΐσκος
Φιλαδέλφου τὸν τῆς προγόνου υἱ-
ὸν καὶ Ἀλίνη(?) τὸν [τ]ῆς ἀδελφῆς υἱὸν καὶ
Εὐφρόσυνος δὶς αὐτο[ῦ] τῆς γυναικὸς
ἀδελφῆς υἱὸν καὶ Ἑρμαΐσκος Κλησίππου
τὸν ἑατοῦ (sic) ἀνεψιόν.
ἥρωι.

Ormerod et Robinson 1911 descripserant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 16 n. 23.

v. 3 med. ΥΙΩΙ//Α////ΙΟΤΗ; v. 6 med. ΤΟΝ ΗΣ; v. 7 ΑΥΤΟΝΤΗΣ (ed. princ.: αὐτὸν τῆς).

v. 3 Β]ιότη Zingerle; v. 5 προγόνου = privignae; v. 6 Heberdey: Λαΐνη.

Hermaeus — Hermodorus o Isium — Hermodorus
? o Biote — Aline o Euphrosynus (filius Euphrosyni)
Philadelphus — Hermaiscus — Clesippus — Hermaiscus

371 Ara rotunda 0·44^{m} alta (diam. sup. 0·32^{m}) in domo privata; crepidines et superior et inferior fractae sunt; litterae 0·018^{m} altae; ad dexteram a titulo inscripto aedicula, in qua duae figurae humanae vestitae, sinistra multo maior, a fronte stantes adumbratae sunt, quarum utraque dexteram ad pectus porrexit.

sic
ΝΑΛΕΚΡΑΤΕΡΟΥΞΑΝΘΙΑΜΕΛΕ
ΑΓΡΟΝΤΡΟΙΛΟΥΤΟΝΕΑΥΤΗΣΥΙ
ΟΝΚΑΙΝΑΝΝΗΤΡΟΙΛΟΥΤΟΝΑ
ΔΕΛΦΟΝΜΝΗΜΗΣΕΝΕΚΕΝΣΥΝ
ΧΩΡΕΙΔΕΝΑΙΣΔΙΣΤΟΥΚΡΑΤΕ
ΡΟΥΤΩΓΑΜΒΡΩΕΧΕΙΝΜΕΤΟΧΗΝ
ΤΟΥΜΝΗΜΕΙΟΥΕΤΕΡΩΔΕΜΙΙΝΙΕ
ΞΙΝΑΙΤΕΘΗΝΑΙΕΑΝΔΕΤΙΣΘΗΟ
ΦΕΙΛΗΣΕΙΟΘΕΙΣΤΩΔΝΜΩ Γ
ΚΑΙΕΡΜΑΙΟΣΜΘΛΕΑΓΡΦΝΤΟΥ
ΙΟΝ

Craterus — Nais o Troilus — Nais; Meleager, Nanna — filia o(?) Hermaeus — Meleager

Να[ῒς] Κρατέρου Ξανθία Μελέ-
αγρον Τροΐλου τὸν ἑαυτῆς υἱ-
ὸν καὶ Νάννη Τροΐλου τὸν ἀ-
δελφὸν μνήμης ἕνεκεν. συν-
χωρεῖ δὲ Ναῒς δὶς τοῦ Κρατέ-
ρου τῶ γαμβρῶ ἔχειν μετοχὴν
τοῦ μνημείου. ἑτέρω δὲ μ[ηδε]νὶ ἐ-
ξῖναι τεθῆναι. ἐὰν δέ τις θῆ, ὀ-
φειλήσει ὁ θεὶς τῶ δ[ή]μω [(δηνάρια)] ,γ.
καὶ Ἑρμαῖος Μ[ε]λέαγρ[ο]ν τὸ[ν υ-
ἱόν.

Hula 1892 descripsit et ectypa fecit.

versus 10 sq. postea additos esse manifestum est a lapidario quodam, qui linguae Graecae minus peritus exemplar quod inscribendum susceperat male intellegebat.

372 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0·50^{m}) crepidine insignis, muro immissa prope arcum Vespasiani; litterae 0·02^{m} altae.

ΣΕΙΜΑΠΑΠΟΥ
ΛΕΩΝΙΔΗΝ
ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ
ΙΟΒΑΤΕΙΟΝ
ΤΟΝΕΑΤΗΣΑΝΔΡΑ
ΗΡΩ..

Σεῖμα Πάπου
Λεωνίδην
Ἱεροκλέους
Ἰοβάτειον
τὸν ἑατῆς ἄνδρα
ἥρωα.

Benndorf 1881 descripsit, ego 1908 ectypum feci.

Reisen I 93 n. 81.

Titulum iam ante Chr. n. inscriptum esse e formis litterarum apparet.

373 Ara rotunda lapidis calcarii 0·53^{m} alta (diam. inf. 0·44^{m}), crepidinibus et superiore et inferiore ornata, quae 0·30^{m} inter se distant; prope arcum triumphalem; litterae 0·02^{m} altae.

ΤΡΙΕΝΔΑΣΙΝ
sic
ΕΡΜΑΤΟΕΟΡΙΟϹ
ΕΡΜΑΦΙΛΟΣ
Τ ΕΑΤΟΥΠΑ
ΤΕΡΑ
ΗΡΩΑ

Τριένδασιν
Ἑρματοεόριος
Ἑρμάφιλος
τ[ὸν] ἑατοῦ πα-
τέρα
ἥρωα.

Benndorf 1881 descripsit, Hula 1892 contulit, ego 1908 ectypum feci.

Reisen I 93 n. 84.

v. 2 Sundwall Klio XI. Beiheft 284 Ερματοβόριος legi tam praecise quam falso iussit.

Titulum I. saeculo a. Chr. n. tribuere non dubito.

374 Ara rotunda (diam. 0·4^{m}) crepidine ornata, cuius pars in terra latet, pars inscripta 0·39^{m} alta est; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem distant a Xantho. ΑΕΗΜΝΡΣΩ

Τηλέμαχον
Χρυσέρωτος
Χρύσερως β'
ἀδελφὸς καὶ
Χρύσερως ὁ υἱὸς
τὸν ἑαυτοῦ
πατέρα ἥρωα.

Hula 1892 descripsit.
v. 1 in. ΙΗ; v. 3 extr. Β̄

375 Ara rotunda 0·61^{m} alta (diam. 0·525^{m}) muro medii aevi immissa, qui ad septem triones et orientem ab arce vergit; litterae 0·025^{m} altae tenues et elegantes sunt.

ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣΣΤΑΣΙΘΕΜΙΟΣ
ΚΑΙΛΥΚΙΑΤΕΙΘΩΝΟΥ
ΤΛΗΠΟΛΕΜΩΙΤΩΙΥΙΩΙ
ΗΡΩΙ

Τληπόλεμος Στασιθέμιος
καὶ Λυκία Τειθωνοῦ
Τληπολέμωι τῶι υἱῶι
ἥρωι.

Ormerod et Robinson 1911 descripserant et ediderunt Journ. hell. st. 1914 XXXIV 17 n. 24.

376 Ara rotunda lapidis calcarii 0·48^{m} alta (diam. fere 0·50^{m}), ornata crepidine inferiore simplicissima, cum crepido superior defracta prope iacere videatur; inter sepulcra quae tria fere milia passuum a Xantho ad septem triones et orientem distant; litterae v. 1—3 0·015^{m}, v. 4—7 0·02^{m}, v. 8 0·03^{m} altae.

ΕΛΛΑΣΛΥΚΕΙΝΟΥ
ΞΑΝΘΙΑΠΙΞΩΔΑΡΟΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ
ΞΑΝΘΙΟΝΑΚΤΙΩ
ΝΙΚΗΝΤΩΙΔΙΩ
ΑΝΔΡΙΑΝΕϹΤΗϹΕ
ΜΝΗΜΗϹΕΝΕΚΕΝ
ΗΡΩΙ

Ἑλλὰς Λυκείνου
Ξανθία Πιξώδαρον
Ἀπολλωνίδου
Ξάνθιον Ἀκτιω(sic)-
νίκην· τῷ ἰδίῳ
ἀνδρὶ ἀνέστησε
μνήμης ἕνεκεν
ἥρωι.

Heberdey 1898 descripsit.
CIG 4276 b, Le Bas 1262.

377 Ara rotunda 0·82^{m} alta (diam. sup. 0·48^{m}) crepidinibus superiore et inferiore ornata, quae 0·50^{m} fere inter se distant; litterae 0·02^{m} altae; summa in ara foramen; ad orientem ab arce in fossa inter villas sita.

ΟΛΥΚΝ(sic) ΕΡΜΟΛΥΚΟΥΤΟΥΕΡΜΟΛΥΚΟΥ
Τ ΚΟΝΕΡΜΟΛΥΚΟΣΕΡΜΟΛΥΚΟΥΤΟΥ
Λ ΟΝΕΜ ΟΣΑΣΤΙΚΟΣΤΟΝΥ ΟΝΚΑΙ
ΘΕΝΙΣΖΗΝΩΝΟΣΑΣΤΗΤΟΝΥΙΟΝ
ΠΟΛΛΩΝΙΟΣΕΡΜΟΛΥΚΟΥΑΣΤΙΚΟΣ
ΝΑΔΕΛΦΝ(sic) ΗΡΩΙ(sic)

Ἑρμ]όλυκ(ο)ν Ἑρμολύκου τοῦ Ἑρμολύκου
ἀσ]τικὸν Ἑρμόλυκος Ἑρμολύκου τοῦ
Ἑρμα]δονέμιος ἀστικὸς τὸν υἱὸν καὶ
Πα]ρθενὶς Ζήνωνος ἀστὴ τὸν υἱὸν
καὶ Ἀ]πολλώνιος Ἑρμολύκου ἀστικὸς
τὸ]ν ἀδελφ(ὸ)ν ἥρωι.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
v. 3 in. vid. n. 391 v. 6; v. 6 ἥρωι pro ἥρω = ἥρωα?

378 Ara rotunda lapidis calcarii 0·49^{m} alta (diam. 0·33^{m}), crepidine superiore ornata, a parte inferiore fracta; summa in ara media foramen; anno 1881 in horto sub radicibus arcis sito, 1892, quo anno superior pars iam ita fracta erat ut ara non plus 0·34^{m} alta esset, ante domum hominis cuiusdam cui nomen erat Hadschi Hassan oglu Mogla Musa.

ΟΥΗΡΑ ΝΙΟΣΝΕΙΚΟ
ΜΗΔΗΣΙΜΒΡΑΝΟΥ
ΤΟΝΥΙΟΝ ΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ
ΕΡΜΟΓΕΝΗΣΟΚΑΙΝΕΙΚΟ
ΜΗΔΗΝ sic
ΤΟΝΑΔΕΛΦΟΝ ΜΝΙ
ΑΣΧΑΡΙΝ

Οὐηράνιος Νεικο-
μήδης Ιμβραν⟨ου⟩
τὸν υἱὸν μνήμης χάριν·
Ἑρμογένης ὁ καὶ Νεικο-
μήδη[ς
τὸν ἀδελφὸν μνί-
ας χάριν.

Benndorf 1881, R. de Schneider 1882, Hula 1892 descripserunt, sed anno 1892 superior tituli pars ad sinistram iam erat obtruncata. Reisen I 93 n. 80.

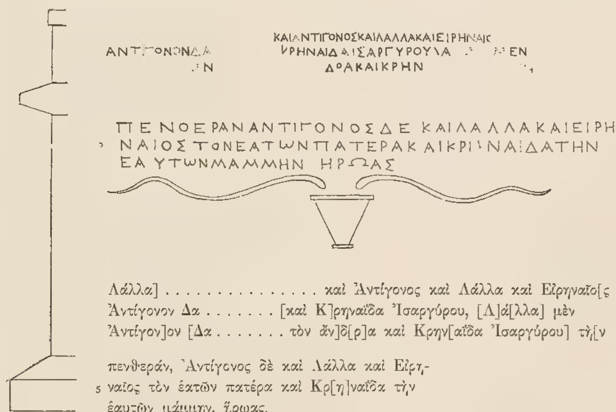
Mirum quod nomen ipsius mortui non videtur proferri, nisi forte in crepidine superiore inscriptum erat, quamquam nec Benndorf nec Schneider tale quid animadvertit; Wilhelm in v. 2: Νεικομήδης (Νεικομήδην quo accusativo omisso vitium in v. 5 effectum esse putat), sed qui fieri potuit ut filius Nicomedis nominaretur Νεικομήδης Ιμβράνου? omnis vero huius quidem loci difficultas tollitur, si Schneider et Hula, quorum iam neuter in v. 2 ΟΥ descripsit, maiore fide digni videntur quam Benndorf, qui lineis casu ortis deceptus esse potest.

379 Ara rotunda 0·65^{m} alta (diam. 0·24^{m}) crepidine inferiore ornata; summa in ara media foramen; ad dexteram et ad sinistram a titulo inscripto serta; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant. ΑΕΗΘΜΞΣ

Ἀνδρόβιος
Ἑρμόου
Ξάνθιος
Ἑρμόαν
τὸν ἑαυτ-
οῦ πατέρα
καὶ τὴν ἀδελ-
φὴν Λάλλαν
μνήμης ἕνεκεν.

Hula 1892 descripsit, Heberdey 1895 contulit.

380 Ara rotunda crepidinibus et superiore et inferiore ornata et paulo infra superiorem toro quodam cincta, supra quem prior, infra eum altera tituli pars inscripta est; infra versum ultimum hydriae forma adumbrata est e qua duae serpentes utrimque bibere videntur; inter sepulcra, quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant; litterae 0·017^{m} altae.

Λάλλα] . . . . καὶ Ἀντίγονος καὶ Λάλλα καὶ Εἰρηναῖο[ς
Ἀντίγονον Δα . . . . [καὶ Κ]ρηναΐδα Ἰσαργύρου, [Λ]ά[λλα] μὲν
Ἀντίγον]ον [Δα . . . . τὸν ἄν]δ[ρ]α καὶ Κρην[αΐδα Ἰσαργύρου] τὴ[ν

πενθεράν, Ἀντίγονος δὲ καὶ Λάλλα καὶ Εἰρη-
ναῖος τὸν ἑατῶν πατέρα καὶ Κρ[η]ναΐδα τὴν
ἑαυτῶν μάμμην, ἥρωας.

Hula 1892 ectypa fecit.

v. 1, 2, 3 in. nomina patrum addita fuisse opinor.

381 Ara.

Γάιος Λικίννιος Λ[ικιν-
νίου Κρατίππου υἱ[ὸς
Σεργία Φλαβιανὸς Ἰά[σων
Γάιον Λικίννιον Ἰάσο[να
τὸν πάππον μνήμης ἕ[νεκεν.

Quae Fellows descripserat, et Benndorf et Hill e libro Birchiano repetiverunt, Hill edidit Journ. hell. st. 1895 XV 123 n. 11. (IG Rom. III 633)

v. 1 extr. ΣΛ; v. 2 extr. Benndorf ΥΙ, Hill Υ; v. 3 extr. Benndorf Ι, Hill ΙΑ; v. 4 extr. ΣΟ; v. 5 in. Benndorf ΤΟΝ, Hill ΤΩΝ; v. 5 extr. Benndorf ΕΠ, Hill Ε; quae differentiae eo explicantur quod titulus bis inest in libro Birchiano.

382 „On a stone in Turkish burial-ground."

Εὐτυχέα Ἀπ-
πελλείδου
τοῦ Εὐτυχέ-
ους βουλευ-
τὴν παντάρ-
χοντα μνή-
μης χάριν
οἱ συν[έ]φηβοι.

Hill Journ. hell. st. 1895 XV 123 n. 12 eis usus quae Fellows descripserat. (IG Rom. III 630)

v. 5 sq. conf. n. 349 v. 3 sq.; v. 8: ΟΙϹΥΝΒΦΗΒΟΙ

383 Ara rotunda lapidis calcarii 0·46^{m} alta (diam. 0·30^{m}) crepidinibus et sertis boumque capitibus ornata quae omnia sunt defracta; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant; litterae 0·02^{m} altae.

///////////ΓΑΛΕΣΤΗΝΙΑΣΟΝΟΣ vacat — Γαλέστην Ἰάσονος.

Heberdey 1898 descripsit. Birch: ΓΑΛ
Wilhelm lectionem Γαλέστην confirmat aliis huius nominis exempla velut Dittenberger I² 268$_{133}$ (= II³ 585$_{137}$) et Suppl. I 319 (conf. P.-Wiss. VII 601 sq.).

---

384 Ara rotunda 0·64^{m} alta (diam. sup. 0·56^{m}, inf. 0·58^{m}) crepidinibus et superiore et inferiore ornata; litterae 0·015—0·02^{m} altae; summa in ara media foramen; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant.

ΕΛΛΑΣΠΕΝΕΛΑΙΟϹΑϹΤΗ
ΧΡΥϹΑΡΙΩΤΗΜΗΤΡΙΗΡΩΙ
ΧΡΥΣΑΡ.ΟΝΔΗΜΗΤΡΙΟΥΙΑΣΟΝΙ
ΤΩΕΑΤΗΣΥΙΩΚΑΙΕΛΛΑΣΠΕΝΕΛΑΙ
ΟΣΙΑΣΟΝΙΤΩΑΔΕΛΦΩΙΚΑΙΒΟΗΘΩΤΩ
ΥΙΩΚΑΙΤΡΥΦΩΝΙΤΩΑΝΔΡΙΚΑΙΣΥΝΕ
ΣΙΣΗΚΑΙΕΛΛΑΣΒΟΗΘΩΤΩΑΔΕΛΦΩΙ
ΚΑΙΤΡΥΦΩΝΙΤΩΠΑΤΡΙΚΑΙΙΑΣΟ..Ι
ΤΩΘΕΙΩ ΗΡΩΑΣ

Ἑλλὰς Πενελάιος ἀστὴ
Χρυσαρίω τῇ μητρὶ ἥρωι.
Χρυσάριον Δημητρίου Ἰάσονι
τῷ ἑατῆς υἱῷ· καὶ Ἑλλὰς Πενελάι-
ος Ἰ[ά]σονι τῷ ἀδελφῶι καὶ Βοήθω τῷ
υἱῷ καὶ Τρύφωνι τῷ ἀνδρί· καὶ Σύνε-
σις ἡ καὶ Ἑλλὰς Βοήθω τῷ ἀδελφῶι
καὶ Τρύφωνι τῷ πατρὶ καὶ Ἰάσο[νι
τῷ θείῳ· ἥρωας.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

Demetrius
Penelais o Chrysarion
Iason — Hellas o Tryphon
Boethus — Synesis

versus 1 et 2 postea additos esse manifestum est.

385 Ara rotunda (diam. 0·60^{m}), cuius pars superior sub solo terrae latet et inferior crepido fracta est, cingitur sertis a quibus capita arietum pendent; infra haec serta titulus inscriptus est, cuius primi versus quin supra serta inscripti sint et in terra lateant dubium non est; media in ara summa foramen; inter sepulcra quae ad septem triones et orientem tria fere milia passuum a Xantho distant. ΑΕΗΘΜΣ

. . . .
. . . .
καὶ Μηχανικὸς καὶ Θεοφίλα καὶ
Παρθικὴ καὶ Πρυτανικὸς καὶ
Νυμφόδοτος τῇ μητρὶ καὶ
Νaννὶς καὶ Θεοφιλιανὸς καὶ
Μηχανικὸς τῇ μάμμῃ καὶ Ἀρτέ-
μιον τῇ πιάτρα καὶ Κλαύδιος Ἀτει-
[μήτου τῇ πενθερᾷ?]

Hula 1892 descripsit.

Versum extremum in crepidine inscriptum fuisse et cum ea perisse puto.

v. 6 de nomine πιάτρα conf. Heberdey-Wilhelm Reisen in Kilikien 1896 (Denkschriften Akad. Wien XLIV) 132; idem nomen Journ. hell. st. 1905 XXV 174 legendum censeo pro πινατραν (minime cum H. v. H. Rhein. Mus. 1905 LX 454 εἶνατραν, quamquam ei Keil et Premerstein Denkschriften Akad. Wien 1908 LIII$_{II}$ 78 adsentiri videntur); Wilhelm adfert Wiegand Athen. Mitteil. 1905 XXX 327 sq. (πάτρα = patrui uxor vel amita), Br. Keil Hermes 1908 XLIII 539, Keil-Premerstein 1911 (Denkschriften Akad. Wien LIV$_{II}$) 68 n. 138 (πατρεία = amita).

386 Ara rotunda lapidis calcarii crepidinibus et superiore et inferiore insignis, sed ab hac utraque parte fracta, nunc ad 0·60^{m} alta (diam. 0·56^{m}), muro immissa prope arcum Vespasiani; pars scapi 0·27^{m} alta, in qua titulus inscriptus est, et superiore striga et inferiore terminatur; litterae 0·015^{m} altae; media in ara ima foramen quadratum. ΑΕΗΜΣΩ

Τρύφων Δημητρίου Ἰοβάτειος
καὶ Μουνατία Λευκίου Μουσογέ-
νεια ἀστὴ Κινδαβύρει Κινδα-
βύριος ἀστικῶι ἥρωι.

Benndorf 1881 descripsit, ego 1908 ectypum feci.
Reisen I 93 n. 82.
v. 1 conf. n. 388 v. 2.

387 Ara rotunda lapidis calcarii in tres partes dilapsa 0·63^{m} alta (diam. sup. 0·32^{m}) crepidinibus et superiore (0·17^{m} alta) et inferiore (0·10^{m} alta) ornata, quae media cingitur sertis a quibus quattuor boum capita pendent; supra haec anaglypta duo versus, infra quos medios caput hominis barbati inter duo boum capita, infra anaglypta tres versus; litterae 0·02^{m} altae; media in ara ima foramen; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant.

Ἀπολλώνιος Φιλιστίωνος
Νανὶς (sic) Ἰμβρέους Ξάνθιοι

Φιλιστίωνι Λασθένου Ξανθίῳ,
Ἀπολλώνιος μὲν τῷ πατρί,
Νανὶς δὲ τῷ ἀνδρί, ἥρωι.

Hula 1892 partem inferiorem, Heberdey 1898 omnia descripsit.
Hill Journ. hell. st. 1895 XV 124 n. 14.
Daniell, cuius auctoritate Hill nititur, v. 2 ΝΑΝΝΙΣΙΜΒΡΕοΥΣ: v. 3 ΛΑΣΘΕΝΟΥΣ, v. 5 ΑΝΔΡΙ:

388 Ara rotunda crepidinibus et superiore et inferiore ornata; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant; litterae 0·02—0·025^{m} altae.

ΜΑΜΙΟΝΝΟΥΜΗΝΙΟ Υ
ΤΡ Υ ΦΟ ΙΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΤΩΕ Μ Ι ΗΣΑΝΔΡΙΚΑΙΛΑΛ
ΚΑΙΚΙΝΔΑΒΥΡΙΣΤΩΕΑΤΩΝ
ΠΑΤΡΙ ΗΡΩΙ

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.

Μάμιον Νουμηνίου
Τρ[ύ]φ[ων]ι Δημητρίου
τῷ ἑα[τ]ῆς ἀνδρὶ καὶ Λάλ[λα
καὶ Κινδάβυρις τῷ ἑατῶν
πατρί, ἥρωι.

v. 2 in. Hula descripsit ΤΙΥ ΦΟΝΙ; Τρύφων Δημητρίου in alio quoque titulo Xanthio (n. 386) nominatur.

389 Ara rotunda (diam. sup. 0·42^{m}) crepidinibus et superiore (0·20^{m} alta) et inferiore ornata in altitudinem 0·67^{m} e terra eminet; litterae 0·02^{m} altae; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant. ΑΞΗΘΜΝΣΩ

Ἄνθουσα Ἀπολλωνίου
Λαοδίκισσα μετὰ προσ-
στατῶν Κλέωνος καὶ
Σωσικλέους τῶν Κλέ-
ωνος Διογένῃ Διογένου
Ἰοβατείῳ τῷ ἑατῆς ἀν[δ]ρὶ
ἥρωι.

Hula 1892 descripsit et ectypum fecit.
v. 6 extr. ΑΝ ΓΙ
Titulum iam ante Chr. n. inscriptum esse iudico.

390 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0·50^{m}) inter sepulcra prope moenia urbis, quae ad septem triones et orientem vergunt, sita.

ΕΥΕΛ ΟΝΤΩΙΠΑΤRΙ (sic)
ΚΑΙΓΟΙ ΡΙΣΤΩΙ ΝΔΓΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΩΙ ΗRΩΙ (sic)

Benndorf 1881 descripsit.
Reisen I 93 n. 83.

Εὐέλ[θω]ν τῶι πατρὶ
καὶ Γ[ωβ?]ρὶς τῶι [ἀ]νδ[ρ]ὶ
Ἀλεξάνδρωι ἥρωι.

v. 2 med. Reisen: [τῶι ἀ]ρίστωι, sed Radermacher nomen mulieris desiderari cognovit; Wilhelm: Ζωῆρις?

391 Ara rotunda crepidinibus et superiore et inferiore ornata; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant. ΑΕΗΘΜΞΣΩ

Διοδότῳ Πτολεμαίου
καὶ Εἰρήνῃ Μοκόμου
Ξανθίοις τὸν βωμὸν
ἀνέστησεν καὶ ἀφειέ-
ρωσεν Ἰάσων Φαρνά-
κου τοῦ Ἑρμαδονέμιος
Ξάνθιος τοῖς ἑαυτοῦ
φροντισταῖς μνήμης χά-
ριν, ἥρωσιν.

Hula 1892 descripsit.
v. 2 extr. Zingerle: Μοκόλλου, conf. Athen. Mitt. 1890 XV 332.

392 Ara rotunda marmorea (diam. 0·54[m]) in altitudinem 0·49[m] e terra eminet ante casam hominis Turci, cui nomen est Erman oglu Altyn, in ea parte pagi quae vergit ad meridiem et orientem. ΑΕΖΗΜΝΣΩ

Παίζων καὶ Τει-
μιτεικὴ Κοστου
τοῦ ἀδελφοῦ
μνήμης ἕνεκα.

Hula 1892 descripsit.
v. 1 sq. Τειμιτεική = Τειμητική; v. 2 Κοστου = Κωνσταντίνου?

393 Ara rotunda lapidis calcarii (diam. 0·32[m]) crepidine 0·11[m] alta insignis in altitudinem 0·33[m] e terra eminet; inter sepulcra quae tria fere milia passuum ad septem triones et orientem a Xantho distant; litterae 0·02[m] altae.

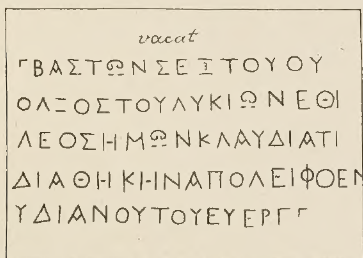

Ἰάσωνι γʹ τοῦ
Ἀπολλωνίου καὶ
Ἀνδρόμαχος γʹ.

Heberdey 1898 descripsit.
v. 2 ante καὶ deesse videtur nominativus nominis cuiusdam, nisi meliore iure in v. 1 Ἰάσων⟨ι⟩ γʹ legere mavis aut cum Josepho Zingerle Ἰασων[ς].

V FRAGMENTA INCERTA

394 Lapis calcarius quadratus muro immissus prope arcum Vespasiani.

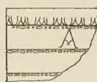

Benndorf 1881, Petersen 1882 descripserunt.
CIG 4276 et Add., Le Bas 1255, Reisen I 92 n. 74. (IG Rom. III 627)
Primas extremasque versuum partes in aliis lapidibus inscriptas fuisse patet.

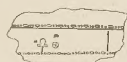
Ἐπὶ ἀρχιερέως? τῶν] Σεβαστῶν Σέξτου Οὐ . . . .
δόγματι? τῆς μητροπ]όλεος τοῦ Λυκίων ἔθ[νους
τῆς κρατίστης? πό]λεος ἡμῶν Κλαυδία Τι . . . .
. . . . . . ἐκ τῶν κατὰ] διαθήκην ἀπολειφ[θ]έν[των
αὐτῇ ὑπὸ . . . . . Κλα]υδιανοῦ τοῦ εὐεργέ[του τῆς πόλεος?

v. 1 in. Bailie III 99 n. CCCXV d (quo CIG Add. nituntur) et Le Bas ΣΕΒ, extr. ΤΟΝΕΥ; idem Bailie v. 2 et 3 in. εως pro εος; v. 1 extr. litterae ΟΥ iuxta ipsum marginem positae sunt, id quod in hac imagine corrigendum est; v. 2 in. Petersen ΟΛΕ; v. 2 extr. CIG post ἔθνους add. Ξάνθου; v. 2 sq. Zingerle: Ξανθίων τῆς π]όλεος τοῦ Λυκίων ἔθ[νους μητροπό]λεος, at si inter ΕΘ et ΛΕΟΣ non plus undecim litteras perisse statuas, in ceteris versibus supplementa satis apta indagari non possunt; v. 3 in. Wilhelm θυγάτηρ τῆς πό]λεος? (conf. Dittenberger Suppl. II 470 [6], 545 et Liebenam Städteverwaltung 131 sq.); v. 3 extr. CIG: Τιτιανή? v. 5 extr. Petersen ΓF

395 Moenibus summis et maxime lateri occidentali partes fractae magni epistylii Ionii immissae sunt, quarum complures singulis litteris fere 0·15[m] altis sunt insignes, quae inter cymatium et astragalos superiores inscriptae erant (sicut Α); una littera Ι utrimque astragalis contingitur.

Μ inter cymatium et astragalum
Ρ supra astragalum
Γ et Μ supra duos astragalos

Hula 1892 descripsit.
Litterae istae pro reliquiis ingentis tituli habendae sunt, qui nescio an imperatori cuidam dedicatus fuerit.

TYPIS EXPRESSIT RVDOLPHVS M. ROHRER BRVNAE